

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A FRAYED SATIN NOVEL

UNVEIL

GREER RIVERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A FRAYED SATIN NOVEL

UNWEIL

GREER RIVERS

Telif hakkı © 2025 Greer Rivers

Tüm hakları saklıdır.

Blue Ghost Publishing, LLC

BGP Dark World

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu kitabın hiçbir bölümü, Generative AI'yı eğitmek için kullanılamaz veya yüklenemez. Daha fazla bilgi için alexrivers@authorgreerrivers.com ile iletişime geçin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, mekanlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: [Simp ly Defined Art](#)

Düzenleme ve Düzeltme: Christine George, Lynda Hambright, Hambright PR Biçimlendirme:
Kayleigh King

ASIN: B0F8159LGM

e-Kitap ISBN: 979-8-9988945-1-0

Ciltli Kitap ISBN: 979-8-9988945-0-3

Ciltli ISBN: 979-8-9887592-9-4

İçindekiler

Tetikleyici -

Uyarılar Önsöz

Birinci Perde

Bordeaux Dansı

1. Bale Topluluğu

Luna

2. Asla Beyaz Güller

Orion

3. Bordeaux Dans Topluluğu

Luna

4. Beyaz Şövalye Pas de Deux

Luna

5. Danse Macabre en Six

Orion

6. Kara Maskeli Pas de Deux

Luna

7. Sahne Arkası Karışıklıkları

Luna

8. Uç Git Ölü Adam

Orion

İkinci Perde

Kuşu Dalışı

9. Klitoris Engelleyici Düşmandır

Luna

10. Hız ve Öfke .

Luna

11. Kafatası Dövmesi

Orion

12. Kuşu Dalışı

Luna

13. [S kran](#)

Orion

14. [O bir beyefendi](#)

Luna

15. [Bir Takipçinin Kabusu](#)

Luna

[       Perde](#)

Ku u Gölü

16. [Ormanın Dersleri](#)

Orion

17. [Ku u Gölü](#)

Luna

18. [Otuz    Fouett s](#)

Orion

19. [Kara Ku u Pas de Deux](#)

Orion

[20. Mezara Basma](#)

Orion

21. [Kafesteki Ku  ya da Gömülü   set](#)

Luna

22. [Orman Sessiz](#)

Luna

23. [Tek Avcı Değil](#)

Orion

24. [Uç Git Küçük Ku ](#)

Luna

25. [Avlanmayı   l yorum](#)

Orion

26. [Onun Ku u Yavrusunu Korumak](#)

Orion

27. [Sonsuza Kadar](#)

Orion

Dördüncü Perde

Vahşi Uçuş

28. Bir İtiraf

Luna

29. Onun için yalvarıyor

Orion

30. Ormanların Gözleri Var

Orion

31. Kraliçe

Luna

32. Whitby'de Bir Fırtına Gül

Luna

33. Seçim

Orion

34. Pervasız Küçük Kuş

Orion

35. Beyaz Kuğu Pas de Deux

Orion

36. Seni Kurtardım

Orion

37. Yarı Yolda Buluşalım

Luna

Finale

Greer Rivers'in diğer eserleri

Phantom

Yıldırım Yakalamak

Mahkûmiyetten Kaçış (Mahkûmiyet Serisi Birinci Kitap) Teşekkür

Greer Hakkında Her Şey

Perdeyi Aç

O onun laneti, o ise onun kurtuluşu ve onu kendine ait kılmak için hiçbir engel onu durduramaz.

Asi balerin Luna Bordeaux doğum gününü iple çekiyor. Son bir performans, gerekli bir ayrılık, sonra? Özgürlük.

Ancak beyaz atlı prensi erkek arkadaşı sahnede evlenme teklifinde bulunur.

Ve siyah maskeli takipçisi nişan partisine davetsiz misafir olarak gelir...

Orion Fury, gelecekteki karısını gizlice korur ve neredeyse unutulmuş bir evlilik anlaşmasını uygulamak için sabırsızlıkla bekler. Düşmanı sınırı aştığında, parti ile başlayan gece kaçırılma ve cinayetle sona erer. Şimdi Luna, onu avlayan adamla birlikte vahşi doğada mahsur kalan kaçırılmış bir gelindir. Ama Orion bu ormandaki tek avcı değildir ve düşmanları Fury-Bordeaux ittifakını durdurmak için her şeyi yapmaya hazır.

Kötü adamdan nefret etmeye kararlıdır, ama onu hayatta tutacak kadar tehlikeli midir?

Çalma listesi

"Change On The Rise" - Avi Kaplan
"MONEY & FAME" - NEEDTOBREATHE
"Me and Mine" - The Brothers Bright
"Figure You Out" - VOILÀ
Layto'dan "Beauty"
Nick Cave & The Bad Seeds'in "Red Right
Hand" BEGINNERS, Night Panda'nın "Start A Riot"
Puscifer'in "The Humbling River"
VOILÀ'nın "Ballerina"
Abe Parker'in "it is what it is" Sleep
Token'in "Dangerous"
Chandler Leighton, Lø Spirit'in "Let It Go" The
Unthanks'in "Magpie"
Hozier'in "NFWMB"
"Take It out on Me" – Bohnes "Après
Minuit" – Felix Räuber, Schlindwein
Ella Boy'un "babydoll" Livingston'un
"Gravedigger"
Sleep Token'in "Even In Arcadia" Myles
Smith'in "Wait For You"

[Tam çalma listesini buradan indirin!](#)

Tetikleyici Uyarılar ve İçerik Uyarıları

Frayed Satin, klasik balelerden esinlenerek, karanlık ve şaşırtıcı mutlu sonlarla yeniden kurgulanmış, birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardan oluşan bir seridir. Sırayla okunduğunda en iyi şekilde keyif alınsa da, her kitap bağımsızdır.

Bu seri, *Tattered Curtain*'in ikinci nesil mirasıdır. serisi, ancak birini okumadan da diğerini keyifle okuyabilirsiniz.

Unveil, *Swan Lake*'in karanlık ve baharatlı bir yeniden yorumlaması ve modern bir *Phantom of the Opera* uyarlaması olan *Phantom*'un devamı niteliğindedir. Tüm kitaplar mutlu sonla biter.

Tetikleyici Uyarılar

Unveil karanlık bir romantizm romanıdır ve sadece yetişkin okuyucular (18+) tarafından okunmalıdır. Aşağıdaki içerik uyarıları ve ikazları spoiler içerir.

Tetikleyici uyarılar arasında şunlar bulunur, ancak bunlarla sınırlı değildir: akıl sağlığı tartışmaları ve tasvirleri (bipolar bozukluk), görücü usulü evlilik (zorla), kaçırma, takip, şiddet tehditleri, grafik şiddet ve cinayet (sayfada), silahlı şiddet, bıçak yaraları/yaralanmaları, zehirli aile dinamikleri, kanlı sahneler, alkol kullanımı, araba kovalamacası, kanlı oyunlar/kanama, güç dengesizliği (kaçıran ve kaçırılan arasında), sevilen birinin ölümü (sayfada), yanık/yangın travması, sert dil, sayfada olmayan ebeveynin ölümü

Cinsel İçerik

İlkel oyunlar, sert seks, övgü kink, işaretleme/ısıрма, hafif bağlama/kısıtlama, üreme kink/dil, boyut kink, şüpheli rıza, bakım, kanlı oyunlar/kanama

Trope Uyarıları

Güney Gotik Romantizm, görücü usulü evlilik, "ona dokunursan ölürsün", gizli kimlik, yanlış kimlik, kaçırılan gelin/kaçırma, takip, kötü adam kızı alır, takıntılı/sahiplenici MMC, balerin kahraman, ikinci nesil/miras, tek taraflı düşmanlardan aşıklara, tek yatak, vahşi doğada zorla yakınlaşma, ahlaki açıdan gri MMC, o ilk ve daha sert aşık olur, bir gecelik ilişki

Kalbinizi koruyun, arkadaşlar. Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir.

Bir Zamanlar...

Bipolar Bozukluğu Olan Yazar Sürümü

Aşğıda, benim hakkımda ve ruh sağlığı hakkında bazı bilgiler yer almaktadır. Spoiler sizi rahatsız ediyorsa, hikayeyi okuduktan sonra geri dönün. Ama sakıncası yoksa, okumaya devam edin!

Ruh sağlığı konusunda ciddi tartışmalar içeren ilk kitabım *Phantom'du*. Bu kitap, *Phantom of the Opera'nın* yeniden yorumlandığı bir hikayeydi ve kahramanı Scarlett, benim gibi Tip I Bipolar Bozukluğu'na sahipti. Bu kitapta da, psikoz ve bununla birlikte gelen tüm eğlenceli şeyler dahil olmak üzere, kendi deneyimlerim hakkında benzer bir önsöz paylaştım. Merak ediyorsanız, kitabı okumanızı tavsiye ederim.

Phantom'u yazmak içimdeki bir şeyi, korkmuş olan bir parçamı iyileştirdi.

Kötü adam ilan edilirdim ya da reddedilirdim. Ama öyle olmadı. Bunun yerine, Scarlett'in tasvirine ve kendi hikayeme büyük bir destek gördüm. Okuyucularımın şefkatine sonsuza kadar minnettar olacağım ve *Unveil'deki* karakter için de aynısını istiyorum.

Bu kitabı yazarken yine kendi deneyimlerimden yararlandım. Kitaptaki her semptom, benim kişisel olarak yaşadıklarımıdır. Siz veya sevdiğiniz biri farklı görünen bir bipolar bozukluğa sahipse, bu tamamen geçerlidir. Bu bozukluğun herkese uyan tek bir versiyonu yoktur ve ruh sağlığı tek tip değildir.

Benim için yazmak son derece terapötik bir çıkış noktası oldu. Dürüst olmak gerekirse, yazmak, kocam, terapistim, ilaçlarım ve ailemin, arkadaşlarımın ve yabancıların nezaketi olmasaydı şu anda nerede olurdum bilmiyorum.

Tüm bunlar, beyninizin saklamakta ısrar ettiği sırların cevaplarını arıyorsanız... *devam edin demek için*. Zor. Berbat. Ama sağlığınız ve mutluluğunuz buna değer. Siz buna değersiniz.

Asla, asla unutma: Seviliyorsun. İsteniyorsun. Önemlisin.

"Keşke Güney Gotik, ilkel, sadece omegaverse havası olan, kaçırma ve takipçiliğin

karanlık bir romantizm romanını, çağdaş karanlık romantizmle yeniden yorumlanmış bir şekilde okuyabilsem... ama, mesela, Appalachian tarzında."

Çünkü ben de öyle düşünüyorum.

"... aşkın bağları onun öfkeli ruhunu zapt ediyor."

Johann Karl August Musäus
Çalınan Peçe

PROLOGUE

LUNA

On yıl önce

"Ne yaptın?!"

Annemin bağıırışını duyunca Lucy ve Brylie pirouette hareketlerini yarıda bırakırlar. Fouetté hareketinin ortasında takılıyorum ve evlatlık kuzenim Benoit'yı milyarınca kez beni tutmaya zorluyorum.

Hayal kırıklığımı homurdanarak dile getiriyorum, ama o gülüyor.

"Sorun değil, *canım*. Daha sonra tekrar deneriz. Bir dakika dinlen."

Bu yeni dönüşü öğrenirken bana katlandığı için o bir aziz. Neredeyse on iki yaşındayım ve öğretmenim hazır olmadığımı söylüyor, ama *yemin ederim* ki neredeyse öğreniyorum. Sayılır.

Tekrar denemek istesem de, annem hala bağıırıyor. İkiz kardeşim Nox ve ben, köşedeki koltuğunda dikleşirken şaşkın bakışlar atıyoruz. Beşimiz de kapalı sahne perdesine bakıyoruz, babamın sesi salonun ötesinden yankılanıyor.

"*Ma muse*, sarhoştum, gençtim, bıkkındım ve çok aptaldım. Seni elde edeceğimi hiç hayal etmemiştim, bir aile kurmayı ise hiç. Hiçbirimiz hayal etmemiştik."

"Bana 'ilham *perim*' deme, Sol. Kızının hayatını kumar oynayarak riske attığına inanamıyorum! Hiçbirinizin bunu yaptığına inanamıyorum! Özellikle sen, Kian. Senin romantik biri olduğunu sanıyordum!"

Lucy, babasının adının geçmesiyle donakalır.

"Tabii ki bu bir mazeret değil, ama o gece kafamızda evin parasını riske atıyorduk," diye cevaplar Kian amca.

"Cazzo, intikamımın beni er ya da geç öldüreceğini düşünmüştüm," diye ekler Brylie'nin babası Sev amcam.

"Aynen öyle," diye onaylar Kian amca. "Asla sahip olamayacağını düşündüğün bir şeyi kaybetmenin ne önemi var ki?"

"Bu çok komik," diye çıkar Lucy'nin annesi. "Beni daha tanışmadan önce sevdiğini iddia ettiğini düşünürsek. O enerji neredeydi peki?"

"İçki şişesinin dibinde," diye homurdanır Lucy'nin babası. "Tine, içkiyi bırakmamın bir nedeni var."

Perdeye daha yakın bir yere gizlice yaklaşmamızı işaret ediyorum. Bu arka plan gürültüsüyle *Kuşu Gölü'nün* provasını bitirmemiz imkansız ve zaten hepimiz devam etmek için çok meraklıyız. En azından ben öyleyim.

"Ya yakalanırsak?" Lucy o kadar gergin ki, bir yıl boyunca hiç kekelememiş olmasına rağmen kekemeliği geri dönmüş ve çilek sarısı at kuyruğunu parmağına sıkıca dolamış, ucunu morartmış.

Nox burun kıvrıyor. "Daha önce hiç yakalanmadık. Bu konuda çok iyi hale geldik." Lucy'nin gözleri büyüyor. "Bunu sık sık mı yapıyorsunuz?"

"Tabii ki hayır, Loose," diye fısıldıyorum.

O bizden daha küçük ve kedisi Dinah bile ondan daha cesur. Arkadaşlarım gerçek evlerinden Bordeaux Yatılı Okulu'na geldiklerinde — Lucy Las Vegas'tan, Brylie İtalya'dan — Loose'u da eğlencemize katılmaya ikna etmeye çalışıyoruz, ama ürkek küçük tavşanımız maceraları yaşamaktansa okumayı tercih ediyor. Eskiden bizim gibi vahşi biriydi, ama kaçırıldığından beri...

Gözlerimi kapatıyorum.

Bunun hakkında konuşmayız.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Nox'a onu endişelendirdiği için dilimi çıkardığımı görmemesi için ona sırtımı dönüyorum. O sırtıyor ve omuz silkiyor. Aptal.

Annem yine bağılıyor, ama sesinde bir hüznün de var. Bu, göğsümü sıkıştırıyor ve perdeyi kenara çekmeme neden oluyor...

"Ne yapıyorsun?" Brylie, saklandığımız yeri açığa çıkarmadan önce beni antrenman tütüsünden çekerek fısıldadı.

Bizi ele vermekten kurtardığını biliyorum, ama yine de ona kızgın bir bakış atıyorum. O da bana küstahça bakıyor ve ben iç çekip dışarıya bakıyorum, ağır perdeyi onun da görebileceği kadar açıyorum. Nox ve Benoit üstümüzde gizlice içeri giriyorlar.

Ailem, iş toplantılarını yaptıkları ve babamın gölgeleri, yani onun için gizlice çalışan kişilerden haberleri aldıkları beş numaralı locadalar. Annemin deyimiyle, babamın "kirli işlerini" yapanlar onlar. Babam onların "gerekli birer kötülük" olduklarını söylüyor. *Bu* ne anlama geliyorsa.

Şu anda onlarla birlikte bir grup insan var, çok da büyük olmayan alanı dolduruyorlar. Ailesi New York'a taşındığından beri görmediğim Ben amca, McKennonlar, Lucy'nin ailesi ve Brylie'nin ailesi Luciano'lar. Her iki aile de yaz sonu resitalimiz için buraya uçtu, ama neden şimdi oradalar?

Gözlerimi kısarak, kutunun arkasındaki karanlık bir köşede onlardan ayrı duran bir adam ve bir kadın görüyorum. Gölgelerin içinde yüzlerini göremiyorum, ama babam maskesini takmamış, bu da tek bir anlama geliyor. Ya arkadaşlar... ya da düşmanlar.

"Luna, o diğer insanlar kim, biliyor musun?" Lucy, neredeyse hiç duyulmayan güneyli aksanıyla soruyor ve bizimle birlikte kulak misafiri olmak için altıma sıkışıyor. Kekemelik, kurallara uymama ve aksan? *Gerçekten* çok endişeli olmalı.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum.

"Ne hakkında konuşuyorlar?" Brylie, hafif güneyli ve İtalyan aksanıyla soruyor, yeşil gözleri bizimki kadar şaşkın.

Yine omuz silkiyorum. "Ben nereden bileyim?"

"En çok bağırın senin annen." Gözleri benden Nox'a kayar.

"Biliyor musun? Hayır. Bu saçmalık!" Brylie'nin annesi Tallie Teyze yılan gibi tıslar. "Bu McKennon Kumarhanesinde oldu, değil mi? Neden hile yapmadın ki?"

Bry'a kaşlarımı kaldırarak bakıyorum, o da gözlerini deviriyor. O benim en iyi arkadaşım, ama çok huysuz. Antonia Rosalee çocukken ilk lakabını, "Briar Lee"yi bu yüzden almıştı. O bir çalı gibi dikenli ve Lucy'nin konuşma bozukluğu ile bizim karışık aksanlarımız arasında, şimdi de "Brylie" lakabını aldı.

Lucy'nin annesi iç çeker. "Kian kendi kumarhanesinde asla hile yapmaz... bahis ne kadar *çılğın* olursa olsun."

"İzninizle..." diye başlar bir adam.

"Hayır, konuşamazsın," diye homurdanır Tallie teyze.

"Dolcezza..." Brylie'nin babası, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle mırıldanır.

"Lütfen, Talia, millet..." bir kadın yumuşak bir sesle yalvarır ve kulaklarım dikilir. "Açıklayınca anlayacaksınız."

"Peki, Queenie," diye tersler Tallie. "Devam et. Bu aptalların kızlarımızın hayatlarını nasıl kumar oynayarak mahvettiklerini anlat."

Aniden duyulan yüksek bir sakız patlaması, gözlerimi sahnenin solundaki seyirci koltuklarında oturan üç çocuğa çeker.

Biri dik oturuyor, bronzlaşmış yanakları parlak tabletinin ışığıyla parlıyor. Ortadaki çocuk daha genç görünüyor, belki Lucy'nin yaşında, on yaşlarında. Birkaç koltuğa uzanmış, bir bacağını açmış, çizim defterini bacağına dayamış, gözlerine düşen siyah saçları dağınık bir şekilde duruyor. Ve üçüncü çocuk...

Kollarını önündeki koltuğun arkasına dayayarak, çakısını açıp kapayarak yüzünü bulutlar kaplar.

Bir *bıçak*.

Ne kadar ürkütücü bir şey bu?

Diğer çocuklar, beşinci kutudaki tartışma dışında her şeye ciddi bir ilgi gösteriyor gibi görünüyor. Üçüncüsü ise tam da saklandığım yeri, *beni* izliyor.

Parmaklarım perdeyi kapatmak için onu kavrar, ama geri kalan vücudum hareket edemez. Onun babası olması gereken adam konuşmaya başlarken, ben ona bakmaya devam etmek zorunda kalırım.

"Kumar hayatı" demek çok çirkin bir ifade. Görücü usulü evlilik çok daha medeni.

Annem alaycı bir şekilde gülüyor. "Medeni mi? Sen mi konuşuyorsun, King Fury. Appalachia'daki herkes Wilde ve Fury ailelerini bilir. Capulet ve Montague tarzı bir düşmanlık nasıl medeni olabilir ki?"

King? Tallie kadına "Queenie" diyordu. Bunlar gerçek isimleri mi?

Harika. Garip... ama harika.

"Harika bir soru, *ilham perim*," diyor babam anneme. "Ve neden lanet olası bir suçlu ailesini kurtarmak için kızlarımızı feda edelim ki?"

Adamın yumuşak sesi birden soğuklaşır. "Tencere dibi kara, seninki de benden kara, sence de öyle değil mi? Hepimiz suçluyuz. Güçlü suçlular. Bu yüzden bahsi yaparken sizin ailelerinizi seçtim. Bu günün geleceğini biliyordum. Fury ailesi iç çekişmeler yaşıyor. Wilde ailesi güçleniyor. King Fury kolu, herkesi hizada tutmak ve en önemlisi *güvende tutmak* için ittifaklara ve elimizden gelen tüm güce ihtiyaç duyuyor. Troisgarde'a *ihtiyacımız var*."

Troy-guard. Aslında doğru telaffuz etti. Annem, uydurma bir kelime olmasına rağmen, Louisiana Fransızcasında böyle telaffuz edildiğini söylüyor, tıpkı Calliope Street'in buralarda "Kal-ee-oh-pee" olarak telaffuz edilmesi gibi. Üç ailemiz bu ismi kullanıyor çünkü birbirimizi seviyoruz... ya da öyle bir şey. Bilmiyorum. Dahası da var, ama "Fransız Mahallesi'nin Hayaleti"nin izinden gitmek isteyen Nox. Bana tüm o sıkıcı şeyleri öğretmeye çalıştılar, ama ben dans etmeyi tercih ediyorum.

"Bu gerçek mi?" Benoit alaycı bir şekilde sorar. "*Raymonda* gibi geliyor."

Geçen yaz yaptığımız balede kostümler ve koreografi eğlenceliydi, ama zengin bir adamın nişanlı bir kızı kaçırmaması hikayesi bana hayal gibi gelmişti. Şimdiye kadar.

"Seni evlendirmekten bahsediyor olamazlar," diye mırıldanır Nox arkamda. "Cesedimi çiğnemeleri gerek." Babamın aynı şeyi söylediğinde yaptığı gibi kollarını kavuşturur.

Beşinci locada, babamız düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Seni destekleyecek kendi gizli kulübün yok mu?"

Bay Fury homurdanır. "Senin bunu bilmen, onlara gitmememin sebebidir."

"Kendine bu kadar sert davranma, Fury," der Kian amca kendini beğenmiş bir şekilde. "Başkalarının işlerini bilmek bizim işimizdir."

"İşte benim demek istediğim de bu. Hepimizin kendi bölgeleri var. Bordeauxlar Güney'i kontrol ediyor. McKennonlar Batı'yı, Lucianolar Kuzeydoğu'yu. Furylar ve Wildeler Appalachia ve Güneydoğu Kıyısı'nı kontrol ediyor, Furylar zar zor ayakta kalıyor. *Şimdilik*. Dal dal kesiliyoruz ve Wildeler gelmeye devam ediyor. Herkes tahtı istiyor ve ben diz çöküp

diz çökmeyeceğim. Zaten Mississippi ve Pennsylvania'ya, Bordeaux ve Luciano bölgelerine girmeye başladılar. Bunu istemezsin. Güven bana."

"Kuzenim Kuzeydoğu'yu kontrol ediyor," diye düzeltir Sev Amca. "Ben artık oyunda değilim."

"Ne oluyor, Severino?" Kian amca homurdanır.

"Bak, Brylie'm bir canavarla evlenmek zorunda kalana kadar senin tarafındayım."

"Bir canavarla mı?" Bay Fury hırlar.

"Haklı," Kian Amca da aynı fikirde. "O çılgın gözlü adamın tamamen akli başında olduğunu söyleyemezsin. Onun kızımın evlenmesine izin vermem."

"Onlar canavar değil." Queenie'nin yumuşak sesi artık daha sert. "Orion, Dashiell, Hatton... onlar *erkek çocuk*."

King'in sesi de sertleşir. "Ve her biri, şımartılmış prenseslerinizin hepsinin yaşadıklarından daha fazlasını yaşamış. Bu kavga yüzünden ne kadar çok şey kaybettiğimizi hayal bile edemezsin. Kendi kız kardeşim..." Boğazı düğümlenir.

Çizim defterli çocuk kutuya somurtarak bakar. Yanındaki çocuğun elindeki tablet karanlıklaşıp. Bana bakmayı bırakmayan çocuk bıçağı son bir kez açar, sonra kollarını kavuşturur ve geriye yaslanarak göz teması kurmaz.

Bakışları, sanki bir davetsiz misafirin içeri dalmasını beklermişçesine kapılara kayar. Bu biraz komik, çünkü Bordeaux Konservatuvarı tarafsız bir yerdir. Herkes bu kuralı saygıyla karşılar. Burası dünyadaki en güvenli yerdir.

Gözlerimi beş numaralı kutuya geri çeviriyorum.

Queenie, duyamadığım kelimeler mırıldanır, sonra daha yüksek sesle, nazik ama kararlı bir şekilde konuşur.

"King, Wilde'ın başka bir Fury koluna karşı yaptığı misillemede kız kardeşini kaybetti. Bu yüzden buradayız. Bu kan davası sadece King kolunu yenilgiye uğratmayacak. Düşmanlarımız bizi haritadan silmek istiyor. Oradaki herkes bizim hırslarımızı biliyor. Mavi dağlarımızı daha güvenli hale getirmek istediğimizi biliyorlar. Hala kanunsuz, Fury tarzında, ama aile, topluluk ve toprak üzerine kurulu. Ağgözlülükle şekillendirilmemiş veya kontrol için çabalayan güç düşkün adamlar tarafından satın alınmamış. Yardıma ihtiyacımız var."

Cenazeyi andıran bir sessizlik olur.

"Kaybınız için üzgünüm," der babam sonunda, sesi şok edici bir şekilde soğuklaşmadan önce. "Ama kavganızı kontrol altında tutmak için kızlarımızı kurban olarak vermeyeceğiz. Bir aile üyesini kaybetmeniz, ne kadar trajik olursa olsun, bizimkini korumak için sadece bir neden daha."

"O haklı," diye ekliyor Kian Amca. "Eşim ve ben, Troisgarde'ı kurmadan önce, on yıldan fazla bir süre önce kendi toplumumuzda görücü usulü evlilikleri kaldırdık. Onları tekrar başlatmayacağız. Kızımızın kendi hayatı üzerindeki söz hakkını elinden almayacağız."

Lucy elimi bulur ve ben de sıkıca tutarım. Brylie'nin elini de tutarım. O bu tür şeylerden nefret etse de, elimi sıkıca tuttuğunda şaşırmam. Bazen yumuşak davranır. Özellikle korktuğunda.

Benoit haklı. Bütün bunlar, dans ettiğimiz baleler gibi geliyor. Ama gerçek hayatta, ailelerimiz bizi sevmediğimiz biriyle evlendiremezler. Değil mi?

"Troisgarde-Fury anlaşmasına sadık kalacaksınız," diye ısrar ediyor King, her kelimesi bir öncekinden daha ağır. "Yoksa sözünüzün eri değil misiniz?"

"Elbette sözümüzün eriyiz," diyor Kian. "Ama sarhoşken yapılan bir bahis başka bir şey. Lanet olsun, istediğin her şeyi sana veriz..."

"Ya benim adamlarım ya da hiç kimse!" Beşinci kutudan bir bağırış yankılanıyor. "Evlilik, artık bizim dünyamızda bir anlam ifade eden tek güç. Evlilikten doğan miraslar kutsaldır. Troisgarde-Fury Paktı hepimiz için hayatta kalmak anlamına geliyor. Sadece gelini korumakla kalmayacağız. Onun ailesini savunma hakkını ve ayrıcalığını miras alacağız, onlar da karşılığında bizim ailemizi koruyacaklar. Beni ve ailemi incitmek isteyen adamlarla bu tür bir sadakat kurmanızı riske atmayacağım."

Lucy'nin eli sıkılaşıyor ve bana sokulur. Brylie bile yaklaşır. Tatlı Benoit ve Nox, savaşmaya hazırmış gibi olabildiğince dik dururlar.

Bana bakan çocuğun gözleri yine bana dönüyor.

"Onları piyon gibi davranıyorsun," diye tartışıyor Lacey Teyze.

"Yanılıyorsunuz Bayan McKennon. Onlar Fury krallığını yönetecekler. Kral ailesi onları kendi haklarıyla kraliçe yapacak." Sesi yumuşuyor. "Ruth'u aldığımdaya yaptığım gibi. Benim kraliçem."

"Merak etme, *cher*," diye mırıldanıyor Benoit, omzumu sıkarak, benim kıpır kıpır olduğumu fark etmemi sağlıyor. "Nox ve ben seni hayatımız pahasına koruyacağız, söz veriyorum."

Neredeyse burnumdan soluyordum. "Bu kadar *dramatik* olma, Benny."

O kaşlarını çattı. "Eğer bu adam bir şey yapmaya kalkışırsa, Sabine onu ikiye ayırmak için ilk sırada olacaktır."

Benoit son derece sadıktır, özellikle de son büyük kasırga evini yıkıp geçtikten sonra onu bulan kadına. Babamın güvenlik müdürü, Nox'un ailesini aramasına yardım etmeyi hiç bırakmadı. Ama bu arada, büyükannelerimden biri, Madam G, onu evlat edindi.

Ve o haklı. Sabine ve polis memuru eşi, annemin gösterileri için turneye çıktıklarında bu kasabayı yönetiyorlar. Bizi koruyacaklar. Herkes koruyacak.

"Piyonlar. Kraliçeler. Çirkin tehditleri gizleyen güzel sözler," diye homurdanır babam. "Hiçbir ittifakın olmamasına şaşmamalı. Çok cesursun."

"Benim sahip olduğum şey çaresizlik. Oğullarımı satmak istediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki hayır. Ama burada olup anlaşmamızı hatırlatarak, artık kendi ailemi koruyamadığımı kabul ediyorum."

Sesi daha da acılı hale geliyor. "Oğullarımın, karım ve benim sahip olduğumuz şeye sahip olmasını istiyorum, neredeyse her şeyden çok. Ama onlar için, herkes için en çok istediğim şey *hayatta kalmaları*. Oğullarım, ailemizi, ailelerinizi ve bu kavgada masum olanları korumak için ne gerekiyorsa yapacaklar."

Kimse cevap vermez, salon mezarlık gibi sessizdir.

King'in zar zor kontrol ettiği öfkesi yeniden ortaya çıkıyor. "Sloganınız nedir? Üçünün kanı, çoğun gücüdür mü? Aileleriniz de bu ittifaklara ihtiyaç duyuyor. Wilde'ların bir tehdit olmadığını düşünüyorsunuz, ama olacaklar. Benimle anlaşmak daha az kötü bir seçenek, sizi temin ederim. Kızlarınız ya hepimiz tarafından korunacak ya da acımasız bir Wilde tarafından katledilecek."

Salondaki gerginlik artar, nefes almayı zorlaştırır. Sonra babamın derin sesi beni iliklerime kadar ürpertir.

"Çocuklarımızı son kez tehdit ettin. Bir Fury tekrar bizim topraklarımıza ayak basarsa, bu yaptığın son şey olacak."

Anlaşıldı mı?"

"Bunu bir kez daha söyleyebilirsin," diyor Kian amca, ardından Sev amca "Sı" diyor ve eminim ki İtalyanca bir küfür ediyor.

Ağır bir iç çekiş ve bir koltuğun gıcirtısı duyulur. Siyah saçlı ve sakallı bir adam ışığa adım atar, yüzünde affetmez bir ifade vardır. Çocuklar ona tıpatıp benziyorlar.

Onun altında, salonda başka bir gıcirtı yankılanır. Bir kadın yan kapılardan birinden çıkar ve bir dansçının zarafetiyle sahnenin solundaki koridorda süzülür. Kadın ortaya çıkar çıkmaz, kapı kapanmadan önce üç çocuk da omuzlarının üzerinden ona bakar. Sarı saçları omuzlarında kıvrılır ve uzun siyah elbisesi ayaklarının etrafında dalgalanır. Çocukları görünce gözleri parlar.

Queenie Fury.

Çizim defterli çocuğun saçlarını okşadı ve çocuklar tek tek çenelerini kaldırıp, bakmadan alnlarına hafifçe öpücük kondurmasını beklediler, sanki bu hareket o kadar tanıdık ki artık farkına bile varmıyorlardı. İşini bitirdiğinde, bana bakan çocuk ona gülümsedi.

Gülümsemesi. Çok tatlı. Böyle huysuz bir çocuktan hiç beklemeyeceğim bir şey.

Eşyalarını toplayıp ayağa kalktıklarında – vay canına, ne kadar da uzunlar – annelerini alışılmış bir düzen içinde çevreliyorlar. Bıçaklı çocuk önde, tabletli çocuk arkada, eskiz defterli en küçük çocuk ise annesinin yanına yaklaşıyor. Salonun içinden geçerken başlarını sağa sola çeviriyorlar.

Sadece onunla birlikte yürüyor değiller. Onu koruyorlar.

Onun sıcak gözleri benimkilere kayıyor ve bakışlarıyla beni yakalıyor. Bir an için, bizi ele vereceğinden korkuyorum. Ama onun yerine, o kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor ki, ben de ona gülümsemeden edemiyorum, ta ki onun gülümsemesi birdenbire... üzüntüye dönüşene kadar. Sanki benim için üzülmüyormuş gibi. Ya da endişeleniyormuş gibi? Bilmiyorum, ama karar veremedim o bakış kayboluyor ve King'in sesi tekrar dikkatimi çekiyor.

"Yirmi ikinci doğum günlerine kadar vaktin var."

"Neden bahsediyorsun?" diye homurdanır babam.

"O zamana kadar oğullarım harekete geçmeyecek, söz veriyorum. Kızlar tehlikeye girmedikçe. Aksi takdirde, kızlarınızın yirmi ikinci doğum günlerinde saat gece yarısını gösterdiğinde, Troisgarde-Fury Anlaşması'na uyacak ve oğullarım eşlerine kavuşacak.

Sizi uyarıyorum. İlk doğum günü geldiğinde, Wilde'lar müdahale etmek için acımasız taktikler kullanacaklar. Böyle bir şey olursa, oğullarımın yapmaları gerekeni yapmalarını engellemeyeceğim."

"Yirmi iki mi?" diye sorar Sev Amca. "Bu keyfi bir karar gibi görünüyor."

Babam onaylayarak homurdanır. "Çoğu kural, uygulanana kadar öyledir."

"Ya da kavga edildi," diye ekliyor Bay Fury. Bir süre durakladıktan sonra devam ediyor. "Zaman çok önemli olduğu için on sekiz demediğim için şanslısın. Troisgarde-Fury Paktı şimdiden dalgalar yarattı..."

"İnsanlara *söyledin* mi?" Kian amca homurdanır. "Onurlu adamlar arasındaki bahisler gizli tutulur."

"Hayır, kimseye söylemedim, ama o gece kumar oynadığınız Kırmızı Oda'da sadece biz yoktuk. Her halükarda, doğum günü maddesi 25 yaş için geçerli olduğu yönünde söylentiler yayacağım. Wilde'ları tanıyorsam, yemi yutacaklar ve sadece bizimle dalga geçmek için zamanını bekleyecekler. Wildes ailesi oyuna geldiğini fark etmeden önce ailelerimiz çoktan birleşmiş olacak. O zamana kadar kızlarını güvende tutman için sana güveniyorum. Oğullarım onları koruyabilecekleri anda koruyacaklar. Neyin tehlikede olduğunu anlıyorlar ve kızlarını canlarını feda ederek koruyacaklar."

Sıranın en öndeki çocuk, annesini ilk savunan çocuk, kapıda durur ve tekrar gözlerimi yakalar. Babası konuşurken bu *onun* uyarısı gibi gelir bana.

"Prencesleriniz Fury tacını takacaklar. Çünkü biz olmadan, *hepimiz* Wilde kılıcıyla öleceğiz."

Queenie kolunu çocuğun omzuna atar ve onu kapıya doğru çevirir. Gözleri benimkilerden ayrılır ve annesi bana hafifçe el sallar, sonra o ve Fury çocukları salondan çıkarlar.

Onların üzerinde başka bir kapı açılıp kapanıyor. Kral Fury de gitmiş olmalı, çünkü ilk kez Ben amcanın sesini duyuyorum.

"Bu yemini bozarsan savaş çıkar,
Sol." Bir duraklama olur.

"O zaman savaş başlasın."

ACT ONE

THE DANCE OF THE BORDEAUX

CORPS DE BALLET

Günümüz

Yirmi sekiz.

Yirmi dokuz.

Otuz.

Kalbim hızla atıyor, uyluklarım titriyor, alnımda ter damlaları belirliyor. Her döndüğümde ve spot ışıkları bana odaklandığında, bacağımı mükemmel bir dönüşle savururken gülümsememin göz kamaştırıcı olduğundan eminim. Pointe ayakkabılarımın üzerinde yükselerek, şimdiye kadarki en iyi dansımı yapıyorum. Uçuyorum.

Otuz bir.

İşte bu.

Otuz iki.

Ve hayatımın son gösterisinde, gözlerimde yaşlarla son fouetté'yi yapıyorum.

Salon kaotik bir alkışla çalkalanırken, son sınıfın geri kalanı sahneye akın ederek beni alkışlayıp kucaklıyor. Orkestranın çaldığı "When the Saints Go Marching In" şarkısı nedeniyle kutlamamız neredeyse duyulmuyor ve ses teknisyenlerinden biri 2000'lerin başındaki bir mezuniyet şarkısını çalınca müzik içinde kayboluyor. Şarkı çalmaya başlar başlamaz, orkestra üyeleri enstrümanlarını çukurda bırakıp sahneye atlayarak büyük kalabalığa katılıyor.

Bir şekilde gözyaşlarımı tutuyorum, ama bu çok zor. Üniversite hayatımızı, şimdiye kadar yaptığımız en eğlenceli gösteriyle sonlandırdık. Peki şimdi? Her şey bitti.

Teknik olarak, aylar önce mezun olduk ve Bon Temps Senior Night'ın amacı, yeni gelen birinci sınıf öğrencilerini karşılamaktır. Mezuniyetten sonra kalan son sınıf öğrencileri, hayallerimizin peşinden dünyaya dağılmadan önce tüm yaz boyunca prodüksiyon üzerinde çalışır. Yeni öğrencileri karşılıyoruz, ama bu aynı zamanda bir veda. Üniversiteye, New Orleans'a ve birbirimize. Ve, lanet olsun, ne güzel zamanlardı.

Provalarımız genellikle ezberlediğimiz bölümleri tekrarlamak ve ardından Frenchman Street'e gitmeden önce Bourbon'da parti yapmakla geçiyordu. Prova yapmak yerine parti yapmak, bu gecenin en iyi performansımız olmadığı anlamına geliyordu, ama yeni öğrenciler, arkadaşlar ve ailelerden oluşan bu seyirci, son bir buçuk saat boyunca el çırpma oyunu yapsak bile bizi alkışlardı. Çoğu kişi, beş dolarlık nakit bar açılmadan önce bir içki daha içse sarhoş olacaktı.

Biz sanatçılar da alkolden payımıza düşeni aldık, ama ben sadece bir shot içtim, o da Brylie ve Lucy beni zorladıkları için. Sarhoşken balenin en zor dönüşlerinden biri olan otuz iki fouetté yapmamın imkanı yoktu. Tabii, eğlence olsun diye yumuşak ayakkabılarla bir ya da on iki kez yapmıştım, ama pointe ile mi? Hayatta olmaz. Bu, bacağımı kırmam için bir davetiye olur. Kırık ayak parmakları bana yeter, çok teşekkürler.

Çiçekler sahneye yağar ve kırmızı ve beyaz güllerden oluşan bir buket Lucy'nin kafasına çarparak, kalabalığa sıkışırken kurdeleli saç bandını yana kaydırır. Brylie ve Benoit merkeze doğru yol alırlar ve Lucy somurtarak içlerine doğru çekilir. Ya da somurtabildiği kadar somurtur. Lucy aramızdaki en nazik olanıdır ve bir sineği bile incitmez.

"Dikkat et!" Brylie ve ben onu aynı anda savunuyoruz, ancak benim ses tonum Bry'in boğuk bağırisından çok daha yumuşak. Aslında bunların hiçbir önemi yok, çünkü her yönden patlamış mısır, ceviz ve Mardi Gras boncukları da uçuşuyor.

Suçluyu bulmaya çalışırken, beşinci kutuyu görüyorum. Annemin babamın mendiliyle gözlerini sildiğini görmek beni şaşırtmadı.

Beni şaşırtan şey, yanında sadece en iyi arkadaşı Jaime Amca ve onun kocası Robert'ın olması.

Babam nerede?

Kaşlarımı çatıyorum, ta ki ağır bir kol omuzlarıma vurup sert bir el saçlarımı karıştırarak başımdan siyah tüylü duvağımı düşürene kadar.

"Nox! Seni *aptal*! Benny ve ben seni buraya geri aldığımız için şanslısın."

Nox, Brylie ve Lucy, Bordeaux Konservatuvarı son sınıf öğrencileri olmadıkları için sahne arkasında olmamalıydılar. Ama Bon Temps Son Sınıf Gecesi her zaman bir tımarhane gibidir ve iyi vakit geçirdiğiniz sürece kimse umursamaz. Saçımı düzeltirken, şimdi pişman oluyorum.

İkizim kıkırdıyor. "Haydi ama, büyüklerine saygı göstermen gerek."

"Yedi dakika, büyük statüsünü hak etmiyor."

"Teknik olarak tam bir gün," diye gülümseyerek işaret ediyor.

"Takvim gününe göre," diye karşılık veriyorum. Nox bugün saat 23:53'te doğdu. Ama saat on ikiyi gösterir göstermez, doğum günü benim olacak. Partiyi devretmek için geri sayım yapacağız ve onun bana yaptığı gibi ona hükmetmek için sabırsızlanıyorum. "Şimdi çirkin kıcını üstümden çek!"

Onun pençelerinden kurtulup, sırtışına öfkeyle bakıyorum. Yara izleri olmaması dışında, babamızın tıpatıp aynısı: 1,93 metre boyunda, siyah saçlı, açık tenli. Ancak altın rengi ela gözlerinin nereden geldiğini bilmiyoruz.

"Ben çirkinim, sen de çirkinsin," diye gülüyor. "Annemi çirkin mi diyorsun?" diye şaka yapıyorum.

"Hayır." O sırtıyor. "Hiçbir benzerlik göremiyorum. Vahşi tarafın engel oluyor."

Aklıma gelen tek şey dilimi çıkarmak ve o da burnunu çekiyor. Tüm bu hafif zorbalıklarımızdan sonra bile, hala cevap vermekte çok kötüyüm. Ayrıca, o da haksız sayılmaz.

Gözlerimiz dışında, annem ve ben ikiz gibi olabiliriz. Benimkiler onun ay ışığı gibi gözlerine kıyasla daha berrak bir göl gibidir, ama ikimiz de kısa boylu ve açık tenliyiz. Mümkün olduğunca farklı görünmek için elimden geleni yaptım — dövmeler yaptırdım, asi buklelerimi düzleştirdim ve kiraz kola kırmızısına boyadım. Binlerce kez

bir kız kompleks yapabilir.

Spot ışığında yaşıyor, hayatımı New Orleans'taki Bordeaux Konservatuvarı'nda geçiriyorum — bu arada, burası ailemin okulu olması hiç de garip değil — ve aşırı koruyucu ailem olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Her zaman Scarlett Bordeaux'nun çarpıcı gölgesinde kaldım. Artık özgür olmak için hazırım ve bunun için bir planım var.

Çocukluğumda, annemin geniş ailesinin yaşadığı Appalachia'yı sık sık ziyaret ederdik. Yeşil ve mavi dağları çok severdim. Ormanda yürüyüş yapmak, Garden District'in keskin kokulu çiçekleri arasında koşmaktan çok farklıydı. Bu özgürlük, helikopter babamın büyük üzüntüsüne rağmen, sahneden çok daha fazla ilgimi çekiyor.

Bu yüzden, hayatımın son performansını izlemek için burada olmaması garip geliyor.

"Herkes geri çekilsin! Perde, perde!" diye bağılıyor biri ve hepimiz aynı anda hareket ederek perdenin düşmesini ve son selamımızı vermemizi sağlıyoruz.

Her bir son sınıf grubu selam vermek için sahneye çıktıkça hoparlörlerden bir şarkı çalmaya başlar. İlk olarak isteksiz sesler ve sahne arkası ekibi. Ardından en sevdikleri kostümleri giyen kostüm tasarımcıları, çağrıldıklarında enstrümanlarını kaldıran orkestra. Sonra yönetmenler, aktörler, şarkıcılar ve dansçılar sırayla sahneye çıkarlar.

Bu prodüksiyon tam anlamıyla kaotikti. Oyun programı, *Phantom of the Opera*, *Moulin Rouge!*, *Sweeney Todd*, *Alice in Wonderland*, *Cinderella*, *Giselle*, *Raymonda*, *Manon* ve *Sleeping Beauty*'yi, kıdemli oyun yazarları tarafından yaratılan gotik bir çağdaş esere yeniden düzenlenmiş olarak tanıtıyordu.

En sevdiğim dansı seçemedim, bu yüzden Giselle'in Mad Scene ve Benoit ile yaptığım Black Swan düetini birleştiren bir koreografi hazırladım. Kostümleri de *Swan Lake* tüy korsesi, siyah tüy taç, duvak ve dizlerimin altına kadar uzanan romantik tül tütü ile birleştirdim. Normalde kullandığım kilolarca dövme kapatıcıyı kullanmadım, böylece sağ omzumun üst kısmındaki ve sol uyluğumdaki muhteşem renkli kafatası dövmeleri gururla sergileniyor. Başka herhangi bir dövme olsaydı babam çıldırırdı, ama kafatasları bizim aile sembolümüz. Pointe ayakkabılar görünümü tamamlıyor, ki bunu mazoşist bir şekilde özleyeceğim.

Acının benim fetişim olup olmadığını bilmiyorum, ama belki bakireliğimi kaybettiğimde öğrenirim.

Sevişmekten bahsetmişken, erkek arkadaşım Ozias, son dakika bir aile meselesi nedeniyle bu gece gelemedi ve dürüst olmak gerekirse, buna biraz sevindim. Altı aydır çıkıyoruz, ama hala benden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değilim.

Neredeyse hiç fiziksel temas kurmadık ve inanın bana, denemedim değil. Ama ya babamın "birisi seni her zaman korumalı" şeklindeki baskıcı felsefesi ya da Zy'nin "seni ve Bay Bordeaux'yu çok saygı duyuyorum" şeklindeki saçma sapan tavrı, dudaklarımızı birbirine değdirmekten öteye geçmemizi engelliyor.

Artık Ozias'ın beyaz şövalye, iyi çocuk saçmalıklarını daha fazla tahammül edemiyorum. Onun katı kişiliği benim için ilk uyarı işareti olmalıydı, bana neredeyse hiç dokunmaması değil.

En kötüsü ne biliyor musun? Aradaki farkı biliyorum. Son doğum günü maskeli balomda maskeli bir yabancıнын sayesinde, o tutkulu, her şeyi tüketen şekilde ihtiyaç duyulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Perili bir korsan barının karanlık bir köşesinde ateşli, buharlı bir öpüşmeyle mahvolduğumu söylüyorum sana. Mahvolduğumu.

Sonra o gitti.

Aslında, beni öylece bırakıp gittiği için o adamı sikeyim.

Göğsümde yükselen öfkeye yüzümü buruşturuyorum. Bir yabancıya duyduğum öfke bile Zy'ye duyduğum her şeyden daha güçlü.

"Harikaydınız!" Brylie, bana ve Benoit'a soluk sarı bir shot verirken bağılıyor.

"O harika dans etti." Benoit, bira kokan yüzüme özensiz bir öpücük kondurdu. Dans ederken fark etmemiştim, o sırada doğal yeteneği devreye girmişti, ama belli ki bu gece birinin bacağı kırılrsa da umurunda değildi.

"İğrenç!" Terli omzumla yanağımdaki tükürüğü silerken ona sahte bir bakış attım, pek de iyi olmadı, ama sonra gülümsedim ve kadehimi ona kaldırdım. *"Laissez les bons temps rouler!"* Manhattan Klasik Balesi'ni baş dansçı olarak kasıp kavurmana!"

Hafif çillerinin altında bir kızarıklık belirdi. "Lütfen. Önce balet topluluğu. Bunu biliyorsun. Ben bir dahi değilim." Ben tartışmaya başlamadan önce

içkisini kaldırdı. "Ve sana! Babanın ikimizin de özgürce dolaşabilmesi için dizginleri gevşetmesi dileğiyle."

Plastik bardakları tokuşturup, şüpheli bir şekilde saf cin gibi tadı olan bir şeyi içiyoruz. İçim yanıyor ama oyunu kazanabilmek için yüzümü asmadan, içimden ölmeme rağmen ciddi bir ifade takınıyorum. Benoit nefesini tutuyor, yüzü buruşuyor.

Evet. O her zaman kaybeder.

"Luna'nın Liquor Poker Face serisi hala devam ediyor!" Brylie gülüyor.

O inliyor. "Elimde değil. Ben Loose ve çayı gibiyim. Şeker yoksa, içkiyi midemde tutamıyorum."

"Hey! Long Island Iced Tea'lerimle dalga geçmeyi kesin." Lucy kollarını kavuşturur ve sonra kendini beğenmiş bir şekilde ekler, "Ve hepiniz bir şekilde absinthe içip kusmayan tek kişinin ben olduğumu unutuyorsunuz."

"Cin, absinthe... ve o daha yirmi yaşında," diye inliyor Brylie. "İyi kızı yoldan çıkardık."

"Şerefe," Benoit, Lucy'nin plastik bardağıyla kendi bardağını tokuştururken (*bu plastik bardak da nereden çıktı?*) homurdanır. "Ama haklısın, küçük McKennon. Haklısın."

Lucy içkisini bir dikişte içerken, o yudumlar. Lucy boş bardağını gururla gösterince, hayali bir şapka çıkararak ona selam verir ve güler.

Tanrım, onun eğlendiğine sevindim. Bu gece onun için zordu, bunu asla göstermiyor olsa da.

Madam G geçen yıl vefat etti. O öldükten ve ailesi hiç bulunamadığından, son sınıfı yalnız bitirmek onu çok üzdü. Elbette biz onun yanındaydık, her anı kutladık. Ama artık var olmayan bir yuvayı özlediğinizde, hiçbir şey bununla kıyaslanamaz.

Brylie ve Lucy daha fazla içki bulmak için ortadan kaybolurlar, ama ben Benoit'i *Manon* kostümünün ceketinden tutarım.

"Hey. Babamın seni bırakacağını biliyorsun. Phantom'un gölgelerinden biri olmak artık ömür boyu süren bir şey değil ve sen onun oğlu gibisin. MCB için senin adına çok heyecanlı. Hepimiz öyleyiz."

Gülümsemesi parlak mavi gözlerine ulaşmıyor. "Ben... New Orleans'tan ayrılmaktan endişe duyuyorum. Sanki gerçekten gitmişler gibi olacak."

Göğsüm sıkışıyor ve cin dilimde kuruyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu tür şeylerde hiç iyi olmadım.

Ağzımı açıp bir şeyler söylemeye çalışıyorum, ama o, birlikte büyüdüğümüz sahneyi izlerken yüzünde hüznü bir gülümseme beliriyor.

"Sizler artık benim tek ailemsiniz. Zamanın geldiğini biliyorum. Sadece zor geliyor." Sırıttıyor. "Ya orayı sevmezsem? Belki de sonsuza kadar burada kalmam gerekiyordur. Burası benim evim, anlıyor musun?"

Başımı sallarım. Boğazım düğümlenir, çünkü biliyorum. Ben tam tersini hissediyorum. Oradan çıkmak için can atıyorum, ruhumun derinliklerinde sadece açık yollar ve mavi gökyüzü tatmin edebilecek bir kaşıntı var.

"Her macerayı tek tek ele alalım, tamam mı?" diye soruyorum sonunda.

O gülümser. "Haklısın. Haftaya provalar için ayrılacağım, ama o zamana kadar senin gölgen olacağım. Yani ben gidene kadar Ozias Thrasher'la tuhaf işlere kalkışma. Baban çok kızar."

Gözlerimi deviriyorum, "*Hiç şansı yok*" diye mırıldanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Benoit, babamın adamlarından biri, bir gölge. Jaime amca, annem babamla resmi olarak tanışmadan önce onun gölgesiydi, yani bodyguard arkadaşları onun işi sayılır. Arkadaşlarım ve benim yıllar boyunca aldığımız tüm eğitimden sonra, en çılgın gecelerimizde kimin kimi koruduğu tartışmalı.

"Bizi başından atmak için sabırsızlandığını biliyorum," diye şaka yapıyorum.

"Aslında, biraz öyle." O gülüyor. "Hiçbir kız benimle konuşmuyor çünkü seninle bir şeyim olduğunu düşünüyorlar."

İkimiz de gülüyoruz. Benoit ile çıkmak, kardeşimle çıkmakla eşdeğer olurdu.

"Nox'un sana kanatçı olması iyi bir şey."

"Başlama şimdi. Senin hatan olmadığına, onun hatası oluyor. Kızlar onun uzun boylu kıçının arkasından beni göremiyorlar bile." Kaşlarını oynatıyor. "İyi ki seksi ikinciler umurumda değil."

Alnını Nox'a doğru eğiyor, şimdi dansçılar ve aktrisler tarafından çevrili, görünüşe göre onun ne kadar büyük bir çapkın olduğu umurlarında değil. Kardeşim BC'ye gitmiyor, onun yerine New Orleans State'e gidiyor, ama ünü gittiği her yere ondan önce varıyor.

Bizi bakarken yakaladığında, beyzbol şapkasını ters çevirerek gösteriş yapar. Gözlerimi o kadar sert deviriyorum ki, beynimi görebileceğime yemin edebilirim.

"Oh, lanet olsun," Benoit gülüyor. "Ağır silahları çıkardı."

Lucy ortaya çıkarken tsk tsk diye ses çıkarır. "O çocuk benim müstehcen kitaplarımı çok fazla okumuş."

"Hey, kılavuzlar işe yarıyor," diye karşılık veriyor Benoit, başparmağıyla Nox'u işaret ederek, hayranlarının arasında mutlu mesut duran Nox'u işaret ediyor.

Brylie burnunu kırıştırır. "Sence yine o şeyi yapacak mı? Mükemmel kızı ya da kızları bulana kadar herkesle dans edip, sonra geri kalanları ortada bırakacağı şeyi mi?"

"Bu onun numarası." Benoit omuz silker, sonra sırtarak ekler. "Bu da, seçimini yaptıktan sonra en az birinin ağlayacak güçlü bir omuza ihtiyacı olacağı anlamına geliyor. Bana şans dile! Fransız Mahallesi Prensi'ni kalabalıktan korumaya gitmeliyim."

"Selam verme sıranı kaçıracaksın!" Lucy ona hatırlatır.

"Dinle, sahneye çıkmam gereken zamana kadar bir kız bulursam, selam vermek umurumda bile olmaz."

Kız kaşlarını çattı. "Ama bu senin sonuncusu."

"Büyüdüğünde anlayacaksın," diye şaka yapar ve fincanını kaparak dudaklarını şapırdatarak içkiyi bir dikişte içer.

"Benny!" diye bağırır kız.

"Üzgünüm, Loose. Ya Brylie'nin sek içkisini ya da senin ortaokul Screwdriver'ını içecektim. Görüşürüz!" Yola koyulur ama durup bana sertçe işaret eder. "Zy konusunda ciddiylim." Geri çekilir, iki parmağını gözlerinin ve benim gözlerimin arasına koyar. "Beni belaya sokma."

"Sokmayacağım!" Ellerimi alaycı bir şekilde kaldırarak teslim olurum.

"Kız o adamdan ayrılıyorsa bunu yapmak biraz zor," diye mırıldanır Brylie.

"Bry!" diye fısıldayarak bağırırım, ama Benoit şükürler olsun ki çoktan duyamayacağı bir mesafeye gitmiştir.

"Ne?" Lucy, benim selamlama sıramı beklerken ikimize daha yakın otururken, o omuz silkiyor. "Belki Benny seni bunu yapmaya ikna edebilir."

"Bu gece yapacaksın, *değil* mi?" diye sorar Lucy.

"Yapmalı," diyor Brylie. "Troisgarde kızları takıntılı erkeklere ihtiyaç duyar. Aksi takdirde babalarımızın karşısına çıkamaz."

"Katılıyorum, ama benim babam Zy'yi gerçekten *seviyor*," diye inlerim. Lucy bile buna yüzünü buruşturur. "İğrenç."

"Bu en kötüsü," diye onaylar Brylie. "Babamın nazik davrandığı her erkek bana anında tiksinti uyandırıyor. Yemin ederim, onlar sadece bizim sevmediğimiz erkekleri seviyorlar." Etkili olması için titrer. "Ama içgüdülerim bana bunu çabuk yapman gerektiğini söylüyor, Lu. Bir şeyler oluyor. Hissedebiliyorum."

Benoit'in adı okunur ve etrafa bakınırız, ama onu Nox ve *Cinderella* ve *Sleeping Beauty*'den tutu giyen üç kızla gülüşürken buluruz.

"Tipik," diye burun kıvrır Brylie. "Sıra yakında sana gelecek. Ne olacak? Bekar mı, üzgün mü?"

Kaşlarımı kaldırırım. "Tek başına mı, yoksa üzgün mü, Bry? Cidden mi?" Omzunu kaldırır. "Ne dedimse onu söyledim."

Lucy bana anlamlı bir gülümseme atıyor, ben de çöl kadar kuru mizahı olan huysuz adam yerine ona cevap veriyorum. "Benim son saatim gece yarısı. Yirmi iki yaşında, bana kendimi istenmeyen hissettiren biriyle birlikte olmayı reddediyorum." Birdenbire dar gelen korsemi çekiyorum.

Lucy dudaklarını büzüyor. "Seni istiyoruz."

"Teşekkürler, Loose," diye homurdanırım. "Ama ben zaten platonik bir ilişki içindeyim..."

"Ve son olarak, ama en önemlisi, Bordeaux'lu kara kuğumuz," diye duyurur sunucu.

"Oh, iğrenç." Bu ifadeye yüzümü buruşturuyorum ve midem bulanıyor. "Bunu söylememeliydi. Şimdi narsist bir kaltak gibi görünüyorum."

"Aman Tanrım, kimse öyle düşünmüyor," Lucy gülüyor.

"Kimin umurunda?" Brylie kıcıma bir şaplak atıyor, beni çılgık attırıyor ve sonra beni perdeye doğru itiyor. "Bu senin son selamın, bebeğim. Önemli bir an olsun."

"Kırılma bacak," diye Nox arkadan seslenir.

"Aptal!" diye bağıriyorum omzumun üzerinden, kırmızı kumaş duvara doğru dururken.

"*Giselle ve Kuğu Gölü*, Luna Bordeaux tarafından dans edildi!"

Perdenin içinden geçip, parmak uçlarımda yükselir ve son bir fouetté yaparım. Birkaç denemeden sonra bile bunu başarabilmem, hayatım boyunca dans ettiğimi gösteriyor. Ben yere iner ve selam verirken, kalabalık çılgına döner, neredeyse kulakları sağır edecek kadar.

Gözyaşları, bizi destekleyen arkadaşlarımız ve ailemizin görüntüsünü bulanıklaştırıyor. Ve ben hemen perdeyi açıp herkese el sallayarak bu anın tadını çıkarmalarını sağlıyorum

Bu benim değil. Hepimizin.

Birlikte eğiliyoruz, gururumuz, nostaljimiz ve gelecekle ilgili endişelerimiz hissedilir. Duygular göğsümde bir balon gibi şişiyor.

Birçok nedenden dolayı burada olmamam gerekirdi. Birincisi, Brylie ve Nox gibi üçüncü sınıf öğrencisi olmam gerekiyordu. Ama hayatıma başlamak için sabırsızlanıyordum, bu yüzden yaz tatillerinde temel derslerimi aldım.

Bir parçam da, diplomamı almadan önce okuldan atılacağımı bekliyordu. Liseyi bitirebileceğimi hiç sanmıyordum, üniversiteyi bırakın. Arkadaşlarımla yaptığımız onca yaramazlıktan sonra, defalarca okuldan atılmamız gerekirdi. Çoğu zararsız şeylerdi. Turistlerin cebinden para çalmak, reşit olmadan içki içmek, izinsiz girme...

Tabii, Nox polis arabasını kaçırmadan önce kelepçelerden kurtulduğum bir olay da vardı. *Bu* kesinlikle kötü bir fikirdi.

En kötüsü, on beş yaşındayken Bourbon Street'teki bir "oyuncak" dükkanına girip hırsızlık yaparken yakalandığımız zamandı. Şüpheli büyüklükteki uzantılarla kılıç dövüşü yapıyor, yenilebilir iç çamaşırları yiyor ve Sabine'in karısı, yani hiç eğlenceli olmayan polis şefi, bizi duyacak kadar yüksek sesle gülüyorduk. Annem bizi dükkan sahibinden şahsen özür dilemeye zorladı ve onun dehşete kapılmış yüzünü düşününce hala utançtan yanaklarım kızarıyor.

Gerçek şu ki, sayılamayacak kadar çok suçtan aklandım, ama yaptığım her şey heyecan peşinde koşmak içindi. Hayatım boyunca dans ettiğim balelerdeki gibi macera arzuluyorum. Umarım New Orleans dışında bu özgürlüğü bulabilirim. Tabii, tutuklanmadan.

"Bon Temps Senior Night için bu kadar, millet. Harikaydınız... bir dakika, ne... *Oh*."

Sunucu, sahne görevlisinin verdiği kartı okurken alkışlar ve kahkahalar kesiliyor.

"Pekala, bu, şey, heyecan verici!" Onun belirsiz kahkahası aksini söylüyor. "Bu gece Bon Temps Gecesi tarihine geçiyoruz. Ozias Thrasher, sahneye gel."

Göğsüm sıkışır, seyirciler arasında mırıldanmalar yayılır ve etrafımdaki kalabalık geri çekilir, beni sahnenin ortasında yalnız bırakır. Etrafa bakınırım, kulislerde Lucy ve Brylie'nin şaşkın yüzlerini görürüm.

Sonra sahnenin solundaki merdivenlerden bot sesleri duyulur ve Zy'nin koyu renk saçları, geniş gülümsemesi ve altın rengi bronz teni, onu takip eden spot ışığıyla aydınlanır. Salon sessizliğe bürünür. "Ne halt ediyorsun?" yüzümü gizlemeye çalışırım.

O gerçekten yakışıklı. Uzun boylu, babam ve Nox'tan bile daha uzun, geniş omuzları koyu renkli ceketini dolduruyor, *Kuğu Gölü*'ndeki Siegfried'i andırıyor ama koyu renkli kot pantolon giyiyor.

"Selam, Luna." Gülümsüyor, derin sesi yumuşak, elinde beyaz güller var.

Annemin en sevdiği çiçek. Benim değil, ama yine de güzel. "Uh, hey Zy, burada ne yapıyorsun?"

Tamam, dayanamadım, çünkü ne oluyor lan?

Gergin bir şekilde güldü. "Hey sunucu. Mikrofonu alabilir miyim?"

Ne oluyor?

Yanaklarım kızardı. Spot ışığına alışkınım, ama diğer herkesi gölgede bırakan bir spot ışığına değil.

Mikrofon uzatıldığında, bir dakika önce gözyaşları ve heyecanla dolu olan yüzler şimdi şaşkınlıkla doluyor. Bazıları bile kızgın görünüyor. Tiyatrocu çocukların ve dansçıların dikkatini çalmak hiç de iyi bir hareket değil.

"Üzgünüm," diyorum, yüzümü buruşturarak.

Gözlerim, annemin bana şaşkın bir şekilde omuz silktiği beşinci locaya kayıyor. Bunun nedeni, annemin neler olup bittiğini anlamaması mı, yoksa babamın hala ortada olmaması mı, bilemiyorum.

Hayal kırıklığı ve utanç yanaklarımı kızartıyor. Kollarımı kavuşturma isteğine direniyorum, bunun yerine tül eteğimi sıkıca tutuyorum.

Kaç. Kaç. Kaç.

Ne olduğunu bilmiyorum, ama bacaklarım kelimenin tam anlamıyla koşmak için kaşınıyor

—hatta zıplamak için can atıyor.

Zy mikrofonu aldı. Konuşuyor. Sözlerini anlayamıyorum, beynim bozuk hoparlörler gibi cızırdayıp duruyor. Bizim çıkmamızla ilgili bir şeyler, o bana çıkma teklif etmeden önce en sevdiğim barlarda birkaç kez tesadüfen karşılaşmamızla ilgili. Tamam, tamam, tamam.

Ne. Oluyor.

Aman Tanrım, o... diz çöküyor mu? Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum. "Ayağa kalk."

Ama beni duymuyor ya da umursamıyor, cebine uzanıyor.

"Luna Bordeaux..."

Gözlerim etrafta dolaşıyor, babamı arıyorum, çünkü Tanrı aşkına, neden bunun olmasına izin veriyor? Bu sefer bir şey bakışlarımı sağa çekiyor ve onu altıncı kutuda buluyorum, parlak yara izleri ışığı yakalıyor.

Ama dikkatim orada kalmaz, çünkü yanındaki adam ışığa doğru eğilir, siyah saçları alına düşer. Karanlık bakışları gözlerimin onda kalmasını ister, derin kaşları kızarmış tenimde soğuk bir ürperti yaratır.

Zy elimi tuttuğunda, nedense zihnimde yardım için yalvardığım kişi altıncı bölmedeki adamdı.

Zy, "Benimle evlenir misin?" diye sorarken, bakışlarım onun esiri olarak kalıyor.

NEVER WHITE ROSES

15 dakika önce

"Lanet olsun, dövmeleeri harika. Ben o kadar iyi çizebilir miyim bilmiyorum," kardeşim Hatch arkamda kaba sesiyle fısıldıyor. Ama onu çok net duyabiliyorum. "Özellikle de uyluğundaki dövme. Şuna bak. Eteği yukarı kalktığında, ne kadar yukarı çıktığını görebiliyorsun..."

"Dikkat et," diye homurdanıyorum.

O da burun kıvrıyor. "Bu adam çok kolay, Dash. Senin 'Dr. Dashiell' keşif disiplinine ihtiyacı var."

"Sanki senin disiplinli olduğunu söyleyebilir miyiz, Hatton," diye mırıldanır Dash tabletine dokunarak.

Daha önce onun belirli birinin günlük gönderilerini kontrol ettiğini yakalamamış olsaydım, bunun tıp fakültesi saçmalığı olduğunu düşünürdüm. Hiçbirimizin sosyal medyası yok, ama bu, son birkaç yıldır gizli hesaplardan takip etmemizi engellemedi. Zamanın neredeyse dolmasıyla, takip etmek her zamankinden daha gerekli hale geldi.

Onları görmezden gelerek, ön kollarımı altın rengi korkuluğa dayayarak altıncı locaya doğru eğiliyorum.

Zihnimde sayarken başparmağımla ağzımı okşuyorum.

Yirmi dokuz.

"Haklıydın," Hatch tekrar dener. "O oldukça iyi."

Otuz.

"Bacağını öyle sallamak kolay olamaz."

Otuz bir.

"Eminim esnektir. Dövmeleri, kızıl saçları, muhtemelen bir ucube..."

Otuz iki.

Kaldırdığı ayağı yere iner ve ben dönüp yumruğumu Hatch'in uyluğuna vururum, bu da onun hem inilti hem de kahkaha karışımı bir ses çıkarmasına neden olur. Bütün bunları zaten düşünmüş olmamın bir önemi yok. Önemli olan, onun benim karım olacağı.

"Lanet olsun dostum," bacağını ovuşturur, yüzü acı dolu bir gülümsemeyle buruşur. "Yaklaştıkça, daha kolay olursun."

"Yakında hissedeceksin," diye uyarıyorum.

"İki yıl bekle," diyor Dash, ekranını kaydırarak. Brylie'nin doğum günü Luna'ninkinden sadece birkaç ay sonra olduğu için, Dash'in anlaştığı kısmı da yakında başlayacak. Beklemek ona da zor geliyor olmalı.

"İnan bana, lanet olası hissetmeye başladım," diye homurdanıyor Hatch, hala baldırını ovuşturarak. "Çekici bir şekilde komik olmak deliliğe yardımcı oluyor. Hepiniz bir ara denemelisiniz."

Luna'nın parlak gülümsemesi, sahne arkasında herkesin etrafını sarmasıyla aydınlanır. Benim pervasız küçük isyancım oldukça büyük bir hayran kitlesi edinmiştir. Ama gözlerinin kenarında bir hüznün vardır ve ben tüm bu şov boyunca bunun nedenini anlamaya çalışıyorum.

Mezuniyetten sonra bildiğim kadarıyla hiçbir planı yok ve ben Luna Bordeaux hakkında *her şeyi* biliyorum. Belki de hayatının bu kısmının sona ermesinden dolayı üzgündür? Aynı zamanda, mutlu, hatta coşkulu. Gece boyunca, sayısız kez gördüğüm gülümsemeleri, benim temizlemem gereken dürtüsel bir şey yapmadan hemen önce gördüm. Yaramaz tarafı onu partinin neşesi yapıyor, ama kız en azından ara sıra hareket etmeden önce düşünmeli. Ama öyle yaparsa, benim Luna'm olmaz.

Kutlama yapan son sınıfların perdesi düşerken, gece yarısına bu kadar yakın bir saatte onu gözümün önünden kaybetmiş olmanın endişesiyle kalbim çarpıyor.

"After party neredeydi?" diye soran Hatch, düşüncelerimi dağıtır.

"Masque. Opera binasının altındaki gizli bar," diye cevaplıyorum.

"Yeraltında mı? New Orleans deniz seviyesinin altında sanıyordum," diye Dash araya girer.

"Fransız Mahallesi hariç her şey. Bordeauxlar, içki yasağı sırasında yeraltı tünelleri inşa etmişler. Bu yüzden gizli bar hala sadece bir söylenti..."

Havada bir değişiklik hissedince dalıp gidiyorum. Kardeşlerim hareketleniyor ve kafamda alarm zilleri çalıyor.

"Size katılabilir miyim, çocuklar?"

Damarlarımdaki kan donar. Yavaşça korkuluktan uzaklaşır, koltuğuma yaslanıp kollarımı kavuştururum.

"Burası senin evin, Bordeaux." Müzik sesini bastıracak kadar yüksek sesle omzumun üzerinden seslenirim. Kardeşlerim sessiz kalır.

Ben en büyüğüm, bu yüzden babamız yokken sorumluluk bana düşüyor. Ve gelecekteki kayınpederimle kafa kafaya gelecek biri varsa, o da benim.

"Tabii ki benim yerim," diye homurdanır Sol Bordeaux, solumdaki koltuğa otururken. "Ve bu tarafsız bir yer, King sana haber vermeden ve izinsiz olarak benim bölgeme girmeden önce bunu söylememişse."

"Beni zorladın." Başımı sallıyorum. "Geçen yıl sana ulaşmaya çalıştım. Bu gecenin ne olduğunu biliyorsun, ama yine de benimle görüşmeyi reddettin."

"Doğru. Çünkü kızımın yanına bir Fury'nin yaklaşmasına izin vermek için önce mezara girmem gerekir."

Kızıyla ilgili bilmediği şeyler çok komik. Phantom'un prensesi babasının etrafında pirouette yapıyor ve o bunun farkında bile değil.

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Ona benimle tanışmak isteyip istemediğini bile sormadın, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Gerek yoktu. Kızımı tanıyorum. Senin kavgana asla karışmak istemez. O benim küçük asi kızım, ama bu tür konularda o..."

"Masumdur." Sessizce tamamlayıp başımı sallarım. "Biliyorum. Onu yozlaştırmak istemiyorum. Senin düşündüğünün aksine. Onu kurtarmak istiyorum."

"Kurtarılmaya ihtiyacı yok," diye tersler. "Burada tamamen güvende. Etrafında olması gereken son kişi bir Appalachian kanun kaçağı. *Süt çiftliğin* ve gayrimenkullerin Troisgarde'ı kandırmaz."

"Biz kendimizi Appalachia'nın Robin Hood'u olarak görmeyi tercih ediyoruz." Dudaklarım sinsi bir gülümsemeyle kıvrılır. "Robin Hood'un Maid Marian'a ihtiyacı var."

O burun kıvrır. "Robin Hood eski versiyonlarda ölür, biliyorsun."

Serseri.

"Bordeaux, bunu seninle yapmayacağım," diye homurdanıyorum. "Anlaşmayı biliyorsun. Beni 'ortadan kaldırmaya' çalışırsan, Kral Fury'nin soyundan bir müttefikini kaybedersin. Ve bana güven. Tam burada, şu anda... Müttefiklere ihtiyacın var."

Bir saniye durur, çenesini bana doğru eğerek, sanki açıklamamı bekliyormuş gibi. Ben açıklamayınca, geriye yaslanır ve sanki başından beri ilgilenmemiş gibi davranır. Karım güvenli bir şekilde yanımda olduğunda ona söyleyeceğim. Bir saniye bile önce değil. Eğer niyetimi belli edersem, onu benden saklayabilir, duyduğum kadarıyla istediği gibi İtalya'daki Lucianos'lara gönderebilir. Bunun olmasına asla izin vermem.

"Sen kibirli ve kendini beğenmişsin, Orion. Şehrimde olan biten her şeyi bildiğimi unutuyorsun. Bu sabah geldiğinde seni takip eden gölgelerin sayısına bakılırsa, Second Line hoş geldin partisi düzenlenmiş olabilirdi."

Bu sabah mı?

Şaşkınlığımı belli etmiyorum, ama Sol yine de sırtıyor. "Dediğim gibi. New Orleans'ta olan biten her şeyi biliyorum. Bunu asla unutma."

Her şeyi değil.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, ne zaman geldiğini biliyorum ve ne zaman gideceğini de zaten biliyorum."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak, sırtıma isteğine direniyorum.

"Üçünüzün şafak sökmeden gitmenizi istiyorum. Troisgarde, Kral'ın anlaşmasını asla kabul etmedi. McKennon, Luciano ve benim için bu anlaşma geçersizdir. Üç sarhoş adamın böyle bir bahis yapmaya hakkı yoktur."

"Bu konuda hemfikiriz. Ama... sen kabul ettin. Ve Wildes bizi tek tek avlıyor, diğer Fury akrabaları da birlikte çalışmak için fazla kibirli."

birlikte çalışmak için fazla kibirliler. Üçünün kanına ihtiyacımız var." "Üçünün kanına, evlat. Dördünün değil."

"Anlaşma yerine getirildiğinde dört olmayacak. King Fury'nin kan bağıyla birbirine bağlı, tek bir ittifak olacak."

"Troisgarde'lar Furys *değildir*."

"Henüz değil. Biz senden tutunman için yeminini hatırlatıyoruz. Biz sadece sizleri dürüst adamlar haline getirmeye çalışıyoruz, Bordeaux." Bu sefer kendimi tutamayıp dudaklarım kıvrıldı.

Eğlenmediğini gösteren bir ifadeyle kaşlarını çattı, ama yüzünün yarısını kaplayan ölümcül yara izleri neredeyse hiç kırıdamadı. Bu yaralar daha önce görmediğimiz bir şey değildi, ama benim gergin, pürüzlü avuç içlerim empatiyle kaşınıyordu. Hatch de aynı şeyi hissediyor mu acaba?

Gözlerimi kaçırıyorum, perdenin bir an önce açılıp küçük kuşumu tekrar görmeyi diliyorum. Zihnimdeki hayalet çığlığı görmezden gelmem için onun yardımına ihtiyacım var.

Altı yıl sonra bile, kulakları sağır eden bir çığlık.

Sanki onu duymuş gibi, Sol'un sesi saygıyla alçalır. "Queenie için üzgünüm."

Tüylerim diken diken oluyor ve kardeşlerimin de aynı şeyi yaptığını hissediyorum.

"O iyi bir kadındı ve seni hemen kovmamamın sebebiydi," diye ekliyor Sol, sözlerinde öfke yok, sadece gerçekler var. "Onlar gittiğinde zor oluyor. Kayıp..." Başını sallıyor.

Boğazımdaki yumru, onu temizlerken daha çok tırtıklı bir bıçak gibi hissedilir. Ancak boğucu suçluluk duygusu hala devam eder, o gecedan beri göğsümü çökerten ağırlığıyla.

"Senin de aynı kayıpları yaşadığını duydum," diyorum. Annesi birkaç yıl önce vefat etmiş, daha yakın zamanda da Luna'nın ikinci büyükannesi olarak gördüğü Madam G de vefat etmiş. "Başın sağ olsun."

Altıncı locada bir anlık sessizlik olurken, aşağıda kargaşa hüküm sürmektedir. Bu kontrast, iki düşmanın birbirlerinin insanlığını yüzleştirmesindeki kadar keskin.

Bu yüzden anlamaya inanıyorum. Troisgarde bizi hor görebilir, ama biz aileleri için öldürebilen ve ailelerini kaybeden düşmanlarıyla birlikte yas tutabilen adamlarla ittifak kurmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Bunlar, King Fury kolunun güvenilebileceği insanlar.

Bu noktada, Troisgarde olsun ya da olmasın, Luna Bordeaux'yu bu kadar uzun süre izledikten sonra, beni nefret etse bile onu benim yapmak için her şeyi yapacağım.

King Fury'nin oyun kitabında bu tam olarak yeni bir kavram değil,

Telefonum elimde titriyor.
Şeytandan bahsetmişken.
Ekрана bakıyorum.

KİNG

Gece yarısı.

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki bu hatırlatmayı gönderecekti. Tek sorun, yirmi ikinci doğum gününde gece yarısına kadar dokunmayacağına yemin eden ben değilim. Denedim, gerçekten denedim. Hala deniyorum. King, anlaşmanın bu kısmını ihlal ettiğimi öğrenirse derimi yüzer. Bu geceden sonra bunun bir önemi kalmayacak ama.

"King nasıl?" diye sorar Sol, ben cevap vermeden telefonumu cebime koyarken.

Gizlilik ekranını okuyamazdı, ama boşlukları doldurdu. Ya da Phantom lanet olası bir medyum. Açıkçası şaşırmazdım.

"Ona, kızımın profesörlerden suçlulara kadar uzanan bir aileye asla gelin gitmeyeceğini söyledin mi?"

Buna karşı çıkamam.

"Kızın kendini evinde hissedecek gibi görünüyor," diyorum, yine bir kaş çatma kazanarak. "Ve onu korumak için mükemmel birer aday olduğumuzu."

"Sen öyle diyorsun, ama kızımın korunmaya ihtiyacı varsa, bunun tek nedeni King'in bu savaşı başlatmış olmasıdır."

"Hayır. Sen başlattın, şimdi de bozmaya çalıştığın bir yeminle."

"Yemin olsun ya da olmasın, kaybettin. Kızım hakkında bir şey bilseydin, onun başka birine aşık olduğunu bilirdin. Thrasherlar iyi insanlardır. Ozias'ın babası ve ben yıllardır arkadaşız. Zamanını boşa harcadığın için üzgünüm..."

Luna'nın adı anılır ve o perdeyi geçip neredeyse mükemmel bir fouetté dönüşü yaparken ikimiz de sessizleşiriz.

"Kusursuz," diye fısıldadı Sol. "Benim kızım işte."

Kıkırdarım. "Kızımız iki shot içmiş."

Benim gözlemime kaşlarını çatarak tepki gösterir, ama ben gururla onu izlerim. Perdenin arkasından herkesi çağırır ve onları şimdiye kadarki en gürültülü alkışları deneyimlemeye teşvik eder.

Sol'un sesi gürültünün içinden duyuluyor. "O asla performans öncesinde içki içmez."

Cevap dilimin ucundayken, sunucu tereddüt eder ve müzik sessizleşir. Bir adam merdivenlerden sahneye çıkar ve şok olmuş Luna'ya yaklaşıp. Luna doğal davranmaya çalışır.

Ama omuzlarındaki zoraki rahatlığı, kaşlarındaki eğimi görebiliyorum. Spot ışığı ona odaklanırken, endişesinin dalgalar halinde yayıldığını *hissedebiliyorum*...

"Ne oluyor lan?" Sol ve ben homurdanıyoruz, ikimiz de Ozias'ı daha iyi görebilmek için öne eğiliyoruz.

Swan Lake kostümü giymiş, sırtında benim arabamdaki gibi bir tatar yayı var. Ve beyaz güller taşıyor.

Luna, tül eteğini kıvrıyor ve pointe ayakkabılarıyla hafifçe zıplıyor, on yıl önce onu ilk gördüğümünden beri sahip olduğu sinirsel bir tik.

"Bu aşk gibi mi görünüyor, Bordeaux?" diye soruyorum, gözlerimi ondan ona çevirerek.

Görüşüm daralıyor, Ozias ve Luna'nın durduğu sahneye odaklanıyor. O, saçma sapan duygularını anlatırken, koltuğumun kolları benim tutuşum altında gıcırıyor. Sonra...

O. Dizlerinin. Üzerine. Çöküyor.

"Ne halt ediyor bu?" Sesim neredeyse kendime ait değil gibi geliyor.

Ozias'ın endişelenecek bir şey olmadığı söyleniyordu. Söylentiler doğruysa, çekinmesinin kendi nedenleri var.

En azından ben öyle düşünüyordum.

Ama şimdi, spot ışığında bir yüzük parıldarken, ben burada öfkeyle kaynıyorum. Luna'nın yüzü, başındaki siyah tüy taç ve duvakla daha da belirgin hale gelen, hastalıklı bir solgunluğa bürünüyor.

O, Luna'nın elini tutuyor ve kulaklarımda çınlayan gürültüden başka hiçbir şey duyamıyorum.

Yapma, küçük kuş. Yapma...

Kalabalığa bakıyor, bir şey arıyor, sonra başını kaldırıyor.

Vücudumdaki tüm hisler kayboluyor.

Bana mı bakıyor? Benim ölümcül ifademi görmesi imkansız, ama yine de beni duymasını istiyorum.

Evet dersen, o adam öldü demektir. Her şey biter.

Beş kelimeyle beni ezip geçerken gözlerini benden ayırmıyor.

"Evet, Zy, seninle evleneceğim."

Salon alkışlarla çınlar, antika sandalyenin kolçakları kırılırken ellerimin altındaki ahşabın *çatlama* sesini yutar. Ozias ona sarılır ve yanağına masum bir öpücük kondurur.

Kendimi zorla başka yere bakmaya zorluyorum ve tüm öfkemi, ben yapamadığımda onu korumak için güvendiğim adama odaklıyorum.

"Bunu biliyor muydun?"

Cevap vermez ve ben başımı sallayarak homurdanırım.

"İnanılmaz. Biliyor musun? Oyun oynamak mı istedin, Bordeaux? Hadi oynayalım."

Ben devam ederken, tüm öfkemi kusarken, kaşları çatılır.

"Kızını tanımadığımı mı sanıyorsun? On iki yaşından beri mükemmelleştirdiği bir dönüşte sendeledi, bu da performansıyla selamlaması arasında kutlama içkisi içtiği anlamına geliyor. Beyaz güller *annesinin* en sevdiği çiçek, onun değil. Ve Ozias'ın herkes için olan bir geceyi onunla ilgili hale getirmesinden nefret ediyor." Parmağımı sahneye doğru uzatıyorum. Sol'un çenesi titriyor. "Bunun bir zihin oyunu olduğunu ve 'nişanlısının' günlerinin sayılı olduğunu da biliyorum. Kimse karımı benden çalamaz."

Benden başka kimse.

Sol yavaşça ayağa kalkar, bir saniye önce yüzünde olan öfke, benim patlamamdan sonra sakinleşir, sanki çok derine dalarsan seni içine çekebilecek kili saklayan bulanık bir göl gibi.

"Söylediğimde ciddiydim, Orion Fury. Kızım seçimini yaptı ve o sen değilsin. Bu da senin 'anlaşmanın' hiçbir anlamı olmadığı anlamına geliyor. Yeni Fransız Opera Binası ve Bordeaux Konservatuarı

tarafsız bir yer. Burada kavga çıkarırsan, bu senin sonun olur. Şu anda sana sadece annene olan saygımdan kalmama izin veriyorum, ama sabaha kadar şehrimden gitmeni istiyorum."

"İnan bana, gece yarısına kadar gitmiş olacağım," diyorum öfkeyle.

Beni değerlendirir, yumruklarını sıkar ve titrer, sonra gider, sadece onun bildiği gizli bir geçidin gölgelerinde kaybolur. Buranın bunlarla dolu olduğunu keşfettim.

Aşağıdaki kaosa geri dönüyorum. Ozias tebrik edenlerle el sıkışırken, Luna şaşkın, kaşları karışmış bir şekilde boş boş bakıyor.

Sonra bana bakar.

Muhtemelen babasının nereye gittiğini merak ediyordur, ama ben onunla göz göze gelirim, öne eğilip sözümü görebilmesi için.

Hatch ılık çalar. "Şu Fury'nin kıskançlığına bakın, tam gaz devam ediyor."

"Kapa çeneni, Hatton," diye bağırır Dash, Hatch'in gerçek adını kızgın bir ebeveyn gibi ağzından geçirir.

Hatch bir an bekler, sonra geldiklerinden beri ilk kez ciddi bir şekilde fısıldar: "Bu durumu değiştirir. King'in dedikodularının saçmalık olduğunu anladılar. Bu geceye kadar beklemelerinin sebebi kafanı karıştırmaktı."

Dişlerimi gıcırdatırım. "Biliyorum."

Hatton Fury'nin özelliği budur. Yüzde doksan dokuz oranında insanlarla uğraşmayı sever. Ama bu, yüzde yüz oranında onların nasıl çalıştığını tam olarak bildiği anlamına gelir.

Dash öne eğilir. "Burası tarafsız bir yer. Ne yapacağız?"

Gözlerimi müstakbel eşime dikerim.

"Önce bunu dışarıya çıkaracağım. Sonra karımı çalacağım."

CORPS DE BORDEAUX

"Gösterişli bir şey, ha?" Brylie yüzüğü inceliyor, parmağımda ne kadar karat olduğunu bilmediğim bir taşın oturduğu altın bir yüzük var.

"Ugh," diye inlerim, elimi geri çekip yüzüğü çevirerek elmasın avucuma bakmasını sağlarım.

Brylie düşünceli bir ifadeyle bakarken, Lucy ise benim korsemle uyumlu olması için Brylie ile birlikte giydikleri *Swan Lake* corps de ballet tutusundaki tüyleri endişeyle okşuyor.

After party için, masquerade temasına uygun, daha rahat ve daha az terleten bir kıyafet giydim. Şimdi saten balerin ayakkabılar, leotard olmadan beyaz kuğu tüyü süslemeli korse ve *Giselle* romantik tütüm var. Beyaz tüylü taç, saçımın yarısını arkaya tuttururken, geri kalanı omuzlarıma dökülen gevşek bukleler halinde.

Kendimi güzel hissederdim, ama annem ortaya çıktığından beri, bir Troll bebeği gibi hissediyorum. En azından öfke veya acıma duygusuyla dramatik bir şekilde ağlamaya karar verirsem, tüy maskesi gözyaşlarımı gizleyecektir.

Brylie omuz silkiyor. "Çıkar şunu. Fark etmeyecek ki. Bütün gece seninle neredeyse hiç konuşmadı."

Ben irkilirim. "Haklı olman çok kötü."

Lucy, insanları bir kitap gibi son sayfasına kadar okuyan o tuhaf tavrıyla beni analiz ediyor. Bu, içimdeki kafa karıştırıcı duyguların karışımını açıklamak zorunda kalmamak için

Çünkü içimdeki kafa karıştırıcı duyguları tek tek açıklamak istemiyorum.

"Dönüp duruyorsun, değil mi?" diye sorar sonunda. "Bu yüzden Masque'ın en karanlık köşesinde misin?"

"Evet, kendimi kaybediyorum." Kollarımı karnıma doluyorum, orada korku, endişe ve pişmanlık cehennemden kalma bir akşamdan kalma gibi çalkalanıyor.

"Ve seni suçlamıyorum!" Brylie içki bardağının etrafında fısıldayarak bağıırır. "Bu, başkasının düğününde evlenme teklif etmek gibiydi."

"Yardımcı olmuyorsun, Bry," diye azarladı Lucy.

"Biliyorum, tamam mı?" diye cevap veriyorum. "Ben de bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum." "*Kendini* kötü hissetmemelisin," diye ısrar ediyor Lucy. "Bu *onun* suçu."

Zy muhtemelen Bon Temps Gecesi'ni sabote etme fikrini nasıl bulduğunu övünürken, Lucy onun ensesine sert bir bakış atar.

Yani... evlenme teklifini.

"Eminim seni evet demeye zorlamak için yapmıştır," diyor Brylie. "Hatta insanlara bunun senin *nişan* partin olduğunu söylüyor. Kitsch broşürler falan hazırlamış."

Yakındaki masanın üzerinde duran siyah ve altın rengi davetiyeleri gösterir, benim hiç onaylamadığım tarihleri belirten davetiyeler.

Ben burun kıvrırım. "Coşkunu takdir ediyorum Bry, ama herkes kötü adam değildir."

Stroboskop ışığı onun somurtkan yüzünde parıldıyor. "Benim kitabımda öyle. En azından kahraman olduklarını kanıtlayana kadar."

Lucy başını sallar. "*Benim* kitabımda Zy tam bir beyaz şövalye." Burnunu kırııştırır. "Ben kendim kötü adamlara daha yakınlm."

"Gerçekten mi, Loose?" Benoit gölgelerin içinden çıkıp, kollarını omuzlarımıza koyar. "Senin sarışın romantik prenze hayran olacağını düşünürdüm."

"Onlar her zaman gerçek kötü adamlardır!" Lucy alaycı bir şekilde dedi. "Hepinizin benim kitaplarımı okuduğunuzu söyledığınızı sanıyordum. Bu romantik fantezinin temelidir!"

"Eh, belki de sadece baharatlı kısımları okurum. Nox onları gerçekten seven kişi." Benoit, kadının elinden içkisini alıp tek bir hareketle içtiğinde sırtışı daha da belirginleşir.

"Benny!"

"Gölge sorumluluklarımı çok ciddiye alıyorum ve kuralları biliyorsun. Jaime Amca'nın barında reşit olmayanlar içki içemez." O,

daha doğmadan önce hayatımızda olan adamı işaret eder.

Madam G öldüğünde Masque'yi devralan Jaime, birdenbire eğlenceli amcamızdan kurallara sıkı sıkıya bağlı birine dönüştü. Şimdi kollarını kavuşturmuş, "beni deneme" der gibi kaşlarını kaldırmış. Lucy de ellerini beline koyup dudaklarını büküyor. Alkolün etkisiyle çok daha küstahlaşmış, ama Jaime onun tehditkar tavrını olduğu gibi kabul ediyor — sevimli buluyor — ve gülümsüyor.

Lucy öfkeyle nefes alır ve cesaretini kaybeder. "Tamam. Hepiniz kaba davranıyorsunuz, ama neyse. Ben dans etmeye gidiyorum." Benoit ve Brylie'yi yakalayıp dans pistine sürükler. Muhtemelen isteyerek giderlerdi, ama Lucy çok sinirli olduğu için bize seçenek bırakmaz. "Hadi, Luna!"

"Bir dakika, erkek arkadaşım ile konuşmam lazım."

"Nişanlım mı demek istiyorsun?" Brylie yüzünü buruşturdu, sonra selam verdi. "İyi şanslar." Ben de otomatik olarak selam verdim. Gerçekten de iyi şanslar.

Zy ile yüzleşmeye ve karmaşık duygularıyla başa çıkmaya kararlı olmama rağmen, cesaretimi toplamak için karanlığın derinliklerine dalıyorum.

Auditorium'daki herkes Masque'ye doluşmuştur. Jaime kendini aşmış, gizli barı klasik balet şarkıları ve popüler dans müzikleri çalınan idil bir orman gölü gibi dekore etmiştir. Benoit arkadaşlarımı döndürürken zemin ayaklarının altında parıldamaktadır. Mavi stroboskop ışıkları, Bry ve Lucy'nin beyaz tüylü kostümlerinin üzerinde parıldıyor, kollarını kanatlar gibi uzatarak su sıçratıyorlar. İki adam açık mavi ve altın renkli maskelerle kızları vals yapmaya davet edene kadar pas de trois'da kaybolmuş durumdalar, Benoit ise hevesle bara geri dönüyor.

Etrafımda, tavandan sarkan sarmaşıklar ve çiçekler, beni iyi dileklerini iletenlerden ve bu gece onların parlaklığını çalarak kızdırdığım herkesten saklıyor. Sadece arkadaşlarım benim kargaşa içinde olduğumu biliyor.

Doğum gününde bir erkekten ayrılmak kötü bir şey mi? Değilse bile, "nişan partisinde" kesinlikle bir gaf. Ama bu gece benim kişisel ultimatomdu ve aniden evlenme teklif ettikten sonra yanağıma kondurduğu öpücüğü düşününce, aramızda hiçbir kıvılcım olmadığına her zamankinden daha eminim. Geçen doğum günüm gibi değil.

Sıcak eller, sanki bana ihtiyacı varmış gibi uyluklarımı kavrar, beni kaldırırken kalçalarının etrafında açar ve yayar, maskelerimiz bizi

beni ben olmama izin veriyor. Ruhumu yok eden öpücüğü beni uçurumun eşiğine getiriyor, sonra...

Bir hayalet gibi ortadan kayboldu.

"Ne cüret!" diye homurdanıyorum, sonra parmak uçlarımda dudaklarımı okşadığını fark edince ellerimi yanlarıma çekiyorum. Adam turist olmalıydı, çünkü bir daha klitorisimi okşayan parmakları görmedim ve eğer görürsem, yemin ederim ki onu hayalarına tekme atacağım. Tabii ki, işini bitirdikten sonra.

İç çekiyorum.

Evet. Saygılı Zy ile altı ayda yaşadığımdan daha fazla tutkuyu, bir yabancıyla on beş dakikada yaşadım. Bu geceden önce, onun başka birinden hoşlandığını bile yemin edebilirdim.

"Şimdi ne yapacağım?" diye mırıldanıyorum.

"Bunu beklemiyordun, değil mi Madam Boudoir?" Nox bana doğru yürürken şaka yapar. "Oh, doğru ya, insanları dolandırmaktan tutuklanmadan önce *sahte* medyumdun. Ama en azından bunun karşılığında uyluklarına dövme yaptırdın, değil mi?"

Sözlerinde bir keskinlik var, benim kadar çelişkili görünüyor. "Senin konuşacak halin var mı?" diye karşılık vermeye çalışıyorum. "Sen de

diğerlerimizle birlikte tutuklandın."

"Lucy hariç. O kaçın dediğinde dinlemeyi öğrenmeliyiz. Yoksa sabıka kayıtlarımız çok daha kısa olurdu."

Yarım ağızla gülüyoruz, öfkesi altın rengi gözlerini kızartıyor. Buzları kırmasını bekliyorum. O da benim kadar duygulardan kaçınmakta iyidir, ama benim kadar uzun süre dayanamaz.

"Yani, evlenme teklifinde bulunacağını gerçekten bilmiyor muydun?" "Tabii ki bilmiyordum," diye tersliyorum. "Sen biliyor muydun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Babamın ya da benim buna izin vereceğimizi mi sanıyorsun? Babamın Thrashers'ı sevdiğini biliyorum, ama onun beyaz şövalye rolünü bir saniye bile yutmuyorum. Ve babam onu sadece..."

"Çünkü ben onu sevmiyorum," diye inledim. "Biliyorum."

"Peki, o iyi niyet artık yok say." Babam annemi koluna takarak yaklaşıyor.

O, pelerininin altında bir baykuş maskesi ve iskelet göğüs kafesi kostümünü dışında tamamen siyah giyinir. Annemin bronz ve lacivert elbisesi, parıldayan ışıklar altında ışıltıyor ve saçına tutturduğu tüylerle uyumlu.

O muhteşem ve bir kez daha o ay, ben ise onun yörüngesindeki bir gölgeyim.

Ama bu sadece görünüşüyle ilgili değil. Benim asla sahip olamayacağım bir özgüvene sahip ve sanki spot ışıkları her zaman onun üzerindeymiş gibi zarif. Eğer ben en pointe değilim, o zaman yuvadan düşen bir yavru kuş kadar özgüvenim ve inceliğim var. Ayda kaybolmaya devam edersem uçmamın imkanı yok.

Bu iç karartıcı düşünceyi gözlerimi kırıştırarak uzaklaştırıp onlara gülümsemeye çalışıyorum. Ama onlar bana sert duruşlar ve katı ifadelerle karşılık veriyorlar ve bunun *Swan Lake* kostümlerinden kaynaklandığını hiç sanmıyorum.

Nox gibi, onlar da açıkça samimi bir konuşma için hazırlanıyorlar. Mutlu bir şekilde tek başıma keyif çatarken en son istediğim şey budur. Yıllarca kaçınma pratiği yaptıktan sonra, bunu önemsizmiş gibi göstermek, kendimi patlamaktan alıkoymak için başvurduğum savunma mekanizmasıdır.

Onlar gider gitmez, bunu yapacağım. Bu benim son tarihim. Sohbet ederiz, güleriz, kaçınırsınız, sonra 'nişanlım'dan ayrılırım.

Annem babamı bırakıp elimi tutuyor. "Onun sana evlenme teklif etmesinin nedenini biliyor musun? Hem de herkesin önünde? Onu sevdiğini biliyordum, ama... yeterince değil, değil mi?"

"Hayır, yeterince sevmedim. O çok... sıradan," diye iç geçiriyorum, sonra kötücül bir şekilde sırtıyorum. "Neden erkekler senin zamanındaki gibi olamıyorlar, kaçırma olaylarının moda olduğu zamanlardaki gibi?"

Babamın yarasız tarafı komik bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Bu şaka değil, Luna."

Annem ellerini beline koyar. "Ve bu kesinlikle 'benim yaptığımı yapma, söylediğimi yap' durumu, genç bayan. Sen iflah olmazsın."

"Ben küstah olanları tercih ederim, ama toe-may-toe, toe-mah-toe ve tüm o türleri."

Ne kadar şakayı şaka olarak tutmaya çalışsam da, midem bulanıyor. Bu şaka, gerçeklerle dolu şakalardan biri. Ne kadar ailemin gölgesinden çıkmak istesem de, birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm, sevgi, şefkat ve daha derin bir şeyle dolu. Ruhları sonsuza kadar bir pas de deux'da iç içe geçmiş, biri olmadan diğeri hareket edemeyecek kadar kusursuz bir dans. Buna kıyasla, Zy ve ben yabancılar gibi olabiliriz.

Annem tekrar elimi tutar ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi okşar. "Bunu çözeceğiz, tamam mı?"

"O haklı," diye onaylar babam. "Kutlamalar biter bitmez..."

"Kutlamalar *biter bitmez* mi?" diye bağırırım, panik içimi kaplar , tüm numalarım kaybolur ve kollarımı kavuştururum. "Şenlikleri boş ver. Şu anda ne olacak? Neler oluyor? Ve ben sahnenin ortasında spot ışıkları altında hayatımın mahvolmasını izlerken, sen neden altıncı locada oturuyordun?"

"Troisgarde ile ilgili bir toplantım vardı." Dudakları inceldi. "Senin katılmayı reddettiğin bir toplantı."

Tartışmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Babam sessizliğim devam ederken konuşmaya devam etti.

"Bu kararını saygıyla karşıladım, *ma luné*. Ancak bu, bu gece o ayrıntılara giremeyeceğimiz anlamına geliyor. Tek söyleyeceğim, bu nişan daha iyi bir zamanda olamazdı. Bu gece kutla. Sabah olunca her şeyi açıklayacağım."

O haklı ve bu benim hatam. Her zaman asi lider rolünü oynadım, ama bu dürtüsel, umursamaz tavrım, işler ters gittiğinde beni kırılğan biriymişim gibi davranan aşırı koruyucu ebeveynler edinmeme neden oldu. Onlar için ben ailenin en küçüğüyüm, ve sadece yedi dakika farkla değil.

Bu yüzden, görünüşe göre en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Bir çocuk gibi öfke nöbeti geçiriyorum.

"Siktir et. Kendime, beni umursamayan biriyle doğum günümü kutlamayacağıma söz verdim. Bu gece ona söyleyeceğim."

"Hayır, söylemeyeceksin," diyor babam kararlı bir şekilde. "Luciano'ların teklif ettiği gibi seni İtalya'ya göndermeme izin verseydin, bunu önleyebilirdin."

"Gösterimi kaçıramazdım! Bu, arkadaşlarımla son dansımdı."

Elini kaldırarak beni sakinleştirmeye çalışır, ama pek başarılı olamaz. "Gitmediğine göre, bu gece rolünü oynamak zorundasın. Gecenizi mahvetmek istemem, *ma luné*, ama bana güvenmelisin."

"Ama..."

"Ama yok. Yarın açıklayacağım. Bu gece eğlenmeye çalış, tamam mı?"

Kafam karışık, incinmiş ve kızgın bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. Ama sonunda dişlerimi sıkarak "Tamam" diyorum.

O başını sallar, sonra annemin şakağına öpücük kondurur, dudakları annemin yumuşak, siyah buklelerine değir. "Gel, *ilham perim*. Sana bir Cinderella içkisi alalım."

Annem elimi sıkar. "Bu gece yanımda kal. Merak etme. Bu işi halledeceğiz."

Ben cevap veremeden dönüp giderler, ben de boş bardağıma öfkeyle bakarım.

Bana içki bile almadı.

"Hey, seni koruduğumu biliyorsun, değil mi?" Nox sorar, hala burada olduğunu hatırlatarak.

Başımı sallayıp, bardaklarımızı birbirine çarptıracak şekilde yan yana sarılırım.

"Benden bu kadar. Git. Eğlen. Doğum günün neredeyse bitti ve Bordeaux ikizlerinin ikisinin de somurtması için bir neden yok."

"Doğru. Ve bu sana hiç yakışmıyor." O sırtarak bardağını kaldırır. Ben gülümsememi saklayarak, o boş olduğunu fark ederken yudumluyormuş gibi yaparım.

"Seni velet," kardeşine öfkeyle bağırır. "İçkimi geri ver!"

Onun elinden kurtulup, iğrenç votkasını içiyorum, tadına katlanıp omuz silkiyorum. "Oops! Hepsi bitti. Uyuyan kaybeder, ikizim."

"Tanrım, bir daha sana acımamayı hatırlat bana."

"Bana uyar. Hayranlarınla dans et, erkek fahişe."

"Bana uyar, küçük kardeşim." Sırtarak, patentli "In-Nox-icating" bakışını takınıp kalabalığı tarar. Benoit bu bakışa şaka olarak bu lakabı takmıştı, ama Nox bunu benimsemişti. Ne yazık ki.

Konservatuvar kızları onu hemen fark etti. Kim olduğunu tam olarak bilsinler diye maske takmamıştı.

Onun birkaç adım arkasında yürüyorum, ama ailem artık yok, yine gerginim. Bakışlar geri döndü, eskisinden daha güçlü. Yemin ederim ki, bakışlar belirli bir yönden geliyor.

Arkamda mı?

Ayaklarımın ucunda hafifçe dönerek çıktığım karanlık köşeye gözlerimi kısarak bakıyorum. Boynumdan bir sıcaklık yükseliyor, kalbim heyecandan çarpıyor, ama... orada hiçbir şey yok.

Nefesim bir anda kesiliyor. "Tuhaf." "Ne tuhaf?"

diye bağırıyorum, Zy ve iki kuzeninin bulmak için bağırırım.

WHITE KNIGHT PAS DE DEUX

Elim kalbime giderken kalp atışlarım yavaşlar, ama çok da değil. "Beni korkuttunuz!"

Kuzenlerinin ağızları rahatsız edici, zafer dolu sırıtışlara büründü ve beni ürpertti.

Zy kaşlarını çatar. "Üzgünüm, öyle demek istemedim." "Gergin misin?"

Bart güler.

"Sorun değil." Bart'ı görmezden gelerek Zy'nin endişesini eliyle savuştururum. Bakışlarım üçü arasında gidip gelir. "Maskeli baloda neden maske takmıyorsunuz?"

"Biz kostüm giymeyiz," Rufus kollarını kavuşturarak homurdanır. Gözlerimi devirmemeye çalışırım. *Tamam, havalı adam.*

Zy ona sinirli bir bakış atar, sonra göğüs cebini işaret eder, cebinden biri siyah, biri beyaz iki maske çıkar.

"Hangisini takmamı istediğini bilemedim." Kıyafetime doğru başını sallar ve sırtarak, "Beyaz olsun o zaman," der.

"Uygun," diye kıkırdar Bart.

"Neden uygun?" Kaşlarımı çattım.

"Onu takma kafana." Zy içkisini masaya bırakır ve beyaz maskeyi takar. "O bir pislik. Bütün ailesi öyle. Annem onları neredeyse tanımıyor."

Bart dudaklarını b       ama sonra d      r gibi g  r  n  yor ve sonra kabul ediyormu   gibi omuz silkiyor. Konuyu de  i  tirerek y  z    m   i  aret ediyor.

"Artık evlenece  ine g  re, sırada ne var?"

Sinirleniyorum, ama babamın uyarısı kafamda yankılanırken, ne s  yleyece  imi bilemiyorum.

"New Orleans Bale Toplulu  u'na katılacak," diye cevaplar Zy, sessizli  ime kar  ılık vererek, beni deli gibi sinirlendirir. Beni yanına   ekip kucaklar, gururla g  l  mser.

Ama ben babamın uyarısını umursamadan alaycı bir   ekilde "Hayır.

Şöyle bir   ey yapmayaca  ım" diyorum.

Y  z   d    r. Su  luluk duygusu beni rahatsız eder, ama cidden, ni  anlım

ni  anlım benim hakkımda bu kadar az   ey biliyor?

"Ger  ekten mi?" diye sorar. "Ama sen   ok yeteneklisin."

  şte bu. Beklentiler. Tanrım, bu y  k  n altından kurtulmak i  in sabırsızlanıyorum.

Kamuoyunun g  z     n  nde oldu  unda, insanlar seni bir ki  i olarak g  rmekten vazge  ip, pay sahibi oldukları bir   ey olarak g  rmeye ba  larlar. "  ok yetenekli" oldu  un bir   eyi takip etmemeyi se  mek, sırf onlar senin i  in tuhaf bir   ekilde planladıkları hayatı ya  amadı  ın i  in "ba  aramamak" veya "potansiyelini bo  a harcamak" olarak algılanır. Senin hayallerin onların hayalleriyle uyu  muyorsa, senin hayallerin umurlarında olmaz.

Ama bunlar yabancılar. Seni tanıması gereken birinden gelen s  zler en   ok acıtır ve Zy'nin ka  larını   atarak g  sterdi  i hayal kırıklı  ı, sanki ger  ekten bir hata yapmı  ım gibi hissettiriyor.

Karnımı tutarak kendimi kıvrılıyorum. "Bilmiyorum. Sanırım hep seyahat etmek istemi  imdir. A  ık yollarda olmak? Annemin ailesinin geldi  i da  ları ke  fetmek?"

Neden bu sorular? Adama cevap ver yeter.

Bir   arkı yarım   l      alıyor. Sonra adam gere  inden fazla co  kuyla kahkahaya bo  uluyor ve beni irkiltiyor.

"Aman Tanrım, beni iyi kandırdın. Babana izin versem seni   ld  r  r."

"Bana *izin mi verseydin?*"   fke dudaklarımı b  k  yor, ama o ve kuzenleri, sanki benim umutlarım ve hayallerim bir komedi programıymı   gibi g  lmekten ikiye katlanırken bunu fark etmiyor gibi g  r  n  yor.

"Ciddiyim," diye ısrar ediyorum. "Dışarı çıkmak, keşfetmek, belki de Appalachian Trail'de yürüyüş yapmak istiyorum."

"Yürüyüş mü?" Bart alaycı bir şekilde gülümser. "Tatlım, o dağlarda bir gün bile dayanamazsın."

Ellerimi belime koyuyorum. "İzle de gör."

Bu meydan okuma içimde bir isyan duygusu uyandırıyor. Mümkün olsaydı, hemen şimdi yola çıkıp sırt çantasıyla seyahat etmeyi öğrenmeye başlardım. Sadece o pisliğin yanıldığını kanıtlamak için.

Zy beni kendine doğru çeker. "Hadi ama. NOLA'yı neden terk edesin ki?

Arkadaşlarını, aileni, evini?" "Ben..."

Yutkunuyorum.

Rolümü oynuyorum.

Kafamı sallayıp sesimi yükseltirim. "Haklısın. Aptalca davranıyorum. New Orleans benim evim."

"İşte oldu. Aklın başına geldi."

Tabii ki aklım başımda, ama üç ahmağı ne istediğime ikna etmek için burada değilim. Konuşmam gereken tek kişi Zy, bu hiç bu kadar açık olmamıştı.

Tanrım, yarın bir an önce gelsin.

Bir tepsi shot gelir ve Bart, garsona dur işareti verirken gözlerimi neredeyse yerinden çıkaracak kadar büyük bir deste para çıkarır.

"Doğum günü kızı için." Dört tane alır ve omzunun üzerinden sırtarak köpek dişlerini gösterir, bu hareketinden dolayı neredeyse düşürür. "Bana yardım eder misin, Rufus?"

Tepsideki içkilerin ne olduğunu anlamak için parmak uçlarımda yükseliyorum, ama garson kalabalığın içinde kayboluyor ve ben tekrar topuklarımdan üzerine çöküyorum. Açıkçası, bu noktada herhangi bir sıvı cesaret verici içkiyi kabul ederim.

Bart shotları dağıtıyor, beni en sona bırakıyor. "Stresli görünüyorsun. Belki bu yardımcı olur."

Zy kuzenine gözlerini kısarak bakıyor. "Nişanlıma içkiyi ben getirebilirim."

"Üzgünüm, Thrasher. *Sen* bu işi yapamadığına göre, müstakbel kuzenime ihtiyacı olanı ben vereyim dedim." Kıkırdar. "Lanet olsun dostum, sanki babam sana terbiye öğretmemiş gibi davranıyorsun."

Ozias'ın yanakları kıpkırmızı olur. Onu savunmak, babamın Bay Thrasher'ı sevmeseydi onunla konuşmayacağını, bırakın oğluna çıkmama izin vermeyi, ona bakmak bile istemeyeceğini belirtmek isterim.

Ama bir şeyler... ters gidiyor.

Aralarında bakışlarımı gezdirerek bu gerginliğin nereden kaynaklandığını anlamaya çalışıyorum. Rufus ve Bart, geriye taranmış sarı saçları ve o kadar büyük dişleriyle neredeyse ikiz gibiler, kendimi Kırmızı Başlıklı Kız gibi hissediyorum, gözleri bir avcı gibi her hareketimi izliyor.

Zy inkar edilemez bir yakışıklılıkta, koyu renk gözleri ve saçları var, her zaman temiz tıraşlı, keskin çene hattını sergiliyor, ama ben onu en çok dağınık halini seviyorum. Ve Bay Beyaz Şövalye'nin asla, asla, *asla* kaybolmayan kolay gülümsemesini nasıl unutabilirim?

Şu an hariç.

Zy'nin çenesi sıkışıyor, bu garip bekleyişi beklerken kasları seğiriyor. Elimi uzatıp yanağını okşamak istiyorum, ama o geri çekiliyor.

İç
çekiyor
um.
Her
zamanki
gibi.

Ancak bu hareket herkesin keyfini kaçırdı ve Zy kuzenini baştan aşağı süzdükten sonra elimden içkimi aldı.

"Sana bir içki getireceğim. Hemen dönerim." Ne oluyor?

Gözlerim boş elimle onun sırtı arasında gidip gelirken, sonunda "Tanrım, bu da neydi böyle?" diye mırıldandım.

Bart arkamda kıkırdar. "Bunu yapacağını tahmin etmiştim." Omzuma hafifçe vurur. "Merak etme prenses. Ben her zaman önceden düşünürüm. Al."

Shot'ı görüş alanıma girer ve göğsüme dökmeden önce onu alırım.

"Garson gitmeden bir tane daha aldım. Bir taneden fazlasına ihtiyacın var gibi görünüyordu."

Tabii ki ihtiyacım var.

O ve Rufus shotlarını kaldırır ve ben de Bart'ın dediği gibi aynısını yaparım: "İyi zamanlar başlasın, Prensес Bordeaux."

"Prensес" yorumuna cevap vermeye tenezzül etmiyorum, bunun yerine kadeh kaldırıyorum. "*Laissez les bon temps rouler*, gerçekten."

Shotlarımızı bir dikişte içiyoruz, ama ben öksürerek çıkıyorum. Aşırı tatlı karışım, Liquor Poker Face oyunumu tamamen unutturuyor ve dişlerimle dilimi kazıyorum.

"O neydi? Saf şeker mi?"

Rufus burun kıvrıyor. "Şehirli bir kızın içki içmemesi gibi."

"Ah, nazik ol, Roofs. Kız her şeyde iyi olamaz. Bu arada, az önce dansın çok güzeldi." Bart, kaşlarını çatarak iltifatını destekler. "Ama dövmelelerini görünce şaşırdım. Kafatasları mı? Senin gibi güzel birinde mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Kollarımı kavuşturup tek ayağımın üzerine basarak kalçamı salladım.

"Biraz sürtükçe, sence de öyle değil mi? Özellikle de o." Bart bacaklarımı bir kez gözden geçirir ve bu, tutum tamamen baldırlarıma kadar beni örtmesine rağmen tüylerimi diken diken eder. "Sadece bir gözlem."

"O zaman gözlemlerini kendine sakla, ne dersin?" Yumruklarımı yanlarımda sıkıştırırım. "Kafatası Bordeaux ailesinin armasıdır."

Bart tsk tsk yaptı. "Sonsuza kadar Bordeaux olmayacaksın. Fury'nin siktiği biriyle karıştırılmak istemezsin, değil mi?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Bana ne dedin sen?" O soyadını yıllardır duymamıştım. Ve *kimse* benimle öyle konuşmaz.

Bart omuz silkiyor. "Gördüğümü söylüyorum. Kafatasları da Fury'nin işareti. Hiç tanıştın mı?"

Cevabımı beklemez. "Onlar, senin baban gibi, etrafta otorite kurmaya çalışan pisliklerdir, düşünsen iyi olur." Sır veriyormuş gibi elini ağzına götürür ve eğilir. "İnan bana. Fury'nin adamı olmak, olmak isteyeceğin en son şeydir."

Yaklaşıyorum, çenemi kaldırıyorum. "Beni pek tanımıyorsun, ama bana bir daha öyle de, sana inat yaparım, pislik."

Dişli gülümsemesi somurtkan bir ifadeye dönüşür ve göğsü şişer, üzerimde dikilir. Babam acımasız bir suç patronu olmasaydı ve yıllarca karma dövüş sanatları eğitimi almamış olsaydım, birazcık korkmaktan daha fazlasını hissedebilirdim. Ama şu anda, daha çok öfkeliyim.

"Neyi kaçırdım?" Zy tekrar ortaya çıkar ve bana bir içki uzatır. Bart'ın yüzüne fırlatmamak için tüm irademi kullanmam gerekir.

"Sadece kuzenimin eşini tanıyordum," Bart geriye yaslanıp, hiçbir şey olmamış gibi bana göz kırpmıyor.

Ben ispiyoncu değilim. Bir gün ondan intikamımı alacağım ve Rufus hiçbir şey söylemediğine göre, o da siktirip gidebilir.

"Zy? Sanırım kuzenlerin gitmek üzereydi. Değil mi, Bart?"

Bart'ın gözlerindeki ışıltı adrenalini yükseltiyor, ama ben yerimden kıpırdamıyorum.

Zy'nin bakışları ikimiz arasında gidip gelir ve boğazını temizler. "Nişanılımla yalnız konuşabilir miyim?"

Beklemeden elimi tutuyor, eldivenlerinin yumuşak kumaşı aynı anda hem sıcak hem de soğuk.

"Tabii ki, kuzen." Bart gülümser, telefonunu kontrol eder, sonra Rufus'un omzuna vurur. "Sigara içmeye gidiyoruz. İşin bittiğinde bize katıl. Halletmemiz gereken bazı şeyler var."

Kalabalığın içine dalarlar, beni kaşlarını çatmış ve Zy'nin sırtlarına kızgın bakışlarla bırakırlar. Onu hiç böyle görmemiştim, ama öfkesi biraz... ateşli mi?

Tanrım, tutkuya o kadar açım ki, şu anda nefret bile kabul ederim.

"O da neydi öyle?" diye soruyorum.

"Ne? Oh, uh, hiçbir şey. Hadi. Seninle konuşmak istedim."

Göğsüm sarsılır. Bu haberi vermek için bir zaman varsa, o da

Üzgünüm, baba.

"Evet, ben de seninle konuşmak istedim," diye itiraf ediyorum.

Kaşları yukarı kalkıyor.

"Dans edip konuşmak ister misin?"

Hareket etmek, özellikle şu anda olduğu gibi düşüncelerim dağınık olduğunda, düşüncelerimi toparlamama yardımcı oluyor.

Görünüşe göre, bu Zy'nin tarzı değil.

Kafasının arkasını kaşlıyor ve başparmağıyla bir köşeyi işaret ediyor.

"Hadi arkaya gidelim. Daha sessiz bir yere."

Yine elimi tutuyor ve ben iç çekiyorum, keşke... Bilmiyorum, kolumu tutsa? Beni omzuna atsa? Burada ve şimdi beni becermek için sabırsızlandığını gösterecek herhangi bir şey yapsa. Ama tabii ki, öncelikle bunu yapmak *istemesi* gerekir.

Bunun yerine, bizi arka taraftaki bir masaya oturtur. Parıldayan yıldız ışıkları, onun çatık kaşlarının üzerinde titriyor.

Yutkunuyorum. "Ozias, ben..."

"Hayır, önce ben, lütfen," diye sözümü keser.

"Tamam" demem bir iç çekişle boşa gider.

Umarım bu, yüzde yüz ilk önce ben gitseydim diye pişman olacağım filmler gibi olmaz.

"New Orleans'tan ayrılmak istediğini biliyorum, ama kuzenlerim burada kendi işlerini kuruyorlar ve bana da katılmamı istediler. Ailem... paraya ihtiyaçları var. Ve kuzenlerimle çalışmam için bana güvenen, değer verdiğim insanlar var. Bu yüzden, balayımızdan sonra seyahat etme isteğin geçecek ve burada bir yuva kurabiliriz diye düşündüm. Büyükanmem buna çok sevinir..."

Evet. *Bin yüzde bir oranında* önce ben gitmiş olmayı dilerdim.

Düşüncelerim dağılıyor. İzlemekten korktuğum filmin başrolünde artık ben olduğum için elimde değil.

Ama en kötü klişeler, kızın sessizce acı çektiği hikayelerdir.

Bu yüzden... ben

öyle yapmıyorum.

"Bunu yapamam!"

diye bağıriyorum.

"Ne?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. "Bunu

yapamam." Omuzları

düşüyor.

Tanrım, onun duygularını incittim mi?

"Yani, ben sadece... Zy, bu geceden önce, beni bu kadar sevdiğini bile bilmiyordum. Beni sevdiğini ise hiç bilmiyordum."

Yüzü bulutlanır. Boğazından geçen kalın yutkunmayı izlerim. Konuştuğunda sesi kısık çıkar.

"Evet dedin, Luna."

Tamam, garip bir cevap.

Koltuğumda kıpırdanırım. "Evet, söyledim. Ama tüm salonun önünde hayır diyemezdin, değil mi? Peki bu evlilik teklifi neyin nesi?"

Aramızda sessizlik uzar, ta ki o koltuğuna çökene kadar.

"Siktir." Elini yüzüne götürmeye çalışır, beyaz maskeye takılır ve onu çıkarıp siyah maskeyle birlikte ceketinin cebine tıktırır. "Bunu mahvettim, değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum ama aynı fikirde değilim.

Yenilgiyi kabul ederek dudaklarını büzüyor ve ceketinin iç cebinden bir paket sigara çıkarıyor. "Bak, biraz... biraz hava almam lazım."

Geri döndüğünde kül tablası gibi kokacağını düşünerek burnumu kırıstırıyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum. Onun duygularını gerçekten incitmiş olmalıyım. Sadece stresli olduğunda sigara içer.

Telefonuna bir bakış attıktan sonra küfür etti. "Siktir. Doğum gününe otuz dakika kaldı." Çaprazlamış dizlerimi sıktı ve ayağa kalktı. "O zamana kadar dönerim. Sadece düşünmem lazım. Döndüğümde konuşuruz."

Başımı sallıyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Zy son altı aydır platonik, sıkıcı bir şövalye gibi davrandı, ama yine de altı ay geçti. Ona yirmi dokuz dakika verebilirim.

"Merak etme." Sandalyeyi dolaşırken gülümser. "Ceketimi çıkaracağım, böylece kokum o kadar hissedilmez."

Kardeşçe bir şekilde omzuma hafifçe vurur. Sonra gider.

Sıkışmış nefeslerim o kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkıyor ki, sanki artık suda yüzmüyor, gölün dibine batıyormuşum gibi başım dönüyor.

Konuşmak mı istiyor? Konuşacak başka ne var ki? Zy tamamen farklı bir insan olarak geri dönmedikçe, ben bittim.

Öyle olmak zorundayım, yoksa bu kasabadan asla çıkamam.

5 ORION

DANSE MACABRE EN SIX

"Karımı ne dedin sen?"

Masque'nin gizli geçit kapısından içeri daldığımda bağırışım tuğlalardan yankılanıyor ve sokakta takılan üç adama doğru eğiliyorum.

Onlar Luna ile konuşurken onun içine kapanışını gördüğümde beri öfke beni ele geçiriyor. Gölgelemin içinden fırlamadığım tek neden, kızımın öfkesini bir kalkan gibi toplayıp kendini savunmasıydı. Bir de, tarafsız bir alanda kavga başlatmak, onu kurtaramadan önce kesin olarak öldürülmemeye yol açardı. O zaman bile, boş boş oturmaya dayanamıyordum, ama King'in mesajı beni sakinleştirdi.

KING

Bunu mahvetme. Ailenin sana ihtiyacı var.

Şimdi, sırtımda bir tatar yayı, bana sırttan bu Wildes'lar ve çıkmaz arka sokakta etrafa saçılmış sahte davetiyelerle, her şey mümkün.

"Karın mı?" Ozias, sigarasını tuğla duvara söndürürken kuru bir kahkaha attı. Kuzenleri kollarını açarken, gözlerinde kavga parıltısı ile duvardan itti. "Nişanlımı mı kastediyorsun?"

"Siktir git, Thrasher. Yoksa *Wilde* mi demeliyim? Gerçek babanın kim olduğunu düşünürsek."

Kaşlarını çatarlar ve içimi zafer duygusu kaplar. İstihbaratımız doğruymuş. Ama bu zafer, sadece korktuğum şeyi kanıtlıyor. Sol kayıyor.

Ozias'ın annesinin gerçeği saklamak için her türlü sebebi vardı, örneğin kocasını aldatması gibi. Onun bile bunu bildiğini sanmıyorum. Ama Wilde ailesi biliyordu ve onu örtbas etmeye yardım etti, Sol ise arkadaşlarına güvendi ve gerekli özeni gösterdiğine inandı.

Bu da Wildes ailesinin, ülkedeki en tehlikeli adamlardan birini kandırarak kadar nüfuz kazandıkları anlamına geliyor. Aynı zamanda Sol'un bölgesi, onun ayak uyduramayacağı kadar hızlı büyümüş demektir.

Bize arkasını kollamamıza izin verseydi, bunu asla gözden kaçırmazdı. Bunun yerine, Ozias hakkındaki söylentilerin doğru olduğunu ve Luna'nın ben harekete geçene kadar nispeten güvende olacağını umarak, bu bilgiyi saklamak zorunda kaldım. Gerçeği çok erken ortaya çıkarmak, hazır olmadan her şeyi mahvedebilirdi.

"Nasıl bildiğimi merak mı ediyorsun?" diye soruyorum. "Aile ağaçları bu kan davasında bizim uzmanlık alanımızdır. O kökleri ne kadar derine gömersen göm, biz onları çıkarırız. Annenin sana *üvey babanın* soyadını vermesi seni bir Wilde olmaktan çıkarmaz."

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye alaycı bir şekilde gülümser.

"Öyle mi? O boktan teklif, sadece Wilde kanın Troisgarde-Fury anlaşmasını bozabileceğini düşündüğü için yapıldı. Ben ise buraya benim olanı almaya geldim. Anladığım kadarıyla sen bunu henüz yapmadın, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, şüphelerim göğsümde çınlıyor — ta ki onun çarpık ifadesi şüphelerimi doğrulayıp beni rahatlatana kadar.

Açıkçası, Luna kime kendini verseydi de benim olacaktı. Ama bu yalancı piçin onu sahte bahanelerle bekaretinden mahrum bırakması düşüncesi beni cinayete teşvik ediyor. Kardeşlerim, bu husumeti o seviyeye taşımamı kaldıramazlar. Henüz değil.

"Tanrım, Ozias. Bu kolay kısmıydı," diye mırıldanır Rufus.

Ozias'ın bakışları benden Rufus'a, Rufus'tan bana kayıyor. Ellerimi alaycı bir şekilde kaldırarak teslim oluyorum.

"Hey, yargılama. Eğer sahip olamayacağım birine aşık olsaydım, ben de özlemle yanıp tutuşurdum."

"Onu bu işe karıştırma," diye homurdanır.

"Memnuniyetle." Gülümsemem kaybolur. "Luna'yla ilişkini bitir, Ozias."

Yumrukları sıkışır. "Fury pisliğinin Troisgarde ittifakını ele geçirmesine asla izin vermeyeceğiz."

"Kabul et," gelinimi kızdıran esprili piç Bartholomew gülüyor. "Bu sefer seni yendik. Ve Ozias bunu birden fazla şekilde başaramazsa, Rufus ve ben o kılıcı çekmekten çekinmeyiz."

Siktiğimin piçleri.

Öfkeden titriyorum, ama başımı sallayıp bu bastırılmış nefreti uzuvlarıma akıtıyorum.

"Tamam. Unutma, kan dökülmesi gerekmiyordu." Dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "*Ama* ısrar ediyorsan..."

Arbaletimi binaya dayayıp çöp tenekesinin arkasına sakladım ve bıçağımı kaburgalarıma bağladığım kınından çıkardım.

Bart parmaklarını çatırdatır. "Üçü birine karşı adil görünmüyor, ama *ısrar ediyorsan...*"

Arkamda iki çift ağır ayak sesi duyulur. Hatch'in manyakça sırıtışını ve Dash'in soğuk bakışlarını *hissedebiliyorum*, bana destek olmak için geliyorlar. Mavi ve altın renkli maskeleri yere düşer.

"Yalnız geldiğimi sanıyorsanız," başımı sallarım, "siz Wildes'lar sandığımdan daha aptalsınız."

"Hayır, bize tek başına karşı koyamayacak kadar korkak olduğunu düşündük. King Fury ailesi omurgasızdır. Hepiniz diğerleri gibi sahile kaçmalısınız," Bart, dağınık çenesini okşayarak düşünür. "Bu arada, kuzenlerin nasıl? Oğlanın sizin okulunuza gideceğini duydum. Ve kız..." Sırıtarak, "Duyduğuma göre güzel ve hoş bir kız olmuş," der.

"Kapa çeneni, seni hasta pislik," diye bağırırım.

Omuzlarını silkiyor. "Sence ablasına mı çekecek? Hani şu Zy'yi biliyorsun."

"Barty," diye uyarıyor, ellerini sıkıyor. "Yemin ederim ki..."

"Wilde'ların iç çekişmeleri tam da onların tarzı. Ama şaşırtıcı değil. Sen zaten iç çekişme yaşıyorsun..." Hatch kıkırdar. "Eh, bilirsin."

"Kendi adına konuş," diye tükürür Rufus. "Bizimkilerden birine tecavüz edip öldürdüğü için öldürülen adamın dişleri tam olduğu gibi davranma."

Henüz kendinizi öldürmemiş olmanız bir mucize."

Hepimizin birbirimizi öldürmemiş olmamız bir mucize.

Düşmanlar her yönden yaklaşıyor, özellikle de gerginlikler yeniden alevlendiği için. Kuzeyden gelen bir kıvılcım her şeyi yeniden ateşledi, Wilde'ın annesi öldürüldü, ona saldıran Fury öldü ve oğlu ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Çocuğu suçlamıyorum, ama şimdi her aile birbirini suçluyor ve bu olayın yansımaları bizi de kavgaya sürüklüyor.

Bart'ın gülümsemesi genişliyor. "Biliyor musun Rufus? Bence bizim ne kadar çok ortak noktamız olduğunu bilmiyorlar. Aile ağaçlarında neler olup bittiğinden hiç haberleri yok gibi görünüyor."

Gözümün ucuyla kardeşlerimin yüz ifadelerine bakarak onun ne demek istediğini anladılar mı diye kontrol ediyorum, ama onlar da benim kadar anlaşılmazlar.

Rufus kıkırdar. "Annenizin siz üçünüz için kendini feda etmesi çok kötü olmuş. En azından babam öyle söylüyor. Onun çılgınlıklarını ve ateşin çitirtisini rüyasında görüp bebek gibi uyuduğunu söylüyor."

"Ne dedin sen?" Hatch öne atılır, ancak Dash onu göğsüne kolunu atarak yakalar.

"Duydun onu." Bart çenesini bana doğru uzatır. "O gün tatar yayının hiçbir işe yaramadığını söyledi. Hatta iki Wilde'ın kaçmasına izin verdin."

"Birini öldürdüm," diye hırladım.

"Yeter," diye bağırır Dash. "Geçmişimizle, ağızımızı bozup kendimizi öldüreceğiz." O ve Hatch, Ozias'ın yanındaki Wilde kuzenleri gibi yanıma geçerler. "Bu Orion ve Ozias arasında bir mesele. Eğer bunu yapacaksak, Şeytan Dağı kurallarına göre yapacağız. Sadece teke tek dövüşler."

Sözler, sanki söylemekten pişmanlık duyuyormuş gibi ağızından zorlukla çıkıyor. O da kan istiyor. Wildes ailesi hak ettikleri cezayı alana kadar hiçbirimiz güvende değiliz ve o ve Hatch de bu konuda benim kadar kararlılar.

Rufus boynunu çıtladır ve üçü de sokak lambasının loş ışığında parıldayan bıçaklarını çekerler.

Bart sırtıyor. "Tek sorun, bizim o havalı okula gitmemiş olmamız."

"Öyle mi?" Hatch gülererek bana başını sallar. "Biz de gitmedik."

Hatch, Rufus'a ansızın yumruk atar ve kafasını geriye doğru savurur. Fırtına kopar.

Dash ve ben Bart ve Ozias ile arpışıyoruz, yumruklar ve bıçaklar savruluyor. Bıağım Ozias'ın göğsünde sığ bir çizgi açıyor. O da kolumu kesiyor, ama heyecandan neredeyse hissetmiyorum.

Bu acımasız bir dans, Hatch ve Dash birlikte Wilde kuzenlerine karşı, ben de Ozias'a karşı. Güçlerimiz eşit, ama Bart yine de bir şekilde ağzını açmayı başarıyor.

"Burada işimiz bittiğinde, onu bizimle götüreceğiz. Karşı koymayacak bile."

"Bu ne demek lan?" Omzumun üzerinden homurdanıyorum. "Onu nasıl gevşeteceğimi biliyorum diyelim."

Ozias ve ben tereddüt ediyoruz, sonra Ozias kuzenine dönüyor. "*Bu da* ne demek oluyor?"

"Oh, son içkinde ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranma..." Dash, kavgada kaybolmuş, adamın kaburgalarına tekme atarak kemiğini kırarken sözünü keser.

"Troisgarde'ın kızlarından uzak dur," diye homurdanır Dash, sağ kroşeyi savuşturup Bart'ın uyluğunu keser.

Hatch fırsatı değerlendirip Bart'ın çenesine dirsek atar. Dash, Rufus'a karşı durarak kardeşimizi korumak için dönerek hareket eder. Kardeşlerim ve ben iyi işleyen bir makine gibiyiz ve bu, kavga ettiğimizde daha da belirgin hale geliyor.

İçimde öfke ve aciliyet savaşıyor. Luna'ya ulaşmam, o bardağın içindeki şeyi içmesini engellemem gerekiyor...

Ateşli bir kesik yan tarafımı yakar ve bir yumruk çeneme çarpar, dişlerimi yanağıma vurur.

Yıldızlar parılıyor. Ozias'ın gözlerine baktığımda ağzım demir tadı ile doluyor. Onun sert ifadesi ve kanlı dişleri benimkini yansıtıyor.

"Onu sadece öldürteceksin, Orion," diye tıslar. "Ailenizdeki kadınlara olan budur. Teyzen, kuzenin... Kendi anneni bile koruyamadın. Neden karını koruyabileceğini düşünüyorsun?"

Göğsüne bir tekme atarak onu yere sererken içimden bir kükreme kopar.

Sonra üstüne ullanıyorum, her yumrukta kafasını yana doğru savuracak kadar sert vuruyorum, o da "Seni orospu çocuğu..." diye inliyor.

Bir nişan davetiyesi kaosun ortasında uçup duruyor ve ben onu havada yakalıyorum. Kendimi durduramadan, Zy'nin elinden bıçağını alıp

davetiyei yanağına yapıştıırıp bıçağı ikisine de saplıyorum.

Yüzü acıdan donar, ama vücudu hala çırpınır, silaha uzanır, ta ki onu dizlerimin altına sıkıştırıncaya kadar.

O benimle mücadele ederken üzerine eğiliyorum. "İşlerin bu noktaya gelmesi çok üzücü, Zy. Kızımı rahat bırakmalıydın."

Gözlerine öfke doldu ve ben sırtarak bıçağı çevirdim.

"Bunu benim ve karımın 'pişmanlığı' olarak kabul et."

Sıcak kan kağıda mürekkep gibi sızar, bıçağın sapını tutan yumruğumu ıslatır. Bacakları altımda gevşer. Gözleri geriye döner. Sonra bayılır.

Bıçağını içinde bırakıp, ayağı kalkmadan önce elimi onun gömleğine siliyorum. Kolumu gövdemin etrafına dolayarak nefes alıyorum, ama yine de kardeşlerime yardım etmek için dönüp bakıyorum.

Rufus şimdi küfürlü konuşuyor, Wildes kardeşler kuzenlerine sırtlarını dönmüşler.

"Ya Troisgarde'ın kızlarını alırız ya da onları Fury'lerden çıkarırız. Ben o ateşli olana daha yakınım. Adı neydi? Brylie mi?" Gülüyor. "Tanrım, o kızı gördün mü? Tek istediğim onu ağlayana kadar sikkmek..."

Dash patlar. Bart'ın önünde ne olduğunu göremiyorum ama duyuyorum. Mide bulandırıcı bir kesik sesi. Tuğlaya çarpan bir ses. Hava akciğerlerden son kez çıkarken çıkan ölüm hırıltısı.

Herkes donar.

"Lanet olsun," diye nefes alır Dash. Bart hareket eder ve bıçağı kan damlayan Rufus'un üstünden atlayarak kardeşimi ortaya çıkarır.

Rufus'un gözleri iri ve boş. Cansız.

"Siktir," diye mırıldanır Hatch.

"Ne halt ettin sen?!" Bart çığlık atarak Dash'e vahşice saldırır, ama Hatch ve ben onun kollarını tutarız.

Dash geriye sendeler, saçlarını yolarak. "*Siktir!*"

"Kardeşimi öldürdün..." Bart destek arayarak etrafına bakınır ve Ozias'ı yerde baygın halde bulur. "Ve *kuzenimi*? Sen öldün. Duydun mu? Hayat..." Sesi titrer. "Hayat hayat karşılığında."

"Bu zaten cana karşılık can oldu," diye sertçe karşılık veriyorum.

"Hayır! Hayır. Bunu *sen* yaptın!" Gözlerinde çılgın bir çaresizlikle kurtulur ve bıçağını çılgınca aramızda sallamaya başlar. "Troisgarde kızları, anlaşmayı duyduğumuz andan itibaren tehlike altındaydı." Gözleri alev alev yanar. "Ölü ya da diri, umurumuzda değil. Ama bu ittifakı *asla* kurmana izin vermeyeceğiz."

"Hala bunun hayat karşılığı hayat meselesi olmadığını mı düşünüyorsun?" diye bağırarak, bir adım atıp tatar yayımın özel ok kılıfından kendi tasarladığım bir ok çekip ona doğrultuyorum. "Siz Wildes ailesi bunu lanet bir oyun sanıyorsunuz, ama bizim insanlarımızı öldürüyor, *eşlerimizi* tehdit ediyorsunuz. Bu kan davası bir oyun değil." Duvardan yayımı alıp üzengiye kullanarak onu dolduruyorum, ama işim bittiğinde silahı yanımda asılı tutuyorum. "Neden bunu görmezden gelelim ki?"

"Sen de *iki* Wilde'ı öldürdün," diye karşılık verdi. "Sen lanet bir savaş başlattın."

"Bu *zaten* bir savaştı!"

"Zy yaşayacak," diye araya girer Dash, soğukkanlı ve klinik bir ses tonuyla. Ozias'ın yanında diz çökmüş, kanlı elleriyle adamın kırmızı çizgilerle kaplı boynundaki nabzını kontrol ediyor. "Yaralanması hayati tehlike arz etmiyor. Bayılmış. Onu bir cerraha götürün, iyileşecektir. Sadece çirkin bir yara izi kalacak."

Bu gürültülü şehirde bile, aramızda ağır bir sessizlik hakim, sadece Ozias'ın düzenli, düzensiz nefeslerinin sesi duyuluyor.

Bir karga, sokağın ilerisinde ciyaklayarak bu anı bozar ve sesler geri gelir, Bart'ın bağırıışları da dahil.

"Hepiniz hala öldünüz..."

O tepki veremedi, bacağına bir ok fırlattım. O, bacağını tutarak çığlık attı.

"Sen..." Söylemek istediği şeyin geri kalanı, yüzüstü kaldırıma çarparak yere yığılırken, boğuk bir çığlık içinde kaybolur.

"Lütfen bunun sakinleştirici ok olduğunu söyle," diye inler Dash, kanlı elleriyle saçlarını çekiştirir.

"Öyleydi," diye cevap veriyorum. "Sabah uyanacak. Ama Ozias'ın durumu ciddi. Onu hastaneye götürmeliyiz. Onun da ölmesine izin veremeyiz."

Dash ayağa kalkar, gözleri Rufus'a takılır. Yaptığımız şeyin ağırlığı üzerimize çöker.

İçimizden biri mutlaka işleri batıracaktı, ama bunun ben olmasını planlamıştım. Luna'yı kaçırarak zaten meydan okudum, ama birinin ölmesiyle Wildes intikam isteyecek. Bu kan davası asla bitmeyecek ve Wildeslar közün üzerine benzin dökerken, King Fury ailesi her şeyi alt üst etti.

Luna'yı *hemen* buradan çıkarmalıyım.

Hatch, Dash'e bakar, sonra dikleşir. "Onları acil servise bırakıp cesedi halledeceğim. Dash, dikkatleri başka yöne çek. Gerisini sonra hallederiz. Önemli olan, istediğin gibi sokağın temiz olması, Orion. Git kızını al. Biz hallederiz."

"Bekle," diyor Dash, Rufus'un ceket cebinden plastik bir poşet çıkarıyor. Poşeti uzaktaki bir sokak lambasına tutuyor ve ışık, derme çatma blister ambalajda parlıyor.

Kalbim durur. "Bart, onu 'rahatlatmayı' bildiğini söylemişti."

"Onun son içkisiyle ilgili bir şey söylemişti..." Hatch küfür eder, "Siktir, yemin ederim, Lucy'yle birlikteyken bile her şeyi gözlemledim, ama bunu fark etmedim."

"Ben ve Brylie de aynı durumdayız." Dash başını sallar. "Zy ikisine de sadece birer tane aldı ve buraya gelmeden önce kendininkini içti."

"Siktir, siktir, *siktir*," diye bağırıyorum, bir ileri bir geri yürüyerek. "Ne olduklarını anlayabiliyor musun?"

Dash pakete gözlerini kısarak bakar. "Deneyeceğim. Görünüşe göre sadece yarısı eksik."

Hatch ıslık çalar. "Bana kalırsa bu ilk vuruş.

Bir kadını böyle tehlikeye atmak mı? Rufus öldürülmesi gereken biri." "Umurumda değil. Gitmem gerek."

Yüzümü silip kan olup olmadığını kontrol ediyorum. Sonunda kan olmadığını gördüğümde, Ozias'ın koltuğa astığı ceketini alıp cebinden siyah maskeyi ve eldivenleri çıkarıyorum, sonra hepsini giyiyorum. O ve ben koyu saçlıyız, vücut yapımız benzer ve boynumdaki dövmelemleri saklamak için yakamı kaldırıyorum. Neyse ki ağzım artık kanamıyor.

Karanlık, strobe ışıkları, maske ve akan alkol arasında düşmanım gibi görünebilirim. Eğer başarmak istiyorsam hızlı hareket etmeliyim.

Kesiklerin ceketimin içinden dışarı sızmadığından emin olduktan sonra, dönüp gitmek için arkayı dönüyorum.

"Orion," diye seslenir Hatch, Masque'ye giden gizli geçide girmeden önce beni yakalar. "Dikkatleri başka yöne çekmek için bize gece yarısına kadar zaman ver."

Telefonuma bakarım. "Yirmi dakika mı?! Onu hemen dışarı çıkarmam lazım.

Özellikle de son içkisini içtiyse."

"Sol'un adamlarının peşine düşmesini mi istiyorsun?" diye sorar, piercingli kaşı, siyah saç çizgisinin yarısına kadar uzanan dikenli gül dövmesine doğru kalkar. "Eğer ona verdikleri şeyi içmediyse, plana sadık kalmalıyız. Yani, gece yarısı."

"Eğer güvendeyse..." Nefes verip bir kez başımı salladım. "Gece yarısı."

BLACK MASKED PAS DE DEUX

Normalde, herkes eğlenirken barın köşesinde saklanıp sosyal medyayı kaydıran kız *asla* ben olmazdım. Genelde partinin neşesi, insanları dans pistine sürükleyen ve tüm mekana içki ısmarlayan kişi benimdir.

Ama bu sahte nişan için gelen her tebrik beni bir öncekinden daha fazla boğuyor. Boğuluyorum, bitirmek üzereyim. Bu geceyi. İlişkimi. Hatta New Orleans'ta olmayı.

Lucy ve ben bunu konuştuk, Troisgarde'in bir parçası olmanın, bu şehrin elit kesiminin bir parçası olmanın getirdiği beklentileri. Brylie'nin huysuz tavırları onu bağışık kılıyor, ama Lucy ve ben gittiğimiz her yerde, internette ve gerçek hayatta bombardımana tutuluyoruz. Eylemlerimiz, sadece sahnede değil, her yerde sıkı bir şekilde inceleniyor.

Bu yüzden ayrılmak çok cazip geliyor. Öylece... ortadan kaybolmak. Lucy ve ben bunu sürekli hayal ediyoruz. Anonim, normal olmak. Şu anda istediğim şey bu. İsyan ve sabotaj içimi kemiriyor, kaçıp bir daha geri dönmememi söylüyor. Bu ailemi mahveder, ama bir şeyler yapmam lazım, yoksa patlayacağım.

Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturarak yaklaşan baş ağrısını gidermeye çalışıyorum.

Duygularım her yerde. Enerji, adrenalin ve alkolle çalışıyorum - korkunç bir kombinasyon, ama iki gece üst üste ön partide

İki gece üst üste içtiğim için. Ayrılmak üzere olduğum adamın sürpriz evlilik teklifi de pek yardımcı olmuyor.

"Bu dansı bana ayırır mısın?" diyor derin bir ses, gürültülü müzikten zar zor duyuluyor.

Siyah eldivenli bir el, avuç içi yukarı bakacak şekilde görüş alanıma girer. Gözlerim yukarı kayar ve Zy'yi Siegfried kostümünün ceketiyile görürüm. Ceketin yüksek yakası çenesine kadar çıkmıştır, omzunun üzerinden bir tatar yayı görünür ve siyah maskesinin üzerinden koyu renk saçları dağınıktır. Kostüm ekibi sahne silahı için gerçekten elinden geleni yapmış. Gerçek gibi görünüyor, gerçi ben farkı anlayacak kadar bilgili değilim. Tanrım, Zy'nin iri olduğunu biliyordum ama böyle otururken, Saints futbolcuları kadar iri görünüyor.

Keskin bakışları sanki bir şeyin işaretini arıyormuş gibi beni delip geçiyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesinde bir keskinlik var. Duruşu sert ama eli hala rahatça uzanmış, benim elini tutmamı bekliyor.

Gözlerimi kırıyorum. "Evet... tabii ki, ben sadece..." Aklımdan onca şey geçmesine rağmen, ağızımdan sadece tek bir şey çıkıyor. "Maskesini değiştirmişsin."

Dudakları seğirir ve omuzlarının gevşediğine yemin edebilirim. "Beyaz olan ben değilim."

"Haklısın." Gülerek cevap veriyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir, sonra hızla gözlerini kırpar ve başını sallar.

"Bekle." Sırtının arkasından bir buket çıkarır — *bunu nereden buldu ki?* "Senin için."

Gözlerimi kırıştırıyorum, yeşil dalların arasında yabani çiçekler ve pembe güller, tüylü tüylerle süslenmiş. Yavaşça alıp derin bir nefes alırken, ellerimi yemyeşil bir çayır dolduruyor.

Koku bana dağ parkurlarında yaptığımız aile gezilerini hatırlatıyor, elim arabanın camından dışarıya uzanmış rüzgarı hissediyor. Her şeyi değiştiren o korkunç toplantıdan sonra bir daha oraya gitmedik.

Gözlerim yaşarır, sesim aniden boğuklaşır ve boğazımı temizlemek zorunda kalırım. "Ama bana zaten çiçek almıştın."

Annemin sevdiği çiçekleri.

"Bunları seviyorsun," diyor basitçe, sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi.

"Saint's Petals'a mı gittin?" Burası ailemizin en sevdiği mağaza ve şehirde benim en sevdiğim ürünleri her zaman stoklayan tek yer. "Başka bir yer var mı? Onları senin gösterinden önce aldım. Kuzenlerim partiden önce arabamdan getirdiler ve ben de nişanlımla ilk kez baş başa kalana kadar onları köşeye sakladım. Nişanlımla ilk gerçek baş başa anımı yaşayana kadar köşeye sakladım. Bu arada, Bayan Mabel'in oğlu selam söylüyor."

Sözleri her zamankinden daha yavaş, ama belki de bu, içkilerin etkisini göstermeye başlamasından kaynaklanıyordur. Ya da birkaç dakika önce her şeyi sorguladığım bu adamın bana dans etmeyi teklif etmesi ve en sevdiğim mağazadan en sevdiğim çiçekleri getirmesi.

Eldivenli parmağıyla nazikçe çenemi kapatıyor. "İyi olduğundan emin misin?" diye tekrar soruyor, ama bu sefer endişesi daha az "Biraz kafan karışık görünüyor."

"Öyleyim." Kafamı ona doğru eğiyorum. "Sanırım senin bu yönüne alışkın değilim."

"Ah. Mantıklı." Gülümsemesi aniden midemi kıpır kıpır ediyor ve iki parmağıyla bana işaret ediyor. "Hadi, Luna Bordeaux. Benimle dans et."

Bu konuşmada ikinci kez, dudaklarım şaşkınlıkla açılır, sigara molasında kafasına kesinlikle bir darbe almış olan bu adamın büyüüne kapılıyorum. Ama neyse, bana dans etmeyi teklif ediyorsa, bu fırsatı kaçırmayacağım.

Masa örtüsünü ve tül eteğimin dağlarını kullanarak, kostüm tasarımcısı olan Brylie'nin annesinin benim için yaptığı, uyluğumdaki taşıyıcı jartiyere telefonumu gizlice geri koyuyorum. Zy bu hareketi takip ediyor ve yemin ederim ki orada daha önce hiç görmediğim bir sıcaklık var.

Ya da belki de bu sadece benim hayalimdir.

Elini tutmadan önce, neredeyse hiç dokunmadığım içkime uzanıyorum, ama içki elimden kapılıyor.

"Zy, ne yapıyorsun?"

"Bundan ne kadar içtin?" diye homurdanıyor, neredeyse kendi kendine, ama sesinin ardındaki duygu beni titretir.

"Belki bir yudum? Neden?" Yüzümü buruşturuyorum.

Onu benim için satın almıştı. "**Belki** bir yudum?"

"Ugh, tamam, beni yakaladın. Hiç içme, tamam mı? Üzgünüm, ama kokusu çürümüş pamuk şeker gibiydi ve aşırı tatlı içecekler benim

Dudaklarını büzüyor, ama alnındaki gerginlik azalıyor, sesi yumuşuyor. "Ve sana aldığım tek içki bu mu?"

"Garip bir soru," diyorum, küstah bir kaltak olmaktan zorlukla kaçınıyorum. "Ama evet, Ozias. Bana aldığın tek içki bu."

Derin bir nefes alır ve başını sallar. "İyi."

Sonra lanet şeyi yakındaki bir çöp kutusuna atar. "Hey!"

"Merak etme." Gülümsemesi geri gelir, bu sefer tamamen kaygısız ve geniş. "Vaktimiz olursa, dansımızdan sonra sana bir tane daha alırım."

"Gerçekten benimle dans etmek istiyor musun?" diye soruyorum, parıldayan ışıkların gözlerindeki heyecanı vurgulayan şekilde parıldamasına biraz hayran kalarak.

"Evet, Luna, gerçekten seninle dans etmek istiyorum." Eldivenli eli elimi bulur, daha fazla oyalanmama izin vermez ve buketi masanın üzerine bırakır. "Bu gece ayrılmadan önce onları alabiliriz."

Bu sözlere kaşlarımı çattım, ama sonra müzik, o beni dans pistine çıkarırken, şehvetli, yavaş bir ritme dönüştü. Kalabalığın içinde Brylie ve Benoit'ın birlikte dans ettiğini görüyorum, Nox ise daha önce hiç görmediğim iki kızla dönüyor, muhtemelen ikisini de eve götürecektir. Lucy ortalıkta yok, ama New Orleans'ın en güvenli barındayız ve babam köşeden bizi takip ediyor...

Bir dakika, nerede o?

Zy kolunu bana dolayarak, ritme göre beni döndürüyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Beni göğsüne çekip babamın her zamanki köşe masasından uzaklaştırırken kıkırdayarak gülüyorum. Eldivenli bir eli elime kayıyor, diğeri ise belimin altına yerleşiyor. Kumaşın içinden bile, sıcak avucunun altında cildim karıncalanıyor ve içimde bir arzu dalgası yayılıyor.

Şimdi de sınırları zorlamaya mı karar verdi? Burnumdan nefes veriyorum ve kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum, son birkaç saattir zihnimi ve bedenimi duygusal bir enkaza çevirdiği için onu boğazlamayı hayal ediyorum. Maskemden bu ifademi göremeyeceği için sorun yok.

Aşağıya bakıyor ve dudakları kıvrılıyor, sonra gürleyen bir sesle, "Bana öyle bakma, Luna," diyor.

Tanrım, İsa, Meryem ve Yusuf, adım onun dilinden hiç bu kadar tatlı çıkmış mıydı? Sanki yavaşça tadını çıkarıyor, tadını çıkarıyor gibi. Ona yaslanarak, her hecenin göğsünden benim göğsüme titreştiğini hissedebiliyorum. Söyledikleri bana ulaşana kadar ona sarılmak istiyorum.

Oh.

Ona kaşlarını çattığımı anlayabilir miydi? Oops.

Yutkunup, boğuk bir sesle soruyorum. "Ne gibi?"

Başını eğdi ve tüy kadar hafif dudaklarını yanağıma değdirdi.

"Bana bu dans pistinde sevişmek mi yoksa nefretle becermek mi istediğine karar veremiyormuşsun gibi."

Gözlerim büyüdü ve donakaldım, ama o beni tekrar döndürürken kolları beni daha da sıkı sardı. Onunla birlikte süzülürken, sanki yıllardır dans ediyormuşuz gibi vücudum onun kollarında akıyordu, ama beynim kısa devre yapmıştı.

"Ben... Ben nefretle sevişmek istemiyorum."

"En azından şimdilik. Biz genciz. Eninde sonunda olacak." Günahkar bir gülümseme dolgun dudaklarını süslüyor. "Ama alternatif bana çok iyi geliyor."

Aklımdaki tüm cevaplar, ağzımın suyu akarken yok oluyor çünkü...

Oh.

Aman.

Tanrım.

Beni şok ediyor. Gerçekten şok oldum ve sanki nişanlımı ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum.

Neredeyse hiç bu kadar yakın olmadık ve şimdi gözlerimi ondan ayıramıyorum. Çenesinde daha fazla sakal mı var? Beş saatlik gölge sadece bir deyim, değil mi? Ona çok yakışıyor, tatmak istediğim dudaklarını ortaya çıkarıyor.

Hayır. Bu gece her şeye *son vereceğim*. Sırf her zaman istediğim gibi davranıyor ve sigara molasında kafasına darbe alıyor diye, bu hiçbir şey ifade etmez...

Dur.

Burnumu çekerim.

Huh.

Sigara dumanının keskin kokusunu beklerdim, ama bunun yerine, tatlı burbon kokusuyla karışık, çam ormanlarından esen ferah nehir havası geliyor burnuma. İstemedim onu içime çekiyorum ve kolu sıkılaşıyor, beni göğsüne bastırıyor ve karnımın alt kısmını kasılmaya zorluyor.

"Sigara kokmuyorsun," diyebilirdim sadece.

Aferin Luna.

"Sigara içmemeye karar verdim," diye saçlarıma fısıldadı, sonra başparmağı omzumu okşadı. "Bunları seviyorum. Dövmelerini. Kafatasları... Lanet olsun, mükemmeller."

Geri çekiliyorum. "Beğendin mi?"

"Evet. Babanın sana yaptırmasına izin vermesine şaşırdım."

Burun kıvırıyorum. "New Orleans dışında birine rüşvet verip yaptırdıktan sonra başka seçeneği kalmadı." Omuz silkiyorum. "Ailemizin işaretini taşımak istedim."

Koyu renkli gözleri parıltıyor. "Ve sen de öyle yapıyorsun."

Bu sözler karamel gibi yoğun. Beni imkansız bir şekilde kendine çekerek nakarat kısmına yönlendirir, elimi omzuna koyar ve sonra gövdemden aşağı doğru kaydırır. Eli aşağıya iner, kafatasının çiçek çelenginin üst bacağında açtığı yeri okşar.

"Özellikle burayı çok seviyorum."

Sesinin ve dokunuşunun sıcaklığından titriyorum. Ama öfke ve belirsizlik soruyu içimden uzaklaştırmaya kadar dudağımı ısıtıyor.

"Bu beni bir Fury sikici gibi göstermiyor mu?"

Adımları sendeliyor. Bakışları sertleşiyor. "Ne?"

Hiçbir şey söylememeliydim, ama dilim her zamankinden daha gevşekti — *teşekkürler, alkol* — ve işte, söylememem gereken şeyleri döküyorum.

"Bart bana öyle diyordu."

Dudakları incilir. "Peki sen ne cevap verdin?"

Gözlerim büyür. *Oops.*

"Hiçbir şey."

"Luna..." diye uyarıyor, gözlerini kısarak. Ben irkiliyorum. "Hoşuna gitmeyecek." "Deneyin bakalım."

"Tamam... ama unutma, bazen yaramaz bir çocuğum."

O burun kıvrır. "Not edildi."

Dudaklarımı ısırırım. "Eğer bana bir daha öyle derse, ona inat Fury'yi becereceğim demiştim."

Darbeye, incinmeye, hayal kırıklığına veya öfkeye hazırlandım.

Ama onun yerine, kahkahayı patlatır.

Ses, göğsünden derin ve kaba bir şekilde çıkıyor. Ama en önemlisi, kaygısız. Sanki ciğerleri bu kadar yükten kurtulmaya alışkın değilmiş gibi. Bu çok içimi ısıtıyor ve ben... bunu daha önce hiç görmemiştim.

Sonunda nefesini toplayıp, bizi dansa geri götürürken iç geçirir ve ben o kadar büyülenmişim ki, neredeyse tökezleyecektim.

"Peki o ne dedi?"

"Hiçbir şey," diye cevaplıyorum, onun ne kadar mutlu görüldüğünden biraz sersemlemiş bir halde. "Sanırım benim bunu yapacağımdan korktu, ben de anlamayı ağızımdan kaçıracağımdan korktum."

"Troisgarde-Fury Anlaşması mı?" Dikkatini bana verir ve midem düğümlenir.

Çifte vay canına.

"Bunu biliyor musun?"

Boğazını temizledi. "Bizim bildiğimiz herkes bunu biliyor. biliyor."

İnledim. "Tanrım. Bunun herkesin bildiği bir şey olduğunu bilmiyordum.

konusulacak bir şey yok ki. Babam yıllar önce bunu sonlandırdı. Eğer bunu yaşamak zorunda kalsaydım, tam bir kabus olurdu."

Zy'nin çenesi titrer. "Sözleşme lanetmiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi? Ortaçağ Avrupası'nda yaşamıyoruz ve ben kesinlikle bir yabancıyla evlenmeyi seçmedim."

Bunun üzerine yutkunuyorum. Sanırım şimdi tam zamanı.

"Uh, konudan çok da uzaklaşmadan, peki... söylediklerimi düşündün mü?"

Keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydim, ama maskesi olmasa bile, flaşlar yüz hatlarını garip bir şekilde bulanıklaştırmaya başlamıştı.

"Uh, evet," diye tereddüt ediyor. "Düşündüm."

Nefesimi veriyorum. "Dediğim gibi, burada kalmak istemiyorum. New Orleans'ta yerleşmek istediğini biliyorum, ama benim buradan çıkmam lazım.

Dolaşmam lazım. Dağlara geri dönmeyi çok istiyorum ve bir ara yuvadan ayrılmam lazım."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Öyleyse git."

"Burada kalmak istediğini söylemiştin." Kafam karışmış bir şekilde sırtıyorum.

"Ne diyebilirim ki? Fikrimi değiştirmeye ikna ettin beni." Gülmek istiyorum, ama artık çok geç.

"**A r a m** ızda bir şeylerin eksik olduğunu hissetmiyor musun?

Bir tür... kıvılcım?"

Beni eğirken uylukları benim uyluklarımın arasına kayıyor, sahnedeki hiçbir partnerimin yapmadığı kadar yükseğe çıkıyor. Alt karnım dalgalanıyor ve içim sıkışıyor. Binlerce kez böyle hareketler yaptım ama hiçbiri *böyle değildi*.

"Hayır," diye cevaplar sonunda, gözleri sert ve... normalden daha karanlık. "Bence biz birbirimiz için yaratılmışız."

Nefesim onun büyüünde kesilir. "Birbirimiz için yaratılmış mıyız?" O başını sallar. "Dolaşmak ister misin? Ben de seninle gelirim. Yani..."

Sonra beni tekrar yukarı kaldırır ve havaya uçurur, kendimi hafif ve uçarı hissetmemi sağlar. Onun ellerinde ağırlıksızım. Beni geri çekip kulağıma fısıldarken tütüm etrafımda dönüyor.

"Uçmak nasıl bir his, küçük kuş?"

Kalbim hızla atıyor. Belki de hissetmem g e r e k e n şey budur. Belki de bu kıvılcımdır.

Baş döndürücü bir zevk benimde dans ediyor, nefesimi kesiyor ve başımı döndürüyor, ama ben ona odaklanıyorum. Benimle çok rahat, yetenekli, hatta *pratik* bir şekilde dans ediyor. Bu çok heyecan verici ve inanamayıp gülmekten kendimi alamıyorum.

"*Kimsin* sen ve bu dansı nerede öğrendin?"

"Ben senin nişanlınım," diyor ciddi bir şekilde, on beş dakika önce bir kafes gibi hissettiren bu kelime şimdi bana havada uçuyormuşum gibi aynı hissi veriyor. Ama sonra cevap vermeden önce yutkunuyor. "Ve dans etmeyi annem öğretti."

Sesindeki ağırlık içimdeki hassas bir noktaya baskı yapıyor. "Onun hakkında pek konuşmuyorsun. Sadece büyükannen hakkında. Büyükanne B, ona böyle mi diyordun?"

"B büyükanne... evet, ona öyle derim. İyi kalpli *B* büyükanne." O kaşlarını çattı. "O Bossie olarak anılmayı tercih ediyor ve inan bana, temsilciye tam da öyle davranıyor.

. O kadın yılan kadar acımasızdır."

Garip bir şekilde gülümsüyorum. "Onu sevdiğini sanıyordum?"

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse, o biraz acımasız bir cadaloz. Merak etme. O da aynı şeyi söylerdi. Aslında bununla gurur duyuyor. Büyükanne Francine tatlı biridir. Fancy bizimle birlikte bu topraklarda yaşıyor. Hala annemin süt çiftliğinde çalışıyor."

"Süt çiftliği mi? Büyükanne *Fancy* mi?" Kafamı sallıyorum. "Gördün mü? Ben de bunu söylüyorum. Seni neredeyse hiç tanımıyorum gibi. Bu geceye kadar, tam da şu anda, Pirates'ta yabancılarla pervasızca davranırken, çıktığımız tüm süre boyunca hissettiğimden daha fazla kimya hissettim! Daha gerçek anlamda öpüşmedik bile!"

Vay canına. Bu çok sert oldu. Ama doğru. Bu gece hariç, yirmi birinci doğum günümde hissettiğim o aynı ihtiyaç duyulan, nefes kesici arzuyu hiç hissetmedim. Son birkaç şarkıda, bunu tekrar tattım ve ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anladım. Ya yarın yine sıkıcı beyaz şövalyeye dönerse?

"Pirates'ta Strangers?" diye düşündü sonunda, sinsî bir gülümsemeyle. "Bu çok spesifik."

Telefonunu kontrol etmek için dansımızı bir süre durdurur ve mırıldanır.

"Doğum gününe on üç dakika kaldı."

O sırıtış daha da belirginleşir ve beni tekrar kucaklamasıyla göğsüm titrer.

"Pervasızca bir şey yapmak ister misin, küçük kuş?" Dudakları, kulağımın hemen altındaki boynumu okşadıktan sonra ağzımın üzerine geldi. "Seni ne kadar çok istediğimi sana göstereyim, Luna Bordeaux."

7 LUNA

BACKSTAGE ENTANGLEMENT

Zy beni Masque'nin konuk grupları için giyinme odasına götürmeden önce, zar zor "Evet" kelimesini söyleyebildim. Babamı nasıl geçtik, hiç bilmiyorum — barın tamamı bulanık bir hal almıştı — ama içeri girer girmez Zy kapıyı kilitler ve tek eliyle bir sandalyeyi geriye doğru iterek kapı kolunun altına sıkıştırır. Işıkları kısar, sonra tek koluyla makyaj tezgahını temizler ve beni buketimin yanına, tezgahın üzerine oturtur. Buketi aldığını fark etmemiştim bile.

Heyecan cildimde kıvılcımlar saçıyor. Bir yıldır hissetmediğim duygular başımı döndürüyor. Ondan ayrılmam gerekiyordu, ama beyaz atlı prensim *nihayet* harekete geçiyor, benim yalvardığım bu karanlık, şehvetli tarafa adım atıyor. Bunun nereye varacağını görmek için hazırım, vücudum hiç olmadığı kadar gevşemiş ve özgür hissediyorum, içimi sarhoş edici bir beklenti kaplıyor.

Gözümün ucuyla, sırtındaki tatar yayını çıkarıp bir sandalyeye koyduğunu, sonra eldivenlerini çıkarıp ellerini kalçalarımın iki yanındaki tezgaha koyduğunu görüyorum. Arkamdaki parlak ışıklar başımın etrafında bir gölge oluşturuyor ve bu, onun siyah maskesi ile birleşince, yoğun ifadesinin ayrıntılarını görmeyi zorlaştırıyor. Ancak görebildiğim kadarıyla, o bana yaklaşıp tüm görüş alanımı kapladığında, zihnim baş döndürücü bir arzuyla dolup taşıyor ve cinsel organım zonkluyor.

O bana dokunmadan tütümün altına elini sokup, çıplak bacaklarımın arasına girmek için tütümü uyluklarımın üstüne doğru ittiğinde nefesimi tuttum. Külotum, onun sert kot pantolonuna karşı önemsiz bir kumaş parçasıydı ve fermuarının arkasında sıkışmış sert organından beni zar zor koruyordu. Bana değen şişkinlik bir göstergeyse, *o çok büyüktü*. Bunu nasıl fark etmemiştim?

Ah evet, daha önce benden hiç tahrik olmamıştı. En azından benim anlayabildiğim kadarıyla. Ama şimdi bunu inkar etmek mümkün değil.

Ağzım sulanıyor, vücudum geçen yılki doğum gününden beri bir yabancıyla arzuladığım dokunuşlar ve hisler için can atıyor.

Dudaklarımı ısıırıyorum ve bakışları ağzıma düşüyor. Gözleri hep bu kadar koyu muydu, yoksa ışık mı öyle gösteriyor?

Geniş göğsünden gelen düşük sesi duyduğumda, artık umurumda değil. "Bunu ne kadar zamandır yapmak istediğimi bilemezsin."

Sesim kısık çıkıyor. "Neyi?"

Boynumu avuçlar, elleri hem pürüzlü hem de pürüzsüzdür ve çenemi kaldırır.

"Seni benim yapmak."

Dudakları benimkine sahiplenici bir şekilde çarpar, öpüşmek değil, *almak*, dili içeri girmek istercesine. Onu tatmak için açgözlü bir iniltiyle ağzımı açarım. Ellerim onun bileklerinden birini kavrar, bacaklarım onu kalçalarımın arasına çeker. Eli boynumda kalır, beni tam istediği yerde tutarken, diğer eli tülün altından kalçamı kavrar ve beni penisine sürter.

"Tadını çok özledim."

Kaşlarım çatılır, ama hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemeyeceğini söylemekten kaçınırım. Beni böyle öpen tek bir kişi var ve o kesinlikle o değildi.

Sanki beni haksız çıkarmak için can atıyormuş gibi, dudaklarımı ağzımı ısırarak beni inlemeye zorluyor, sonra dilini kullanarak acıyı dindiriyor. Kostümünün yakasını tutup onu kendime çekiyorum, kalçalarım onun kalçalarıyla birlikte hareket ediyor, sonunda o kot pantolonunu çıkardığımda umduğum gibi beni itip kakıyor.

Ceket önce çıkar, omuzlarından ve pazılarından sıkıca gerilen siyah tişörtünü ortaya çıkarır.

Daha önce gömlek giymiyor muydu?

Çenemi ısıyor, omurgamdan aşağı elektriksel bir titreme gönderiyor ve "*Siktir*, Luna" diye mırıldanıyor.

Tabii ya, *kimin umurunda?!*

Daha önce keşfetmediğim kasları yoğuruyorum, parmaklarımın altında esneyen tepeleri ve vadileri izliyorum.

Tanrım, o çok büyük. Sandığımdan daha büyük. Ama yine de, ona hiç *bu* kadar yaklaşmamıştım. Ya da belki alkol beni unutkan yapıyor.

Bunu hatırlamazsam, kendimi kaybedeceğim.

Eli tekrar boynumun önünü kavrar ve dili tekrar ağzıma dalar. Sakalları çenemi çizdiğinde hissettiğim acıyı seviyorum. Bu samimiyeti, bu çaresizliği seviyorum. Her şeyini. Bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor.

Bacaklarımı onun etrafına doluyorum, onu uyluklarımın tepesine çekiyorum, geçen seferki gibi biteceğinden korkuyorum.

Gitme.

"İçine girmek için can atıyorum... ama vaktim yok. Seni hazırlamak ve istediğim gibi almak için vaktim yok."

"Ne?!" Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Hayır, hayır, hayır. Vaktimiz var. Dünyadaki tüm vaktimiz var."

Karanlık bir kahkaha atarken başparmağı çenemi okşadı. "Oh, bu konuda haklısın. Ama bu gece değil."

Neredeyse sızlanacaktım. Tanrım, ne utanç verici. Ama sonra dudakları kıvrıldı ve boynumdaki eli kıvrımlarımı okşadı.

"Ah... ağlama. Benim de yapmak için can attığım başka bir şey var."

Beni öne doğru çekiyor, kığım tezgahın kenarından sarkana kadar. Makyaj ürünleri yere düşerken, omuzlarına tutunarak çığlık atıyorum.

Boynuna bakıyorum, orada bulunan siyah desen gözlerimi ikiye katlıyor.

Huh.

"Ne zaman boynuna dövme yaptırdın..."

Yüksek bir *yırtılma sesi* düşüncemi keser. Bakışlarım, bulanık bir kafatası gibi görünen şeyden, bileğime bağladığı tül şeridine kayar.

"Ellerini arkada tut."

"Arkama mı?" Şaşkın bir kahkaha atarak itaat ediyorum. "Uh, neden?"

"Sen uçarı bir şeysin, kuşçuk," diyor, bana keskin bir bakış atarak. "Şimdi uslu bir kız ol ve nişanlımı bağlamama izin ver ki onun amını yiyebileyim."

Gözlerim büyür ve onu tam olarak söz verdiği şeyi yapmasına yardım etmek için dikleşirim. Onun bu yönü kesinlikle çok çekici ve o da benim bunu sevdiğimi biliyor. Bana eğilip göğsüme bastırırken, bileklerime tül bağlarken yüzündeki sırıtişta bunu görebiliyorum. Arzusu karnımın alt kısmında nabız gibi atıyor. Bir gecede *hem* bağlanma *hem de* bekaretimi kaybetmek mi? Ben çok şanslı bir kızım.

Sıkı düğümü bir kez kontrol eder, sonra geri çekilirken parmağımdan bir şey çıkarır. Yüzük ayna ışıklarında parlar. Dikkatim, avucunun içindeki tanıdık olmayan, parlak oluklara odaklanır, ama o yüzüğü cebine koymadan önce, sıkılmış çenesindeki öfke dikkatimi çeker.

"Ne yapıyorsun?"

"O sana yakışmadı." Beni aynaya yaslayarak, şeytani bir gülümsemeyle maskesini kaldırdı. "Ama merak etme, bebeğim. Sana gerçekten istediğin yüzüğü vereceğim."

Elleri göğüslerimin üzerinde kayıyor ve sıkıyor, beni inletiyor ve parmakları tatlı kalp yakamın altına kıvrıldığında her şeyi unutuyorum.

"Mmm, göğüslerini seviyorum."

Göğüs uçlarım ortaya çıkana kadar korsemi aşağı çekiyor, küçük göğüslerimi çeneme kadar müstehcen bir şekilde kaldırıyor. O birini yalarken, üflerken ve emerken, diğerini parmaklarıyla çimdiklerken, sonra da yer değiştirirken, ben nefes nefese kalıyorum. Bağlantı klitorisime kadar uzanıyor.

"Zy!"

O sarsılır, meme ucumu çimdikler ve diğer göğsümü sertçe ısıtır beni keskin bir şekilde nefes almaya zorluyor.

"Benim adım o değil," diye homurdanır.

"Ne?" diye sorarım, kafam karışmış bir şekilde.

Yine ısıtır, beni çığlık attırır. Sonra dudakları göğsümden ve boynumdan yukarı doğru kayar, ağız açık öpücükler, dili ve dişleriyle, ellerini göğüslerimi kavrayarak ve dudaklarını boynumdaki nabzımın üzerine koyarak bitirir.

"Ben senin *nişanlığınım*, Luna Bordeaux."

"Nişanlım" diye mırıldanıyorum.

Bu gece ilk kez, bu sesin tınısını *seviyorum*.

"Sadece benim," diyor alçak sesle, boynumda ve göğsümde tüylerim diken diken oluyor.

"Sadece senin," diye nefes nefese söylüyorum, şehvet zihnimi bulandırıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor, sonra karşıımızdaki ayna karşısında başını sallıyor. Tütüm şimdi kalçalarım kadar çıkmış durumda ve onun için açılmış bacaklarımın mükemmel manzarasını izliyorum, eli aşağı kayarak cinsel organımı avuçluyor. "Şimdi bu tatlı amcığı ilk kez tatmamı izle."

Ona itaat ederken kalbim durur ve zihnim şehvetle dolu sisli bir bulut haline gelir. Parmaklarını benim uyarılmamla ıslanan kumaşın altına geçirir ve onu kenara çekerek uyluklarımın üst kısmındaki lastiğı sıkılaştırır. Uzun parmağı klitorisimi okşadıktan sonra uyarılmışlığımın içinden kayarak zar zor içime girer.

"Lütfen," diye inlerim.

"Seni tatmamı istediğini söyle. *Nişanlının* seni tatmasını istediğini söyle."

"Lütfen..." Gözlerim aynada yalvaran halime kilitlenmiş durumda, bu sahte nişana rağmen ona muhtaç ve onun için her şeyi yapmaya hazır. "*Nişanlım*. Beni tatmanı istiyorum."

Sesi bir oktav alçalıyor. "Senin için her şeyi yaparım, gelinim."

Benim için diz çöküyor ve küfrediyor. Bakışlarım aynadaki adamdan, sanki bunca zamandır bana açmış gibi cinsel organıma bakan adama kayıyor.

Bir eliyle dövmemizin üzerindeki uyluğumu kavrar, diğer eliyle bacaklarımı açar ve dilini benim uyarılmışlığımın üzerinde gezdirir.

O, tepedeki sinir demetini döndürdüğünde ben çığlık attım. Gözleri benimkilere yükseldi ve aniden siyah maskenin arkasındaki geri kalanını görmek istedim, ama bileklerim hala arkamda bağlıydı.

Tülü kalçalarımın etrafında yukarı doğru iterek, dilini benim merkezime, uyarılmış bölgemin içinde yukarı aşağı ve klitorisimin etrafında gezdirirken bana daha iyi bir görüş sağlar.

"Ayna," diye mırıldanıyor ve ben bakışlarımı tekrar yansımamıza çeviriyorum. Vücudum titriyor, dudaklarımı ısırıp dilini yalarken göğüslerimden yanaklarıma kadar pembe bir kızarıklık yayılıyor. Aşırı şehvetli ve

çaresiz, en iyi şekilde asi görünüyorum.

Beni yalarken içimden inliyor ve sertleşen penisi kot pantolonunu şişiriyor. Bu tepki mi? *Benim için*. Şimdi beni açmak için her iki uyluğumu da kavırıyor ve tüm vücudunu beni iyi hissettirmek için kullanıyor. Ve bu *harika bir his*, ama şimdi tek istediğim onu ağızımda hissetmek.

Dudaklarımı yalayıp yutkunarak ona bunu söylemek için cesaretimi topluyorum, ama boğazım kurumuş.

Garip. Zihnimde bu adam için salya akıtıyorum, ama vücudum bunu anlamıyor.

Dili içime dalıyor, girişinde dönüyor ve ben bu his beni sararken inliyorum. Gözlerimi açık tutup onun beni yutmasını izlemeye çalışıyorum, ama zar zor dayanabiliyorum. Aynaya doğru kayıyorum ve topuklarımı sırtının üst kısmına geçirerek kendimi tutuyorum.

O benim içimde kıkırdıyor ve beni titretiriyor. "Sabırlı ol, küçük kuşum."

Bu takma adın nereden geldiğini bilmiyorum, ama aksanının üzerine şurup gibi damlamasını seviyorum. Beni sahiplenir gibi bacağımı kavrar, elini telefonumu tutan dantel jartiyerin altına kaydırıp dövmemi okşar. Kendi kafatası dövmesi elini, harfler ise parmak eklemlerini kaplar...

Kaşlarımı çatıyorum.

Zy'nin elinde dövme yok...

Klitorisimi ısıyor. "O güzel gözlerini bana ver."

"Tanrım," diye inliyorum.

"Tanrı değil. Nişanlı."

"Nişanlım," diye hemen tekrar ediyorum.

Onun kıkırdaması, klitorisime karşı alaycı bir titreşimle beni ödüllendiriyor, kaslarımı gerginleştiriyor ve ayak parmaklarımı kıvırıyor. Bir yıl önce neredeyse yakaladığımdan beri özlediğim o his yeniden oluşuyor. Sanki zaman hiç geçmemiş gibi, bunun o ateşli gecenin devamı olduğunu hayal edebiliyorum ve onun ağızına sürtünerek, onu kovalayarak, zaten boşalmanın eşiğindeyim.

Ama yorgunum. Genelde performansımdan sonra heyecanlı olurum, ama korkarım son birkaç gece beni çok yordu.

Gücüm neredeyse tamamen tükendi.

Dışarıda kalabalık, gece yarısına kadar geri sayımı alkışlıyor, Nox'un doğum gününden benimkine geçişi. Kaçırıyorum ama umursamıyorum. Yirmi ikinci yılımı muhteşem bir patlamayla karşılıyorum.

Klitorisimin etrafında daireler çiziyor ve ağır bir nefesle yumuşak bir inilti kaçıyor.

Görüşüm kenarlardan bulanıklaşıyor ve ne kadar direnirsem direnin orgazmım da onunla birlikte kayboluyor.

Bekle. Bu normal mi?

Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırpiyorum, ama başım çok ağır, göz kapaklarım zımpara kağıdı gibi. Aynaya yaslanıyorum. Bacaklarım omuzlarında gevşekçe duruyor, artık onu kendime çekmiyorum. Maskesi daralan gözlerinin üzerinde kayıyor.

"Luna?" Sesi eskisinden daha yavaş ve daha derin.

Vücudum zayıf bir şekilde titriyor. Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Ben... hissediyorum..."

"Siktir, Luna." Birden ayağa kalkar, külotumu yerine oturtur, korsemi göğüslerimin üzerine çeker.

"Dur! Hayır! Gel... Geri gel! Lütfen," diye sızlanıyorum. "Seni istiyorum."

Tüy maskemizi çıkarıp bir kenara koyduktan sonra yanaklarımı avuçladı.

"Ellerin... hem sert hem de yumuşak," diye mırıldanıyorum.

Beni görmezden gelerek, gözleri yüzümü tarar. "Sana ne halt ettiler?"

Endişe, koyu renkli kaşlarını çatıyor ve gözlerinde kaygı beliriyor — biri orman yeşili beneklerin ortasında dönen ela rengi, diğeri ise onun çarpıcı zıttı. Gözleri hep bu kadar renkli miydi? Daha önce böyle gözler gördüğümü hissediyorum... bir kez.

Nefesim kesildi.

"Senmişsin."

O, benim doğum günümde ortadan kaybolan adamın kendisi olduğunu söylediğimde beni görmezden gelir ve yanaklarımı sıkarak başımı yukarı kaldırır.

"Odaklan, bebeğim. Sana verdiğim içkiyi içmedin demiştin.

Başka ne içtin?"

Ne var bunda?

Ağızımdaki Sahra ölü'nü aşarak kelimeleri telaffuz ederken sesim kısılıyor. "Sahne arkasında içkiler..."

"Hayır, Luna. *Burada*, Masque'de."

"Oh..." Düşünmeye çalışıyorum. "Bart'ın shot'ı vardı."

Son iki kelimeyi söylerken gözleri kısılır, sonra küfür eder, "*Siktir!*"

Hâlâ beni dik tutarken, telefonunu çıkarıp hoparlöre koyar.

"Dash. Soru."

Neden noktalama işaretlerinden bahsediyor?

"Evet?"

"Rufus'un ne kadar parası kalmıştı?"

Sonsuza kadar süren bir duraklama var. Ya da belki bir saniye. Bilmiyorum. Sıcak hissediyorum ve nişanlımı geri istiyorum.

Güçsüz bacaklarımla onu kendime çekmeye çalışıyorum, ama sanırım düşünüyorum çünkü kolu belime dolanıyor.

"En iyi tahminim, yarım hap kullandıkları. Belki de Molly ya da başka bir parti uyuşturucusunu içkisine karıştırmışlardır? Çok fazla değil, ama yeterli miktarda."

"Semptomlar mı?" Geçen yıldan tanıdığım yabancı beni dikkatle izliyor.

Diğer ses küfrediyor. Sesleri birbirine benziyor. Hatta aksanları bile aynı.

"On!"

Geri geri sayım dışarıdaki beni beni gülümsetiyor.

"Bu neredeyse doğum günüm!"

"Kesin olarak bilemem, ama bu tür şeyler genellikle uyuşukluk, uyarılma, ağız kuruluğu, coşku, ruh hali değişimlerine neden olur."

Kıkırdayarak güldüm. "Bana benziyor."

Telefondan tiz bir homurtu geliyor. "Kullandıkları miktar az olduğu için, vücudundan çabuk atılır. Ama muhtemelen onu itaatkar hale getirmek için yeterli miktarda vermişlerdir."

"Orospu çocuğu."

Ölüm, yabancıнын gözlerine girer. Bana değil. Beni geçip, belki de benim hakkımda? Beni göğsüne çeker, kolunu belime dolayarak sorar, "Hatton hazır mı?"

"Üç!" Kalabalık devam ediyor.

"Hatton mu? Bekle. Sanırım bir Hatton tanıyorum."

"İki!"

"Şşş, bebeğim, dinliyorum."

Dudaklarımı büzüyorum. "Bana şşşşş deme. Artık yirmi iki yaşındayım."

"Bir!"

"Evet. Hazırız, dostum."

"Hoss?" diye homurdanırım. "Sizin isimleriniz çok tuhaf."

"Beş dakikaya oradayım. Hepiniz arabalarınızı geri alın. Onları yoldan çıkarın."

Telefonu kapatır ve bana bakar, yüzünü buruşturur. Başparmağıyla uyuşmuş yanağımı okşar. "Sadece bunu doğru şekilde yapmak istediğimi unutma. Doğru şekilde yapardım. Ama başka seçeneğim yoktu."

"Doğum günün kutlu olsun, Luna!"

Bir şey kapıya çarptı. Ben sıçradım. Tanrım, biri kapıyı kırmaya çalışıyor.

O nefesini verir. "Gösteri zamanı, kuşçuk."

"Kızımdan ellerini çek, Fury!" "Bekle..." Gözlerim birden açılır. "Sen..."

"Kocan," diyor Orion Fury gururla. Özür diler gibi çatık kaşları, siyah maskesini çıkarırken bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ve artık benimle eve dönme vaktin geldi, güzel gelin."

FLY AWAY DEAD MAN

Kız ağzını açar ama ben hızla çığlığını bastırırım. "Şşş, şşş, yakında güvende olacaksın. Bana karşı koyma."

Tabii ki dinlemez, berrak göl gözleri alev alev yanarken dişlerini yaralı avucuma geçirir.

"Siktir!" Elimi geri çekerim.

"Orion *Fury*?!" diye bağıırır, adrenalin vücudundaki ilacın etkisini bastırır. "Seni *pislik*!"

Arkamdaki kapı her staccato vuruşuyla gürültüyle sallanıyor.

"Sanırım kocacığım demek istedin," diye gülüyorum, onun tatlı küçük kıcını tutup babası kapıyı kırmadan buradan çıkmam gerektiğini gizlemeye çalışıyorum.

Gerçek Luna Bordeaux tarzında, "itaatkarlık" onun kanında yok. O, Fransız Mahallesi'nin Hayaleti'nin kızı, tam bir savaşçı. Esnek vücudu, kaburgalarıma birkaç acı verici darbe indirerek beni yavaşlatıyor.

Babalarımız biz doğmadan önce o bahsi yaptıkları geceden beri o benimdir, ama şu anda içindeki bu öfke - benim lanet olası adaşım - isteyebileceğim en ateşli onaydır.

Özellikle keskin bir diz, benim aletimin üzerine iniyor ve kapı açılırken beni onun sağ tarafına doğru eğilmeye zorluyor. Sol, çerçeveyi dolduruyor

çerçeveyi doldurur, parmağıyla havayı deler gibi bana doğru uzatır. Baykuş maskesi eğri durur ve yüzünün yaralı yarısı bile öfkeyle bükülür.

"Sen öldün, Fury!"

Sol birdenbire bize doğru atılır. Lanet olsun, benden otuz yaş büyük olmasına rağmen hala çok hızlı.

Arbaletimi kapıp, dönerek, akıcı bir hareketle ateş ediyorum. Yay, kablonun gerginliği okları serbest bırakırken, oklar onun uyluğuna derinlemesine saplanıyor. O, odanın yarısını çoktan geçmişti, ama oklar onu durduruyor.

"Üzgünüm, kayınpederim. Bugün olmaz," diyorum, tatar yayını başımın üzerinden sırtıma atarak. "Planlamam gereken bir düşün var."

Geriye doğru sendeleyerek kapı çerçevesine çarpar, gözleri fal taşı gibi açılır ve dengede kalmaya çalışır. Luna'nın yorgun, acı dolu çığlığı dudaklarından dökülür.

"Ne oluyor lan?" Nox, babasından daha düşük bir sesle homurdanır. "Seni vurdu mu?!"

"Sol!" diye bağırır karısı Scarlett, neredeyse onu ve kızını birbirinden ayırt edemiyorum.

Ama Luna yanımda, tekmeleri zayıflıyor.

"Elinden geldiğince bana sıkı tutun." Onu gelin gibi kucağıma alırken, ellerini arkasında bağladığım için kendime lanet ediyorum. Bu, maskemizi çıkarmamasını ve bana vurmasını engelledi, ama şimdi çaresiz durumda.

"Ne?" diye soruyor zayıf bir sesle, genişlemiş göz bebekleri artık uzun kirpiklerinin arkasında gizlenmiş durumda. Ama yine de bana sarılıyor.

Onu kollarımda daha yukarı kaldırıp daha iyi tutmaya çalışırken, kazara korsesinden beyaz bir tüy düşüyor. Nefesi boynumu öpüyor, ateşli yanağı cildimi yakmasına rağmen beni titretiyor.

Bana sarıldığı hali, sarhoş edici Carolina yasemin ve bal kokusu duyularımı dolduruyor, gölgede kalıp onu güvende tutabilmek için gömmek zorunda kaldığım her şeyi tozlaştırıyor. Ve şimdi, yıllarca ona çaresizce ihtiyaç duyduktan, sadece bir kez pes ettikten sonra... Sonunda nişanlımı kucaklıyorum.

Ama bu tepki, beni geri istediği için değil. Uyuşturulduğu için.

Uzun zamandır hissetmediğim bir korku, Luna'nın gözlerindeki ışıltının kaybolduğunu, onun uzaklaştığını gördüğüm anda içimde patladı. Wilde'ların o kızı uyuşturdukları için çok öfkeliyim

Wilde piçlerinin ona ilaç vermiş olmalarına ve bunu daha önce fark edemediğime daha da öfkeliyim. Ama o kendini iyi hissettiğini söylemiş, giyinme odasının dışında normal davranmıştı ve ben de içkisini sormuştum - ama yanlış olanı.

Wilde'ların onu tahrik etmek, *itaatkar hale getirmek* istemesi... Midem bulanıyor. Geri dönebilsem, hepsini toprağa gömerdim. Luna'nın güvenliği için zaten bir savaş başlattım. Onu güvende tutmak için savaş alanını yerle bir edeceğim.

"Onları öldüreceğim," diye yemin ediyorum, buketi alıp kucağına koyuyorum.

"Babam mı?" diye ağlayarak sorar.

"Şşş, şşş, hayır, bebeğim, herkes iyi. Sen uyu, tamam mı? Ben yanıdayım."

Ayağa kalkmaya çalışan Sol'a bakıyorum, istemeden kapıyı kapatmış ve kimsenin içeri girmesini engelliyor. Nox onu yakalıyor ve Scarlett çığlık atıyor.

"Lütfen! Biri Luna'yı çağırsın!"

"Seni... öldüreceğim, Fury!" Sol, hızlı etkili sakinleştirici okun etkisini hissetmeden bağırır.

Aynanın arkasındaki gizli kapıyı açtım ve durakladım.

"Buradaydım Sol. Hep buradaydım."

Yüzü buruşur ve sözlerim umduğum gibi etki eder, herkesi donduracak kadar.

"*Kardeşlerim* bugün geldi, ama ben yıllardır buradayım, onu koruyorum." Kafamı sallarım. "Ve sen hiç bilmedin."

Sol'un güvenliğini daha iyi sağlayacağını ummuştum. Ama onun gerçek gölgesi bendim. Ve işleri yoluna koymak için bir anlık dikkatimi başka yöne çevirdiğimde, ona uyuşturucu verilmişti.

Yüzüm sertleşir, öfkemin tüm boyutunu gösterir.

"Kızın benimle daha güvende. Wildes ailesi anlaşılmayı biliyor. *Buradalar* ve Troisgarde'ların kızları onların olana kadar durmayacaklar. Ya da ölene kadar. Bu yüzden karımı kaçıyorum. Kimse onu benden daha iyi koruyamaz."

Arkamdaki aynalı kapıyı kapatarak, öfkeli kükremesini susturdum.

Karanlık tünelin içinde, Masque'nin arkasındaki sokağa çıkan dar koridordan geçerken gözlerimi kısarak yürüyorum. Boş bir

öp kutusuna tekme atarak kapının önüne yuvarlarım ve neredeyse dengemi kaybediyorum.

Yakında Luna kollarımda bir patates çuvalı gibi olacak. Bu olmadan ve Sol'un adamları peşimizden gelmeden önce arabaya ulaşmam gerekiyor.

Ama aceleyle, yerde yatan cesede takılıp neredeyse düşüyordum. Bir dakika, ne?

"Bunu şimdiye kadar halletmiş olacağını sanıyordum, Hatch," diye mırıldanıyorum. Sonra aklıma geliyor.

Siktir.

Kardeşlerim nerede? İyi mi?

Şu anda bunu düşünemem.

Luna'yı kendime daha yakın çekerek, gözlerini bu manzaradan korumak istiyorum ama çok geç.

"Onu öldürdün mü?" diye bağırır.

Onu daha sıkı tutuyorum. "Bağırma. Benim için çok iyiydin." "Hayır, hayır, hayır, o öldü. Neden öldü?"

"İnan bana, geri dönebilsem hepsini öldürürdüm. *Yavaşça.*"

Eğer cevap veriyorsa, ben duymuyorum. Etrafımızdaki dünya havai fişeklerle patlıyor, yukarıda parılıyor ve tuğla, sıva ve betona çarparak gürültü yapıyor. Bourbon Caddesi'nin kalbinden fırlıyorlar - tam planladığımız gibi - başımızın üzerinde çatırdayıp gürültü yapıyor, polis atlarını korkutuyor ve devriye gezen polisleri benim yanımdan geçip kaosa doğru çekiyor.

Duvara dönüyorum, böylece Luna ve ben, kurbanını taşıyan bir kaçakçıdan ziyade, sevgililer gibi sarılmış gibi görünüyoruz. Etraf güvenli olduğunda, gölgelerden çıkıyorum ve atlardan birinin bıraktığı gübre yığınına atlatıyorum.

Sırıtarak, cebimden Ozias'ın nişan yüzüğünü çıkarıp yığına attım.

"Sana boktan bir evlilik teklifi olduğunu söylemiştim."

Sonra birkaç ara sokağı, bir yan caddeyi ve bir avlu bahçesini geçerek nihayet hedefime ulaştım.

Nyx Headhunter SUV'ye yaklaşınca, Hatch'in kurmama yardım ettiği yakınlık sensörü sayesinde kapılar açılır ve motor çalışmaya başlar.

Luna'yı göğsüme yaslayarak arka kapıyı açtım ve onu uzun yolculuğumuz için hazırladığım yastığın üzerine yatırdım. Mümkün olsaydı, onu bağlayan kayışları çıkarır ya da bileklerini önüne bağlardım. Ama o güzel gözlerini açar açmaz bana saldırmak isteyeceğini hissediyorum ve onun kör öfkесinin bizi dağdan aşağı uçurma riskini göze alamam.

Emniyet kemerini takarken o hafifçe inliyor.

"Şşş, sorun yok. Uyuyun."

"Babam...?"

"O güvende. Söz veriyorum. Baban senin dozunu aldı ve o iri bir adam. Hemen uyanıp öfkelenenecektir."

"*Benim* dozu mu?"

"Uh... tamam, evet, haklı bir soru. Sonra açıklayacağım."

Sol devre dışı kaldığına göre, bize yetişene kadar birkaç saatim olabilir. Amacım, babası bize yetişmeden önce gelinimin Fury topraklarındaki yatağında güvende olmasını sağlamak.

Luna'yı emniyet kemeriyle bağladıktan sonra, battaniyeyi sıkıca üzerine örttüm. "Uyandığında, eve varmış olacağız."

"Ama... ben... evdeyim," diye mırıldanıyor uykulu bir sesle.

Kafamı sallayıp saçlarını geriye taradıktan sonra, kendime ayıramayacağım bir saniyede alına bir öpücük kondurdum.

"Artık senin evin benim, bebeğim."

Kapıyı kapattım, tatar yayımı ön yolcu koltuğuna koydum ve direksiyonun başına geçtim. Arka aynaya bakıp geleceğimi gördüğümde, adrenalin ve tatmin duygusu göğsümde yarışmaya başladı. O, tam da ait olduğu yerde, sevimli, uykulu bir top gibi kıvrılmıştı.

Dikkatsiz, yaramaz karım sabah beni nefret edecek, ama sonunda benim oldu. Şimdilik tek ihtiyacım olan bu, en azından onu beni sevmeye ikna edene kadar.

ACT TWO

KUĞU DALIŞI

THE CLITBLOCKER IS THE ENEMY

Arabayla giderken elim dağ havasının dalgalarında sörf yapıyor. Her virajı dönüp, zikzaklı yoldan zirveye doğru tırmanıyoruz. Bu uzun yolculuğun ardından zirvede piknik yapacağız. Anne ve baba dün gece geç saatlerde beni ve Nox'u arabanın arkasına yatırdı. Uyandığımızda, kemiklerimde eski, kanımda vahşi hissettiren farklı bir dünyada olacaktık. Şimdi sis avucumu öpüyor, evdeki kalın bir palto gibi hissettiren aynı yoğun nem olmasına rağmen, serin ve hafif. Çam ve akçaağaç ağaçları sıralar halinde ya da karışık çalılıklar halinde geçiyor, ta ki yol viraj yapıp dağların vadisi katmanlı mavi tepelerde alçalıp yükselene kadar. Derin, alçak bir mırıldanma kulaklarımı dolduruyor...

...deriye ritmik *vuruşlarla* uyumlu olarak. Radyodaki halk müziğine eşlik eden yakışıklı sese gülümserim ve akçaağaç, burbon ve çam kokan sıcak battaniyeye ve yastığa sokulurum.

Ama gözlerimi açmaya çalıştığımda, göz kapaklarım zımpara kağıdı gibi kaşınıyor. Dövmeli parmakların direksiyona vurmasını görebilmek için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Sürücü arkaya yaslanıyor, bir kolunu orta konsola dayıyor ve mırıldanan şarkı sözlerine uyarak başını yavaşça sallıyor. Saat beşteki gölgesi, gece yarısı gibi görünüyor ve adamın güçlü çenesinde, babamınki gibi yara izleri yok.

Ancak elleri farklı bir hikaye anlatıyor. Parmaklarının arasında kırmızı ve parlak yara izleri görünüyor. Elinin üstünden havalı bir kafatası bakıyor ve uzun parmaklarının eklemlerinin altında uzanan siyah harfleri gözlerimi kısarak inceliyorum.

F U

R

Y—

"Fury!" Birdenbire doğruluyorum ve gözlerimin arkasında şiddetli bir baş ağrısı hissediyorum. Kollarım sırtımda işe yaramaz bir şekilde sarkıyor, ama onlara yeniden hayat dolarken ateşli iğneler ve karıncalanmalar patlıyor. "*Tanrım*, ne oluyor?"

"Sanırım bu, iyi olup olmadığını sorduğum sorunun cevabı."

"Aslında çok öfkeliyim, sorduğun için teşekkürler," diye tıslıyorum.

"Sana da günaydın. Ya da iyi günler." Orion Fury'nin çarpıcı derecede uyumsuz, iki tonlu bakışları dikiz aynasından benimkilere kilitlenir. "Neredeyse vardık. Sadece birkaç saat kaldı."

Orada mı?

Lüks bir arazi SUV'sinin penceresinden dışarı bakıyorum, şehir sokaklarını, tuğla binaları, Juliet balkonlarını ve shotgun evlerini görmeyi bekliyorum. Ama hayır.

Kalın ağaçların duvarları her iki tarafta da manzarayı engelliyor. Bir dağa tırmanıyoruz, önümüzdeki virajlı yol arkamızdaki kadar boş, soluk sarı çizgileri zar zor görünüyor. Renkler daha zengin, yeşil, kahverengi, dönen yapraklarda bir parça sarı ve turuncu, hepsi bulutlu gökyüzünün altında daha canlı.

Kalbim sıkışıyor. Bu, eskiden yaptığımız sonbahar aile tatillerine benziyor. On yıldır geri dönmedik, o zamandan beri...

... Kral Fury New Orleans'a gelip ailemi zorla bir evlilik anlaşması yapmaya zorladığından beri.

Siktir et Fury'leri.

"Beni *kaçırdın mı?*"

Bu, ailemin nasıl tanıştığını alay ettiğim için başıma gelen şey. Ne kadar sevimli olurlarsa olsunlar, siyah maskeli bir sapığı sevmeye kandırılmayacağım. Ne kadar yakışıklı olursa olsun.

"Şey... sen bir yetişkinsin, o yüzden..." Omuzlarını silkiyor. "Belki de buna balayı diyelim?"

"Hayır, aptal! Hiçbir şey demiyorum, çünkü seninle hiçbir yere gitmiyorum," kuru ağzıyla hırıltılı bir sesle söylüyorum ve koltuğunun arkasını tekmeliyorum. "Bırak beni!"

"Hay aksi, gerçekten mi? Ama sana yastık falan da aldım."

"Ne dememi istiyorsun? "*Çocuk kaçırmamanın* yanında battaniye için de teşekkürler" mi?

"Ah, bu hiç hoş değil, küçük kuş."

"Küçük kuş mu?" diye alay ettim. "Ne kadar tatlı, *Fury*."

Aslında biraz sevimli. Beni kaçırmak için çılgın, kötü planını uygulamaya koyana kadar bunu duymayı seviyordum. Özellikle de o derin Güney aksanı, günahkar bir şey gibi dalgalanıp akan, şiirsel, dağlık bir aksanla.

Tabii ki *ona* bunu asla söylemeyeceğim. Korse koltuk altlarımı sıkıştırırken ve beyaz tüyleri göğüslerimi delerken değil. Bu aynı parçayı saatlerce süren provalarda giydim, ama içinde yatmak mı? Bunun yerine işkenceyi tercih ederim, çok teşekkürler.

Kuş tüylerinin kaşındığı yeri kaşımak için emniyet kemerine karşı direniyorum, ama kollarım hareket etmiyor, uzun süre arkamda hareketsiz kaldığım için uyuşmuşlar. Neden mi?

Tabii ya. Çünkü bu deli *beni kaçırdı!*

"Neden hala bağılıyım?" diye bağıriyorum, bileklerime batmış geçici kelepçeleri çekerek. Onları gevşetmek için neredeyse hiç yer yok. "Bu arada, en sevdiğim tütümü yırttığın için teşekkürler."

"Daha önce umursamıyordun," diye gülüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O, senin *ilk* seferinde beni tatmin edemeyen adam olduğunu fark etmeden önceydi. Bilseydim, seninle o soyunma odasına asla girmezdim. Sen... sen *klitoris engelleyicisin*."

O, gülmeden önce burnundan solur.

"Bana gülme! Beni ortada bıraktın! Senden kurtulmak için *haftalarca* vibratör ve ateşli aşk romanları kullanmak zorunda kaldım."

Ve aslında hiç kullanmadım.

Bu gerçeği içime atıyorum, ama yine de aramızdaki hava, sanki yüksek sesle söylemişim gibi gerginleşiyor. Bir saniye önce, dikiz aynasındaki

sıcak bir kahkaha doluydu. Şimdi ise gözleri yanıyor ve bu yoğunluk beni bacaklarımı sıkıştırmaya zorluyor.

"Kahretsin, Luna." Koltuğunda kıpırdanıyor. "Bütün bu tavırların sebebi bu mu? Hemen kenara çekip kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğim."

Gözlerimi kırıştıyorum, ancak şimdi ne söylediğimi fark ediyorum.

Vay canına, ne utanç verici.

"Hayır, Tanrı aşkına hayır. Sana tahammül edemiyorum. Orada olan her şey, sadece benim nişanlım gibi davranman yüzünden oldu!"

"Rol yapmıyorum," diye homurdanır. "*Ben* senin nişanlısın. Öpüştüğümüz anda kim olduğumu biliyordun. Anlayabiliyordum. Bu yüzden o kadar ileri gittim."

Tartışmak istiyorum ama... o haklı. Bir şekilde, onun Ozias olmadığını biliyordum. Sadece buket bile önemli bir ipucuydu. Ozias bana bir yükümlülük gibi davranıyordu. Onunla bu kadar uzun süre kalmış olmam, ne kadar çaresizce bir şey aradığımı kanıtlıyor. Muhtemelen bu adamın bana verdiği şeyin aynısı.

Ve şimdi bak, bu beni nereye getirdi.

"Beni kandırmasaydın, hiç uzağa gitmezdik!" diye ısrar ediyorum. "Eğer belli değilse, artık seni istemiyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyor yavaşça, dirseğini orta konsola dayayarak, düşünceli bir şekilde parmağını dudaklarında gezdiriyor, sonra aynada kaşlarını kaldırıyor. "Yani şu anda yüzümü tekrar bacaklarının arasına gömsem, bana hazır olmaz mısınız?"

Titriyorum, vücudumdaki tüm ısı kalbimde toplanıyor.

O boğazının derinliklerinden düşük bir kahkaha atıyor. "Öyle düşünmüştüm. Dilimde hala tadını hissedebildiğim bir kız için oldukça cesursun."

Tanrım, bunu düşünme. Sen kızgınsın, tahrik olmuş değilsin. Kızgın. Kızgın. Kızgın.

"Sen. Sinir bozucusun!" Emniyet kemerine karşı kıvranıyorum, tül kelepçeleri olabildiğince gererek, onu sevgiyle dövmek istediğimi diliyorum.

Biraz hareket kazandığımda ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Nyx model SUV'ler polis arabalarının arkasından çok daha geniş.

"Bunları benden çıkarın, belki o zaman ölümünüzü uzun ve yavaş bir şekilde uzatmak yerine babamı ikna edebilirim..."

Nefesimi tuttum.

Annem ağlıyor. Kardeşim küfrediyor. Babam okla vuruluyor... Suçluluk duygusu göğsümü dolduruyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Orion?" Sesim kırılıyor. "Babamı sen mi öldürdün?"

Gözleri yumuşar. "Hayır, bebeğim. Sol ne kadar nefret etse de, Bordeauxlar Kral Fury soyunun ailesidir. Ayrıca," der ve nefesini verir, "ona ihtiyacımız var. Ok, düşük dozlu bir sakinleştirici dardı. Onu en fazla birkaç saat baygın bıraktı. Kardeşlerim ve benim kaçmamız için yeterli bir süre."

"Yani o güvende mi?"

"Tabii ki. Bordeauxlar bizim düşmanımız değil."

Rahatlama hissi içimi kaplar, koltuğa yaslanırım, ta ki gecenin geri kalanı hatırlanana kadar.

"Peki ya Ozias?"

Yüzü bulutlanır. "En son bildiğim kadarıyla hastanedeydi." "Hastanede mi?"

O başını sallar. "Onu bıçakladım. Dash iyileşeceğini söyledi, ama ben onun bir daha asla gülümsememesini sağladım."

"Aman Tanrım. Sizler gerçekten canavarsınız," diye fısıldarım, sesim yine kısılır.

"Bu aklıma geldi. Sana bir şey getirdim."

"Senden bir şey istemiyorum."

"Oh evet, istiyorsun."

Dizini direksiyonun altına koyarak arabayı sürmeye başlar ve yolcu koltuğundan bir şişe alır. Bana verdiği buket, arbaletinin ve ucunda iğne bulunan metal bir tüpün yanında alaycı bir şekilde durmaktadır. Sakinleştirici bir ok.

Kalbim hızla atıyor, ama plan yapmaya çalışmak yerine rahat oturmaya çalışıyormuş gibi davranarak bakışlarımı pencereye çeviriyorum. Hareket ettiğimde, telefonum ve jartiyerim uyluklarımın üst kısmına batıyor. Ulaşabilseydim, babamı arayabilirdim...

Orion başparmağıyla plastik şişenin kapağını açar, pipet takar ve koltuğumdan içebilmem için şişeyi eğik tutar.

"Bir canavar sana su verir mi? Eminim dilin tüylü şeftali kabuğu gibi hissediyordur."

Cevap olarak, kuru dilim daha da kuru dudaklarımı yalamak için dışarı çıkar.

Ama ben yerimden kıpırdamıyorum.

"Beni çözersen içerim."

"Böylece bana saldırıp bizi yoldan çıkarabilirsin?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Sanmıyorum."

"O zaman istemiyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Ses tonuyla birlikte iyi hali de bozulur. "Suyunu iç, Luna."

Şimdi, bu emir *neden* içimi titreten bir etki yarattı? İç kaslarım, lanet olası grand jeté ve pirouette hareketlerini kesmeliler.

Gözlerimi kısıyorum. "Ne, yine bana ilaç mı vermeye çalışıyorsun?"

Parmakları plastiği buruşturur, şişeyi bardaklıkta bırakırken öfkeyle yüzü kararır.

"Sana ilaç vermedim. Seni sakinleştirmeyi planladım..." "Semantik mi yapıyorsun?"

"—baban için kullandığım çok düşük dozla." Bana bakar. "Seni oradan güvenli bir şekilde çıkarmak için sadece sana kullanacaktım. Ama Luna, sen zaten o zamandan önce zayıflıyordun ve sana ilaç veren o pisliklerin niyetleri daha kötüydü. Bunun için sahte nişanına teşekkür edebilirsin."

"Zy? Lütfen. Ozias bir beyefendidir. Beyaz şövalye. Bir sineği bile incitmez."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Telefonunu başka bir bardaklıkta bulur, kaydırır ve bana gösterir.

Fotoğraf bulanık, ama boğazında ölümcül bir kesik olan sarışın bir adamın kanlı zeminde yattığını görebiliyorum.

"Aman Tanrım, Rufus'u öldürdün mü? Zy gerçekten hastanede mi, yoksa onu da mı öldürdün?" diye ağlayarak, sokaktaki bulanık sahneyi hatırlıyorum.

"Hayır. İstesem öldürürdüm. Ama inan bana, zamanda geriye gidebilseydim, kuzeninden daha kötü durumda olurdu. Çünkü bu..." Cesedin üzerindeki blister ambalajlı hapları yakınlaştırıyor. "Bu yeni bir parti uyuşturucusu, Pining. Kardeşim hapın üzerindeki ağaç damgasından bunu doğruladı. Temelde Rohypnol ile Molly'nin karışımı. Dans etmeden önce içkini aldığımı hatırlıyor musun?"

Midemde bir korku hissediyorum. "Evet?"

"Bart seni daha 'uysal' hale getireceğini ima ettikten sonra Rufus'ta uyuşturucuyu bulduk." Son kelime, telefonu dikkatsizce yolcu koltuğuna fırlatırken cinai bir homurtuyla çıkıyor. "Ben *onun* içkiye karıştırılmış olduğunu sanmıştım. Sonra sen shot olduğunu söyledin." Alnını ovuşturuyor. "Ne düşünüyordun, bebeğim? Bartholomew Wilde'dan içki mi içecektin?"

"Wilde mı?" Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Hayır, hayır... Onlar Thrasher ailesi. Aile dostlarımız."

Kafasını sallar, yüzü asık. "Babanın bilgisi yanılttı. Ozias'ın *üvey babası* bir Thrasher. Ozias ve kuzenleri? Wildes. Ama tüm bunların yanı sıra, dün gece Rufus ve Bart ile tanıştın. Bu çok pervasızcaydı."

"Ben *pervasız* değilim. Bana hiç böyle kötü bir şey olmadı"

"Evet, çünkü *ben* seni koruyordum."

"Neden bahsediyorsun? Beni babam korur. Onun gölgeleri. Kardeşim Benoit..."

"Ve beni," diye araya girer Orion, göğsünü işaret ederek. "Yıllardır New Orleans'tayım. Seni izliyorum. Ben orada olmadığım beş lanet dakikada, hiçbir pisliğin tam olarak olanları yapmadığından emin oluyorum."

Ona sertçe bakıyorum. "Kurbanı suçluyor musun?"

"Hayatta olmaz. Suçlu varsa, o da benim. Ama lanet olsun, bebeğim, daha dikkatli olmalısın. Baban bu kurulda bir kral, ama bu onu ve sevdiği herkesi hedef haline getiriyor. Seni korumaya çalıştı, ama Güney'in çoğunu ele geçirdikten sonra çok zorlandı. Ozias ve kuzenleri savunmasını aşmayı başardılar. Wildes ailesi, anlaşmayı öğrendiklerinden beri Troisgarde kızlarını gözlerine kestirmişlerdi."

Tüm bu bilgileri gözden geçirip, hangi gerçekleri tartışacağımı ve hangilerinin daha fazla cevaba kapı açacağını karar veriyorum. Şu anda bir kuş gibi şarkı söylüyor, ama babam cevaplar kuruyana kadar doğru soruları sormayı öğretmişti bana.

"Babam o anlaşma konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söyledi. O saçmalık olduğu için uymayı reddetti ve siz Fury'ler de bunu biliyorsunuz. Eğer tehlikedeysem, bunun sebebi düşmanlarınıza asla gerçekleşmeyecek bir ittifak olduğunu söyleyerek bizi savaşa sürüklemenizdir."

"Ne halt ettik ki?" diye homurdanır. "Senin baban verdiği sözden dönmeye çalışan kişi. Ailem, sessiz kalmak da dahil olmak üzere, anlaşılmaya harfiyen uydu. Neyin tehlikede olduğunu herkesten daha iyi biliyoruz ve gelinlerimizi asla tehlikeye atmayız. Hatta, siz yirmi beş yaşına gelene kadar sizi almayacağımız söylentileri bile yaydık, ama Wilde'lar yirmi ikinci doğum gününüzden birkaç saat önce saldırdı. Bu da Troiscarde'da bir hain olduğu anlamına geliyor. Babanın bize ihtiyacı var."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Babam, benim kaçıp başımı belaya sokmamdan, kimsenin bana zarar vermesinden daha çok korkuyor."

"Baban kaçmaktan korkmuyor. Senin avlanmandan korkuyor."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir düşün. Artık Masque dışında hiçbir yere gitmene izin verilmiyor. Haftalardır Bordeaux Konservatuvarı'nda kilitli duruyorsun."

Yerimden kıpırdanırım. "Prova yapıyordum. Masque'ye gitmek isteyenler Benoit ve Nox. Bu yeni bir şey değil."

"Aynen, yeni bir şey değil, çünkü şehrin artık senin için güvenli olmadığını biliyorlar. Baban gibi insanlar böyle bir huzursuzluğu, yaklaşan bir fırtına gibi hissedebilirler. O seni her şeyden koruduğu için fark etmedin, ama o önlemlerini aldı. Kahretsin, seni hayal kırıklığı yaratan erkek arkadaşınla iki dakikadan fazla yalnız bırakmadı bile."

Kaşlarımı çattım. "O aşırı koruyucu."

"Peki, sahibi olduğu bir dünyada neden *bu kadar* aşırı koruyucu olsun ki?"

Onun arkasını sert bir bakışla süzerim. "Belki de *senin* geleceğini hissetmiştir."

"Ama hissetmedi. Bunca zamandır babanın radarına yakalanmadım. Senin yirmi birinci doğum gününden çok önce. Saklanmakta iyiyimdir, ama o kadar da iyi değilim. Ve Fransız Mahallesi'nin Hayaleti sokaklarında dolaşırken, beni bulmasını bekliyordum" —parmaklarını şıklatır—"ama bulmadı."

Bu gerçeği bir süre beklettikten sonra devam etti. "Wildes'ların yaklaştığını gören tek kişi bendim. Bu bir sorun. Ama ailemiz sizinkine yardım edebilir. Birlikte, Wildes'ların her şeyi yakıp yıkmadan önce iki kez düşünmelerini sağlayabiliriz."

Ben homurdanırım. "Kimse hiçbir şeyi yakıp yıkmıyor."

"Zaten yaktılar!" diye bağırır, beni dilimi ısırmaya zorlar.

Bu tepki çok şiddetliydi, göğsünden çıkan derin homurtu çok sert ve acı doluydu. Göğsüm sıkışıyor. O mecazi anlamda konuşmuyor.

Sert bir nefes verdi. "Bak, gerçek şu ki, buradaki kimse birbirine bağlı bir cephe oluşturmuyor. Dark Corner, Old Bridge veya Foxfire Hollow'da olsan da, hepimiz her şeyden çok eski usul gerilla savaşı taktikleri kullanıyoruz. Devil's Mountain ve Ravenstree'de neler yaptıklarından bahsetmeye bile başlamayayım. Önemli olan şu ki, bazı Wilde ve Fury grupları, Güneydoğu, Kuzey ve hatta Batı dahil olmak üzere, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar geniş bir alanda hakimiyet kurmak istiyorlar. Kral ailesi tahta çıkmazsa, birbirimizi yok edeceğiz."

"Peki siz daha mı iyisiniz?"

Kaşlarını kaldırdı. "Evet. Biz daha iyiyiz. Kanunsuzuz, ama en azından anlaşmalara ve kurallara uyuyoruz. Ama Troisgarde-Fury ittifakı olmadan genişleyemeyiz. Ailelerimizden hiçbiri hayatta kalamaz." Bakışları kıvrımlı yollara döndü. "Sonuç olarak? Artık New Orleans'ta güvende değilsin. Seni eve getirmenin zamanı gelmişti."

Eve.

Pencerenin dışında, ağaçların duvarları her tarafımızı çevreleyen muhteşem bir manzaraya dönüşüyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Dağların sisi tek bir güneş ışığı altında kalkıyor, tepeler, vadiler ve çukurlar ortaya çıkıyor, aralarında göller ve çayırlar dağınık. Orion camları indiriyor ve ben gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. Çam, zengin toprak, temiz hava. Özgürlük ciğerlerimi, damarlarımı dolduruyor. Burada hiç yaşamadım, ama evimmiş gibi özledim.

Yine de Orion, Appalachia'nın

onun evi, benim her zaman özlediğim yer olduğunu bilsin istemem.

Çenemi kaldırıyorum. "Eğer bu kadar tehlikelilerse, neden daha önce gelmedin?"

"Gelmek istedim. Bir şey benimse, onu hayatım pahasına korurum." Parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşır, dövmeli harfleri gerginleştirir. "Ama anlaşmanın değişikliği, kızların yirmi ikinci doğum günlerine kadar müdahale edilmeden yaşamalarına izin verdiğimizizi söylüyordu. Bekledim.

Elimden geldiğince uzun süre bekledim, ama sonra Ozias asi davranarak böyle bir teklifte bulundu. Muhtemelen nişanınızın beni sizden uzak tutacağını düşündü. Yanılmıştı.

Dudaklarımı ısıyorum, bunu gündeme getirmeli miyim emin olamıyorum, ama yine de soruyorum. "Peki ya yirmi birinci doğum günüm? Bu senin kurallarını çiğnemek değil miydi?"

Yavaşça yayılan gülümsemesi, o anı hatırlayınca yanaklarımı kızartıyor. Beni dans pistinden alıp, gölgelerde akçaağaç ve burbon kokulu öpücükler verip, tüm ihtiyatımızı bir kenara bırakmamıza saniyeler kala içime girene kadar sürtünmüştü...

Sonra arkadaşlarım ortaya çıktı ve o ortadan kayboldu.

Orion cevap verdiğinde, sesi de o da bunu düşünüyor gibi, lezzetli karamel gibiydi.

"O gece seni öpmek, şimdiye kadar çiğnediğim en iyi kuraldı. Dün gece, seni gece yarısına kadar yiyip bitirene kadar." Gözleri benimkilere kaydı, kenarları kırışarak. "Görünüşe göre sen de beni pervasız yapıyorsun, küçük kuş."

Dudaklarımı ısıyorum. "Peki ya Bart? Ona ne oldu? O...?"

"Henüz değil. Ama nasıl yapılmasını istediğine karar ver, çünkü o orospu çocuğu bu dünyada fazla kalmayacak." Gözleri benimkilere kilitlenir. "Wilde-Fury kan davasının bir kuralı vardır. Kan için kan, hayat için hayat. Benim olanı korumak için ikisini de riske atarım ve o benim olanı incitti." Çenesi titriyor. "O korkak nereye kaçtı bilmiyorum ama kardeşlerim peşinde. Onlar engellemeyi bitirdikten sonra Dash onu bulacak."

"Peki bunu nasıl yapacak?"

Kaşlarını kaldırır. "Henüz *tüm* sırlarımızı açıklayamam. Bu karımın alanı ve önce en azından benden hoşlanmanı istiyorum."

"Hm. O zaman hiç öğrenemeyeceğim galiba." "Bunu göreceğiz, bebeğim."

Titremeye direniyorum. Bana "bebeğim" dediğinde, o lezzetli aksanı daha da kalınlaşıyor. Yavaş ve kasıtlı bir şekilde, sanki her harfi hissetmemi istiyormuş gibi dilini kelimenin etrafında kıvırıyor ve tanrım, işe yarıyor.

"Hadi ama. Uslu bir kız ol ve suyunu iç." Şişeyi tekrar eline alıyor ve geriye doğru eğiyor.

Yine reddetmek istiyorum ama boğazım ağrıyor, bu yüzden öne eğilip çölde kaybolmuş gibi içiyorum.

Ancak, dikiz aynasında kendi yansımamı görür görmez, neredeyse geri çekiliyorum. Saçlarım hala yarısı yukarıda, tüy taçla sabitlenmiş durumda, ama saç spreyi, doğal buklelerine geri dönmek için mücadele eden saç tellerini birbirine yapıştırmış. Maskara akmış, fondöten bulaşmış ve dudaklarım dün geceki öpüşme seansından dolayı şişmiş. Tam bir felaket durumdayım.

Yine de Orion'un dikkati tamamen bende, gözleri kararıyor.

Neden bana öyle bakıyor?

Onun bakışlarını takip ediyorum, dudaklarımdan pipetin etrafına ve vücudumun aşağısına doğru kayıyor, sanki okşar gibi... göğüs uçlarımin ortaya çıktığı yerde duruyor, korsemın kalp şeklinde yakasından kaçmaya çalışıyor. Tanrım, bu küçük sürtükler onun günahkar ağzıyla tekrar emilmeyi diliyorlar, ama ben buna izin vermeyeceğim.

Sakin olun, bayanlar. O lanet olası bir kötü adam.

Son damla suyu emip, uyuşmuş kollarımın üzerine yavaşça yaslanıyorum.

Gözleri sanki aklımı okuyormuş gibi parlıyor. "Luna... sakın..."

Öne doğru eğilip suyun tamamını yüzüne güçlü bir akışla tükürüyorum.

O bunu durdurmaya bile çalışmaz, sadece kaderini kabullenir. Dudaklarımdan kalan damlaları yalar ve bir tartışma bekleyerek sırtırım.

Ama o iyi niyetle başını sallar ve kıkırdar.

Kıkırdar.

Kara tişörtünü çıkarıp yüzünü silmek için kenarını kullanırken, dövmele kocaman pazısı kasılır. Kumaş yukarı kalkar ve kılıflı bir bıçağın sapı ortaya çıkar, deriye bir F harfi yakılmıştır. Gözlerim ondan vücudunun geri kalanına kayar ve dudaklarım aralanır.

"Lanet olsun bebeğim, seni sikmeden önce yüzüme fışkırtacağını hiç beklemiyordum."

"İğrençsin," diye mırıldanıyorum, ama sadece yarı dikkatle dinliyorum, çünkü bronzlaşmış, kaslı sırtı, yüzündeki suyu silerek, karmaşık dövmelelerin üzerinde çaprazlamasına uzanan taze, kızgın kesiklerin altında dalgalanıyor.

İçim sızlıyor. Çok acı verici olmalılar. Wilde'larla kavga ederken mi oldu?

Dün gece olanları öğrendiğim için bu düşünceyle ne yapacağımı bilemeden titriyorum.

Gözlerim özellikle bir dövmeye takılıyor: muhteşem, boyalı kafatası yüzlü, siyah kuğu gibi giyinmiş, kaburgalarında fouetté dönüşü yapan, ürkütücü bir balerin iskeleti. Kiraz kola rengi saçları dalgalar halinde etrafında dalgalanırken, kesinlikle büyüleyici...

Vay canına.

Bu benim, değil mi? Bir gün sihirli bir şekilde onunla evlenmeyi kabul edeceğimi iddia eden bu seksi sapık takipçi, ben onunla daha konuşmadan, en sevdiğim baleyi dans ederkenki halimi onun ağız sulandıran vücuduna dövme yaptırdı.

O deli... *değil mi?*

Ve ben de bunu seksi bulduğum için deli miyim?

Tamam, evet ve evet. Harika. Muhteşem.

Ama savunmam gerekirse, Lucy'nin kitaplarında, akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşatan ve beni takip edip kaçırıp kurgusal erkeklerden etkilenmişim. Bu adam ise ikincisini yaptı, ama orgazm falan yok.

Adi herif.

Söz konusu piçin gömleği tekrar aşağı inmiş ve dudakları şimdi günahkar bir şekilde kıvrılıyor. Ben kaşlarımı çatıyorum, ama o arka aynadan beni geçip bakıyor, kaşları çatılmış.

İlgi duyuyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey." Dikleşir, gözleri yol ve ayna arasında gidip gelir. "Sadece yolda bir tümsek. Biraz eşlik etmek için."

Ben neredeyse burun kıvrırmak üzereydim. Bu yollar hiç hiçbir sadece sadece ve çukurlar

Ama boynumu uzatıp, henüz piyasaya çıkmamış bir spor araba modeli olan, camları karartılmış bir Nyx Z2 görüyorum. Bu da demek oluyor ki...

"Onlar babam ve kardeşim!"

10 LUNA

FAST AND FURY

Tabii ki, babamın başı yolcu koltuğunun penceresinden dışarı çıkıyor ve camın rengi yasal sınırdan daha koyu olsa da, direksiyonda Nox'un olduğunu biliyorum. Arabaları o kadar yakın ki, babamın yüzündeki yara izlerini görebiliyorum, arkasında duran iki arabaya el sallıyor. Üçü de iki şeridi kaplıyor ve hızla bize yaklaşıyorlar.

Orion dişlerini gıcırdatıyor. "Vay canına. Acaba nerede olduğumuzu nasıl anladılar?"

"Bilmiyorum, ama sen bittin."

"Hepimiz batmış olabiliriz," diye mırıldanıyor, kilometrelerce gördüğüm tek yolda baş döndürücü bir hızla geçip gidiyor. "Tabii ki Old Bridge'in hemen dışında yetişeceklerdi. Çok lanet olası bir durum."

Bu gizemli şikayete neredeyse kaşlarımı çatacağım, ama kurtarılmak üzere olduğum için çok heyecanlıyım.

Orion virajda hızını artırdı, ama Nox ona yetişti, Orion başka bir virajda dağa yapışırken bile ona yaklaştırmaya devam etti.

"Böyle sürmeyi nereden öğrendi bu adam?"

Arka aynada Orion'u alaycı bir gülümsemeyle izlerken, bileklerimdeki tülü dikkatlice düzelterip onu sinirlendirmek için konuşmaya devam ettim.

"Oh, bilirsin bilirsin, babam babam sadece arkadaşlarıyla Felix Nyx Automotive'in sahibi 'Phoenix' Santori ile sadece arkadaş. Kardeşim, Phoenix'in yarış pistinde

Phoenix'in yarış pistinde araba kullanmayı öğrendi. On altı yaşından beri F1 ve NASCAR sürücüleri ile takılıyor."

"Yarış pisti mi? Bu doğru mu?" Orion koltuğunda rahatça oturuyor, bir eli direksiyonda, diğer eli orta konsolda. Dudaklarını izliyor, bakışları tekrar dikiz aynasına kayıyor. "Demek hücum sürüşünde oldukça iyi. Savunma sürüşünde de öyle mi?"

"Her ikisinde de," diyorum gururla. "Peki onu takip eden arabalar? Muhtemelen Benoit ve amcam Jaime. Hepsi aynı dersleri aldılar. O yüzden pes et ve kardeşim seni korkuluğa çarpmadan önce merhamet dileyin."

Orion burun kıvrır. "Bunu yapmaz. İkimiz de değerli bir yük taşıdığımızı biliyoruz."

"Ne olmuş yani? *Seni* durdurduğu sürece umurumda değil!"

"Haydi ama. Dikkatsiz davranamayız." Diye tısladı. "Her zaman kendini tehlikeye atmaya çalışıyorsun. Seninle ne yapacağım ben, hm?"

"Öncelikle, kenara çek ve dizlerinin üzerine çöküp af dile."

Gülümsemesi genişledi. "Bir dahaki sefere senin için dizlerimin üzerine çökersem, küstah gelin, yalvaran sen olacaksın."

Çenem düşer ve o bana doğru uzanıp dizleriyle direksiyonu kontrol ederken neler olduğunu anlamam bir saniye sürer.

"Ne yapıyorsun! Gözlerini yola ver!"

"Lütfen," diye homurdanır. "Bu virajları gözüm kapalı bile alabilirim."

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o, çapraz askıyı yakalayıp, ayrılmadan önce bağladığı bel kemeriyle birleştiriyor. Sonra ikisini de çekerek sıkılığını kontrol ediyor.

Panik, göğsümde bir şeyin çarpıntısıyla mücadele ediyor. "Tehlikedeyim!" diye düşünürken, bununla rekabet eden tamamen sağlıklı bir düşünce, "Ah, ne tatlı, beni koruyor!"

Resmi olarak, ben mahvoldum.

Bir kez daha, karanlık romantizm kitaplarını ve belki de bu sözde "tatlı tanışma"nın ailede genetik olduğunu suçluyorum.

Küstahlığımı dizginliyorum. "Emniyet kemeri kaçmamı engelleyemez."

"Doğru, ama çocuk kilitleri kilitlenir. Emniyet kemeri, bunu yaptığımda küçük kuşumun etrafta uçuşmasını önlemek içindir."

İki elini direksiyona koyarak, SUV'yi bir yandan diğer yana sarsarak, tam bir deli gibi tüm yolu boydan boya geçiyor. Kemerimi takmamış olsaydım, arka koltukta savrulmuş olurdum.

"Ne yapıyorsun?!"

"Benim olanı *benim* olarak tutuyorum."

"Ben senin değilim!" Ayaklarımı yolcu koltuğuna vuruyorum ama onun tarafına değdirmiyorum. Gürültücü tavırlarıma rağmen, nefretim bana ölüm arzusu vermiyor.

Kardeşim hızlanırken motoru arkamızda gürültüyle çalışıyor.

"Gördün mü? Seni yakalayacak ve dağdan aşağı itecek!"

Bir virajı dönerek, önümüzde beliren sisle kaplı dağa doğru ilerliyoruz.

"Sanmıyorum." O gülümser. "Kardeşin gençken spor araba sürmeyi öğrenmiş olabilir, ama *benim* kardeşlerim ve ben dört yaşında ilk yan yana arabalarımızı aldığımızdan beri arka yollarda yarışıyoruz. Hazır ol. Bana bir fikir verdin."

Yolun yanlış tarafında tünele doğru hızla ilerler, binlerce fit yükseklikteki dik uçurumu gören korkuluğa yaklaşır.

"*Delirdin* mi?" diye bağırırım.

Hızını artırır, sonra frenlere basar. Lastikler gıcırdar ve kardeşim tampona çarpmadan durmak için zar zor zaman bulur. Orion tekrar fren kontrolü yapar, yarı açık pencerelerden rüzgar girer ve cam arkamızda kırılırken saçlarım karışır, bizi öne doğru savurur.

"Senin neyin var?!"

Kardeşimin tamponu parçalanır, ama Orion gaza basarken o tekrar hızlanır.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırırım. "Sen *delisin*!"

"İnan bana, deliliği henüz tanımadın. Onun adı Hatton Fury." Arka aynadan bana gülümserken gözlerinde garip bir parıltı belirir.

"Sence bu *eğlenceli* mi?" diye bağıriyorum, ama bakışlarım önümdeki taştan yapılmış yarım daire şeklindeki zifiri karanlık boşluğa kilitleniyor.

"Tünele giriyoruz, bebeğim. Nefesini tutsan iyi olur, ama bayılma. Tünel uzun."

"Nefesimi mi tutayım?"

"Evet, böylece bir dilek tutabilirsin." Sanki beni ve sevdiğim herkesin yarısını ölüme sürüklemiyormuş gibi başını sallar.

"Hazır..."

Yavaşlar.

"Çekil..."

Farları söndürdü.

"*Başla!*"

Ben çığlık atarken o boşluğa fırlıyor.

Diğer arabaların farları, muhtemelen önceki çarpışmadan dolayı sönmüştür ve onların da tünelde olduklarını anlamamın tek yolu, taşlardan yankılanan motorların gürültüsüdür.

Orion ileri atılıyor, sonra fren yapıyor, ileri, fren, ileri... Bu yüzden ellerim hala arkamda olduğu halde tutunabileceğim her şeye tutunmak zorunda kalıyorum. Tül bacaklarımın etrafında dönüyor ve rüzgar saçlarımı ağlayan ağzıma savuruyor.

Özgür olmak istiyorum. Özgür olmak istiyorum. Özgür olmak istiyorum... Onu öldürebilmek için.

Arkamızda bir patlama sesi ve bir kıvılcım yağmuru duyulur. Zaten ciğerlerimden çığlık atıyor olmasaydım, şimdi nefesimi tutuyor olurum.

Orion yavaşlarken önümüzde bir ışık parıldıyor. Bir araba gürültüyle yanımızdan geçiyor, bize sürtünüyor ve SUV'den bir şey koparıyor. Orion küfrediyor ve bir eliyle arkamda duran yüzümü kapatırken, diğer eliyle cam düğmesine basarak camı kapatıyor ve parçaların bana çarpmadan önce beni koruyor.

Elini çektiğinde, önümüzdeki ışık parlamıştı, bu yüzden Orion SUV'yi sağa kırıp, korkunç bir gıcırtı ile arkaya çarptığında diğer arabayı görebiliyordum. Araba döndü ve o kolayca etrafından dolaşarak, diğer araba yerinde dönüp dururken hızla uzaklaştı. Bu kadar yakinken, Nox direksiyonla boğuşurken babamın kapıya tutunduğunu gördüm. Arkamızda, Benoit ve Jaime, babam ve Nox'a çarpmamak için tünel duvarlarına yönelir, ancak bu çabalarında birbirlerine çarparlar.

Nox arabasını düzeltirken, Jaime amca ve Benoit silahlarını kaldırıarak arabadan inerken nefesimi tutarak Nox'un arkasından bakıyorum. Ama Orion haklıydı. Ateş etmeyecekler ve bunu fark ettiklerinde yüzlerinde öfke ve yenilgi gibi bir ifade beliriyor.

Nox tekrar yola çıktığında güneş ışığına çıkıyoruz. Her keskin virajda emniyet kemeri göğsüme daha da batıyor, nefesim kesilene kadar, sonra temiz havayı soluyorum.

Gözyaşları boğazımı düğümler. "O fikri sana ben vermedim!"

"Haklısın. Beni etkileyen 'dağdan aşağı' kısmıydı.

ilham verdi."

"*Bu* ne anlama geliyor?"

Bir sonraki virajı döner, Headhunter'ın dört tekerlekten çekişli aracının her lastiği yolun uçurum tarafındaki korkuluğa yapışır, orman aşağıya doğru dalar. Baldırlarım koltuğun kenarına bastırılır, dağdaki bir sonraki viraj için hazırlanır.

Ama sola dönmek yerine, ormana doğru ilerlemeye devam ediyor.

Dönecek. Dönmek
zorunda.

Değil
mi?

Değil
mi?

"Orion!"

Koruyucu bariyer sona eriyor ve iki dar ağacın arasından geçip, ince çalılarla kaplı, uzun zamandır unutulmuş bir toprak yola giriyoruz. Dalları arabanın şasisine çarpıyor, lastikler çakıl taşlarını sıçratıyor, ta ki SUV'nin çalı koruyucusu eski bir kapıyı parçalayana kadar. Orion, engebeli yolda ilerlerken direksiyonu kontrol etmeye çalışıyor, sonunda merhametli bir şekilde düzlüğe çıkıp hızımızı kesiyoruz.

"Bizi neredeyse öldürüyordu!"

Orion'un dikiz aynasından bana attığı sırtı, tehlikeli bir özgüven ve adrenalin dolu. "Yok, bir şey olmadı. Ne yaptığımı biliyorum, bebeğim."

Ama gülümseme kaybolur. Beni geçip öfkeyle bakar. "Ama *onlar* bilmiyor.

Lanet olsun, Nox. Kes şunu artık, dostum."

Spor araba, zemini kaplayan kayalar ve köklerle baş edemeyerek toprak yolda kayıyor. Kardeşim kontrolü kaybedince dehşet beni boğuyor

kontrolü kaybedip, tampon bir kayaya çarpmadan önce devasa bir meşe ağacına çarptığında, dehşet beni boğuyor. Araba zikzaklar çizerek sonunda iki ağaç arasına sıkışıyor, kaputtan ve lastik yuvalarından dumanlar yükseliyor.

Bir süre sonra babam ve Nox arabadan inerler. Babam bağırır, ama bu kadar uzaktan, camlar kapalı olduğu için duyamıyorum. Nox duman çıkan kaputa yumruğunu vurur. Rahatlama adrenalinimi boşaltırken, göğsümden titrek bir nefes çıkar.

"Onlar iyi, Luna."

Nefesimi tutarım, beni kaçıran adamı hatırlarım, sonra başımı çevirip Orion'un bana baktığını görürüm, endişeli gözleri beni izliyor, dudakları sert, affetmez bir çizgi halinde. SUV'yi park konumundan çıkarmak için geriye doğru kayar ve gözlerim önümüzdeki çorak, kayalık yola kayar. Durduğunu fark etmemişim.

Sersemlemiş bir halde, SUV çakılları havaya savurarak uzaklaşırken arkama dönüyorum. Ağaçların oluşturduğu tünel arkamızda kapanırken, ailemi yutarak ortadan kaybolana kadar gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Biliyor musun," diye başlar, "hiç düşünmemiştim, ama 'ez ve kaç' çakıl taşları üzerinde kaçmak çok şiirsel."

Orman bulanıklaşır, yeşil ve kahverengiler, kırmızılar ve sarıların suluboya resmi gibi.

Bir süre sonra tekrar dener.

"Ee... ne diledin?"

Hızla arkaya dönerim. Şok ve öfkem, Orion'un uyumsuz gözlerinin neşeyle aşırı parladığı dikiz aynasına yansır.

Ama elini saçlarını tararken titriyor ve sesi biraz fazla yüksek çıkıyor.

"Bekle, söyleme. Uğursuzluk getirir. Söylersen gerçekleşmez."

Sırıltısı gergindir. "Bunu istemeyiz, değil mi?"

Dişlerimi sıkarak cevap veriyorum. "Sen gerçekleşmesini istemezsin.

Ama ben kesinlikle istiyorum."

Gözleri kısılır, sonra ağzında yavaşça bir gülümseme belirir. "Kızdığında çok seksisin. Nişanlımda bunu seviyorum. Fury ailesine çok yakışacaksınız."

"Çok nişanlıların oldu mu?" diye hırlıyorum.

"Hayır, Luna." Gözleri benimkilere kilitlenir, tüm mizahı kaybolur. "Sadece sen olacaksın."

Ona nefretimin her damlasını gösterdim.
"Dilediğine dikkat et, Orion Fury."

Siktir, ucuz atlattık.

SUV'nin alt takımındaki her cıvatayı, kabloyu, köşeyi ve boşluğu incelerken parmaklarım titriyor, kalp atışlarım dağdan yuvarlanan bulutlar gibi gümbür gümbür atıyor. Çalışırken adrenalin ve yorgunluk beni sarsıyor, çerçeveye yapıştırılmış kara kutuyu bulup onu sökmeye başladığımda bile rahatlamıyorum. Luna izlemiyor, herhangi bir zayıflık belirtisi için fırsat kollamıyor, kardeşlerimle bu planı yaptığımızdan beri içimde biriken endişe serbest kalıyor.

Kovalamacadan beri bana soğuk davranıyor, gözleri manzaraya kilitlenmiş durumda. Bana uyar. Düşman bölgesinden çıkıp Lost Cove'a ulaşırken ne kadar gergin olduğumu görmeden yeni evini inceleyebilir.

Son yirmi dört saat berbat geçti.

Gelinimi bu şekilde almak istememiştim. Luna Bordeaux'yu izlediğim süre boyunca, sadece bir kez fark edilmeden ona yeterince yaklaşabilmişim. O geceki ihtiyaç dolu inlemeleri, üç yüz altmış beş gün boyunca fantezilerimin fon müziği olmuştu. Onu nihayet tekrar kollarımda tuttuğumda, daha fazlasını istedim — daha az cinayet, kaçırma ve araba kovalamacası.

Ama Sol ve Wildes ailesi bana, benim olanı geri çalmak dışında başka bir seçenek bırakmadı.

Üstelik, derin ormanlar sinyali yutmadan önce, kardeşlerim diğer Troisgarde kızlarını kontrol ederken Bart'ın hastaneden kaçtığını ve bir saat içinde sakinleştirici okumu bir şekilde salladığını mesaj attılar. Bu da Bartholomew Wilde'ın kaçtığı anlamına geliyor. Hiç iyi değil.

Dash ve Hatch onu aramak için ayrılmak zorunda kaldılar, bu da Sol'un arabalarına yerleştirdiği takip cihazlarının engellenemeyeceği anlamına geliyordu. Gösteriden önce tüm araçlarımızı kontrol ettik ve benimkinden cihazı çıkarıp yerel bir çöp konteynirine attık, böylece onların arabaları yem olarak kalırken benimki temiz kalacaktı.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydık. Cihazlar kolayca bulunabilecek yerlerdeydi ve kalitesiz modelleriydi. Sol'un iki tane yerleştireceği hiç aklımıza gelmemişti, ama o boşuna ülkenin en tehlikeli suç ailelerinden birinin başı değil ve bu zeki piç kurusu bizi alt etti. Kardeşlerim New Orleans'ta sıkışıp kalmış ve SUV'umda hala bir takip cihazı gizliyken, Sol hareket eden tek aracı takip etti. Benimkini.

Kutuya bıçağımı dayayarak homurdandım. Bu şey keneden daha inatçıydı. Tabii, bu bir BlackJack, BlackStone Securities modeli, bu yüzden daha azını beklemiyordum. Ama neyse ki, bir kez daha çevirdikten sonra yerinden çıktı.

"Yakaladım seni, pislik." Onu elime bırakıp nefes veriyorum, başımı toprağa yaslıyorum.

Son üç saattir Wilde bölgesinde bu takip cihazının üzerimde olduğunu bilmek beni mahvetmeye yetti.

Tabii ki Sol, Dark Corner'a dönüş çıkışından hemen önce bizi yakaladı. Nox deli gibi yarışırken, keskin bir dönüş yapıp köşeye sıkışmayı göze alamazdım, bu yüzden aslanın inine girdik.

Ve bu sıradan bir aslan inisi değil. Ruth "Bossie" Wilde'ın arazisi. O, bu bölgenin hüküm süren matriarkası, Bartholomew, Rufus ve Ozias'ın büyükannesi ve son derece acımasız biridir. Luna'nın olmasını en son istediğim yer Wilde'ların yakınlarıdır ve ben, her köşesi ve virajı birer tuzak olan, onların meşhur mayınlarıyla dolu bir arazide saatlerce araba sürmek zorunda kaldım.

Sonsuz bir süre sonra, nihayet bizi dünyamızdaki tarafsız bölge olan Lost Cove'un kırmızı boyalı ormanlarına ulaştırdım. Dark Corner vadisine hala saatlerce yolumuz var, ama Wildes'lerden uzaktayız, bu yüzden bizi saklayabilecek ilk toprak yol sapaklarından birine girip BlackJack'i terk ettim.

Yabani otlarla kaplı yol, yirmi fit aşağıda bir nehrin aktığı kayalık bir uçuruma çıkıyordu. Yukarıdan yağın yağmur nehri ağzına kadar doldurmuş, kıyıları su basmış ve kayaların üzerinden taşmıştı. Nem, deri ceketimin altındaki terli göğsüme gömleğimi yapıştırıyordu. Bir rüzgâr SUV'nin altından eserek, petrichor'un topraksı kokusunu ve erken sonbahar sıcaklığından biraz rahatlama getirdi.

Normalde ceket giymezdim, ama ağır hava, düşen sıcaklıklar ve ısıklı rüzgar bir fırtınanın yaklaştığını gösteriyordu. Ufuktaki en yüksek dağları kaplayan gök gürültülü bulutlara bakılırsa, kötü bir fırtına olacaktı. Radyodaki hava durumu sunucusu, önümüzdeki hafta boyunca sağanak yağmur yağacağını söyledi. "Yüzyılın fırtınası" dediler.

Buradaki insanlar bu tür felaket senaryolarına pek inanmazlar. Meteorologlar, zirvelerden çok ovalara ve vadilere odaklandıkları için nadiren doğru tahminlerde bulunurlar. Biz her anlamda farklı bir biyomuz, ama şiddet konusunda haklı olsalar da olmasalar da, bir fırtına geliyor ve kızımı eve götürmem gerekiyor.

Bu dağlar en iyi koşullarda bile heyelan, kaya düşmesi ve sel baskınlarına maruz kalabilir. Lost Cove'dan çıktıktan sonra, önümüzde hala saatlerce süren bir off-road yolculuğu var ve hava çoktan kararmış durumda. King Fury topraklarına varana kadar kendimi güvende hissetmeyeceğim ve gelinimin ait olduğu yere, evine dönmesini istiyorum.

O oraya vardığında, onu benim olması için ikna etmek için elimden geleni yapacağım. Bunu başarabileceğimi biliyorum. Babamın yaptığı gibi...

Bunu düşünme.

Takip cihazını cebime sokup şasiyi tarıyorum, bu sefer hasar var mı diye. Nyx Headhunter'ın çamurluğu ve bagaj kapağı, Bordeaux'lara attığım sevgi dolu darbelere maruz kalmış, ama Hatch'in yardımıyla tamir edemeyeceğim bir şey değil. Buradaki her şey yolunda görünüyor.

SUV üstümde hareket ediyor. Ben hareketsizim.

Hiçbir şey hareket etmediğinde, gözlerimi çerçeveye dikiyorum. Hayal mi gördüm...

Aynı şey tekrar oluyor ve dudaklarım yavaşça gülümsüyor.

Luna Bordeaux'nun bir macera olacağını biliyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Yukarıdaki değişime göre yönümü belirleyerek, yanımdaki tatar yayımı alıp sessizce karşı tarafa geçiyorum — 195 cm boyunda bir adam için, taktığım yükseltme kitiyle bile hiç de kolay bir iş değil. Dışarı çıktığımda, tatar yayımı sırtıma asıp eğilip dinlemeye başlıyorum.

Nedense, narin şehirli kızım yaprakları hışırdatmayı, dalları kırmayı ve gök gürültüsünden daha yüksek sesle küfür etmeyi başarıyor. Ona ormanda nasıl yürüyeceğini öğretmem gerekecek, ama şimdilik gülmek için yanağımın içini ısıırıyorum. Sahnede bir kuğu kadar zarif, ama burada bir kömür treninin inceliğine sahip.

SUV'ye yaslanıp, onun fark etmesini bekliyorum.

Ancak hayatta kalma içgüdüğü *sıfır* olan kız, arkasına bakmak yerine ormana doğru bakıyor. Ben bekliyorum, küçük kuşumu yakalamak için en iyi yolu planlıyorum.

Tül manşetli elleri şimdi bir şekilde önünde, ne yazık ki mükemmel, yuvarlak göğüsleri artık bir tabaktaki yemek gibi dik durmuyor. Onun geri kalanını hayranlıkla izliyorum: ince kıvrımları, kafatasının dövmeli elimle sarılmak için yalvaran narin boynu, dişlerimi geçirmek için sabırsızlandığım mükemmel, lezzetli kıcını gizlemeye çalışan tül tütü. Saçının yarısı hala tüy taçla arkaya tutturulmuş, geri kalanı ise yeşil orman fonunda canlı kiraz kola dalgaları gibi dökülüyor.

Siktir, o muhteşem.

Yaklaşan fırtınanın serin havası ona soğuk bir ürperti veriyor. Yağmur yağmaya başlaması çok uzun sürmez. Harekete geçmeliyiz.

SUV'yi itip, tüm boyumla dikilip, sonunda dönüp kaçmaya hazır olduğumda hazır bekliyorum. Henüz kaçmamış olmasına şaşıırıyorum, ama bir yandan da kaçmasını umuyorum. Saatlerdir arabada oturuyorum, bu yüzden iyi bir kovalamacaya hazırım.

Ama o ikisini de yapmıyor, hala ağaçları taramaya devam ediyor. Kahretsin, ben olmasam burada kendini öldürecek.

"Devam et." Sesim fırtına gibi gürler. "Koş."

Donup kalır, sonra terlikli ayağıyla yavaşça döner. Bahar nehri kadar berrak mavi gözleri büyür.

Kollarımı kavuşturup sııttım. "Cesaretin varsa. Uzun zamandır av peşinde koşmamıştım."

O kaşlarını çatarken, ben de gülerek, çukurlu bagajı bir hamlede açıyorum ve bagaj protesto edercesine gıcırıyor.

"Ne olursa olsun, çok uzağa gidemezsin. Garden District'teki kaldırımlar, kayalar, tepeler ve kökler kadar zorlu değildir. Benden kurtulmak için ayak bileğini burkarsın. Bağlı kollarını işaret ederek başımı sallarım. "Özellikle kanatların kesilmişken. Kurtulsan bile, kilometrelerce boyunca kimse yok. Senin gibi şehirli bir kız, sabaha kadar wampus kedileri ve bataklık çamuru tarafından yenilir.

Gözleri kısılır. "Bu sözleri uydurdun."

"Sana garanti ederim, uydurmadım. Burada benim bilmediğim pek çok şey var, *senin* bilmediğin şeyler ise saymakla bitmez."

"Belki de şansımı deneyeceğim," diye alaycı bir şekilde gülümser. "Ailemi öldürmeye çalışan adam tarafından esir tutulmaktan her şey daha iyidir."

"Yine mi bu?" Gözlerimi devirip eşyalarımı karıştırmaya başladım. "Onları öldürmek isteseydim, çoktan ölmüş olurlardı. Ama Nox'un araba kullanmayı bildiğini sen kendin söyledin."

"Evet, ama hiç ölüm arzusuna sahip bir manyakla karşı karşıya kalmadı."

"Dediğim gibi, bu Hatch'in suçu, benim değil. Ama eminim o bu zorlu görevi çok sevmiştir." Alaycı bir şekilde parmağımı çeneme dokunduruyorum. "Belki de, bilemiyorum, karımla benim park yolunda keyifli bir gezinti yapmamıza izin verebilirdi."

"Güzel bir gezinti mi? Sen pervasızdın!"

"Sen bu konuda bir iki şey bilirsın, değil mi?" Burun kıvrarak, ellerimi bagajın kenarına dayayıp kabine bakıyorum.

Ön kapı açık. Tulle kelepçeli. Sadece emniyet kemerinden kurtulmanın bile neredeyse imkansız olduğunu düşünmüştüm.

"Nasıl çıktın, Houdini?"

Cevabı bulmaya çalışırken bu sefer klinik bir bakışla onu süzdüm. Ama kapüşonlu bakışları botlarımdan yukarı doğru kayıyor ve gömleğimin ve ceketimin alt kısmının ortaya çıkardığı karın kaslarıma takılıyordu. Onun bana öyle bakmasını hiç istemiyordum.

Uzaklarda gök gürültüsü alçak ve uzun süreli olarak yankılanıyor.

Gitmeliyiz.

Boğazımı temizliyorum.

O, sanki benim gerçekleştirmek için her şeyi yapacağım düşüncelerini kafasından silkeleyormuş gibi başını sallar.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve dudaklarım seğiriyor. "İyi misin?"

O dikleşir ve beni onu öpmek istememe neden olan kendini beğenmiş bir ifade takınır.

"Ben balerinim, bu yüzden esnekim ve ağrıya dayanıklıyım. Bu bağları, dizlerimi içinden geçirebilecek ve kollarımı öne doğru uzatabilecek kadar gevşettim." Omzunu kayıtsızca kaldırır. "Polis arabasındaki kelepçelerden çok, tülün içinden geçmek çok daha kolaydı."

"Etkileyici." Düdük çaldım, sonra kaşlarımı oynattım. "Esnek ve yüksek acı toleransı mı? Beni iyi vakit geçirmekle baştan çıkarma."

"Adi herif," diye homurdanır, ellerini yumruk yapar. "İğrençsin, biliyor musun?"

"Sadece senin için." Göz kırptım ve fildişi yanaklarında bir kızarıklık belirdi.

Herkes onun annesine benzediğini söylüyor, ama bana göre aralarındaki farklar çok belirgin. Gözleri daha açık, gülümsemesi daha geniş, benzer porselen yüz hatlarında daha kaygısız ve daha zayıf, daha atletik bir vücuda sahip, gittiği her yerde süzülüyor gibi görünüyor — görünüşe göre orman hariç.

Peki ya küstahlığı? O *tamamen* Luna'ya ait ve ben onu seviyorum. Uysal ve yumuşak başlılık bana göre değil. O daha çok Hatch'in tarzı. Arkadaşlarına değer vermesi ve düşmanlarına karşı sert davranması onu benim için mükemmel kılıyor.

SUV'dan ihtiyacım olanı bulduktan sonra, eşyaları bir kolumda dengelerken, eskiden otomatik olan bagaj kapağını zorla açıp tekmeyle kapatıyorum. Hatch bunu görse beni öldürür, ama sonra tamir ederim.

Risk almamak için, tuzağıma düştüğünden haberi olmayan kadının etrafında dolaşıyorum.

Dikkatli gözleri plastik torbayı ve bir çocuğun kolunu yüzdüren şamandırayı inceliyor, ama sonra bakışları sırtımdaki tatar yayına takılıyor.

"Neden bu kadar rahat bir şekilde tatar yayı taşıyorsun?" "Bunda rahat bir şey yok. Avlanıyorum."

"Yani , sen bütün gün kulübede oturup bira içen adamlardan mısın?"
Kaşlarımı çattım. "Ben avcıyım, nişancı değil. O adamlar yem koyup nişan alıp ateş ediyorlar. Ben kovalamayı seviyorum."

"Kovalamayı mı? O şeyi New Orleans'a getirdin," diye burun kıvrır.
"Orada ne avlayacaktın?"

Gülümsemeden kendimi alamıyorum. "Karımı."

Gözleri büyüdü ve ben güldüm. "Ciddiyim, ben ailemin en büyüğüyüm, yani King görevinden ayrıldığında, King Fury soyunun başı ben olacağım. O zamana kadar, beni bir infazcı ya da ikinci komutan olarak adlandırabilirsin. Hepimiz birbirimizi koruyoruz, ama Hatch ve ben daha... aktifiz. Özellikle ben. Dash ise bir gün gerçekten bir şey olacak olan kişi."

Kaşlarını çattı. "Yani insanları avladığını mı söylüyorsun? Bir tatar yayıyla mı? Bu çok saçma."

"Seni yakaladım, değil mi?" Dişlerimi göstererek gülümserim.

Gözlerini devirir. "Neden herkes gibi silah ve bıçak kullanmıyorsun?"

Diğer herkes gibi ben de bu ifadeye neredeyse gülmek üzereydim. Sadece bizim dünyamızdaki insanlar, "diğer herkesin" bizim kadar sıkıntılı ve savaşmaya hazır olduğunu düşünür.

Ama onun sorusu boğazıma bir düğüm atıyor ve onu temizlemem gerekiyor. "O şeyleri sahibim. Ama sanırım tatar yayının manevi değeri olduğunu söyleyebilirsin."

Bu sefer gözleri yüzüme dikiliyor. Orada ne gördüğünü bilmiyorum, ama gözlerinin kenarları yumuşuyor, göğsümdeki acıyı dindiren bir merhem gibi, sonra iç çekiyor.

"Sen garipsin."

Burun kıvrıyorum. "Daha önce hiç öyle denildiğimi sanmıyorum. Bu genellikle Hatch için saklanır."

"Evet, Hatch beni kaçırmadı, ailemi iki kez öldürmeye çalışmadı *ya da* tamamen yabancı biriyle evlenmem için ısrar etmedi. Yani, bu konuda sadece gerçeklere dayanarak konuşuyorum."

Gülüyorum. *Gülüyorum*. Dün gece, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez gülümsedim, gülmek bir yana, ve küçük zorba uyanana kadar bu aptalca sırtışıım yüzümden düşmedi.

Bu... iyi hissettiriyor. Yıllardır ağırlık hissettiğim göğüs kafesimin arkasında bir hafiflik var. Annem sırf bunun için bile onu severdi.

Kalbim acı bir şekilde sarsılıyor. *Siktir*. Genelde bunu düşünmemek daha kolaydır, ama bilmiyorum, Luna bende her türlü duyguyu uyandırıyor. Gömdüğümü umduğum duyguları.

Göğsümdeki acıyı yutuyorum ve izleyiciyi Fury topraklarında yaptığımız son barbeküden kalan plastik torbaya atıyorum. Bu da... çok uzun zaman önceydi. Kuzenlerim artık kol kolluklarına bile ihtiyaç duymayacak kadar büyüdüler.

Bu iç karartıcı düşünceye iç çekerek, nefes alıp havasız plastik şamandırayı doldurmaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu yüzme simidini şişiriyorum." Bir kez daha ciğerlerimi şişirmeden önce onu havaya kaldırıyorum.

O, homurdanarak SUV'ye yaslandı ve arkamdaki ormanı seyretti. Sonra tekrar bana baktı.

"Neden kendi babana 'Kral' diyorsun?"

Nefes nefese konuşuyorum. "Ailemizin dallarını böyle tanımlıyoruz. Zaten sürekli böyle seslendiğimiz için ona öyle demek daha kolay."

"Annene de Kraliçe mi diyorsun?"

Çağırıyoruz. Şimdiki zaman. Sanırım bilmiyor.

Ağaçlara doğru bakıyorum. "Hayır. Sadece annem."

Bir süre sessizlik olur, sonra tekrar sorar. "Yani sen Kral dalısın?"

"Meraklı bir kuşsun, değil mi?"

Gururla sırtıyor. "Sinirini mi bozuyorum?"

"Hayır." Onun yeni kaşlarını çatmasından zevk alarak "p" harfini patlatıp cevap veriyorum. "Burada ailelerin başı olarak patriarklar ve matriarklar var. Fury soyundan gelen çok kişi var. İyi, kötü, çirkin..."

"O zaman sizler çirkin olanlarsınız, ha?"

Plastik şamandıraya birkaç nefes daha verip, ona bir kez daha baktıktan sonra, "Dün gece beni çok çirkin bulmadın, değil mi?" dedim.

O sırtarak, "Sadece maske taktığın için. Şimdi tüm 'ihtişamınla' karşımda dururken, tam olarak ne tür bir Fury olduğunu biliyorum

olduğunu biliyorum."

Şişirmeyi doldurup çantanın içine tıktırdıktan sonra yere bıraktım.

"Öyle mi?" Tam boyumda dikilip ona doğru yürüdüm. "Çünkü başka tür bir Fury daha var. Tehlikeli olanlar. Kendilerine ait olanı korumak için *her şeyi* yapacak olanlar."

Yutkunur ve içimden bir yerlerde, SUV'ye doğru geri çekilirken gözlerindeki korku parıltısını arzuluyorum.

"Öyleyse sorayım, dün gecedен sonra... sence ben hangisiyim?"

Ve içimdeki başka bir parça, korkunun hızla kaybolup yerine meydan okuma gelmesiyle onun tepkisinin geri kalanını görmek istiyor.

"Tek düşündüğüm şey, beni hemen geri götürmen gerektiği, çünkü seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum ve ben..." Ben ona yaklaşırken sözleri kesildi. "...e-evlenmeyeceğim..."

Onun etrafına eğilerek, ellerimi tavan rafına dayayıp onu kuşatıyorum ve görüşünün her açısını ele geçiriyorum. Nefesi kesiliyor, cildi yuvarlak göğüslerine kadar kızarıyor.

"O cümleyi bitirecek misin?"

İlk yağmur damlaları başımın üstüne düşüyor, ama benim pozisyonum onu boynumdan aşağı damlayan soğuk nemden koruyor. Ondandır neredeyse 30 santim daha uzunum ve açık deri ceketimle onun küçük vücudunu kolayca koruyorum.

"Ben... ben evlenmeyeceğim..."

Dizimi bacaklarının arasına sokup ayağımı basamağa koyarak onu durdurdum, onu kaldırıp bacağıma oturmaya zorladım. Tutunmak için gömleğimi kavradı, keskin tırnaklarından biri karın kaslarıma batıyordu. Kalçama doğru kaydardım ve ona olan arzumun tümünü hissettirirken, onun güzel nehir gibi gözleri kapandı. Onu tekrar tatma ihtiyacım.

"*Orion*," diye fısıldadı ve *lanet olsun*, onu hemen ama zaten bu kadar bekledim, bir gün daha bekleyebilirim.

Yine de kendime biraz pay çıkarmadan edemiyorum. Dün gece tadına bakınca neredeyse boşalacaktım, o zamandan beri onu istemekten vazgeçemedim. Son birkaç saattir sadece birkaç metre uzakta olmasına rağmen, ona sahip olamamak...

Ona dokunamamak özel bir işkenceydi. Gerçek şu ki, onun on sekizinci doğum gününden sonraki gün New Orleans'a vardığımda, onu nihayet yüz yüze gördüğüm andan itibaren, *tek* istediğim bu asi kızdı.

Elim vücudunda aşağı doğru kayarken, diğer elim onu sikime oturtmamı engelleyen tek şey gibi rafı sıkıca tutuyor. Şu anda yaptığım şeyin, istediğimi elde etmekten öte bir amacı var ve onu güvende tutmanın tek yolu, kendimi tutmak ve bunu hatırlamak.

Göğsü yakut kırmızısı bir kızarıklıkla kaplanır, ama beni durdurmaz, parmaklarım tül eteğinin içinden aşağı doğru kayarken bile. Bakışlarımız bu irade savaşında kilitlenir. Ne kadar ileri gidebileceğimi test ediyorum. Umursamıyormuş gibi davranmaya devam etmek için kendine cesaret veriyor.

Parmaklarım onun uyluğuna dokunduğunda, o kırılır, gömleğimi yakalar ve keskin tırnaklarından biriyle karın kaslarımı tırmalar. Acıdan inlerim ve bacağını belime dolayarak onu SUV'ye sıkıştırır, küçük kuşumu tamamen kafese kapatırım. Dolgun dudağını ısırır ve uyluğu kalçamı sıkıca sarar.

Jartiyerini okşuyorum, kalçasının kıvrımında duruyorum, bana bakan muhteşem dövmenin tam üzerinde.

"Bana karşı direnmeye devam edeceksin ve ben bunu arzuluyorum. Ama farkında olmadığın şey, sen zaten benimsin. Üzerinde benim izim var." Dövmeyi sertçe sıkıyorum ve o da inliyor.

Gözleri bir anda yarı kapalı halden öfkeli bir ifadeye dönüşür. "Kafatasları *Bordeaux'nun* işaretidir."

Başımı sallıyorum. "Fury'ler de."

Rafı bırakıp, gömleğimin yakasını aşağı çekiyorum ve kalbimin üstündeki doğum lekesini ortaya çıkarıyorum: tepesinde bir yara izi olan bir kafatası.

Onu incelerken ağzı açılır.

"Fury doğum lekesi," diye açıklıyorum. "Nesiller boyu süren tuhaf bir fenomen. Bu lekeyle doğan herkesin bir tane vardır ve yemin eden herkesin - evli olsun ya da olmasın - kafatasına bir kafatası dövmesi yapılır. Sen öncüsün, güzel gelin. Ve seninkinin... çok ilginç değil mi?" Kızaran güllerin ve kır çiçeklerinin kafatasının tepesindeki çatlağı vurguladığı yeri başparmağımla okşuyorum.

"Benimkiyle *tamamen* aynı olması? Gözlere kadar. Sanki biri planlamış gibi."

Başparmağımı her iki gözümün üzerinde gezdiriyorum, biri kahverenginin etrafını saran koyu yeşil bir halka, diğeri ise onun aynadaki görüntüsü.

"Hayır..." diye fısıldadı, bakışları doğum lekemden gözlerime, sonra dövmesine ve tekrar bana kaydı.

"Sadece birleştiriyorsun, değil mi? Gözlerimin *bir yerden* tanıdık geldiğini düşündün, değil mi?"

"Ama... nasıl..." Kapalı yumruklarıyla beni itmeye çalışıyor. "Ne oluyor lan?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "O gece çok pervasızdın. Bourbon'da ortalığı birbirine kattın, sana dövme yapacak kadar cesur olan herkese gideceğine yemin ettin. Ben de Hatch'in tanıdığı bir kızı aradım ve ona sana ne vermesi gerektiğini söyledim. Sen araç paylaşım hizmetini aradığında, oraya gitmene yardım ettim."

"Ama nereye gittiğimi bilemezdin ki! Şoför yolunu kaybetti ve beni başka bir sanatçının yanına götürdü..."

"Ya da belki de tam olarak nereye gittiğini biliyordu."

O inler. "O da sen miydin?"

Başımı sallıyorum. "Araç paylaşımı bilgilerini iki kez kontrol etmelisin. Herhangi bir ahlaksız piç arabayla gelip seni kaçırabilir."

"O sen olamazsın," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "O çok uzun zaman önceydi!"

Eğilip, parmaklarımı jartiyerinin altına sokarken, zaten bağımlısı olduğum dudaklarına fısıldıyorum.

"Haklısın, *çok* uzun zaman önceydi. O zamanlar sana dokunmamak ne kadar zordu, bir düşün. Sadece iki kez kayıp düştüm, ama her ikisi de buna değdi."

Sikişirken yapacağım gibi kalçalarımı ona doğru ittim ve o inledi.

"Çok duyarlısın," diye homurdanırım. "Sana zar zor dokunuyorum." "Ben... sadece uzun zaman oldu," diye ısrar eder.

Gülümsüyorum. "Katılıyorum. *Asla çok* uzun bir süre." O nefesini tutuyor. "Nasıl..."

"Hadi ama. Ben takıntılı bir pisliğim. Başka birinin seni almasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Daha sert baskı yapıyorum, kıvranişından zevk alıyorum. "Dün gece, gelecekteki karımın bakire kanını sikimde hissetmekten başka bir şey istemiyordum. Ama soyunma odasında hızlıca becermek, seni sahiplenme şeklim değil. Sana hak ettiğin ilgiyi göstermek için zamanımı harcayacağım ve seni becerenin bir korkak değil, kocan olduğunu bilmeni istiyorum."

"Ya Ozias ve ben seks yapsaydık?" diye sorar.

Kıskançlık göğsümü yakıyor, ama onu bastırıp sakın bir şekilde cevap veriyorum: "Ozias'ı tanıyorum. O ve ben aynıyız. Aşırı sadık ve sevdiklerimizi korumak konusunda acımasızız. Onun kalbi başka birinde, bu yüzden onun için hiç endişelenmedim."

Yüzünde bir anlık bir anlayış belirir, sanki uzak bir yerden gelen parçalar yerine oturmuş gibidir.

"Ayrıca, yapsaydın bile, benim senin için yaptıklarımı onun yapması imkansız. Senin neye *ihtiyacın olduğunu* başka kimse bilmiyor."

Yutkunmasını, savunmasız boğazını takip ediyorum, zihnimde onu ele geçirirken yalayacağım, emeceğim, boğacağım, *ısıracacağım* tüm yerleri hayal ediyorum.

"S-Sen benim neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun."

"Emin misin?" Ona doğru eğildim, dilimde hala tadını hissedebildiğim o sinir demetine dokundum. Çok şişmiş ve hassas olmalıydı. Başka bir planım olmasaydı, önünde diz çöküp bacaklarını tekrar omuzlarıma dolardım.

Başı geriye düşerken gömleğimi tutuyor, ama elim kayarak pencereye çarpmasını engelliyor. Vücudu bana sürtünüyor ve devam etmek için dişlerimi sıkmam gerekiyor.

"Bakire olduğunu biliyorum." Gözleri büyüdü ve bana bakmaya çalıştı, ama ben onun uyluğunu sıktım, parmaklarım jartiyerinin altına sızdı. "Ve biliyorum ki, başka birinden orgazm olmaya en yakın olduğun kişi benim."

"Nasıl...?" diye sorar, şehvet sesini boğuklaştırır.

"Çünkü başka hiç kimse sana ihtiyacın olanı veremez. Sahip olunmak, tahrip edilmek istiyorsun, ilk seferinde kirli, pervasız bir seks istiyorsun. Ve önemli olan tek kızın sen olduğunu hissetmek istiyorsun."

"Sen... ne dediğini bilmiyorsun."

"Öyle mi?" Başının arkasını okşayarak ona daha sert bir şekilde giriyorum, onu inlemeye zorluyorum, sesi gök gürültüsünün üstüne çıkıyor. "Sadece

senin böyle sesler çıkarmanı sağlayan tek kişi benim. Başka hiç kimse seni nasıl evcilleştireceğini bilmiyor."

Yanakları, her nefes alışında göğüslerinin gerginleştiği bembeyaz korsenin yakasına kadar muhteşem bir pembe tonuyla kızarıyor. Çakıl taşları gibi kabartılı meme uçlarının koyu pembe rengi üst kısmı gıdıklıyor ve ben neredeyse o lanet şeyi aşağı çekip bir kez daha tatmak üzereyim.

Odaklan.

Yutkunuyorum ve gözlerimi onun gözlerine çeviriyorum. Ateş, ihtiyaç ve... bu umut mu? Hepsi, berrak mavi gözlerinin derinliklerinde akan sular gibi karışıyor.

"Ben... ben evcilleştirilmek istemiyorum."

Tsk diye ses çıkararak, ona olan açlığımın ses tonuma yansıtmasına izin veriyorum ve elimle jartiyeri kavriyorum. "Oh, bebeğim. Evet, istiyorsun. Bu yüzden sınırları zorluyorsun. Birinin sana karşı çıkmasını istiyorsun, ama henüz kimse buna layık olamadı. Ele geçirilmek, kararlarını güvendiğin birine vermek istiyorsun."

"Bu *asla* sen olmayacaksın." Alaycı bir şekilde gülümsemeye çalışır, ama bu gülümseme titrek bir nefesle erir ve omurgamda sıcak bir memnuniyet dalgası yaratır. "Bak, mesele şu ki, sen zaten bana güveniyorsun. Bu yüzden kaçmadın. daha önce. Bu yüzden sürücü koltuğuna geçip yola çıkmadın." İhtiyacım olanı elde ettikten sonra, onu yavaşça indirdim ve geri çekildim. Dolgun dudakları, yüzünde yazan hayal kırıklığını fark etmediğinden emin olduğum bir somurtkanlık ile büzüldü. "Ve bu yüzden bunu yapmak için yeterince yaklaşabildim."

Onun jartiyerinden aldığım telefonunu kaldırıp hafifçe salladım. Onun yüzündeki şehvetli sisin tüm izleri kayboldu.

"Ne oluyor? Telefonumu geri ver!"

Plastik poşeti alıp telefonu içine atarken gülümserim. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bu takip cihazını bu poşete koyuyorum," diye cevap veriyorum, cebimden BlackJack'i çıkarıp poşete koyuyorum. "Biliyorsun, böylece yalnız kalma zamanımız bir daha bölünmez." Göz kırpiyorum.

Yüzü yeşile döner. "Takip cihazı mı? Babamın verdiği gibi mi? Onu nasıl buldun?"

Omuz silkiyorum. "Benim koyacağım yere koymuşum."

Torbanın içine hava üflerim ve kapatıp arkamı dönerim.

"Bekle! *Bekle, bekle, bekle, bekle.*" Peşimden koşturmaya çalışıyor, ama adımlarım daha uzun ve ben çoktan çıkıntıya ulaşmış, aşağıdaki nehre bakıyorum. "Lütfen, düşündüğüm şeyi yapma..."

O beni durduramadan çantayı nehre atıyorum.

Kaygan toprakta kayarak durur. Kalbim gırtlığıma kadar çıkar ve onu belinden kucaklayarak sırtını bana dönük olarak kendime doğru çekerim. Nefesi hızlanır ve ben hala bunun nasıl sonuçlanabileceğini düşünerek kalp atışlarım hızlanır.

Alnım bir anlığına onun ensesine yaslanır ve ellerim onu daha sıkı sarar. O farkında değil gibi görünüyor ve başımı tekrar kaldırdığımda, gözlerinin dalgalarda sallanan çantaya kilitlendiğini görürüm, çanta uzak bir şelalenin üzerinde kaybolana kadar sallanıp durur.

"Ne yaptın?"

Onun yalvarışındaki umutsuzluk *neredeyse* beni kötü hissettiriyor. Ama sonra bunun neden gerekli olduğunu hatırlıyorum.

"Yapmam gerekeni yaptım. Sonundaki şelale, çantayı ve içindeki takip cihazını New River'a kadar götürebilir. O akıntıyla mı? Ailen sabah olana kadar iki eyalet uzakta olduğumuzu düşünecek."

Onun gevşek, yenilmiş bedenini kolayca kaldırıp arabaya geri taşıyorum. Kahretsin, onun pes etmesinden nefret ediyorum. Ama bunu yapmak zorundaydım.

Kavşakta onu ayağa kaldırdım. Bakışları çıkıntıya takılı kaldı, ben de çenesini kaldırıp bana bakmasını sağladım.

"Artık seni bulamazlar. Sen benimsin, Luna Bordeaux, ve ben benim olan şey için savaşıyorum. Wildes ailesi, Fransız Mahallesi'nin Hayaleti, benimle gelinim arasına girmeye çalışan herkes. Sen *de dahil.*"

"Sen bir canavarsın," diye öfkeyle söylüyor.

Gök gürültüsü çınlar ve şimşekler alacakaranlıkta parlar, ne kadar karardığını fark etmemi sağlar.

Şişman bir yağmur damlası alnıma çarptı. "Bana ne dersen de, ama uslu bir kız ol ve arabaya geri dön."

Kapıya uzanırım, ama o kapının önüne geçer. Yağmur üzerimize yağıyor, alnından aşağı akıyor ve kalın, siyah kirpiklerine yapışıyor.

onun damarlarında, uçurumun ötesindeki nehirden daha hızlı akan inatçı ateşin geri dönüşünü çerçevesiyor.

"O bakışı tanıyorum." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Pervasızca bir şey yapmak üzeresin."

"Sen benim bakışlarımı bilmiyorsun," diye tükürüyor.

"Tabii ki biliyorum. O bakışı defalarca gördüm. Aklıma gelen iki örnek mi? Bir yıl önce... ve dün gece." Yaklaşıyorum. "Parmağımı ilk kez amının içinde hissettiğim an."

Gül rengi yanakları, onu titreten şeyin göğsünden sırtıma damlayan yağmurla ilgisi olmadığını düşündürüyor. Dudaklarımı yalıyorum.

O, sakinliğini korumaya çalışarak yutkunur ve sonra şöyle der: "Biliyor musun? Tünelde ne dilediğimi sana anlatmaya hazırım. Bu, neden kaçmadığımla ilgili. Dinlemek ister misin?"

Ben burun kıvrırım. Gök gürültüsü yaklaşır. Görüş mesafesinin azalması ve heyelanların yolları tehlikeli hale getirmesinden önce buradan gitmemiz gerekir, ama bu çok eğlenceli ve şimdi meraklandım.

"Tabii, anlat bakalım, kuşcuğum."

Dudakları, hayatımın geri kalanında her gün görmeye çalışacağım günahkar bir gülümsemeye bükülür.

"*Kuşun* senden uzaklaşmak istedi."

Kaşlarım yukarı fırlar, o bana yaslanır, keskin tırnağı sol göğsüme batar.

"O zaman öyle yapacağım. Önce kaçacağım. Sonra seyircilerle birlikte geri gelip, pointe ayakkabımın topuğuyla seni bıçaklamamı izleyecekler."

Gülümsemem çarpıklaşır. "Oldukça iyi bir plan. Ama..." Parmaklarımı şıklatıp kaşlarımı çatarım. "Hay aksi. Şimdi bana söylediğine göre, dileğin gerçekleşmeyecek. Çok yazık."

O tatlı bir gülümsemeye karşılık verir. Kapalı yumruklarını geri çekerken, içinde gümüş rengi bir şey parlar. "İzle beni."

O, göğsüme bir iğne saplarken gökyüzünü şimşekler ve gök gürültüsü yırtıyor.

12 LUNA SWAN DIVE

"Ah."

Tek, duygusuz bir kelime. Hepsi bu.

Yolcu koltuğundaki dartı gördüğüm andan itibaren bu büyük sinematik anı planlamıştım — Orion'u sakinleştirmek için gizli bir saldırı, böylece onun SUV'sini çalarak New Orleans'a geri dönebilecektim — ve aldığım tek tepki *bu* mu?

Onun da dün gece babam gibi sendelemeye başlayacağını düşünmüştüm. Ama koşmak için ayaklarımın ucunda dönünce, Orion bileklerimi yakaladı ve her zamanki gibi güçlü bir şekilde beni kendine çekti. Yüzündeki sert hatlar kızgınlık, incinmişlik ve... zevk mi?

Ne oluyor?

"Sen... *bıçaklanmaktan hoşlandın* mı?"

O sırtınca iç kaslarım gerildi. "Karşı koymanı sevdiğimi söylemiştim."

Yağmur üzerimize yağıyor ve o, beni korkutmak yerine, soğuk damlaların kafama düşmesini engellemeye çalışır gibi üzerime eğiliyor - ki açıkça bunu yapmaya çalışıyor. Büyük ellerinden biriyle tül manşetli ellerimi tutarken, çenesini sıkıyor, sakinleştiriciyi çıkarıp yukarı kaldırıyor. Önümüzdeki dağın ötesinde gökyüzünde şimşekler çakıyor.

"Bu sakinleştirici okların komik bir yanı var," diye düşünür. "Onları kendim yaptım. Arbaletin gücü, okun pistonunu bastırarak ava sakinleştiriciyi ulaştırıyor." Başparmağı sakinleştiricinin alt kısmında dururken kaşlarını kaldırır. "Babanın başına geldiğı gibi."

Yutkunuyorum.

"Ne yazık ki, küçük numaran için, o kısmı yapmadın." Pistonunu bastırır ve kalbine saplanmasını umduğum sakinleştirici, gökyüzüne fırlayarak yağmurla karışır. "Yani, seni pervasız küçük şey, *tek* yaptığın bana iğneyle eşdeğer bir şey saplamak oldu," diye homurdanır. "Ormanın küçük bir kuralı var. Bir avcıyı ortadan kaldırıyorsan, işi bitir."

Kullanılmış sakinleştiriciyi SUV'nin içine atar.

"Sana iki seçenek sunacağım. İlki, kavga etmeden lanet arabaya binmek."

Yutkunuyorum. "İkincisi?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Sana dileğini gerçekleştirmek için bir şans vereceğim. Benden kaçmaya çalış. Sana beş dakikalık bir avantaj bile vereceğim."

Gözlerim etrafı tarayarak dolaştıktan sonra tekrar onun bakışlarıyla buluştu. "Ya bağırsam?"

"Ormanın ortasında, herkesten kilometrelerce uzakta, fırtına koparken mi? Bol şans." Karanlık bir kahkaha atar. "Karar senin."

Sonra bir eliyle bileklerimi çekerken, diğeri eliyle arkasına uzanıp bıçağını çıkarır.

"Hayır!" Kaçmaya çalışıyorum ama o, elimden uzak bir yerden tülü keserek beni serbest bırakıyor.

Bileklerimi ovuşturuyorum ve o kırmızı izlere kaşlarını çatıyor. Onları eline alıyor, ben onu durduramadan masaj yapıyor ve beni inlemekten alıkoyuyor.

"Şunu söyleyeyim, küçük kuş. Seni yakaladığımda? Sana *tam olarak* nasıl sikilmek istediğini göstereceğim."

Beni bıraktığında, gözleri SUV'ye kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Ee, ne olacak? Girecek misin, kaçacak mısın?"

Kafamı sallayıp ondan bir adım uzaklaşıyorum.

"Bunu söylemeni umuyordum." O kadar derin bir kahkaha atar ki, başımı döndüren derinliğı beni olduğum yerde durdurur. Sonra bana doğru sallanır.

Ayak parmaklarının ucunda, dudakları benimkilerden bir fısıltı kadar uzaklıkta, beni alaycı bir şekilde çağırıyor: "Uç git küçük kuş. Avlanmayı arzuluyorum."

Uçuyorum.

Yağmur damlaları cildimde keskin mermiler gibi, o kadar şiddetli yağıyor ki önümü zar zor görebiliyorum ve ağaçları gördükten sonra onlara çarpmamak için zar zor zaman bulabiliyorum. Ne kadar tehlikeli olsa da, arkama bakıp sözünü tutup tutmadığını görmekten kendimi alamıyorum.

Ama o SUV'ye yaslanarak, tatar yayının ok kılıfını dolduruyor.

Neden bunu yaparken bu kadar seksi görünüyor ki? Silahını kontrol ederken, başka bir ok takarken, bana koşup saldırmak için kayıtsızca beklediğini görmekten hoşlanmamda bir sorun mu var?

Aman Tanrım, koş!

Orion bir elini cebine sokar ve alnına iki parmağını koyarak bana selam verir, sonra şakacı bir sesle, "Yürümeye dikkat et, nişanlım. Kendine dikkat et! Yaralanmanı istemem!" der.

"Seninle kesinlikle güvende değilim!" diye bağırarak cevap veriyorum ve yine de arkanı dönüp gidiyorum.

O gergin bir şekilde güldü. "Sadece... bana bir meydan okuma yap, beyin sarsıntısı değil, tamam mı?"

Koş. Koş. Koş.

Bale ayakkabılarımla ormanda koşarken kalbim deli gibi atıyor, çamurda, toprakta, ağaçlarda, köklerde kayıp düşünüyorum ve...

Ağaçların arasından gelen *bir* ses beni aptal gibi durdurur ve bir ok, benden bir adım uzaklıktaki bir ağacın gövdesine saplanır.

Ağaca saplanmış ok ve içine batırılmış pistonu görünce gözlerim fal taşı gibi açılır.

Onun ısıklık çalarken tatar yayını kurup yeniden doldurduğunu duyuyorum.

"Üç dakikan daha var, bir sonraki ok o seksi kalçana saplanacak."

"Hayal kurmaya devam et!" diye bağırıyorum, ama tekrar koşmaya başlayınca adrenalinim yükseliyor ve kendime sertçe sesleniyorum.

"Mazeret yok, Bordeaux."

Bu, tüm hayatım boyunca her balerin öğretmeninin bana aşıladığı bir mantra ve kaçışıma odaklanmama yardımcı oluyor.

Nereye gittiğimi bilmiyorum, ama tek bildiğim yokuş aşağı ve ondan uzaklaştığım, bu yüzden bir ağaçtan diğerine atlayarak

dönerek, düşmemek için ağaç gövdelerine tutunarak ilerliyorum.

"Sadece seni nasıl bulacağımı düşünmeye devam et, sonra da sikip atacağım," diye arkamdan sesleniyor. "Seni sikimle doldurup ikimize de ihtiyacımız olanı vereceğim, çünkü yeterince bekledik. Artık gelinimi sahiplenme vaktim geldi, küçük kuş, ve seni ihtiyacımız olduğu gibi sikip atacağım."

Utanç verici, muhtaç bir inilti içimden fışkırıyor. Onun beni yakalayacağını düşünmek bile beni hiç olmadığı kadar canlı hissettiriyor, bu yanlış mı? Adrenalinim tek bir yere pompalanıyor ve göğüslerimin korsemın arkasında nasıl dikleştiğini, karnımın alt kısmında arzusun nasıl biriktiğini ya da beni bulduğunda nasıl hissedeceğimi düşünmüyorum.

"Dikkat et!" Orion arkamdan bağılıyor, ama ben onu görmezden gelerek, şiddetli yağmurun arasında önümü görmeye çalışıyorum. Görüş o kadar zor ki, birkaç metre önümdeki zemini bile göremiyorum...

Ayaklarımın altındaki zemin birdenbire kaybolur.

"Luna!" Orion'un boğuk çığlığı düşerken beni takip ediyor, sesi benim karnımdan boğazıma kadar yükselen ve bir çığlığa dönüşen aynı dehşetle dolu.

"Orion!"

Havada çırpınıyorum, ama tutunacak hiçbir şey yok.

Orion'un dehşete kapılmış yüzü çıkıntının üzerinde belirir. Kolunu uzatır, ama bir faydası yoktur. Ben aşağıdaki akıntılı sulara çarparak düşerken, bir tüy, acımasız bir şaka gibi korsemden koparak ona doğru süzülür.

Soğuk beni sarıyor. Şok beni nefes nefese bırakıyor ve su boğazımı dolduruyor, beni boğuyor. Çırpınıyorum ama akıntı beni aşağıya sürüklüyor, kayalara çarpıyor. Dallar saçlarımı yakalıyor, eteğimi yırtıyor ve beni savuruyor. Öksürmemek için mücadele ederken ciğerlerim yanıyor, ama bir kaya bileğimi burkuyor ve kaslarım acıdan kaskatı kesiliyor, tüm mücadele gücümü kaybediyorum. Su kulaklarımda uğulduyor, gözlerimi kör ediyor ve göğsümden nefesimi kesiyor.

Bir şey kolumu yakaladı, beni yukarı çekti ve ancak o zaman onun adını haykırdığımı fark ettim.

"O-ri-on," diye yardım istiyorum.

"Seni tuttum, bebeğim. Sorun yok, seni tuttum." Beni göğsüne sıkıca sarıyor. Akıntıda sallanırken öksürüyor ve tükürüyorum. "İşte böyle, öksür de temizlesin."

Vücudum emri yerine getirirken çaba sarf ediyor. Yanık gözlerle yukarı bakıyorum, kirpiklerim sudan ağırlaşmış.

Orion'un yüzü endişeyle sertleşir, sonra dikkati bizi şiddetle sürükleyen nehre kayar. "Kahretsin. Tutun."

Başımın arkasını tutar, ben ceketine tutunurken üzerime eğilir. Suyun içinde bir şeye çarpana kadar sürükleniriz, çarpmanın etkisiyle vücudu gerilir, sonra akıntı bizi onun beni koruduğu kayadan koparır.

Ona iyi olup olmadığını sormak, bir şekilde yardım etmek istiyorum, ama hala nefes almaya çalışıyorum ve ona bir can simidi gibi sarılıyorum. Kahretsin, o benim can simidim.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Tamam, ne yaparsan yap, bırakma, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ama omzunun üzerinden bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Hemen önümüzde su duruyor. Ufukta karanlık, mavi-gri bulutlar, yağmur yağışı ve kabaaran kahverengi ve beyaz dalgalar dışında hiçbir şey yok.

"Bir su geçidi var..."

"Biliyorum," diye dişlerini sıkarak, üzerime eğilir. "Gözlerini kapat, nefesini tut ve bir dilek tut. Tünel gibi olduğunu düşün, tamam mı?"

Su yükseliyor. O beni acı verecek kadar tek koluyla sıkıca sararken, diğer koluyla burnumu ve ağzımı eliyle kapatıyor.

Bizi hayatta tut.

Sonra düşüyoruz.

Onu koru. Onu koru. Onu koru.

Şelalenin kenarından aşağıya doğru savrulurken bu mantra zihnimi, damarlarımı, varlığımın her zerresini doldurur. Ağırlıksızlık hissiyle midem boğazıma gelir.

Ben.

Ben

.

Onu

.

Kalkan.

Luna'yı bana o kadar sıkı sarıyorum ki, ona acı veriyor olmalı, ama onu bırakmayacağım, bırakamam. Uçuşumuz uzadıkça kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, ta ki betonun içinden geçiyormuş gibi hissettiren, hiç durmak bilmeyen çalkantılı sulara dalana kadar.

Su kulaklarımı dolduruyor ve Luna elimde çığlık atıyor, ama ben onun kaçmasına izin vermiyorum, avucumu ağzına ve burnuna bastırarak ciğerlerine su girmesini engelliyorum. Buz gibi soğuk derinliklerde yuvarlanıyoruz, yol boyunca kayalara çarpıyoruz. Çarpışmayı önlemek için dönüyorum, ama fırtınanın yerinden oynattığı çamur, alüvyon ve enkazdan dolayı hiçbir şey göremiyorum. Her şekil ve boyutta sivri, sert nesneler bana çarpıyor, ama Luna çarpılmaktan çekindiğinde ben de irkiliyorum.

Ben tekmelemeye devam ederek bizi düzeltmeye çalışıyorum.
Luna da aynısını yapmaya çalıştığında, avucuma doğru çığlık atıyor.
Kahretsin, acı çekiyor.

Bunu ona ben yaptım. Onu incittim. Ben olmasaydım, o güvende olurdu...

Hayır. Şimdi bunu düşünemem.

Yukarı çıktıkça su da aynı şiddetle devam ediyor, ama sonunda bir hamle ile yüzeye çıkıyoruz ve ben onun ağzını bırakıyorum. İkimiz de ciğerlerimiz havaya aç bir şekilde derin nefes alıyoruz.

Akıntıda yüzüyoruz ve ben tutabildiğim her dalı tutuyorum, ağaçlarından koparken küfrediyorum, ta ki omzum bir kayaya çarpan kadar. Ciğerlerimden hava çıkıyor, ama bir yarık bulup Luna'yı diğer kolumla sıkıca tutuyorum.

Mucizevi bir şekilde sırtıma bağlı kalan tatar yayını bir şey çekiyor. Su, Luna'nın tül eteğini çekerek onu benden uzaklaştırmaya çalışıyor. Onu belinden daha sıkı sarıyorum ve bizi bir kayadan diğerine fırlatıyorum, suyun momentumunu kullanarak bizi zifiri karanlık bir yarıktan geçirmek için bir açıyla itiyorum.

Diğer taraftaki başka bir şelaleden fırlayarak, hızla aşağıdaki havuza dalıyoruz. Bu sefer ayaklarım dibe değiyor ve kendimi iterek, başka bir şeye çarpmamamız için kolumu uzatarak bizi daha sakın sulara doğru sürüklüyorum.

Yüzeye çıkıp oksijen çekiyoruz, ama onun *hayatta* olduğunu duymak en tatlı ses. Nefesimi toplayıp tek kolumla kayalık nehir yatağına yüzüyorum ve bizi sığ suya sürüklüyorum.

Luna kollarımdan kayarak dört ayak üstüne düşüyor, öksürüyor ve tükürüyor. Vücudumun her yerinde ağrı hissediyorum, ama onun arkasındayım, çakıl taşları ve keskin kayaların üzerinde sürünürken onu nazikçe ileri iterek kalkmasına yardım ediyorum.

Sonunda, yumuşak, çamurlu kıyı ellerimin altında dalgalanıyor. Kalın, açıkta kalan bir kökü tutuyorum ve kolumu beline dolayarak ikimizi de karaya çekiyorum, onun yanında sırt üstü yere yığılıyorum, tatar yayımın omurgama saplandığını umursamadan ağaçlarda boya olup olmadığını hızla kontrol ediyorum. Nerede olduğumuzu bilmiyorum, tatar yayım bozulmuş olabilir ve boyanın rengine bağlı olarak ya güvendedeyiz ya da boku yedik.

Kanopiden damlayan yağmur damlalarının arasından gözlerimi kısarak bakıyorum. Bir şimşek çakıyor ve arkasında harap bir kulübe ile en yakın meşe ağacının üzerinde bir boya lekesi

en yakın meşe ağacında bir boya lekesi görünüyor.

Kırmızı.

Rahatlamıştım ki, bir saniye sonra şimşek çaktı ve gök gürledi, havadaki elektrik kolumdaki tüyleri diken diken etti. *Hemen* bir sığınak bulmalıyız.

Kulaklarımdaki suyu silkeliyorum ve şelalenin gürültüsü, gök gürültüsü, yağmurun uğultusu arasında ilk fark ettiğim şey Luna'nın hiperventilasyon yapması.

"Luna?"

O, korsesini çıkarmaya çalışarak çekiyor ve ben küfrederek oturup sırtındaki kumaşı tutup ikiye yırtmaya çalışıyorum. Ama su onu o kadar sıkı çekmiş ki parmaklarımı bile arkasına sokamıyorum. Kolu arkasına uzanarak kopçaları tutmaya çalışıyor ve ben onun elini iterek kalbim acı içinde çarpıyor.

"Siktir, ben hallediyorum. Sen sadece bekle."

Birbiri ardına imkansız kopçaları açarken titriyorum, ta ki tüm giysi göğsünden düşüp yere kadar. Beni ikiye bölen düzensiz bir nefes alır ve onu sırt üstü çeviririm, böylece ciğerleri hava dolabilir, kollarını açık tutmak için her iki bileğini ellerimle tutarım, böylece kendini kıvırmaz.

"İyisin Luna. İyisin. Nefes al, tamam mı?"

Nasıl yardım edebileceğimi bilemeden, nefesinin sonunda yavaşlamasını beklerim, sonra göğsümü saran dehşeti dışarı verip onu bırakırım.

"Tanrım, beni korkuttun." Garip, gergin, manik bir kahkaha patlar içimden ve arkama yaslanıp ellerimle saçlarımı tararım. "Tanrıya şükür, güvendesin."

Karanlıkta bile, gözlerinin öfkeyle parladığını görebiliyorum.

"*Güvende* miyim?" diye homurdanıyor, sesi boğuk ve kısık. "Senin sayende değil *sayende değil*."

"Bana teşekkür etmemek mi? Ben atlamasaydım ölmüş olurdun. O nehir neredeyse VI sınıfı akıntılıydı. Bazı *Olimpiyat sporcuları* bile o nehirde yüzmeye cesaret edemez."

"Sen beni koşturmak ve düşmeye zorlamasaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdım!"

"Hayır, tabii ki hayır. Sana seçim şansı verdim." Kolumu havaya kaldırıyorum. "Sen, bir uçurumdan atlayarak intihar etmeye karar veren küçük kuşsun."

ölümüne atlamaya karar veren küçük kuşağın."

"Ve senden kurtulmak için bunu tekrar yaptım."

"Buyur." Yorgun bir şekilde kolumu salladım. "Nehir hemen orada."

Onun tek tepkisi kollarını kavuşturup somurtmak.

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Sen tam bir baş belasısın, biliyor musun?" Üzerine eğilirim, bir elimi başının yanına koyarak yağmurun gözlerine damlamasını engellerim. "Hayatını kurtardım, ama yine de tavır takınmaya hakkın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Öfke dudaklarını inceltir... ta ki aniden benim altında eriyene kadar. Kaşları, suçluluk duyduğuna yemin edebileceğim bir şekilde çatılır ve ben hemen yüksek alarm durumuna geçerim.

Ama sonra bana dokunur.

Elleri omuzlarımdan kayarak boynumu kavrır, parmakları saçlarımı okşar. Büyülenmiş bir şekilde, dizimi bacaklarının arasına sokmak için üzerine daha fazla tırmanırım, bu kadar cömertçe gösterilen şefkatin içinde kaybolurum, ona güvenip güvenemeyeceğimi bilemem. Ama... ya bu gerçekse?

Zihnim bulanıklaşır. Onun yumuşaklığına aç kalmışım. "Haklısın," diye fısıldar.

"Ben... haklı mıyım?"

Yavaşça başını sallar, sonra bacaklarını dizlerimin etrafına sıkıca sarar. "Minnettar olmadım ve ondan sonra ne oldu? Ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Tanrım, sadece teşekkür ederim."

Vay canına. Bu sözleri asla duyamayacağımdan korkuyordum, en azından onu beni sevmeye ikna edene kadar.

O dudağını ısırırken ben yutkunuyorum. İlk kez, belden yukarısının çıplak olduğunu gerçekten fark ediyorum ve bir köpek gibi gözlerim göğüslerine kayıyor. Onları yalamak, soğuk yağmur ve buz gibi kaynak suyundan sertleşmiş küçük tomurcukları dilimle okşamak istiyorum.

Yüzünde utangaç bir ifade belirir. O tatlı ifadeyi daha iyi görebilmek için alnındaki saçlarını silkelerim, saçına yapışmış bir tüyü çekip çıkarırım, taç ise çoktan kaybolmuştur. Beni yavaşça kendine doğru çekerken, aradaki mesafeyi kapatırım, kalbim her santimetrede daha hızlı atar. Elim onu tutmaktan belini tutmaya geçer.

Dudaklarımız tereddütle birbirine değiyor, ta ki o benim ağzımı açana kadar. Tırnakları kafamı tırmalarken, ben onun dokunuşunda kayboluyorum ve ellerim onun pürüzsüz gövdesinden yukarı kayarak başını okşuyor.

"Sen benimsin, Luna. Kimse sana sahip olmadı ve kimse de sahip olmayacak."

"Orion," diye fısıldıyor, titreyerek. Soğuktan mı, yağmurdan mı, yoksa bizden mi, emin değilim, ama yine de vücut ısınıı ona aktarıyorum. Dilimi tekrar açık ağzına daldırıyorum, sonunda zamanımız olduğunda yapmak istediğim şeyi taklit ederek. Bu, bizi güvenli bir yere ulaştırana kadar idare etmek zorunda.

Ama şu anda penisim kaya gibi sert ve pes etmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Onu bu kadar uzun süre bekledim, umarım birkaç gün daha beni öldürmez.

"Söyle bana, bebeğim," diye yalvarıyorum. "Benim olduğunu söyle."

"Orion, ben... ben senin..." Yutkunur, cesaretini toplar ve fısıldar, "Ben senin *en kötü* kabusunum."

Çenem düşer ve o acımasızca dudağımı ısırır ve dizini sikime vurur. Ezilmiş taşaklarımdan aptal beynime kör edici bir acı yayılır, midem bulanır.

"Siktir," diye inledim.

"Ben senin *değilim*," diye alaycı, acımasız bir gülümsemeyle alay eder, sonra beni iter.

Sırt üstü yere yığılırım, cenin pozisyonuna kıvrılır, hayalarımı tutar ve kusma isteğiyle mücadele ederim.

"Bu sefer beni takip etme, pislik. Hoşuna gitse de gitmese de senden kaçacağım."

Koşmaya başlar, ama iki adım attıktan sonra çığlık atar ve bir kökün üzerine takılır.

Onu kontrol edemiyorum bile, çünkü, *Tanrım*, kemikli dizleri acıyor. Sonunda başımı çevirdiğimde, tek bacağını kullanarak kayaları ve açıkta kalan kökleri tırmanarak daha kuru bir araziye çıkıyor.

Yaralanmış.

Bunu tahmin etmiştim, ama bunu görmek göğsümde bir suçluluk duygusu uyandırdı. *Neden* onun testislerime attığı tekmeyle iki büküm olmuşken suçluluk duyduğumu hiç anlamıyorum. Deliryumla mücadele ediyorum.

Sonunda yarı çıplak, bir elinde tüylü korsesi, diğer eliyle ağaç gövdelerine tutunarak, yükseltilmiş araziye kadar topallayarak ilerliyor. Uzaklara gitmesi imkansız ve şimdi daha da sinirliyim çünkü onu takip edip, pervasız küçük kuşumun ormanda kaybolmasını ve kim bilir başka neler yapmasını engellememizi imkansız hale getirdi.

Zonklayan ağrıyla nefes alıp vererek dizlerimin üzerine çöküyorum ve sırtımdan tatar yayımı çıkarıyorum. O kayaların bana çarpmasına rağmen nasıl sağ kaldığını bilmiyorum, ama bağlı olan ok kılıfı hala gerçek oklar ve dartlarla dolu. Zaten kilitli ve yüklü olan ok da etkilenmemiş görünüyor. Umarım onu kullanmak zorunda kalmam, ama kullanmak zorunda kalırsam, mükemmel bir şekilde çalışacaktır.

Onu gözümün önünde görerek, sert bir sesle
bağırıyorum. "Dur."

"Hayır!"

"Tamam, ama bunu senin için yapmak zorunda kalıyorsun. Bu ormanda kendini öldüreceğini bir kez kanıtladın, bir daha kanıtlamana gerek yok."

"Siktir git!" diye bağırır, bir ağacın etrafında topallayarak.

İç çekerim. "Tersini yapmaya ne dersin? Uyandığın anda, yani."

"Uyandığım anda... bekle, ne?"

Arbaleti bir kökün üzerine dayayıp tetiği çekerim.

Ok o kadar hızlı ki göremiyorum, ama Luna ok hedefini bulduğunda bir çığlık atarak sıçırıyor. Oku çıkarıp, ayağa kalkmakta zorlanarak bana dönüp, oku havaya kaldırarak bana öfkeyle bakıyor.

"Beni... *kıçırma* mı vurdun?" diye bağırır.

Ayağı takılır ve bir ağaç gövdesine tutunur. Öfkeli gözleri beni delip geçerken, tam dozda olması gerekenden daha yavaş bir şekilde yere kayar. Ama bu sadece onun ne kadar güçlü olduğunun bir kanıtıdır.

Gözleri kapanırken, bir kez daha veda etmekten kendimi alamıyorum. "Görünüşe göre haklıymışım. Sonuçta dileğin gerçekleşmeyecek, kuşçuk. Benden kaçamazsın."

14 LUNA HE'S A GENTLEMAN

Gözlerim birden açılır ve ahşap kirişli tavanı görürüm. Beni uyandıran gök gürültüsü, yanımdaki çarpık pencereyi hâlâ sarsmaktadır.

Neredeyim ben?

Ateş çıtır çıtır yanıyor, sarı ve altın rengi figürler yığılmış kütük duvarların üzerinde dans ediyor. En lezzetli koku burnumu gıdıklıyor ve derin nefes alıyorum. Parmaklarım pürüzlü çarşafta seğiriyor, başım yumruğu bir yastığa yaslanmış ve bacağım nedense bir yığın battaniyenin üzerinde kaldırılmış durumda. Üzerimdeki battaniye çok daha yumuşak, akçaağaç, burbon ve çam kokan deri ceketin astarı. Neredeyse içine kıvrılıyorum, ama anılar beni buraya getiren nehirden daha hızlı akıyor.

Kaçırılma, cinayet, araba kovalamacası, boğulma tehlikesi...

Orion...

Başımı çevirip, onun benim yattığım tahta ranzaya yaslanmış, ellerini saçlarını çekiştirirken buluyorum. Sadece profili, kabinin potbelly sobasının ışığıyla aydınlatılıyor. Alevlere bakıyor, görmeden, gözlerinin altında derin torbalar, çökmüş yanaklar ve en az bir günlük sakal.

En son ne zaman uyudu? Aslında,
boş ver. Umurumda değil.

Ondan nefret etmeye kararlı olarak, kalkmak için hareket ettim. Altımda ahşap gıcırdadı ve kaslarım da buna tepki gösterdi, boğazımdan bir inilti çıktı.

Orion ayağa kalkar ve bana dönmek için çabalarken sendeler.

"Luna?" Derin sesi boğuk ve kısık çıkıyor. "Sen... sen uyanmışsın.

Bebeğim, *uyanmışsın. Tanrıya şükür.*"

Rahatlamış gibi görünen *bir ifadeyle* geriye *doğru* yığılır, iki eliyle saçlarını tarar ve köklerinden çeker. Diken diken, dağınık saçları bir gösterge ise, bunu en az bir milyon kez yapmış demektir.

Ve gömleksiz. Tanrım,
sanki buna ihtiyacım
varmış gibi.

Gözlerimi kırıştıyorum, gözlerimin göğsündeki koyu mürekkep izine, bacağımdaki kafatasına benzeyen doğum lekesine... ve boxer şortunun kenarından kaybolan saç izine bakmamak için zorluyorum.

"Giysilerin nerede?" diye inleyerek, her zonklayan çürüğü hissederek, dirseklerimin üzerine yavaşça oturuyorum.

Ama deri ceket aşağı kayıyor ve göğsüme sıcak hava üflüyor. *Çıplak* göğsüme.

Ceketin altına bakıyorum ve sadece külot giydiğimi görüyorum.

"Giysilerim nerede?" diye haykırıyorum, kendimi örtmek için ceketini kapıyorum.

O benim krizimi fark etmemiş gibi görünüyor, eli göğsüne bastırılmış ve nefesi düzensiz, sanki hayalet görmüş gibi.

"Lanet olsun, kadın. Bana bir daha bunu yapma."

"Neyi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Uyanmak mı?"

O, ağır saatini kaldırarak homurdanıyor. "Yirmi bir saat kırk altı dakika baygın kaldın."

"Bir *gün* mü?" Birden ayağa fırlıyorum ve kemiklerimdeki ağrılardan inliyorum, deri ceket tekrar düşmeden onu yakalıyorum.

O başını sallar, sonra yüzünü buruşturur. "Sakinleştirici ok... bir erkek için tasarlanmıştı. Daha önce hiç bir kadına sakınleştirici ok atmamıştım."

"Vay canına," diye homurdandım. "İlk kez yaptığın şey için çok mutluyum."

Omuzları düşer, yüzü buruşur. Endişe ve suçluluk mu görüyorum? İyi. Hak ediyor.

"Senin zaten uyuşturulduğunu düşünmemiştim. Sonra tam bir sakınleştirici dozu aldın." Gözleri vücudumun üzerinde dolaşüyor ve sesi

kırılır. "Ve sen çok küçüksün."

Yüzündeki yıkıcı pişmanlığı görmezden gelmeye çalışıp başka yere bakıyorum. "Benimle evlenmek için beni öldürmeye bile razı olman çok komik."

"Lanet olsun, çok üzgünüm," diye boğuk bir sesle söyler ve göğsümde istenmeyen bir sızı hissederim.

"Özrün kabul edilmedi." Ceketimin üzerinde kollarımı kavuşturup ona bakmayı reddederek etrafıma bakındım. Öncelikli iş? Giysiler.

Kıyafetlerim, arka duvarda duran sıcak dökme demir sobanın üzerindeki kirislere asılı. Yuvarlak göbeği soluk turuncu renkte parlıyor ve kabini odun dumanının rahatlatıcı kokusuyla dolduruyor. Korse ve tütüm temiz ve kuru görünüyor, ama nehirden dolayı kahverengiye dönmüş. Balerin ayakkabılarımın sateni yıpranmış ve jartiyerimin yanında lekelenmiş.

"Nasıl hissediyorsun?" diye gürledi Orion ve ben pes ettim, tekrar onun bakışlarına karşılık verdim.

O rengarenk gözler ışıpta parlıyor ve o ses... Tanrım, onun sesi. Ondan kaçtığımda benimle alay ettiği şekilde düşünmemeye çalışıyorum. Heyecanlandığım ve korktuğum gerçeği, terapistim için her türlü berbat bir malzeme olacak. Maria benimle çok şey yaşadı, ama bu küçük itirafımdan sonra beni terk edebilir.

Tabii ya, o beni seviyor.

"Bir bakalım... nasıl hissediyorum," diyorum alaycı bir şekilde. Odaklanmaya çalışıyorum. Kafamı sallıyorum, ama acı geri dönüyor, yüzümü buruşturup parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Oh, bir manyaktan kurtulan, uçurumdan düşen ve iki şelaleden boğulmak üzere olan biri gibi. *Sen* nasıl hissediyorsun, Orion?"

"Kendi kuyruğuma bastım." Diye iç geçiriyor. "Berbat hissediyorum Luna. Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor."

"Peki kaçırılmanın nasıl gitmesini bekliyordun tam olarak?" Burun deliklerime bayat toz kokusu geliyor, retorik sorumdan dikkatimi dağıtırken burnumu kırıstırıyorum. "İğrenç, bu yatak hijyenik mi?"

"Şu anda umabileceğimiz kadar temiz. Kapakta toz tabakaları olan bir küvette temiz çarşaflar buldum. İçindeki her şey iyiydi. Yatak da plastikle kaplıydı. Bilirsiniz,

yaşlı ninelerin pazar akşam yemekleri arasında kanepelerini korumak için kullandıkları gibi?"

"Şey... pek değil?"

"Şey," diye mırıldanarak omuz silkiyor. "Öyle bir şeydi."

Sonra ayağa kalkar, alçak tavana neredeyse sığmayacak kadar uzundur ve sobaya doğru yürür. Ateş, kaburgalarındaki iskelet balerin üzerinde titrer ve onu kaslı vücudunda dans ettirir. Boxer şortu hayal gücüne hiçbir şey bırakmaz, bu yüzden bakışlarımı başka yere çevirir, tırnaklarımı inceliyormuş gibi yaparım. Ne yazık ki, inceleyecek tek bir kir parçası bile yoktur...

Bekle.

"Nasıl temiz olabilirim ki?" diye düşünürüm. Gözlerim birden açılır ve sesimde bir parça öfkeyle, "O-ri-on? Nasıl *temiz* olabilirim ki?" diye şarkı söylerim. Bacaklarımdan siyah tişörtünü çekip çıkarırım ve ceketini geçici bir perde olarak kullanarak giyerim. "Ve çıplak olma konusunu tekrar ele almak istiyorum. Bana bir açıklama yapman gerek, pislik."

Orion, ızgara açılıp onu yutacakmış gibi garip bir şekilde ocağa uzanır. O, bir bezle düz ocağın üstünden iki uzun parça alüminyum folyoyu alıp kendi tabaklarına koyarken ben kaşlarımı çatıyorum.

"Yüz havlusu ve yeni bir sabun buldum," diye cevaplar. "Nehirdeki kirin üzerinde uyumanı istemedim ve ateşi yakmadan önce tutun neredeyse donuyordu." Somurarak, "Benim kötü bir şey yapacağından endişeleniyorsan, yapmadım. Ben bir beyefendiyim," der.

"Bir beyefendi," diye tekrar ediyorum ve ağrıyan popomu işaret ediyorum. "Sen.

Kıçımı. Vurdun."

Sanki mantıksız olan *benmişim* gibi iç geçirir.

Ne cüret.

"Bir beyefendi olmayan biri sana akşam yemeği teklif eder miydi?"

O alüminyum folyoyu açarken, çatı kirişlerine asılı demetlerden topladığı biberiye, kekik ve diğer otlarla doldurulmuş buğulanmış balığın kokusu burnumu gıdıklıyor. Yataktan kayarken yüzümü buruşturuyorum, pencere kenarında buharlaşan bir turtaya çekilen çizgi film karakteri gibi tabağa doğru çekiliyorum.

"Dikkatli ol," dediği zaman, alçak sesi tüylerimi diken diken etti. "Bu sabah alabalık yakaladım. Başka bir

"

Yukarı baktığımda, bana doğru sürünerek yaklaşırken gözlerinde bir sıcaklık yansıyor. Aşağıya bakıp, düşük kesimli yakayı görüyorum. O fazla bir şey göremiyor, ama boxer şortunda büyüyen şişkinliğin benim sayemde olduğunu bilmek beni mutlu ediyor, ve o kocaman penisin içindeki baskıyı hafifletmek için en ufak bir hareket bile yapmadığını bilmek beni *daha da* mutlu ediyor, o penisi içimde hissetmek için can atıyorum...

Tanrım. Topla kendini, kaltak.

Muhtemelen burkulmuş olan bileğime dikkat ederek otururum ve gözlerim onunla balık arasında gidip gelir.

"Ya otların içinde örümcek ağları varsa?"

Gözlerini devirir. "Yok. Önce kontrol ettim, sonra da tedbir olarak tütsüledim. Al. Ye. Açsın."

Karnım gurulduyor, bu da itirazımı daha da önemsiz hale getiriyor. Tabağı alıp oturuyorum, o da tabağını sobadan daha uzak olan karyolanın yanına koyuyor.

"Evet, çünkü iki gün önce *biri* beni kaçırdı ve bana bir protein bar bile verme nezaketini göstermedi."

"Buraya gel." Beni görmezden gelir, yanındaki boşluğa başını sallar. "Yanımda otur."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hmm. Hayır."

Beni uyarmadan bir anda kucaklıyor. Ben çığlık atıyorum ama o da aynı hızla beni ocaktan uzak bir yere nazikçe indiriyor.

"Ne oluyor?"

"Ateşe çok yakındın," diye homurdanır, tabağımı kendi tabağının yanına koyar ve karşımda oturur.

"Vay canına, dramatik mi? O kadar da yakın değildim." Abartılı erkeklere gözlerimi kısarak bakarken, o benim önceki argümanıma geri döndü.

"Aslında senin için protein barları da getirmiştım." Bıçağıyla balığın derisini soyup otları kenara itti, sonra kaşlarını kaldırdı. "Ama hatırlarsan, *biri* benim sunduğum suyu bile istememişti."

"Beni suçlayabilir misin?" diye mırıldandım, o ustaca bir hareketle eti kemiklerinden ayırırken zihnimde notlar alıyordum. En son

istediğim şey, kaçışımı mahvettikten sonra daha fazla "şehirli kız" alayları duymak.

Ama zaten ölmüş balığı acımasızca parçalıyorum ve Orion bana acıyarak tabağımı aldığında, ona izin veriyorum.

"Hayır. Seni suçlamıyorum. Bunu bekliyordum." Kemikleri çabucak bitirir. "Ve bunu istedim. Karımın benim yanımda kendi ayakları üzerinde durmasını istiyorum ve bunu senden alabileceğimi biliyordum." Çatalına bolca balık alır ve kaldırır, gözleri dudaklarıma dikilir. "Benim için aç."

Ağzım sulanıyor — tabii ki balık için. O lokmayı gerçekten çok istiyorum. Çatalı ondan alırsam, balık düşebilir. Ve bu bir trajedi olmaz mı?

Bu yüzden elini itmiyorum.

Ya da belki de öne eğilip ağzımı açtığımda, karnımın kıvrılması ve meme uçlarımla onun bakışları altında dikleşmesi hoşuma gidiyordur. Çatalı ağzıma götürüp ısırmadan önce, onun çok renkli gözleri benimkilere doğru kayar ve ben inleyen bir iniltiyle geri çekilirim.

Çok. Lanet. İyi.

Biberiye ve kekik, alabalıktan tereyağlı, dumanlı bir yumuşaklık çıkarıyor, ama beni içten dışa ısıtan Orion'un içten içe yanan ateşi.

Lanet olsun, kızım, güçlü ol.

Geriye yaslandığımda, ayak bileğimden ve baldırımdan keskin bir acı saplanıyor.

Görüşüm daralır ve nefesimi tutarım.

"Kahretsin, Luna." Aceleyle tabakları kenara koyup bana uzanır, ama ben nefes alırken kaldırdığım elimle onu durdururum.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim ve burkulmayı incelemek için yer değiştirdim.

Şişmiş ayak bileğim, zorlu provalardan sonra kullandığımız masaj topları kadar büyük ve Orion'un nezaketi sayesinde tül ile yapılmış geçici bir bandajla sarılmış. Kaçıran kişinin beni bağlamak için kullandığı malzemeyi burkulmamı tedavi etmek için kullanacağını kim tahmin edebilirdi ki? Ne kadar da düşünceli.

Bir tarafa, sonra diğer tarafa döndüğümde yüzümü buruşturuyorum, eklemlerimdeki zonklama bıçak gibi keskinleşiyor. Evet. *Kesinlikle* burkulma. Bu çok kötü, çünkü daha kötüsünde bile dans etmiş olsam da, kaçmak için yapabileceğim herhangi bir çılgın plan suya düşmüş durumda.

"Şişliği en aza indirmek için elimden geleni yaptım." Orion'un kaşları endişeyle çatıldı, çenesi sertleşti ve ateş ışığı kaslarını mermer gibi şekillendirdi. "Burada bulduğum onca şeyin arasında ilk yardım çantası yoktu."

"Hayat böyle işte," diye mırıldanarak onun konuşma tarzını taklit edip tekrar etrafa bakındım. "Burası neresi ki?"

Çatalını çevirerek kulübeyi işaret eder. "Tahminimce, bir içki dükkanı."

"Shine shack da ne demek?" Susamış bir halde, yanındaki çentikli su bardağını alıp bir yudum içiyorum.

"Hayır, bunu yapmak istemezsin..."

Ağzıma ateş gibi bir acı yayılır ve öksürerek neredeyse geri tükürürüm. Nefesimi toparlarken sırtımı okşar ve kıkırdar.

"Shine shack, yani *kaçak içki* kulübesi. Yasaklanmadan önce bile nesiller boyu kaçak içki üreticileri bu dağlarda dolaşıyordu. Kaçak içkiyi sandığımdan daha iyi içtin."

"Moonshine, ha?" diye soruyorum. "Benoit ve ben ikimiz de içki poker yüzümüzü kaybetmiş olurduk. O şeyi neyle yapıyorlar? Bourbon Street'teki sahte Hurricanes'tan bile beter."

O, üzerinde *Po's Revenge*??? yazan yeşil bir tahtaya başını sallar. Tahtada, üst üste çizilmiş tarifler ve malzemeler yazıyor, sanki bunun benim için bir anlamı varmış gibi.

"Kimya 101'den kaldım," diyorum

ciddi bir ifadeyle. O burun kıvrıyor.

"Hayır, kalmadın."

"Bunu bilmen *çok ürkütücü*." İnlerim, sonra dilimi damağıma vururum. "Tadı mısır ve bakır paralarla üçlü yapmış gibi" —tekrar öksürürüm—"alkol sürülmüş gibi."

"Evet, ilk yardım çantası yok çünkü bu 'her derde deva'ya güveniyorlardı. Kendi sorumluluğunda iç."

Kupadan bir yudum alır, dişlerinin arasından memnuniyetle nefes alır ve kupayı tekrar yanına koyar.

Gösterişçi.

Meydan okuma dudaklarımı büzüyor ve kupayı kapıyorum. Bu sefer içerken, gözlerimi kısarak onun sırttan bakışlarını yakalıyorum.

Tadı berbat, ama damarlarımı dolduran sıcaklık hoş değil.

Kupayı tekrar masaya koyduğumda, vücudum soğuk bir titreme geçirir gibi titrer, ama hareketimden dolayı bileğim ağrımaz. Kaşlarımı çatıp, dikkatlice bileğimi çevirir ve omuz silkerim.

"Huh, hakkını vermek lazım. Gerçekten daha iyi hissediyorum." Başımı eğip, ayak parmaklarımı ne kadar uzatabileceğimi deniyorum. "Aslında neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum."

"Ve işte o zaman durmalısın." Burun kıvrır ve bardağı arkasına iter. Sonra bana mavi bir cam şişe uzatır.

"Bunu dene."

Dikkatlice bir yudum alıyorum, ama saf, lezzetli su. "Tanrım, çok ferahlatıcı."

Yine güldü ve alüminyum folyodan daha fazla balık alıp tabağıma koydu.

"Bu kaynak suyu. Buradaki su olabildiğince taze, ama yine de her ihtimale karşı kaynatıp süzdüm." Tabağıma önüme koydu. "Buyurun. Sizin için balık çıkardım."

"Oh, um, teşekkürler," diye mırıldanıyorum, onun nezaketi karşısında yanaklarım kızarıyor.

Onun homurtusu, onun "rica ederim" demesinin bir versiyonu olmalı ve rahat bir sessizliğe bürünürüz. Çatallar seramik tabakları hafifçe sıyrır, ateş çıtırdar ve fırtına tepemizde gürler. Ortam zihnimin dalmasına izin verir ve Orion yemeğine o kadar dalmışken, ben de kaçıranımı incelemeye başlarım.

Orion Fury'yi son gördüğümde on altı yaşındaydım. Annemle babamın çalışma odasına girdiğimde, annem dehşetle televizyona bakarken babam onun yanında Fransızca olarak onu teselli etmeye çalışıyordu. Belgeselin adı *Wildes and Furys: The Appalachian Capulets and Montagues* idi. Başlık dramatikti, ama annemin gözyaşlı sesi yapabileceğim herhangi bir şakayı engelledi.

"Bunu onlara Wildes ailesi mi yaptı? Nasıl... Aman Tanrım, ne kadar korkunç.

En büyüğü bizim bebeklerimizden bir yaş bile büyük değil."

Wilde-Fury kavgasını anlatan program, "King" koluna odaklanarak onların suçlarını ve sabıka fotoğraflarını gösterdi, ardından yanarak kül olan mezarlığı ve kararmış mezar taşlarını gösterdi. Program atladı atladı bulanık kaydıldı çekim yaptı, çekti çekti çekti meraklı

fotoğrafçı, ve hastaneden çıkan üç King Fury çocuğunun önünde durdu.

İkisi ayna görüntüsü gibiydiler, ön tarafında siyah saçları beyaz çizgilerle kaplı daha genç olanın iki yanında duruyorlardı. Sanki omurgası çeliktenmiş gibi sert adımlarla yürüyordu ve çocuklar ona yardım ediyorlardı, biri elleri bandajlarla sarılmıştı. İkisi güneş gözlüğü takıyordu ama yine de yüzlerini kaplayan öfke ve ıstırabı görebiliyordum.

En uzun boylu olanı kameraya somurtarak baktı, bulanık görüntüsünde bile çenesi sıkıydı, gözlerinde bir tehdit vardı. Fotoğrafçı biraz daha yaklaşıyorsa, çocuk onu olduğu yerde öldürürdü. Yüzündeki nefret, onun yaşında birine göre çok fazlaydı ve beni titretmişti.

Sanki bana doğru bakıyormuş gibiydim ve ben de onu tanıyormuşum gibi ona bakıyordum. Çünkü... tanıyordum.

On iki yaşındayken Troiscarde ailesinin toplantısında gördüğüm ateşli rüya beynimden geçti. Ailem bu konuyu hiç konuşmadı, ben de kulak misafiri olduğumu itiraf edemezdim ve Fury ailesi New Orleans'a bir daha hiç dönmedi. Ben de çocukların yapabileceği gibi hafızamdan silip unuttum.

Ama ekranın arkasından bana bakan çocuk, bıçağını açıp kaparken, annesini koruyarak onu salondan çıkarırken gözlerindeki merak ve kararlılığı hatırladım.

"O, değil mi? Orion?" Annem nefret dolu çocuğu işaret ederek fısıldadı. Başını salladı. "Bu olamaz, Sol. Onu o hayata sokamazlar. Onu koz olarak kullanamazlar. Onun rehineleri olamaz."

"Onu ancak cesedimi çiğneyerek alabilirler, *anne*. Buna güvenebilirsin."

Sonunda anladım ve nefesim kesildi. İkisi de dönüp gözlerini kocaman açtılar ve annem yıkıldı.

Anlaşmanın ateşli bir rüya olmadığını doğruladılar, ama babam bunun endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Wilde'lar ve Fury'ler kendileri için tehlike arz etseler de, New Orleans'ta kimse bana dokunamazdı. O, Güney'in en tehlikeli adamı, Fransız Mahallesi'nin Hayaleti

Fransız Mahallesi'nin Hayaleti, prensesini korumaya kararlıydı. Ona inandım. Babam benim gözümde yanlış yapamazdı.

Ve yine de, şimdi buradayım. Bana tehdit oluşturmadığı söylenen adamla, fırtınalı vahşi doğada tek başıma.

Ama Orion'un benim için pişirdiği yemeği yerken, benim için topladığı suyu içerken ve beni örtmek için kullandığı gömleği giyerken, onun bir tehdit olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Seni kandırmasına izin verme. Tanrı aşkına, seni kaçırdı.

Ondan gözlerimi ayırıyorum ve sobanın yanındaki ağın altında parlayan gümüş bir şey dikkatimi çekiyor. Gözlerim, hala yumuşak balık parçalarını yemeye odaklanmış olan Orion'a kayıyor. Yavaşça, *rahatça* kollarımı bacaklarımın üzerine uzatıp bir elimle sağlam ayak bileğimi tutuyorum ve diğer elimi ağın altına sokup bıçak sapına doğru yavaşça ilerliyorum...

Bıçak elimden kapılır ve vücudum lastik bant gibi sıçrar. "Hey!"

O, bıçağı parmakları arasında rahatça çevirerek sırttı. "Burnumun dibinde bıçağımı çalmana izin vereceğimi mi sandın?" Diye tısladı. "Hadi ama, sen bundan daha akıllısın."

"Bir kız denemek zorundadır. Ben Sol Bordeaux'nun kızıyım. Küçük bir balık ve biraz su için evlilikten vazgeçeceğimi sanıyorsan, yanıyorsun."

"Güzel." Dudakları kıvrılır. "İnatçı yanını seviyorum."

Karnımda kelekler uçuyor ve ben bu inatçılığı kullanarak onları ezip geçiyorum. "Babam beni bulduğunda bundan hiç hoşlanmayacaksın. Seni öldürecek. O yapmazsa, kardeşim yapacak." Neşeyle gülümsüyorum. "O yapmazsa, arkadaşlarım yapacak. Hatta annem bile bu işe karışabilir. Seninle evlenmem mümkün değil, o yüzden planın ne olursa olsun, iptal et. Beni hemen babama geri götür, *belki* onu acı vermeden halletmeye ikna edebilirim."

Düşünceli bir şekilde başını sallar, hiç etkilenmemiş gibi, bıçağın sapıyla beni işaret eder, bıçağın bıçağı avucunda sanki önemsiz bir şeymiş gibi.

"Gördün mü, şuradaki? Babam bu evliliği *tam* da bu yüzden ayarladı. Ailelerimiz, Wilde'ları ve Fury aile ağacının boktan dallarını bir kez ve sonsuza kadar yenmek için birbirlerine ihtiyaç duyuyorlar."

Nefesim ciğerlerimde takılır. Neden onun ailesi bana *ihtiyaç duyuyor*?

Annemin dediği gibi, ben bir kozum. Yaptığı her şey, beni onların rehinesi yapıp babamı onların yanında savaşmaya zorlamak için.

Bu düşünce göğsümü acıtıyor, ama gerçeği kabulleniyorum. Onun düşman olduğunu ve benim neden burada olduğumu hatırlamak daha kolay.

Kafamı sallıyorum. "Annem, Wildes ve Furys'ların nesillerdir kavgalı olduğunu söyledi. Neden şimdi? 'Troisgarde kızları' neden bu kadar özel?" diyorum, diğer ailelerin ve toplumların Brylie, Lucy ve bana taktığı bu saçma ismi parmaklarımla tırnak içine alarak.

Bıçağı arkasına koyup yemeğe devam ederken dudakları inceler ve lokmalar arasında cevap verir.

"İşler yine kızıştı. Altı yıldır sakın geçiyordu, ama bir Fury, hiçbir sebep yokken bir Wilde annesini öldürdü. Kurbanın oğlu, haklı olarak katili öldürdü. Her şey orada bitmeliydi. Wilde ailesi, başka nedenlerden dolayı yıllar önce çocuğun ailesini sürgüne göndermişti, ama kin konusunda hepimiz aynıyız. Öldürdüğü Fury, ellerini her türlü hükümet işine sokan kuzey koluna aitti. Geri kalanımız, bizi kurtaracak olsa bile kirli bir polisin elini tutmazdık, ama onlar bunun yerine nakit para sıkıştırıyorlar. Wilde ailesi çocuğu sahiplenmemiş olsa da, ömür boyu hapis cezasına çarptırıldığında yine de ayaklandılar. İşte o zaman kan davası her zamankinden daha da şiddetlendi."

"Tanrım. Seni aramalarına şaşmamalı."

"King ailesi bununla hiçbir ilgisi yoktu ve inan bana, hayat karşılığında hayat talep etme hakkımız var," diye azarladı, sonra alabalıkları acımasızca bıçaklarken yumuşadı. "Ama artık kimse kimin neyi hak ettiğini umursamıyor. Bu savaşın nasıl başladığını bile kimse hatırlamıyor."

"Öyle mi? Bordeaux ailesi bizim bu savaşa nasıl sürüklendiğimizi çok iyi biliyor."

Orion yemi yutmaz, sadece bana bakar. "Biliyor musun, bunu doğru şekilde yapacaktım. Durduramadığım kızla çıkararak gelinimi kazanacaktım, bunun yerine" —çatalını yine kabine doğru çevirir— "bütün bunları."

Ben, o aptal kelebeklerin geri döndüğünü gizlemeye çalışarak burnumu çekerim. "Peki ne değişti?"

"Sen bir Wilde ile çıkmaya başladın." Çenesi gerilir. "Sıradan bir Wilde değil. Bossie Wilde'ın akrabası. İşlerin bu şekilde gitmesinden dolayı benden nefret edebilirsin

ama ben müdahale etmeseydim, daha kötüsü olurdu.
seni uyuşturduklarında *daha kötüsü* oldu."

Ben irkilirim ve sesinde kararlılık belirir.

"Bir daha sana dokunmayacaklar. King bize eşlerimizi ölümüne korumayı öğretti. Kardeşlerim ve ben de bunu yapacağız."

Yutkunup dizlerimi kucaklayarak, uzun gömleğini üzerlerine çekiyorum. "Bu çok fazla. Sadece özgür olmak istiyorum." Sonra yalan ekliyorum, "Kimseyle evlenmek bile istemiyorum."

O başını sallar, gözleri yumuşar.

"Evet, istiyorsun. Ne istediğini biliyorum ve anne babana nasıl baktığını gördüm. Onları ve birbirlerini sevme şekillerini idolize ediyorsun. Onların sahip olduklarına ve özgürlüğe sahip olabilirsin. Sana ikisini de verebilirim."

Dudaklarımı ısıyorum, sonra kararlı bakışlarına karşılık vererek fısıldıyorum: "Ne istediğimi bilmiyorsun."

Bunu söylerken bile, anılar akın akın geliyor. En sevdiğim çiçekler, dansımız, bana ihtiyacı varmış gibi dokunduğu anlar...

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, dudaklarında bilge bir gülümseme belirir. "Seni senden daha iyi tanıyorum, küçük kuş. Bunu ilk tanıştığımızda kanıtlamıştık."

Titreyerek etrafa bakınıp başka *bir şey* düşünmeye çalışıyorum, küçük odayı gözlemliyorum. Orion'un dediği gibi, parlak kulübe.

Kaşlarımı çattım. Elbette, köşelerde örümcek ağları vardı ve yıpranmış döşeme tahtaları daha iyi günler görmüştü. Ama yatak rahattı, demir soba tenimi ısıtıyordu, kaçak içki ve akşam yemeği içimi ısıtıyordu.

"Buraya parlak *kulübe* demek biraz kaba gibi," diye mırıldanıyorum.

Başını eğip odaya bakıyor. "Ama... öyle değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Bana daha çok kulübe gibi geliyor. Bir kulübe ev gibi hissettirmiyor, anlarsın ya? Bu oda küçük ama 'ev' potansiyeli var."

Gözlerinde bir şey parıldadı, sonra kalın, kadifemsi bir ses tonuyla sordu. "Burası sana ev gibi mi geliyor?"

Bu tepkinin nedenini bilmiyorum, ama kararımı vermeden önce tekrar etrafa bakıyorum.

"Biraz düzenlersen, oldukça rahat olur." Aramızda bir sessizlik olur ve ben iç çekerim. "Nerede olduğumuzu biliyor muyuz? Yani, burayı *Southern Living* dergisi gibi dekore etmeden önce?"

Gözlerine tekrar baktığımda, boğazını temizler ve hızla başka yere bakar. Son bir ısırik alır ve tabağını ahşap zemine koyar.

"Anladığım kadarıyla Lost Cove vadisindeyiz." Kuru bir kahkaha attı. "Sadece sen kayıp vadiye tesadüfen rastlayabilirsin."

"Bir 'holler' mı?" Kaşlarımı çattım.

"Bir *çukur*, ama biz ona vadi diyoruz. Her şeyden kopuk küçük bir vadi." Bir kovaya bir bez batırır, ellerini siler, sonra bana uzatır. "Sen bayginken gidebileceğim kadar uzağa gittim, ama etrafımız kayalıklarla çevrili, iyice kapana kısıldık. Senin bileğin ve bu hava koşulları varken," diye homurdanır. "Sıkışıp kaldık. En azından yağmur dinene kadar."

"Sıkışmış." Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bir dakika, *sıkışmış mı?*"

Dişlerini eziyor. "Evet. Şu an için güvendesiniz, ama benim hoşuma gitmeyecek kadar Old Bridge'e, Wilde bölgesine yakınız. Buradan aşağı inmek de çıkmak kadar imkansız sanırım. Her ihtimale karşı tuzaklar kurdum, ama bu 'Yüzyılın Fırtınası' geçince bizi Dark Corner'a götürmek istiyorum."

"Kardeşlerin de senin gibi usta iz sürücüler değil mi? Onları ara. Belki bizi almaya gelebilirler."

"Onları neyle çağıracağım?" Yakındaki, ekranı paramparça olmuş bir telefonu işaret ediyor. "Kaya, su, SAT telefonları oyununda, SAT telefonları her zaman kaybeder. En iyi avcılar bile silinmiş izlere karşı kazanamaz. Sen iyileşirken ben bir yol açmaya çalışacağım ve yürümeye başlar başlamaz buradan gideceğiz."

"Sonra beni New Orleans'a geri götüreceksin."

Elini yüzüne sürerek iç çeker. "Dediğin gibi. Orada beş aile arasında savaş ilan ettim. Troiscarde, Fury ve Wilde aileleri. Hepimiz farklı nedenlerle seni istiyoruz ve tuzağa düşmemek için tek yol benimle kalman. Bu noktada ya aşk ya da esaret, küçük kuş." Suyu yudumladı, sonra omuz silkti. "Alışsan iyi olur."

Suyu bana uzattı.

"Buna gerek yok..." Bir yudum aldıktan sonra, uzun bir dinlenmeden sonra mesanem canlandı. "Aman Tanrım, çişim var."

O gülerek ceketini alır ve elini uzatır. "Sana yardım edeceğim."

Onu iteklerim. "Hayatta yardım etmezsin."

"Bir kilometre daha uçabilmen için sana bir santim bile izin vermeyeceğim. Ayrıca, nereye gideceğini bile bilmiyorsun."

"Öyle mi! Ben bir yolunu bulurum." Ayağa kalkarken parmağımı ona doğru sallarım. "Beni kaçırabilirsin, kovalayabilirsin, uyuşturabilirsin, ama izlemek konusunda sınırimi çiziyorum

—ah!"

Ayağıma en ufak bir ağırlık bindiğinde yine kör edici bir acı hissediyorum ve onun uzattığı kollarına düşüyorum.

"Tanrım, seni pervasız küçük kuş. Seninle ne yapacağım ben?"

İnliyorum. "Beni tuvalete götür, sanırım. Tanrım, bu çok utanç verici olacak."

Beni gelin taşır gibi kucağına alırken tekrar güler ve ben çığlık atarım. Ona sarılıyorum ve itiraf etmeliyim ki ondan nefret ediyorum, ama onun sıcaklığı ve giydiğim ince gömleğin altında hareket eden çıplak göğsünün kasları yüzünden bunu umursamıyorum.

Kollarımı ona doladığımda, bir kolunu popomun altına koyarak kapının yanındaki tuvalet kağıdını alabilir. Onu bana uzatır, sonra başımı ve vücudumu ceketile örter.

"Merak etme. İzlemeyeceğim. Arkada kapısı ve her şeyi olan bir tuvalet var."

Burnumu kırıştırıyorum. "Yani... ormandaki portatif tuvalet gibi mi?"

"İnan bana, Appalachian tuvaleti Mardi Gras portatif tuvaletinden milyon kat daha iyidir." Burun kıvrarak, çoktan ayrılmak için harekete geçiyor. "Ve sakın aptalca bir şey yapma."

"Ne gibi?"

"Kaçmak gibi." Bana keskin bir bakış attıktan sonra sırtıttı. "Şey... topallayarak kaçmak gibi."

Kaşlarımı çatıp, dilimde bir tartışma başlar, ama o kapıyı açar ve yağmurla karışık sıcak ve soğuk rüzgârın nefes kesici karışımı kapıyı duvara çarparak gürültüyle kapatır.

"Kahretsin." Orion dışarı koşar, arkasında kapıyı kapatmak için acele ederken gök gürültüsü çakar ve şimşek havada ozon kokusu bırakır.

"Tamam, koşmanın tehlikeli olduğu konusunda haklısın," diye kabul ediyorum, rüzgârın sesini bastırarak bağıriyorum.

Beni kaldırır, başımı boynuna bastırır. "Çabuk olmalıyız. Uzun süre burada kalmak istemiyorum."

Beni o kadar sıkı tutar ki, beni verandanın merdivenlerinden aşağı taşıırken zıplamam bile ve ceketıyla görüşümü engellediği için nereye gittiğimizi göremiyorum. Birkaç adım attıktan sonra, beni nazikçe yere indirir ve başka bir kapıyı açarken ceketini başımın üzerinde tutar.

İçerideki zifiri karanlık boşluk karşısında gözlerim fal taşı gibi açılır. "*Burada mı?*"

"Ya burası ya da yerdeki bir delik!" Rüzgârın sesini bastırarak bağırir ve bana tuvalet kağıdı rulosunu uzatırken dizini kullanarak kapıyı açık tutar. "Sinir krizi mi geçireceksin şehirli kız, yoksa kabullenecek misin?"

Bu konuda "şehirli kız" lafına bile karşı çıkamıyorum. "Sorun yok," diye mırıldanıp içeri giriyorum.

Kapıyı kapatmak için uzanır, ama durur. "Ben buradayım, ama biri adını çağırırsa, dışarı çıkma."

Duraklıyorum. "Ya benim adımı çağıran sen olursan?"

Kafasını salladı. "Çağırmam. En azından gerçek adını. Ormanın derinliklerindeysen ilk kural şudur: Birinin adını seslendiğini duyarsan ve etrafta kimse yoksa, o zaman hayır, duymamışsındır. Cevap verme."

Gözlerimi deviririm. "Batıl inanç gibi geliyor."

"Öyle," der omuz silkerek. "Öyle olmadığı sürece."

Kapıyı kapatır ve beni, aslında tahta bir dolaptan farksız bir yerde şaşkın bir halde bırakır. Gözlerimin alışmasını beklerim ve çatlaklardan şimşek çakar, üzerinde durmam gereken bir delik belirir. Ama haklıydı. Mardi Gras veya Saints maçlarındaki portatif tuvaletler çok daha kötüdür.

Omuz silkiyorum, işimi hallediyorum, sonra kapıyı açıyorum ve kapatırken uçup gitmemek için kapıya tutunuyorum. Orion, şiddetli bir rüzgârın beni düşürmesiyle beni yakalıyor ve sanki pas de deux yapıyormuşuz gibi kollarını belime doluyor. Bir küfür mırıldanıyor, sonra beni kendine çekip saçlarıma fısıldıyor.

"Dikkatli ol."

Onun boynuna sarılarak ona bakarken etrafımıza yağmur yağıyor. Yutkunuyorum.

Kelebekler, kelebekler, çok fazla kelebek, lanet olsun.

Loş ışıktaki bile, boğazından aşağı doğru yutan izini, sert, çıplak göğsünden aşağı akan suyu görüyorum. Ama beni tekrar kaldırıp ceketimle birlikte taşıdığı için onu takdir edecek zamanı bana vermiyor.

İçeri girince beni karyolaya yatırıyor ve yastığı kabartıyor. Kafamı yastığa koyma düşüncesi bile beni yoruyor. Dört gündür ilacımı almadım, normalde şimdiye kadar uyanık olmam gerekirdi. "Uyuşturucu ile uyutulmak bir kızı gerçekten bitkin düşürebilir," diye mırıldanıyorum.

Orion yüzünü buruşturur ve ben onun tabaklarımızı toplayıp dışarıdan getirdiği suyla yıkamasını izlerim.

"Yağmur durur durmaz ve sen bileğine basabilir hale gelersen yola çıkacağız," diye iç geçirir ve ceketini sanki milyonlarca kilo ağırlığında gibi kırıya asar. "Şimdi biraz dinlenelim."

Kahretsin, çok yorgun görünüyor, ayakları üzerinde bile sendeliyor.

Ayak dayama yerimden battaniyelerden birini alıp üzerime örterken onu sessizce izliyorum. Aslında çok hoş, yumuşak ve hafifçe odun dumanı kokuyor.

Orion ateşi çekinerek karıştırıyor, patladığında geri sıçırıyor, sanki ateş uzanıp onu yakalayacakmış gibi korkuyor. Garip. Bu adam, ateşten çok daha korkutucu olan babamla karşı karşıya geldi ve hiç çekinmedi, ama köz gibi zararsız bir şey onu sıçratıyor.

Ona bunu sormadan ya da onunla dalga geçmeden önce, o ateş kaşığını bir kenara koyup, açıkta duran bir kırıktan tatar yayını indiriyor. Sonra omuzları çökmüş bir şekilde battaniyeyi çekip, ben elimi uzatana kadar yaklaşıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Kaşları çatılır. "Uyumak mı?"

"Bu yatakta değil. Yerde yatacaksın."

O homurdanır, "Ben gelinin yanında uyumaktan başka bir yerde uyumam."

Kollarımı kavuşturuyorum. "O zaman benim yanımda olmayacak. Çünkü ben, yani senin 'gelinin' değilim, bu yatakta uyuyacağım ve sen yerde uyuyacaksın."

"Hayatta yatmam."

Omuz silkiyorum. "Birimiz yatacak."

O homurdanır ama bir saklama kutusundan bir battaniye alır ve kapının önündeki yere uzanır. Sonra bana öfkeyle bakar.

"Fury kompleksinde iki adet tek kişilik yatakla *Pleasantville* gibi bir ortam olacağını düşünüyorsan, yanılıyorsun." Karşılık vermek için ağzımı açtım, ama o beni durdurdu. "Pencerelerden kaçacağını mı düşünüyorsun? Bu da bir hata olur. Kimse pencereleri açmaya çalışırsa, sarsılır. Kelimenin tam anlamıyla."

Görünmez iplerle tavana asılı duran birkaç büyük taşı işaret etti, muhtemelen pencerelere ve kapıya çarpmak için.

"Peki," diyorum. Başımı yastığa koyup ona kaşlarımı çatıyorum. "Senden nefret ediyorum, biliyor musun?"

Gözlerini kapatır, battaniyeyi yastık gibi önünde tutar. "Olabilir. Ama yakında beni seveceksin."

"Bunu nereden biliyorsun?" Esniyorum, öfkeme biraz güç katmak istiyorum ama çok yorgunum, umursamıyorum.

Yorgunluktan ağırlaşan gözlerimi ona dikiyorum. Başı kapıya yaslanmış, bacakları açık, alnı gevşemiş.

Sonunda, gözlerimi neredeyse tamamen kapattığımda, uykulu bir sesle cevap veriyor: "Çünkü tek yapman gereken benimle orta yolda buluşmak."

Ne demek istediğini soramadan ikimiz de uykuya dalıyoruz.

15 LUNA

A STALKER'S NIGHTMARE

"Anne!"

Yırtık pırtık ılık beni dikleştirir, elim hızla atan kalbime bastırır. Ama sobanın ıtırtıları dışında, kulübede sessizlik beni karşılar. Dışarıda fırtına hala şiddetli, gürültüyle dalgalar pencereye vuruyor.

Duyduğum şey bu muydu?

Dallar, ritim dışı bir ritimle parmaklarını tıkırdatarak, içeri girmek için cama tırmalıyorlar. Titreyerek battaniyeyi daha sıkı çekiyorum ve odayı tararken, kapıya yaslanmış Orion'da duruyorum.

Bacakları uzanmış, başı bana doğru ürkütücü bir şekilde eğilmiş, sanki gözleri kapalıyken beni görebiliyormuş gibi. Battaniyeyi can simidi gibi kollarına sıkıca sarılıyor, ama eğer öyle olsaydı, şu anda onun sıkı tutuşunun kuvvetiyle patlamış olurdu. Pazıları şişmiş ve dövmelele loş ışıkta dalgalanıyor. Uyuduğumuzdan beri hareket etmediğini sanıyorum.

Parmakları seğiriyor ve vücudu uykusunda kasılmalar geçiriyor. Göğü çok hızlı inip kalkıyor. Hiperventilasyon mu yapıyor?

Dudakları aralıklı olarak hareket ediyor ve benim anlayamadığım kelimeler mırıldanıyor. Bir sarsıntı onu titriyor, omuzları geriliyor, dizleri sanki bir canavarla savaşıyormuş gibi hareket ediyor.

Belki de Bigfoot'tur.

Neredeyse gülecektim, ama sonra ağzından bozuk bir ses çıkıyor ve göğsümde bir ağrı hissediyorum.

"Anne..."

Bu onun o O uyandıran uyandırdı beni uyandıran
Orion Fury bu kabus bir kabus görüyor.

"Lütfen..." diye yalvarıyor.

Sesindeki acı o kadar saf, o kadar ıstıraplı ki, bilinçaltının hayal gücünden bir şey uydurduğu mümkün değil. Babamın birkaç kez gece korkusu yaşadığı zamanlarda da aynı ıstırapı duymuştum. Bu sadece bir kabus değil.

Bu bir anı.

Orion'un ağzından çıkan hıçkırık sesleri gözlerimi yaşartıyor. Onları öfkeyle siliyorum çünkü kaçıranıma karşı hiçbir şey hissetmemem gerekiyor. Stockholm sendromuna yakalanmayı reddediyorum. Ve her ne kadar karanlık romantizm karakterlerinin, kötü adamlar en ufak bir zayıflık gösterdiğinde hemen sevişmelerini istesem de, gerçek hayatta bunu istememem gerekiyor.

Değil mi?

Donup kalırım. Görmezden mi geleyim, yoksa onu uyandırayım mı? Babam sadece annem olmadan uyuduğunda, genellikle maçı izledikten sonra kanepede uyuduğunda böyle olur. Bildiğim kadarıyla annem onu hiç uyandırmamıştır, ama annem yanına oturur oturmaz babam sakinleşir. Ama bu bana çok samimi geliyor...

"Yardım..."

Battaniyeyi çekip yataktan inerim. Her şeye rağmen, kendi sağduyum da dahil, onun bu şekilde acı çekmesini izleyemem.

Kaslarım ağrıyor ama sessiz kalmak için dudaklarımı ısırıyorum ve dizlerimin üzerinde ona doğru sürünüyorum. Her hareketinde neredeyse geri dönüp kaçmak istiyorum ama gözleri kapalı, ağzı daha hızlı mırıldanıyor ve ben devam ediyorum.

Yine sarsılıyor, sanki bir şeyi çekiyormuş gibi kumaşı büküyor. Bu hareket, arkasındaki tatar yayını yerinden oynatıyor ve bana doğru kayıyor.

Donup kalıyorum. Ok kilitli ve hazır. Ana çerçeveye bağlı ok kılıfından dökülmüş yedek oklar bile etrafta duruyor.

hepsini göğsüne saplayabilir, bu sefer tetiği çekebilir ve kaçabilirim.

"*Hayır, lütfen...*" diye inliyor.

Nefesim kesilir. Sessizce silahı kenara iterim ve ona doğru sürünerek yaklaşırım.

"*Hayır!*"

"Orion?" diye fısıldıyorum.

Cevap yok, ama şimdi alnında ter damlaları görünüyor. Ondandır, sobanın ateşinden daha sıcak bir ısı yayılıyor. Onu saran şey ne olursa olsun, acı verici olmalı, vücudunu acı verici bir şekilde büküyor.

"... *ateş. Çık... dışarı... kurtar... Hatch'i... onu... lütfen!*"

Göğümdeki ağrı neredeyse nefesimi kesiyor. Yanına çöküyorum ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

"Şşş, şşş, Orion, her şey yolunda. Sen iyisin..."

Kapıya yaslanarak, onu tutabilmek için onu yatıştırırım. Uykuda bile gerginleşir, sonra başı kucağıma konduğu anda gevşer.

Ben de uyuyor olmam gerekirdi. Uykusuzluk benim için cehennem gibi olabilir, ama son kırk sekiz saatte toplam bir milyar saat uyuduğum için belki de sorun değildir. Nedenini bilmiyorum, ama... Onu bırakamam, bazı anılar onu boğazlamışken bırakamam.

Yüzü gergin, çenesi sıkı. Ellerim başının üzerinde duruyor, burada olduğum için ne yapacağımı bilemiyorum. Yine inliyor. Gözünün köşesinde biriken nem yanağına doğru akıyor ve parmak uçlarımla gözyaşını siliyorum.

Artık tereddüt etmiyorum, elimi saçlarının arasına sokup alnından geriye doğru yumuşak hareketlerle tarıyorum. Pencerelerden şimşekler çakıyor, yüzüne kazınmış ıstıرابın üzerinde parıldıyor.

"Sen iyisin," diye tekrar mırıldandım, gök gürültüsünün sesini zar zor bastırarak kafasını okşadım.

Babamın, annemin özellikle kötü bir depresyon döneminden sonra hastalığı zihnini mahvettiğinde bunu bir kez yaptığını görmüştüm. Eminim başka zamanlarda da yapmıştır, ama bir gece odalarına gizlice girip onları bu şekilde bulmuştum.

Ondan önceki manik dönem, tereddütlü bir eğlence gibiydi. Kahkahalarla patladık ama yine de nefesimizi tuttuk, hepimiz kötü haberin gelmesini bekliyorduk. Annem, Nox ve bana ayak uydurmak için dünyadaki tüm enerjiye sahipti — bizi her gün beignet yemeye götürüyor, Jackson Square'de bir brass band ile dans ediyor, Audubon Hayvanat Bahçesi'ni defalarca ziyaret ediyordu. Harikaydı. Sayılır. Çünkü o zamana kadar Nox ve ben bunun uzun sürmeyeceğini biliyorduk.

Haklıydık.

Bir gün, o sadece... yataktan kalkmadı. Manik hali için almaktan nefret ettiği, manik halinden daha çok ona işkence eden ilaçlar nihayet etkisini göstermeye başlamıştı.

Yastığındaki gözyaşı lekeleri ve yanaklarından akan maskara izleri içimde bir şeyleri kırdı, henüz anlamadığım bir korku ve empati uyandırdı. Yüksekler daha uzun sürdü, ama düşükler sonsuza kadar sürdüğünde kısa geliyordu. O, bize kendini öyle görmememiz için elinden geleni yaptı, ama ailem onun bipolar bozukluğunu asla saklamadı ve bize bunun onun bir parçası olduğunu öğretti. Yine de, on yaşında onun dünyanın zirvesinden en dibine düşüşünü görmek zordu. Hala da öyle. Özellikle de şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğim için.

O gece gizlice içeri girdiğimde, babam onu yatakta tutuyor, Fransızca fısıldıyor ve babamın annesi, benim büyükannem, eskiden söylediği ninni şarkıları söylüyordu. Sözlerine hiç dikkat etmemiştim. Şimdi keşke bilseydim diyorum.

Bunun yerine melodiyi mırıldanıyorum, umarım bu yeterlidir.

Orion'un gerginliği elim altında eridiği anda göğsümdeki sıkışma da geçer. Uyluklarıma titrek bir nefes verir, sonra hareket eder. Ben hareketsiz kalırım, ama gözleri kapalı kalır ve bir kolunu sırtıma dolayarak belimi sarar. Eli, yere dayadığım bileğimi yakalar, diğer kolu ise önüme dolanarak beni imkansız bir şekilde kendine yaklaştırır, beni bir yastık gibi kendine yapıştırır.

Bileğimi saran eline kaşlarımı çatıyorum, sonunda onun avuçlarını kaplayan pürüzlü, parlak dokuyu inceleyebilecek kadar yakıным. Elimi hafifçe çevirip hasarı daha iyi görebilmek için, onun kavrayışı güçlü, bunların nasır olmadığını zaten biliyorum.

Cildi düzensiz lekeler halinde renksizleşmiş, soluk çıkıntılar ve daha koyu çukurlar, ancak ısı ve alevden kaynaklanabilecek bir şekilde birbirine karışmış. Bu doğrulama ile midemde bir çukur oluşur.

Hayatım boyunca bu tür yaralar gördüm. Babamın yüzüne her baktığımda ve onun neler çektiğini bildiğimde, bu yaralar hem muhteşem hem de korkutucu geliyor. Çektiği acı.

Orion'un avuç içleri yanık izleriyle kaplı.

Aklımda milyonlarca soru dolaşıyor, ama eğer babama benziyorsa, cevaplar zamanı geldiğinde kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Orion başını bana doğru çevirir ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Bu tepki ne kadar yanlışı olsa da, iç kaslarım onun uyluklarımın tepesine yaklaşmasıyla titrer. Yaralı bacağım uzanmış, diğer bacağım bükülmüş halde, dudakları örtülü cinsel organımın üzerinde tehlikeli bir şekilde dolaşır. Ödünç aldığım ince tişört ve külotum, kumaşın içinden geçen ağır, uykulu nefesini engellemeye yetmez.

Dudaklarımı ısıyorum, sonra onun birkaç derin nefesinden sonra, içimi kemiren arzuyu düşünmemeye çalışarak tekrar saçlarını okşuyorum. Uzun bir süre öyle kalıyorum, yasak acının dinmesi ve bacaklarımın onun altında uyuşması için yeterince uzun bir süre. Ama kendimi hareket ettiremiyorum.

"Sen... buradasın..." diye mırıldanıyor, sözlerinde sadece rahatlama var. Yutkunuyorum, bakışlarım ateşten ona kayıyor.

"Buradayım."

Beni sıkıca sarar, bileğimi de sıkıca tutar. Yara izli parmak eklemlerine dövme yapılmış FURY harfleri bu hareketle yer değiştirir. Bu izler beni korkutmalı, tıpkı kaburgalarına dövme yapılmış iskelet balerin gibi. Ama korkutmuyor.

Bunun yerine, bakışlarım yaraların arasında bir yerde cevaplar varmış gibi harfleri takip ediyor, sanki bu harfler, beni evlenmeye zorlayan adamı neden yatıştırdığımı açıklayacakmış gibi, sırf onun rüyalarında acı çekmesine dayanamadığım için.

"Seninle ne yapacağım, Orion Fury," diye fısıldıyorum, onun kendi sözlerini tekrar ederek.

Bir cevap beklemiyorum, ama gök gürültüsü ve ateşin çıtırtısından sonra, onun derin sesi yumuşak bir şekilde yalvarır.

"Benimle kal."

Nabzım hızlanır. Elim onun saçlarında donar. Yutkunurum, ne yaptığımı tam olarak bilmeden bileğimi onun elinden çekene kadar. Bırakmadan önce elini sıkar, ben de parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirir,

Onun işkence görmüş avucunu tutuyorum. Kapiya yaslanarak, çenesindeki ve gözlerinin etrafındaki kasların gevşemesinden çok fazla huzur buluyorum.

Sonra gerçeği söylüyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Belki de beni tuzağa düşürdüğü içindir, ya da kaçarsam beni yakalayacağı içindir.

Ama bir de başka bir olasılık var. Kararlılığımı sarsan, giderek cesaretlenen her şüpheyeye sızan bir olasılık.

Siyah giysili takipçim beni çalmak, elde tutmak için yaptığı her şeyden sonra, aptalca şakalar, hakaretlerimi gülümseyerek karşılama şekli, yaşadığımız her şeyin verdiği adrenalin... beni nasıl kurtardığı...

Belki de kalmak *istiyorum*.

Daha dün, ondan nefret ettiğimden emindim. Ama bu geceden sonra, ne hissettiğimden emin değilim.

ACT THREE

SWAN LAI'tE

LESSONS OF THE WOODS

Dün gece kollarımda uyudu. Yarı baygın haldeyken, onun yumuşak sesi, saçlarımı tarayan parmakları ve elini tutan elim, başka bir kabustan kaçan hayal gücümün ürünü olmalıydı. En çılgın rüyalarımındaki bir anın gerçek olması imkansızdı.

Ama öyleydi. Luna'nın beni teselli etmesi, şu anda önümde, kaynak suyuyla beslenen gölette yıkanan çarpıcı tanrıça kadar gerçektir. Şelale, baş döndürücü bir yükseklikten aşağıya düşüyor. O düşüşü birlikte atlattığımız gerçeği midemi bulandırıyor, özellikle de en az iki kat daha yüksek olan Cove Şelalesi'nden önce atladığımızı bildiğim için. Olasılıklara rağmen hayatta kaldık ve bu şelale, uygun yemekler için yeterli miktarda yaramaz alabalık sağladı.

Yağmur şimdilik dinmiş. Sis cildimi öpüyor, ardında damlacıklar bırakıyor. Uzaklardan gelen gürültüler fırtınanın henüz bitmediğini haber veriyor ve zemin hala kaygan ve dengesiz, Luna'nın yaralanmasıyla felakete davetiye çıkarıyor. Sıkışıp kaldık. Şu anda şikayet ettiğimden değil.

Bu yüzden kıyıda oturup, tatar yayının yanlış anda sıkışmayacağından emin olmakla, bir şahin gibi ormanı taramak arasında gidip geliyorum. Ormanın gözleri bizi izliyor, aramızdaki bu anı işgal ediyor. Ama benim odaklanabildiğim tek şey, etrafımdaki onun sıcaklığının hatırası.

Carolina yasemin ve bal kokusu, uyluklarının tepesinde baş döndürücü, cildinin yumuşaklığı... Siktir. Rüyamda, külotunu kenara çekip onu tekrar tatmak istedim. Bunu düşününce hala ağzım sulanıyor. Tıpkı soyunma odasında olduğu gibi, onun da bundan hoşlandığından emin olurdum. Uyluklarına yaslanarak, kulağıma çarpan çılgın nabzını hissettim. Onun da bunu istediğinden şüphem yoktu, ya da en azından, ona bu kadar yakın olmamın üzerinde bir etkisi olmuştu. Nefret ettiği adamın ona neler verebileceğini çok iyi biliyordu.

Ama şimdi şehvet, kafa karışıklığıyla karışmış durumda ve bütün sabah bir soruya kafa yordum.

Neden kaldı?

Uyandığımda tatar yayım sadece birkaç metre uzaktaydı, bu benim yaptığım en büyük hataydı. Ona o kadar mı güveniyordum ki onu öylece bırakmıştım? Yoksa o kadar yorgun muydum ki onun bir tehdit olduğunu unutmuştum? Kahretsin, ok kılıfımdaki tüm okları kalbime saplayıp beni sonsuza kadar ortadan kaldırabilirdi. Ama yapmadı.

Onu benimle tutan fırtına mıydı? Bileği mi? Tuzaklarımın tehdidi mi?

Ama hayır, bunların hiçbiri onun beline sarılmama izin vermesini, parmaklarımızın birbirimize ihtiyaç duyuyormuşuz gibi iç içe geçmesini ya da avucunun beni kırılğan bir şey gibi başımı okşamasını açıklamıyor.

Kalbim patlamak üzereydi, ama o beni itmeden önce kalktım. Reddedilmek, göğsümde bir çatlak açardı ve onu tekrar dikebileceğimi sanmıyordum. Bunun yerine, onu karyolaya taşıdım, burkulmuş bileğini battaniyelere kaldırdım ve ben dışarı çıkıp yolu temizlerken onun uyumasını sağladım.

Hayatımın en iyi uykusundan sonra, on yedi yaşında başladığım gece korkularımdan bahsetmiyorum bile, kendimi daha zinde hissediyorum. Ama onu uyanık tuttuğumdan eminim, çünkü duyduğu şey onu beni sakinleştirmeye ikna edecek kadar kötüydü.

Ve bunun için kendimi hiç suçlu hissetmiyorum. Sonunda kollarını bana doladığını hissettiğimde değil. Nedenini anlayamayacak kadar küçükken istediğim gibi ona sarıldığımda değil.

Ama onun kötü uykusunun izlerini her gördüğümde yüzümü buruşturuyorum— çökmüş yanaklar, koyu torbalar soluk ciltte,

kızarmış gözler. Her on dakikada bir şiddetle geri gelen bir düğüm gibi görünen boynunu sürekli ovuşturuyor.

Ona verdiğim acıyı dindirmek istiyorum, ama yapmayacağım. Bana şimdiye kadar gösterdiği tek nezaket, benim bilincim yerinde olmadığı için hatırlayamadığım bir andı ve o bunu kabul etmeden ben de kabul etmeyeceğim.

Kulübeye döndüğümde Luna uyanmıştı ve küçük gölde yıkanmak istediğini söyledi, kulübeden çıkmak için can atıyor gibiydi. Onu suçlamadım. Eminim sıkılmıştı ve cehennem gibi akıntıda yüzdükten sonra, onu kulübeye taşıyıp uyutmuş ve üzerimdeki her santimetreyi kaplayan tortuyu ovmuştum. Ancak o baygınken, yapabileceğim tek şey onu bir bezle silmekti, gerçek banyonun yerine geçecek yetersiz bir alternatif.

Onu korkutmak istemediğim için sadece boxer şortumla suya girdim, sonra suyla kaplı bir kayanın üzerine oturdum ve temiz kot pantolonumu daha sonra giymek üzere bir dala astım. O, şelalenin yanında su sıçratarak oynuyordu, muhtemelen zaman geçirmek için, çünkü kendisi ve giysileri zaten tertemizdi. Korse, yanımda güneşleniyordu, bazı yerleri tüysüzdü ve çamurlu nehirden lekelenmişti. Suda, tutusu kanatlar gibi etrafına yayılıyor, cildini köpürttükten sonra tülün içinden sabunu geçiriyor.

Şelalenin ötesinde fırtınanın tahrip ettiği nehir varken, bu göletin temiz olması bir mucize. Hava soğuk olsa da, su hala yazın son sıcaklığını koruyor ve Luna soğuk havayı umursamıyor gibi görünüyor. Ağırlıksız, sakin, uzun ve zarif kollarıyla kıvrımlarından aşağı akan baloncukları yıkıyor. Tutusunu kuru bir kayanın üzerine asmak için ayağa kalktığı anda, kalçasının üstündeki seksi gamzeler su yüzeyiyle flört ediyor. Her döndüğünde, göğüslerinin yumuşak hatlarını görüyorum.

Bakmamam gerekir, ama bir erkek karısı söz konusu olduğunda o kadar da iradeli olamaz.

Onun hafif mırıldanması bir anı gibi süzülüyor, ama melodiyi tanımiyorum. Bugün konuşkan, ama son birkaç dakika sabahın en sessiz anlarıydı. Belki sinirlerinden, belki de ikimizi ya da birimizi oyalama çabasıdır. Her halükarda, ona bakmadığım zamanlarda sesini duymak hoşuma gidiyor.

Onu uzaktan izlediğim her an tetikte olmak zorundaydım. Sonunda onun yanında olmak bana ferahlık veriyor. O güvende. O *burada*. Ve o *benim*.

Neredeyse.

Yakında onu sahipleneceğim, ama doğru zaman gelmeden değil.

"Beni korkutmuyorsun, biliyorsun."

Kaşlarımı çatıp, odaklanmak için gözlerimi kırıştırdım ve onun şimdi bana dönük olduğunu gördüm, göğüslerinin üst kısmı göle degecek kadar eğilmişti.

"O şöyle ne yapıyorsan." Kucağımdaki tatar yayına başını salladı. "Tüm o düşünceli, somurtkan, kötü adam bakışları. Bende işe yaramıyor."

Aşağıya bakıyorum ve aniden, tatar yayının nasıl çalıştığını bilmeyen birinin gözünden görüyorum. Onunla oynuyordum, bu tarafa ve o tarafa nişan alıyordum, gerginliğini test ediyordum, çerçeve boyunca çatlak olup olmadığını kontrol ediyordum, ellerim için tasarladığım mekanizmanın hala düzgün bir şekilde devre dışı kaldığından emin oluyordum.

Beni korkutmaya çalıştığımı düşünmesine şaşmamalı.

"Seni çözdüm," diye devam ediyor. "Bana gerçekten zarar vereceğini sanmıyorum."

Bu düşünce bile içimde öfke dalgaları yaratıyor. "Asla."

Arbaleti bir kenara bırakıp, ok kılıfımdan keskin olmayan bir ok alıp parmaklarımdan arasında çeviriyorum. Bu hareket, yara izli cildimi germek ve avuç içlerimin kasılmasını önlemek için gerekli, ama umarım bu hareket tehditkâr olmaktan çok eğlenceli görünüyordur.

Çenesini öne çıkarır. "Peki sana tatar yayını kullanmayı kim öğretti?"

Acı içimi kesiyor, o kadar keskin ki, vuruşun gerçek olmadığını anlamam bir saniye sürüyor. Boğazımı temizliyorum.

"Kendi kendime öğrendim. Annem on yedi yaşında doğum günümde bana verdi."

Bir şey onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çatıyor ve arkasını dönüyor. Omzunun üzerinden hafif bir sesle cevap veriyor.

"Hangi ebeveyn doğum günü hediyesi olarak silah verir diye sorardım, ama babam da Nox'a on altıncı yaş günümüzde bir hançer vermişti."

Ben de ondan bir tane aldığımı söylemek üzereydim, ama o saçlarını dramatik bir hareketle savurup gülümsedi. "Tabii ki babamdan tatlı on altıncı yaş günü yat partisi istedim."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Doğal olarak."

O, benim tüm hikayeyi bildiğimi bilmiyor. NOLA dedikodularına göre, Luna tüm sınıfını o lüks yatağa davet etmiş, ki bu çoğu çocuğun hayal bile edemeyeceği bir şeydi. Parti masal temalıydı ve isteyen herkese taçlar ve kostümler dağıtmış, profesyonel stilist ve makyözler de vardı. Kimse dışlanmamıştı. Parti sırf bu yüzden efsanevi olmuştu.

İki yıl sonra, onun on sekizinci doğum gününde insanlar hala bunu konuşuyorlardı. Bu hikayeyi duyduğumda oraya geleli bir haftadan az olmuştu ve o günden beri ona hayran kaldım. Kardeşlerim ve ben, Fransız Mahallesi'nden daha az nüfusa sahip bir ilçede izole bir şekilde büyüdük, bu yüzden birisinin bu kadar çok insanı sadece dahil hissettirmekle kalmayıp, onları gerçekten dahil etmesini izlemek büyüleyici. O hiç bir yabancıyla tanışmadı.

Babam bize, her King soyundan gelen kişinin içinde, öfkesine huzur bulana kadar asla kazanamayacağı bir mücadele taşıdığını öğretmişti. Annem onun için tam tersiydi. Kendi ruh ikizimizi bulduğumuzda, kader onun adını ruhumuza kazır. O huzuru iliklerimize kadar hissederiz, ama onu elde edene kadar huzur bulamayız.

Luna benim tam zıttım. Ben ihtiyatlıysam o pervasız, şehirli bir kız ama benden çok daha özgür. Kendi başına bırakıldığında, kırılana kadar sınırlarını zorlayacaktır, ama bu dünyanın keskin kenarlarını keşfettiğinde ben yanında olduğum sürece, incinmemesini sağlayacağım. Onu sahiplendiğimde, ona özlediği özgürlüğü verebilirim. Benimle birlikte, sonunda kanatlarını güvenle açabilecektir. Onu ikna ettiğim anda, bir Fury olarak tam da yerine oturacaktır.

"Ama neden tatar yayı?" diye soruyor. "Çoğu avcı için silahlar daha iyi bir hediye olur diye düşünüyorum."

"Nişancılar," diye düzeltiyorum, sonra omuz silkiyorum. "Silah deposunda ihtiyacımızdan fazla silah var ve her Fury, Hayatta Kalma Haftası'nı tamamladıktan sonra bir aile hançeri alıyor. Benim 'bebeğimin ilk tatar yayı'nı ilk gün anne bir kara ayının saldırısından kaçarken kırdım..."

"Dur, dur, dur." Parmağını sallıyor. "Bu kelimelerin hiçbiri birbiriyle uyumlu değil. Önce 'Hayatta Kalma Haftası'nı açıkla."

"Bu, Fury'lerin geçiş törenidir. On altı yaşına geldiğimizde, ailelerimiz gözlerimizi bağlar, bizi bir silah ve bir dua ile ormana bırakır ve geri dönüş yolunu bulana kadar bir hafta boyunca kendi başımıza hayatta kalmamız gerekir."

"Oh, ne kadar sıradan bir  ocuk istismarı," diye koruyucu bir tavırla homurdanır, neredeyse beni gururlandırır.

Ben gülerek, " ocuk istismarı değil.  ocuk istismarı, bir çocuğa önce hayatta kalmayı öğretmeden onu buraya atmak olurdu. King bana bu becerileri öğretmeyi bitirdiğinde, Hayatta Kalma Haftası  ocuk oyuncağı olmuştu."

Saçlarının uçlarıyla oynarken ikna olmamış bir şekilde homurdanır. "Daha iyi bir yol olmalı."

"Muhtemelen, ama bu Fury'nin yöntemi." Sırıtıyorum, sonra onun küstahlığına karşılık veriyorum. " ocuklarımız on altı yaşına geldiğinde bunu yapacağız."

Gözlerini kısıarak bana bakar. "Hayatta yapmayız." "Ah, demek benimle  ocuk istiyorsun."

"Ugh." Bana azarlayıcı bir bakış attı. "Beni kandırdın."

Saçlarını omzuna bırakır ve kollarını suyun altında kavuşturur. "Demek istediğim, çocukları ormana  l me g ndermeyeceğim. Küçük yaramazlarımı yanımda tutmayı tercih ederim, çok teşekk rl r."

Bu konuşmanın gidişatı kalbimi k t k t attırıyor, bu yüzden konuşmaya devam ediyorum ve onun beni ne kadar ileri götüreceğini merak ediyorum.

"Merak etme, küçük kuğularımızı yuvadan uçurmadan önce onlara bilmeleri gereken her şeyi  ğretirim."

Kaşlarını  atıyor. "Kızlara da  ğretmen gerekecek, biliyorsun."

 imde bir koruma içgüdüsü kıvılcımlanıyor. Kızlarımın hiçbirinin tehlikeye atılmasına izin vermem. Ama... o haklı.

"Anlaştık," diye sertçe pes ediyorum. "Ailem ne kadar çok bilir, o kadar iyi."

Gözleri ormanı taradıktan sonra tekrar bana dönerek bunu düşünür gibi görünüyor.

"Bana bu topraklarda yaşamayı öğretir misin?"

"Sen... bunu mu istiyorsun?" Kahretsin, bu soruyu çok seviyorum, ama bariz olanı belirtmeden edemiyorum. "Bu, burada kalacağın anlamına geliyor."

O, "*Hayır*. Bu, çok sıkıldığım *anlamına geliyor*. Bugün sen yokken tek yaptığım parmaklarımı ovuşturmaktı. Eğer burada sıkışıp kaldıysak, bildiğim her şeyi bilmek istiyorum."

"Hey, parmaklarını çevirmekten fazlasını yaptın. O kulübe tertemiz."
Kızgın bir ifadeyle bakıyor. "İnan bana, o tek seferlik bir şeydi. Ben ev hanımı olmak için yaratılmamışım."

"Oh, biliyorum." Yumuşak bir gülümsemeyle. "Sen uçmak için doğmuşsun, küçük kuş."

Tereddüt etti, gözleri bir anlığına ağzıma düştü, sonra kayıtsız bir şekilde, "Harika. Karar verildi. Bana öğreteceksin. Alabalık tutmakla başlayacağız, izleri takip etmek, tatar yayıyla atış yapmak, çilek toplamak..."

Ben gülerek bağırırım. "Şimdi o tatar yayı kısmını hızla geçme." Yay ile "hayır" işareti yaparım. "Elçiyi vurmayacağından emin olana kadar bu şeye dokunmayacaksın."

O dramatik bir şekilde iç çeker. "*Peki*, ama eminim ki ben ormanda adımı çağıran gizemli bir şey tarafından öldürülürsem, kendini çok suçlu hissedeceksin. Benim gibi aptal bir şehirli kız, doğrudan o tehlikeye doğru gidebilir."

Sırıtiyorum. "Sen oldukça pervasızsın."

Bu da bana bir başka kaş çatma kazandırır, ben de teslim olarak elimi kaldırırım.

"Tamam, bak ne diyeceğim. Sana bir iki şey öğreteceğim, ne dersin?"

O, dikkatsizce suyu sıçratarak dönüyor ve koyu pembe meme uçlarını ortaya çıkarıyor. "Gerçekten mi?"

Gözlerimi onunkilerden ayırmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Boğazımı temizlerim. "Evet, gerçekten." Uyarı olarak ona cıvatayı doğrulturum. "Ama başlangıç seviyesinden başlayıp yavaş yavaş ilerleyeceğiz."

O dudaklarını yalarken, ben de dizimi kaldırıp boxer şortumun içinde büyüyen sertleşmeyi onun görüşünden saklıyorum. Penisim ona bu kadar kolay tepki verdiği için utanmıyorum — kime ait olduğunu biliyor — ama tam da bana kendini açarken kızı korkutup kaçırmak istemiyorum.

"Peki ilk ders ne?" diye sorar, sonra tekrar düşünür. "Ormanlarda adını duyarsan, hayır, duymadın' lafı dışında. Bu arada, bu hala bir batıl inanç gibi geliyor."

"Batıl inançlar, öyle olmadığı ortaya çıkana kadar batıl inançtır. Mezarın üzerine bastıktan sonra üşümek gibi. Ya da rüzgarsız güzel bir günde yapraklar dönüp, sonra birdenbire yağmur yağmaya başlar gibi." Bana sanki

iki kafaları var. Ben küçümseyerek cıvatamı sallıyorum. "Güven bana. Bu doğru. Dash bunu benden çok daha iyi açıklayabilir."

"Elbette açıklayabilir," diye alay ediyor.

Burun kıvırıyorum, ama bir saniye düşünerek, onun da görebileceği, sadece eski karıların masalı olmayan bir şey bulmaya çalışıyorum.

Ağaçların etrafına bakarken aklıma gelir ve bunu daha önce açıklamadığım için kendime kızarım.

Cıvatamı sallayarak bazı ağaç gövdelerinin yükseklerinde bulunan boya izlerini işaret ettim.

"Şu kırmızı işaretleri görüyor musun?"

Hızla başını sallar, bilgiye o kadar heveslidir ki, hareketiyle yanaklarından damlalar süzülür.

"Onlar bölgeleri işaretliyor. Siyah, Karanlık Köşe, Fury toprakları için. Beyaz, Eski Köprü, Wilde toprakları için. Biz Lost Cove'dayız, tarafsız bölge, kırmızı olan. Çünkü tarafsız bölgede kan dökülmemeli."

Kaşları çatılır. "Böyle bir şey olur mu? Burada güvendeyiz, değil mi?"

"Tabii ki öyleyiz." Aksi bir şey ima ettiği için kırılgan bir şekilde kaşlarımı çatıttım. "Buradan çıkamamamızın iyi yanı, Wilde'ların içeri girememesi. Kimse burada olduğumuzu bilmiyor ve her yöne tuzaklar kurdum. Kimse çeyrek mil yakınına yaklaşırsa haberim olur."

Bana bakmadan ellerini suyun üzerinde gezdirir. "Diğer tuzaklar nerede?"

Sırıttıyorum. "Sana söylemeyeceğim." Sanki onu yakalamışım gibi kaşlarını çatıyor.

"Somurtma. Ben olmadan hiçbir yere gidemezsin, bu yüzden tökezlememeni sağlayacağım. Ama şimdi sana söylersem, beni kandırabileceğini düşünerek pervasızca bir şey yapacağına bahse girerim. Sabah olduğunda, bir şekilde bayılmış ve tül ile bağlanmış, kırım çıplak halde bulurum kendini, böylece kaçabilirsin."

Gözlerini devirerek, şüphemi doğruluyor.

"Senin için geri gelirdim," diye yarı yürekten itiraz etti. "Eninde sonunda." Sonra bana keskin bir bakış attı. "Dersini aldıktan sonra."

Ben gülümserken, o homurdanarak devam ediyor. "Ama biliyorsun ki, şimdi hemen gidersek bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmayız. Yağmur durdu, o halde neden buradan gitmiyoruz?"

Sanki hava durumu ona karşı gelmek istercesine, birden sarsılır ve gökyüzüne bakar, burnunu kırıstırarak aceleyle yağmur damlası olabilecek şeyi siler.

Bulabildiğim yolun geri kalanı devrilmiş ağaçlarla kaplı, botlarını çamurdan sıyracak kadar kaygan. Ben bile diğer tarafa geçmek için tırmanırken zorlandım.

"Fırtına hala devam ediyor. Ayrıca sen hala yaralısın, kuşcuğum." Kafamı sallayarak endişemi belli ediyorum. "Bulabildiğim tek güvenli yol o bileğini mahveder."

O yumuşak bir şekilde sızlanıyor, "Ağrı eşiğim yüksek dedim."

"Oh, inan bana, biliyorum," diye hafifçe alay ettim. "Lise futbol takımımın yarısı bebekler gibi ağlayacak bir yaralanma hakkında tek kelime bile etmedin."

"Gördün mü? Ben iyiyim," diye ısrar ediyor.

Elimle göğsümdeki ağrıyı bastırırken zoraki bir gülümseme takınıyorum.

"Beni bu kadar çabuk başından savmak mı istiyorsun, bebeğim?"

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlar, gözleri çok şey görür ve sonunda "Bana bebeğim deme" diye mırıldanır.

Sonra suyun altına dalıyor.

"Tabii ki söyleyeceğim," diye mırıldanıyorum, onun bıraktığı dalgalara.

Onun için taktığım lakaplara, özellikle de en çok kullandığım o lakaba, nasıl titrediğini gördüm. Onun bana karşı *bir şeyler* hissetmesini istediğimde her zaman işe yaradığını bildiğim tek düğme bu olduğu için, bunu bırakmamın imkanı yok. Bu noktada, bana yavaşça ve isteksizce attığı yumruklarla, isyanı ve kinası, nefret etmeye devam etmesi gereken bir adama karşı kullanmaya devam etmesi gerektiğini düşündüğü hayali uzuvlar gibi görünüyor.

Nefes alarak yüzeye çıkar, artık bana dönük değildir ve sesi yine o umursamaz tona döner.

"Eğer beni vahşi doğada rehin tutacaksan, en azından yedi adımlı cilt bakım rutinime en uygun kil türünü öğretmelisin."

Bunu duyunca ağzım açık kalıyor.

Yine ciddiyetsiz Luna'ya dönmüştü, ama beni susturmamıştı. Siktir, bunu zafer olarak kabul ediyorum.

Islak saçlarını geriye doğru tararken onu izliyorum, saçları artık koyu erik rengine dönüşmüş. Saçları, sırtının üst kısmındaki seksi kafatası dövmesini gıcıklıyor, mürekkep üzerine su dökülüyor ve omurgasından aşağı akıyor. O, benim onun küçük, dik poposunun başlangıcını görebileceğim kadar dik duruyor.

Baştan çıkarıcı perisi şimdi bana bakmam için meydan okuyor.

Ama gölün kenarında parlayan beyaz bir ışık gözüme çarpıyor ve ben dikleşiyorum.

Kendimi durduramadan, sessizce suya giriyorum ve Luna'ya doğru ilerlerken daha derine dalıyorum. Bir elimle yavaşça ağzını kapatırken, diğer kolumla kaygan, çıplak belini sarıyorum. Ama beni güvenerek, onu göğsüme çekmeme karşı direnmiyor.

Siktir. Bu çok iyi geldi.

Ağzımı kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum, "Nefesini tut, küçük kuş."

Ben ikimizi suya daha da daldırırken o burnundan nefes alır.

"Ve... ses... çıkarma."

17 LUNA SWAN LAKE

"Ses... çıkarma."

Burnuma kadar suya daldığımızda kalbim bir an durur, sonra hızla çarpmaya başlar.

Neyden saklanıyoruz? Orada ne var?

Korkuyorum, ama nefesimi tutarak dinliyorum ve karnımın derinliklerinde yayılan arzuyu, sırtımda Orion'un sıcak göğsünden gelen ısıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu, o beni ormanda kovalarken hissettiğim aynı kafa karıştırıcı, sarhoş edici duygu.

Neredeyse çıplak vücudu benimkine bastırıyor, kaygan ama her kas taşı gibi sert, saldırmaya hazır. Aramızda gerginlik artıyor ve ben onun güçlü, kararlı kucaklamasında gevşiyorum, onun istediği her şeyi yapmaya hazırım.

Bizi yavaşça döndürüyor. Kolu belimden kayıp su yüzeyini kırarak gölün kenarındaki beyaz bir şeyi işaret ettiğinde kafam karışıyor.

Gözlerimi kısarken yanağım onun kocaman pazısına değiyor. O şey...

Aman Tanrım. Bu bir *kuğu*.

Elini ağızıma kapatarak, nefesimi kesip boğazımı tıkadı. Sonra, sertleşmiş yanağı şakaklarıma bir gülümsemeyle değdi, elini gevşetip kolunu belime doladı.

Kuğu büyük, hayal ettiğimden çok daha büyük. Orion'un göğsüne yaslanıp, kuşun bembeyaz tüylerini düzeltip su üzerinde süzülmesini hayranlıkla izliyorum.

Orion bizi kaldırır, böylece çenem su yüzeyine degecek kadar yaklaşır. Dudakları kulağıma değiyor ve ben titrememeye çalışıyorum.

"Onları hiç bu kadar yakından görmemiştim," diye fısıldadı sıcak bir sesle, sözleri hafif ve nazikti. "Kıyıda yaşayan kuzenlerim, bu zamanlarda buraya geldiklerini söylüyor. Belki de dinlenmek için burada mola veriyorlardır."

Onlar mı?

İşaretle, suya sarkan gölgeli ağaçlardan başka bir küçük kuğu daha süzülerek çıkar. Heyecandan Orion'un kolunu sıkıca tutarım, tırnaklarım dövmeli cildini deler. Onun da izlediğinden emin olmak için yukarı bakarım ve o da bana göz kırparak *başını* sallar ve "*eşin*" der.

Kollarında küçük bir sevinç dansı yapıyorum. Sırtımda kahkahalarla gülüyor ve beni bükülmüş dizinin üzerine oturturken kollarını daha da sıkılaştırıyor. Bu manzaradan büyülenmiş bir şekilde, sanki bir sandalyeymiş gibi ona yaslanıyorum. Kolu kucağımda duruyor, başparmağı kalçamda daireler çiziyor, diğeri eli ise hala ağzımı kapatıyor, sanki hala çığlık atmak üzere olduğumu biliyormuş gibi.

Kuğular uzaklara süzülürken, sessiz bir sohbet gibi su yüzeyini dalgalandırır. Biri boynunu eğip diğeri tüylerini düzeltir. Nedenini bilmiyorum ama nedense göğsüm sıkışır.

"Onlar ömür boyu eşleşirler." Onun sözleri göğsüme işliyor. "Bir kez eşleştiklerinde, yavrularını birlikte şiddetle büyütürler. Ve zamanı geldiğinde, birlikte evlerine dönerler."

Öylece kalırız, çiftin sisin içinde rüya gibi dolaşmasını izleriz. Sonra erkek kanatlarını çırpıp ve eşi de aynı şekilde cevap verir, sonra yosunlu kayaların arasında kaybolurlar.

Onlar gittikten çok sonra, sessizlik içinde oturuyoruz. Şelalenin akışı, ağustos böceklerinin vızıltısı ve yaprakların hışırtısı tekrar duyulmaya başlar, sonra Orion mırıldanır.

"İyi misin?"

Eli ağzımdan kayarak köprücük kemiğıme konarken, diğeri kolu sanki kaçacağımdan korkuyormuş gibi beni sıkıca sarar.

Kaçmalıyım. Dün geceki tepkim ve az önce paylaştığımız anın etkisiyle kafam çok karışık. Aklım bir denge bulmaya çalışırken, bunun yerine rastgele anılarla dolu bir karmaşa ortaya çıkıyor.

Yıllar önce annesinin babasına karşı gösterdiği şefkat. Orion'un dün geceki kabusu. Ailesinden bahsederken sesindeki saygı. Bunları sormak yanlış geliyor, onu uzaklaştırmaya çalıştığım için çok kişisel. Bu yüzden önümüzde olanlara odaklanıyorum.

"Bir kuğunun eşi ölürse ne olur?"

Bunun nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyorum, ama içimden bir ses bunu öğrenmek için can atıyor. Arkamda kaskatı kesildiğinde, benim neden sorduğumu benden daha iyi anlıyor mu diye merak ediyorum.

Boğazını temizleyip daha kararlı bir sesle konuşmadan önce sesi kısılıyor. "Çoğu kişi için durum budur."

Onun cevabının ağırlığı altında göğüs kafesim çatlıyor. Devam etmeden önce boğazını temizliyor.

"Ruh ikizini bekledi. O olmadan, başka kimse yok." Parmakları boynumu sıkarken, diğer eli aşağı kayıyor, tereddütlü, sanki onu durdurmamı bekler gibi. Yara izlerinin parlak çıkıntıları cildimin üzerinde yumuşak bir şekilde kıvrıldığını acı bir şekilde hissediyorum. Soğuk su etrafımızda akıyor, ama vücudu benimkine yapışık olduğu için sıcak kalıyorum. *İçten* ve dıştan.

Daha önce, onu kızdırmak ve sinirlendirmek için soyunmuştum, onun beni korkutmadığını ve büyük kötü Orion'un sadece laf olduğunu kanıtlamak için. Ama aynı zamanda, kendim için bulamadığım huzurlu bir uykuya dalmak için takipçimi sakinleştirmenin getirdiği tüm duygularla başa çıktıktan sonra ortamı hafifletmek de istemiştim.

Uykusuzluk iyi bir şey *değil* ve uyandığım anda başımın belada olduğunu anladım. Ben canlı bir telim, derimin altında titreşen bir enerjyim ve durmadan konuşmamak için kendimi zor tutuyorum. En azından o bunu umursamıyor gibi görünüyor. Hatta hoşuna bile gidiyor olabilir.

Ama o, bunun belirtilerini bilmiyor. Yüksek hissettiğimde, kendimi ya da beni seven biri tarafından durdurulana kadar bu hissi kovalama gibi kötü bir alışkanlığım olduğunu bilmiyor.

Ŗu anda kontrol bende ve ya yakında eve varırsak ya da iyi bir uyku çekersem, bu durum böyle devam edecek.

Ancak, kayıp düşsem bile, yine de *Luna* olacağım, sadece daha keskin, daha cesur ve normalde yapmayacağım şeyleri daha hızlı yapacağım. Bunu açıklamak için en kolay yol, ne istediğimi bildiğim ve onu *hemen* istediğimdir.

Bu noktaya kadar, görünüşe göre onun sayesinde, yatak odamın dışında hiç dürtülerime göre hareket etmedim ve o zaman bile sadece pille çalışan erkek arkadaşım. Ama Orion burada. Hazır, istekli ve benim kadar muhtaç.

Bu heyecan içimi kaplayıp beni harekete geçmeye teşvik ederken, istesem bile kaçınılmaz olanı durduramam. Ve durmak da istemiyorum.

Orion'un eli göğsümden aşağı kayarken, diğer eli boğazımı sıkıca tutuyor. Nefesim hızlanıyor ve kalbi benimki kadar hızlı bir şekilde sırtımda atıyor. Uçup gitmem gerekirken, onun üzerine daha da eğiliyorum ve altımda sertleşen penisini hissediyorum. Arzu içimde birikiyor, çok uzun zamandır tatmin edilmeyen bir arzu.

Tanrım, sonunda bu konuda bir şeyler yapmak ne kadar da iyi geliyor.

Boğazıma daha fazla baskı uyguluyor, gergin yutkunmamın boynumdan aşağı inmesini zorlaştırıyor.

"Seni böyle tutmam hoşuna gidiyor mu?" Ağaçlar tek seyircimiz olmasına rağmen sesi kısık. "Elimin boynunda olması?"

Kalın penisi kıcıma baskı yapıyor, boxer şortu aramızda sürtünme yaratıyor. Bir inilti kaçıyor ağızımdan. Ensemde küfrediyor ve tüm vücudum titriyor.

"Evet, bunu seviyorsun." Dişlerini sıkarak daha sert bir sesle konuşuyor, kalçamı kavrayıp aşağı doğru çekiyor, yukarı doğru iterek bana sürtünüyor. "Hayatının benim ellerimde olduğunu bilmek hoşuna gidiyor. Bu seni tahrik ediyor, değil mi, küçük kuş?"

Cevap olarak, elim cesurca boynumdaki elini kavrar, daha sert sıkmasını, nefesimi kesmesini ister.

"Siktir." Bu kelimeyi bir dua gibi söylüyor. "Benden kaçarken de islandın eminim. O gün sahiplenilmek istedin."

Gerçek beni alay ediyor, sessiz kalmamı sağlıyor, böylece onun haklı olduğunu itiraf etmiyorum. Avlanmak ne kadar korkutucu olsa da, her şeyden çok, yakalanmak istiyordum.

Sessizliğimi teslimiyet olarak algılar ve kötücül kahkahası sırtımdan aşağı, zonklayan cinsel organıma kadar yankılanır.

Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

O hareket eder ve eli kalçamdan ayrılır. Onun sıcaklığını kaybetmenin paniğiyle, gitmemesi için yalvarmak üzere dönmeye çalışırım. Ama eli hala boğazımı sıkıca kavrar ve beni yerinde tutarken arkamda hareket etmeye devam eder.

"Bana bakma," diye emreder, sesi alçak, ağır ve... pes etmiş gibi? Sonra mırıldanır, "Henüz değil."

Sözleri canımı yakıyor, ama bu emrin benim iyiliğim için olduğunu ve onu vermekten nefret ettiğini hissediyorum. Ama anlıyorum.

Nedense, ona bakmanın bunu benim için çok gerçek hale getireceğini biliyor. Zaten savunmasız kalma tehdidinden kaçıyorum, ki şu anda *kesinlikle* öyleyim, onun önünde çıplak, eli boğazımda. Kaçıran kişinin gözlerine bakarsam, esir olduğumu hatırlayacağım. Beni rehin tutan adamın karşısına çıkarsam ve *yapmam gereken* gibi tekmelemem, çığlık atmam ve savaşmazsam utançtan boğulacağım.

Ama bu şekilde, beni acı çeken, vahşi doğada kendimi güvende hissettiren adamın merhametine kalmış durumdayım. O... *doğru geliyor*. Gerçekle yüzleşerek bunu mahvetmek istemiyorum.

Bu yüzden gözlerimi kapatıp oyunu sürdürüyorum. Islak giysilerin kayaya çarpma sesini duyuyorum, sonra eli kalçama geri dönüyor, diğer eli ise başparmağıyla boğazımı okşuyor. Dudakları benimkine tük kadar hafifçe değiyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Bana karşı pervasız ol, küçük kuş."

Onun tutuşu altında zorlukla yutkunuyorum. "Evet. *Lütfen*."

Dudakları sonunda benim dudaklarımı ele geçirir ve vücudu sırtıma yapışır, soğuk su meme uçlarıma sıçrar. Artık her yeri kaygan, tamamen çıplak. Şaşkınlıkla nefesimi içime çekerim, o da açgözlülükle geri alır, sert, kalın penisi kıkımın kıvrımları boyunca kayar. Sırtımı kamburlaştırarak inlerim ve kalçamdaki eli, klitorisime baştan çıkarıcı bir şekilde yakın, merkezimin üzerinde durur.

Bana sürtünüyor ve ben, orada oluşan baskıyı hafifletmek için bacaklarımın arasına girmesi için neredeyse ağlayacak gibi oluyorum.

"Benden uzaklaşmadan önce sana verdiğim sözü hatırlıyor musun?" Eli boğazımdan çekildi ve nefes alabildim.

"Bana nasıl... nasıl olduğunu göstereceğini söylemiştin..." Dilimin ucuna gelen kelimeler yüzünden yanaklarım kızardı.

"Nasıl olduğunu mu göstereceğini?" diye sordu, sesi kadife gibi. "Nasıl... nasıl sikilmek istediğimi," diye fısıldadım.

"Mmm," onaylayan vahşi homurtusu içimde titreşir. "Doğru, benim iyi kızım."

Onun parmakları klitorisimin üzerinde kayarken, övgüsü içimi sarsar ve ben sarsılırım.

"Bana aıl, Luna."

Beklemiyor, dizleriyle bacaklarımı ayırıyor, dengemi bozuyor. Gözlerim birden açılır ve önümdeki kaya duvarına tutunurum. Bizi şelalenin ötesine, suyun sığ olduğu ve kaygan taşların üzerinde durabileceğim küçük bir oyuğa gizlice sokmuştur. Beni dik tutmak için boğazımdaki eline güveniyorum, parmaklarım kayanın yarıklarına gömülürken, onun inanılmaz kalın penisi bacaklarımın arasında cinsel organım boyunca kayar.

"Siktir." Ağzı köprücük kemiğimi okşayarak tüylerimi diken diken ediyor. "Benim için ne kadar hazır olduğunu şimdiden hissedebiliyorum. Kocan tarafından sikilmeyi o kadar çok istiyorsun ki, şu anda bile bana kendini teslim edersin."

Bu bir soru değil, sadece çaresiz bir gerçek.

Dişlerimi dudağıma geçiriyorum ve diğer eli nihayet klitorisimi okşarken boğazımı *daha da* sıkıyor, beni inlemeye zorluyor.

"Bütün bu kavgalar, isyanlar. Hepsi numara," diye mırıldanır. "Seni beyaz şvalyenden kurtardığım için mutlu musun, değil mi, küçük kuş? Bir gün benim olduğumu kabul edeceksin."

Penisi kıçımın kıvrımında sabitlenir ve parmağını içime sokar, beni gerer. Kaslarım onun etrafında sıkışır, keskin bir nefes almama neden olur.

"Ne kadar muhtaçsın. Ne kadar ıslandığını hissetmek ister misin?"

Boynumu bırakıp kolunu belime sıkıca doladı ve kalçalarımı sudan kaldırdı. Parmakları kanalımın içinde kayıp yüzeye çıkacak kadar parmak uçlarımda uzandım. Sonra

onun penisini okşadığını hissediyorum, zevkten inlediğini duyuyorum, sonra bana uzanıp kaygan parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Hissediyor musun? Bu biziz. Sadece kalçalarını sikerek boşalmak üzereyim ve sen de benim sikimi alacak kadar ıslaksın ve tek yapmam gereken klitorisine hafifçe dokunmak."

Diğer eliyle kalçamı tuttu ve bizi tekrar yüzeyin altına batırdı.

"Aramızda olan şey bu olabilir. Çok kolay. Tek yapman gereken, sana iyi davranmama izin vermek. İçine girdiğimde ne kadar iyi hissedeceğimizi hayal edebiliyor musun?" diye soruyor, birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu kanıtlayan şeyi ağzımın içine sürüyor.

Dilimi uzatıp parmak ucunu yaladım.

"Tanrım, evet. Tadımızı al, Luna."

Parmağını açık ağızma sokar ve ben anında itaat ederim, dudaklarımı onun etrafına sarar, heyecanımızın karıştığı suyu tadarım.

"Kaynak suyu ile bizim ürünümüz arasındaki farkı tadın. bizimkinde saflık yok. Biz günahkar mükemmelliğin ta kendisiyiz."

Hangi lezzetin ona ait olduğunu, hangisinin bana ait olduğunu bilmiyorum, ama gözlerim yine iniltiyle kapanıyor. Parmağı, penisi tekrar bacaklarımın arasında hareket etmeye başladığı şekilde, ağzımın içinde girip çıkıyor ve açıklığımla kışkırtıyor.

"Bir gün, bu güzel dudaklardan 'seni seviyorum'u sikerek çıkaracağım, küçük karıcığım."

Kalbim titriyor.

Onunla tartışmalı, karşı koymalıydım.

Ama umursamıyorum. Klitorisime daha iyi bir açıdan yaklaşmak için beni öne eğdiğinde umursamıyorum. Sözlerini yerine getirmesini yalvaracak hale getiren şeyler fısıldadığında umursamıyorum.

"Her itişte, içine girmeye *çok yakın* oluyorum ve seni doldurmak için *can atıyorum*. Şu anda kendimi tutmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Karımın içine girdiğimde, kendimi tutabilecek miyim bilmiyorum ve senin de bunu istemediğini düşünüyorum. Benden her şeyi isteyeceksin. İçine girmem için yalvaracaksın, değil mi bebeğim?"

Penisi bacaklarımın arasında nabız gibi atıyor, içimde kayıyor. Her itişte nefesim kesiliyor, soğuk suyun şoku

onun bıraktığı sıcaklığın yerini alıyor.

"Bunu istemiyor musun, Luna?" diye tekrar sordu, parmağını ağızından çıkarıp diğer eliyle kalçalarımı kavradı. Sanki nasıl cevap verirsem vereyim beni asla bırakmayacakmış gibi, sahiplenici bir şekilde cildimi ısırdı.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, sorudan emin olamadan, sadece her itişini klitorisime o küçük titreşimle bitirmesini istiyorum.

"Mmm," diye homurdanarak çenemi öptü ve dişlerini boğazıma doğru kaydırđı. Köpek dişleri boynumun kıvrımındaki eti hafifçe ısırdı ve bir eli göğüs ucumu sıkıştırmak için yukarı kaydđ, bu da benden bir inilti kopardı.

"Bütün sabah beni kızdırdın. Fark etmediğimi sanma," diye suçluyor beni, ama karanlık ses tonunda en ufak bir hoşnutsuzluk yok. "Soyunmak zorunda değildin, ama soyundun. Ve benim önümde, tarihin en uzun banyosu sırasında, soğuk suda çıplak oturdun ve beni bekledin. Bu mükemmel göğüslere sarılmak için senin peşinden suya atlamamak için kendimi zor tuttum."

Göğsümü sertçe sıkıyor, beni çığlık attırıyor. Sonra eli yan tarafıma kayıyor, her santimetreyi yavaş ve kasıtlı bir şekilde okşuyor, sonra klitorisimin üzerine konuyor.

"Seni kızdırmaya çalışmıyordum," diyorum, yalan söyleyerek. "Sadece... banyo yapmak istedim."

Ve şimdi tek istediğim rahatlamak.

Boynumu ısıtır ve dudaklarının nazik okşaması yarayı yatıştırdınca çığlığım iniltiye dönüşür.

"Yalancı." Karanlık bir kahkaha atar. "Biri seni yerine oturtmalı."

Göğsümde isyankar bir ateş parlar.

"Ve o kişi sen mi olacaksın?"

Ama parmakları yine klitorisimi okşuyor, bu sefer daha sert ve daha hızlı, ve ben inleyerek kollarında eriyorum.

"Sadece ben olacağım. Sen evcilleştirilmek istiyorsun ve bunu yapacak olan da benim."

Uyluklarımın arasına sertçe girer, suyun içinde tenlerimizi birbirine çarpar ve ben inlerim. "Şimdilik sana verdiğimi al. İkimiz de uzun süre dayanamayız."

Sinirlerim yanıyor. "Sen... biz...?"

"Ne yapacağız... ne, bebeğim?" diye alay ediyor, alçak gülüşü kayalara çarpıyor.

Beklenti ve utanç, kelimeleri boğazımda düğümler. Ben *asla* böyle olmam. Ne zaman istersem, ne istersem söylerim. Ama şu anda? Kelimeleri bir araya getiremiyorum ve yanaklarım kızarıyor.

"Cümleleri bitiremiyor musun? Benim pervasız küçük kuşum sonunda utangaç mı oldu?" Sesi alçalıyor, bal gibi tatlı fısıltısı yanağımı okşuyor. "Güzel. Benimleyken asla rol yapmana gerek yok."

Göğsümde bir şey çözülüyor, farkında olmadan beni engelleyen bir gerginlik ortadan kalkıyor. Gözlerimi kapatmadan önce görüşüm bulanıklaşıyor. Şelalenin sisi, akan gözyaşlarını gizleyecektir, neyse ki. O zaten benim hakkında çok şey gördü. Onunla birlikteyken çok fazla şey *hissediyorum*. Ve o henüz içime bile girmedi.

Dikkatli olmazsam Orion Fury beni mahvedecek.

Bunu yapması için kendimi hazırlıyorum. Kaslarım gergin, geri çekilip tek bir acımasız hamlede içime girmeye hazır.

Ama klitorisimdeki parmakları beni çıldırtan sabit dairesel ritmini sürdürüyor. Ancak darbeler yavaşlıyor ve şelalenin gürültüsünün üstüne şarkı söylüyor.

"Rahatla, seni sahiplenmeyeceğim. Henüz değil." Sırtımın üst kısmındaki dövmemi öper ve beni titretir. "Seni sonunda aldığımda, aklında benimle ilgili tek bir şüphe bile kalmayacak. Şimdi kıpırdama ve kocanın işini yapmasına izin ver."

Bizi kaydırıyor, ayaklarım taşlarda kayarken beni yakalıyor. Ellerim önümdeki yeni kayaya daha iyi tutunana ve ayaklarım düz bir kayaya basana kadar neden bizi kaydırıldığını merak ediyorum. Şelale sırtına çarpıyor, o üzerime eğilirken sırtıma sıçırıyor.

Bir eli göğsümü sıkıca kavrar, diğer eli ise acımasız bir hassasiyetle klitorisime odaklanır. Penis, heyecanımızla ıslanan bacaklarımın arasında tekrar pompalanır ve içimi saran hislere inlerim.

Beni acımasızca çalıştırıyor, meme uçlarımı imdikliyor, klitorisimi okşuyor. Ama onun kışkırtıcı itişleri, içimdeki acıyı dindirmek için can attığım o hızlı dalışı bana asla vermiyor, ki içgüdüsel olarak sadece onun yapabileceğini *biliyorum*.

Parmaklarının klitorisim üzerinde yaptığı her daire, kaslarımda gerginlik yaratıyor, kayayı kavrarken kaslarımı sıkıyor ve beni rahatlamayı dileyen tek bir kalp atışı haline getiriyor.

"Orion, *lütffen*."

O benim ensemde küfrediyor, ama onu zar zor duyabiliyorum, adı artık dudaklarımda bir ihtiyaç duyulan ilahi gibi. Kaslarım sıkıca geriliyor, zirveye tırmanmak için zorlanıyor ve ben hiç olmadığı kadar yüksekleri kovalıyorum, onunla birlikte yükseliyorum, ona yalvarıyorum, ona ulaşmak için yalvarıyorum, ta ki sonunda... sonunda...

... *kırılana kadar*.

Zirveye ulaştığımda, nefes nefese bir çığlık atıyorum. Zevk dalgaları beni sarsıyor ve öne doğru yığılıyorum. Orion beni yakalıyor, tüm gerginlik vücudumdan ayrılmadan önce kolunu göğsüme doluyor.

"Seni tuttum." Beni kendine doğru çekip dik tutar, avucuyla boğazımı tekrar okşayarak beni sabitler.

Uyluklarımın arasındaki hareketleri çılgınca hızlanır, boğazımı kavrayışı artık daha naziktir, ama kalçamdaki kavrayışı acımasızdır, beni sahiplenmek için o kadar çaresizdir ki, onun izlerini taşıyacağımı biliyorum. Avucuna karşı yutkunurum ve kalçamdaki ele bakarım. Parmak eklemlerine dövme yapılmış FURY, çılgınca bana sarılırken beyazlaşır.

Bana ona bakmamamı söyledi, ama onun bana ne kadar ihtiyacı olduğunu görmek *istiyorum*, sadece bir bakış olsa bile.

Boğazımdaki el daha güçlü bir tutuş için köprücük kemiğimi kavramak için ayrıldığında, omzumun üzerinden bakıyorum ve - Tanrım, baktığıma çok memnunum.

Orion Fury benim yüzümden parçalanıyor, yüzü konsantrasyondan buruşmuş, çenesi kilitlenmiş, şakaklarında damarları şişmiş. Gözleri, bacaklarımın arasında kayan penisine sabitlenmiş ve her itişinde düzensiz nefesler alıyor.

Sonra başını kaldırıyor.

Koyu yeşil ve kahverengi uyumsuz bakışları benimkini yakalıyor. Kalçaları neredeyse durmak üzereyken dudakları aralanıyor. Aramızda baş döndürücü bir nefes geçiyor, sonra tekrar hızlanıyor, gözleri üzerimde,

vücudumun ona verdiği zevki görmeme izin veriyor. Göğsü inip kalkıyor, dövme karnındaki karın kasları kasılıyor ve penisi kalınlaşıyor, her vuruşta girişimi daha da tahrik ediyor.

Ellerimi taşa dayayıp daha aşağı eğildim, açığı değiştirerek kendimi daha fazla sunarken uyluklarımı onun etrafında sıktım.

"Siktir, Luna. Siktir, siktir, *siktir*, bebeğim," diye inliyor, boşalırken son bir kez daha içime giriyor.

Ama penisi çok yükseğe kayıyor, ucu kanalımın içine giriyor ve sonra duruyor, elleri köprücük kemiğime ve kalçama gömülüyor. Kalın başı girişimin hemen ötesine yerleşiyor, spermi içime akıyor, sıcaklık kanalımı dolduruyor.

"Aman Tanrım, Orion!"

"*Siktir*," diye fısıldadı, neredeyse benim kadar şok olmuş gibi görünüyordu, kalçaları sık bir şekilde pompalarken, tohumunu içime döküyordu.

"Orion, sen... biz..."

Panik, zevk, kafa karıştırıcı bir coşku... Orion'un içime boşalırken hayranlık dolu yüzünü görünce her şey göğsümde çarpışıyor.

Zihnimin derinliklerinde bir ses mantıkla savaşmaya çalışıyor, ama bunun yerine ilkel bir şey kontrolü ele geçiriyor. Birdenbire istememem gereken şeyleri istiyorum. İstememem gereken şeylere *ihtiyaç duyuyorum*. Bu riskin getirdiği adrenalin beni ona bir uyuşturucu gibi çekiyor.

Bekaretim bıçak sırtında sallanıyor. O içime giriyor ve en kötüsü, ben bunu *istiyorum*.

Tanrım, benim neyim var?

"Orion?" Sesim titriyor, kalbim hızla atıyor, korku ve ihtiyaç arasında kalmış durumdayım. İsyan ve teslimiyet. Kaçma ya da doğrudan yasak olana doğru uçuşa dürtüsü.

Daha fazla, lütfen. Beni sadece senin için kır. Beni senin yap.

Daha iyi bir karar vermek için tekrar deniyorum. "Yapmamalıyız, Orion.

Ben... doğum kontrol hapı kullanmıyorum..."

"Şşş, bebeğim." Başparmağı yavaşça kalçamda rahatlatıcı dairesel hareketler yapmaya başlar. "Sorun yok. Ben zaten biliyorum. Güven bana."

Onun güven verici sözleri, nabzım hala hızla atmasına rağmen zihnimdeki fırtınayı yatıştırır. Boynumdaki eli beni geriye doğru eğerek göğsüne yasladığında vücudum onun için kolayca bükülür.

Boynuma fısıldar. "Bunu istiyoruz, değil mi?" Tartışmadan yutkunurum.

Dişleri cildimi hafifçe sıyrır, ısırma vaadiyle.

Tanrım, ben deli miyim? Bu dikkatsizce, dürtüsel... olmamam gereken her şey. Yine de içimdeki vahşi taraf, onun beni işaretlemesini, beni tamamen sahiplenmesini istiyor.

"*Lütfen*," diye inlerim, onu beni tuzağa düşürmesi için mi, yoksa özgürleştirmesi için mi yalvardığımı bilemeden. Ya da ikisini birden.

"Yakında," diye mırıldanır. "Yakında sana her şeyi vereceğim, Luna. Her şeyi."

Kalçalarımı kaldırıyor, penisinin daha derine girmesi için açığı değiştiriyor. Vücudumun direncini alaycı bir şekilde zorlarken ben nefesimi tutuyorum.

"Siktir, benim için kendini nerede sakladığını hissedebiliyorum," diye saygıyla fısıldıyor.

"Ne... ne yapıyoruz?" Sesim titriyor, ama onun bakışları beni sakinleştiriyor, ham bir açlıkla sarılmış kesin bir dinginlik.

"Benim her parçam karım Luna'ya ait," diye homurdanır, taviz vermeden. "Benim her şeyim *sana* ait."

Kalbim acı içinde atıyor. Dudaklarımı ısıırıyorum, kalçalarımı eğerek onun içime girmesine izin veriyorum, açılımı genişletiyorum. Beni kırmaya yetmeyecek kadar, ama yine de beni yok etmeye yetecek kadar.

Hareket edebilirdim. *Etmeliydim*. Ama etmedim. Ve ikimiz de istemediğimi biliyoruz.

Çünkü onun bu yanı, bedeninin benimkiyle dans ettiği içgüdüsel hali, neredeyse etimi delen ısırıkları, beni neredeyse her şekilde sahiplenme şekli... Orion, içimde derinlerde saklı olan, ihtiyacım olduğunu bilmediğim ama artık sonsuza dek arzulayacağım bir şeyi ortaya çıkardı. *Ondan*.

Başparmakları kıkımın üstündeki çukurlara bastırırken, tekrar öne doğru eğiliyor ve geçmeyi reddettiği sınırdan duruyor. Sonra eli belimi kavıyor, diğer eli ise ıslak saçlarımı kaldırıp omzuma atıyor ve dövmemi ortaya çıkarıyor.

Gözlerinde sahiplenici bir ateşle dövmeyi öper, içime sızmaya çalışan korkuyu buharlaştırır. Tek bir bakış ve içimdeymiş gibi samimi hissettiren o kadar hassas bir dokunuşla, içimde korkunç bir duygu yangını çıkarır.

"Bir gün seni kıracağım, benim pervasız küçük kuşum. Kanını bir yemin gibi taşıyacağım ve seni sonsuza kadar benim yapacağım." Bakışları içimi yakıyor, avucunu karnımın üzerine koyarken karanlık bir vaatle. "Eğer henüz yapmadıysam tabii."

THIRTY-THREE FOUETTÉS

Kabul etmek istemem ama bugün her şeyi mahvettim galiba.

Ondan çıktığım anda, bunun olduğunu gördüm, beni gerçek zamanlı olarak dışladığını izledim. Garip olan şey, konuşmaya devam etmesiydi. Ama bana değil. Bana karşıydı.

Hızlı ateş eden cümleler, sanki orgazmın verdiği coşku onu hızlı ileri sarmış gibi, baş döndürücü bir hızla geliyordu. Enerjisini bir şekilde harcamak zorundaydı ve ağzı bunun için en iyi seçeneğiydi — hiçbir şey söylemeden ve her şeyi aynı anda söyleyerek, yaptığımız şeyi gürültünün altında gömmek istercesine kelimeleri üst üste yığıyordu.

Ve yine de, nefes nefese konuşurken, birlikte küçük bir öfke patlaması yaşamış olabileceğimizden tek kelime bile etmedi.

Lanet olsun, ben ne yaptım böyle?

Ve bunu tekrar yapmam çok mu kötü olur?

Bunu *konusabilseydik* kendimi daha az berbat hissederdim.

Ama ona biraz zaman tanıdım, böylece söylemesi gerekenleri biraz daha erteleyebildi. Zamanlama iyi oldu, çünkü gece çökmeden ya da fırtına gün ışığını yutmadan önce daha fazla yol açmam gerekiyordu. Ama başaramadım ve gece geç saatlere kadar çalıştım. Kulübede bulduğum pala artık tereyağı bıçağından bile daha kör, yağmur da üzerimdeki çamur ve kiri temizledi.

Luna, onun burkulması konusunda aşırı koruyucu olduğumu söyleyerek, onsuz gitmemi istememişti. Ama yapacak bir şey yoktu. Ne kadar ısrar ederse etsin, bileği iyi *değildi*.

Bu yüzden, gece bir civarında geri döndüğümde, küçük kuşumun ateşin ışığında uçup durduğunu görmeyi beklemiyordum.

Tüm mobilyaları kenara itmiş, dökme demir soba etrafında bir hale yayarken, kollarını başının üzerine kaldırmış dönüyor. Yırtık pırtık tütüsü havalanıyor ve onun için tasarladığım seksi dövmeyi ortaya çıkarıyor. Saten terlikleri iplik iplik olmuş, korsesi ise dik ve yuvarlak göğüslerinin üzerine kaymış.

Kapıda durup hayranlıkla izliyorum. Dansı hipnotik, ama biraz dengesiz, annemin eski müzik kutusundaki kırık balerin gibi. Ama küçük heykelcikten farklı olarak, Luna'nın bacakları kesik ve morarmış, karışık bukleleri sırtında sallanıyor ve bir elinde bir sürahi kaçak içki tutuyor. *Black Swan* solosu gibi, fouetté'yi fouetté'nin ardından yapar. Her biri mükemmel, kontrollü ve ben alışkanlıktan sayarım.

... *Yirmi dokuz. Otuz.*

Belki de ayak bileği sandığımdan daha iyidir.

Otuz bir.

Otuz iki...

Bekle, hala devam ediyor.

Otuz üç...

Ekstra dönüşte sallanıyor, gülüyor ve ben de baltayı ve tatar yayını bırakıp tam zamanında atlayarak, kafasını sobanın arkasındaki şömine rafına çarpmadan onu yakalıyorum.

Kıkırdamaları bulaşıcı ama zoraki gibi, gülümsemesi fazla parlak ve ateşin ışığı göz bebeklerinde titriyor, o kadar geniş ki, berrak mavi halkalarını zar zor seçebiliyorum.

Kızımda bir terslik var.

"Luna," diyorum nazikçe. "Ayak bileğin ağrımıyor mu?"

"Hayır," diye cıvıldayarak, onu dik tutamadan kucağımdan atladi. Ayak parmaklarını uzatarak, tülle sarılmış bacağının üst kısmındaki sıkı fiyonku gösterdi. "Gördün mü? Hatta onu sevimli bile yaptım."

"Evet, öyle," diye gülüyorum, sırlıslıkla olan gömleğimi çıkarıp kırıya asıyorum. "Endişelenmişim..."

"Endişelenme," diye tersler.

Kaşlarım havaya kalkar.

"Tamam..." Kafamın arkasını kaşıyorum. Soğuk damlalar ensemden aşağıya akıyor ve beni titretiyor. "Uh, uyanık olmak için biraz geç değil mi? Akşam yemeğini yedin mi?"

Aslında öyle olduğunu sanmıyorum, çünkü ayrılmadan önce ona alabalık pişirmiştım ve seramik tabak hala ocakta, üstünde alüminyum folyo ile duruyor.

"Hayır." Bu kelime dudaklarından dökülür. "Uyuyamadım. Aç değildim."

Zorla gülümsüyorum. "Ah, senin için kemiklerini ayıklamış olmama rağmen mi?"

Ama o zaten kendi kendine mırıldanıyor, kafasında başka bir yerde, tekrar sallanıyor. O anda şöminenin yanında mason kavanozlarını görüyorum, onu yakaladığımda elinden düşen sürahiyi.

Dişlerimi dilimle gezdiriyorum. Sürahinin kapağı kapalı, ama sürahi ve kavanozların açılmış olup olmadığını anlayamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ona yaşattıklarımın sonra, kendini rahatlatmak için içki içtiği için onu suçlayamam. Onu hiç böyle görmemişim, gözlerindeki çılgınlık normal parti coşkısından çok farklı.

"İçki mi içtin Luna?"

Gülümsüyor. "Hayır."

Tereddüt ediyorum. "Emin misin?"

Çenesini sıkıp, "Eminim" diyor. Gözleri hariç, gülümsemesi parlak, suçlayıcı ve keskin. "*Bebeğin* iyi."

"Tanrım." Göğsüm sıkışır. "Mesele o değil."

"O zaman neyle ilgili? Bekle. Biliyor musun?" Beni eliyle uzaklaştırır. "Umurumda değil. Gel dans edelim."

O elimi tutmaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum. "Ne oluyor Luna? Umursuyorum. Ne oluyor şu anda? Bu sen değilsin."

"Hiçbir şey olmuyor. Bu sadece *gerçek* ben."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, değil. Sen böyle konuşmazsın."

"Nasıl konuşuyorsun?" Sürahiyi alır ve yanına sarkıtarak tutar.

"Hiçbir şeyi umursamıyormuşsun gibi." Yutkunuyorum. "Aramızda olanları umursamıyormuşsun gibi."

Tereddüt eder, sonra omuz silker ve sürahiye bana doğrultur.

"Belki öyle, belki değil. Ama sen bilemezsin. Benim hakkımda bilmediğin *çok şey* var. Mesela sarhoş olmadığımı. Ayak bileğim sadece aptalca davranıyor ve sürahi dengemi sağlamama yardımcı oluyor." Bir pirouette ve şeytani bir gülümsemeyle fikrini belirtir. "Ya da daha önce başladığın şeyi bitirmeni istediğimi."

Serbest eli nemli göğsümden aşağı kayıyor ve sonra yumuşak dudakları aniden açgözlü, dağınık bir öpücükle dudaklarıma çarpıyor. Tabii ki, kaçak içki kokusu yok.

Ne oluyor?

Tırnakları vahşi bir coşkuyla karın kaslarımı tırmalıyor ve zaten su ağırlığından dolayı aşağıya kaymış olan kot pantolonumun bel kısmına kadar iniyor.

"Hey, hayır... dur," diye yarım yamalak bir emir veriyorum. Kot pantolonum çıkarılırsa, oyun biter. Onun hevesli kıcını hemen alacağım.

Ama o, sanki ele geçirilmiş bir kadın gibi titreyerek ve çılgınca kemerimle uğraşıyor. Sanki bunu yapmak zorunda gibi.

Kara kalbimin derinliklerinden irade gücümü toplayarak homurdanıyorum. "*Hayır* dedim, Luna."

Donup kalır. Nefes verip, onu benden uzaklaştırmak için omuzlarına sertçe ellerimi koyarım.

"Biraz ara verelim, tamam mı?"

Bana doğru bir hareket yapmaz, ama gözleri benim inip çıkan göğsümden dolaşırken dili dudaklarının üzerinde gezer.

İnliyorum. "Bana öyle bakma." Kot pantolonumun içinde penisim zonkluyor, ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. "Bunu tekrar yapmadan önce bugün olanları konuşmamız gerek."

Gözlerini kırıştırır, sonra başını eğip hafifçe gülümser. "*İstemiyorum.*"

Endişe beynimin arkasını deliyor.

Tamam, yön değiştir.

"Peki. Henüz yapmayacağız." Onu bırakıp geri çekildim, ona alan açtım. "Ee, bugün ne yaptın?"

"Oh, bilirsin. Tamamen *hiçbir şey*." Diye homurdanır. "Oh, bekle, yağmurda dans ettim. Çok eğlenceliydi."

"Yağmurda mı? Akşam olana kadar yağmur yağmadı ve o zamandan beri gök gürültüsü ve şimşek var. Luna, bu tehlikeli."

"Tanrım, ne kadar da keyif kaçırıcı birisin. İşler gerçekten kötüye gitmeden önce durdum." Sonra yaramazca sırıttı. "Yoksa durmadım mı? Belki de şimşek benim spot ışığımdı. Belki de gök gürültüsü benim alkışlarımdı. Belki de *pervasızdım*. Bilirsin, benim tarzım. Tüm yanlış şeyleri yapmak. Tüm dürtülerime boyun eğmek. Ya da belki de *kaçıran adamla* neredeyse sevişerek *tüm bunları* sistemimden attım."

"Yine mi o konuya döndük?" Yanağımı ısırp bir kez başımı salladım. "Tamam, bebeğim. Konuşmak istemediğini söyledin, ama belli ki istiyorsun. O zaman konuşalım."

"Hayır," diye karşılık verdi. Demir sobanın arkasındaki sürahi ve şömine rafını denge için kullanarak, ayaklarını dışarı çevirdi ve dizlerini bükte. "İstemiyorum."

Hayal kırıklığıyla nefes veriyorum. "Yani pasif-agresif olmayı mı tercih ediyorsun?"

O birden durur ve ben irkilirim. "Siktir, özür dilerim. Bu çok sert oldu..."

"Sorun yok! Ben iyiyim. Neden biliyor musun? Çünkü umurumda değil." Sesi ipek gibi yumuşak ama çelik gibi keskin. "Konuşmak istemediğimi söyledim ve istemiyorum."

"Ama *ben* istiyorum."

O, şömine rafından iterek bu sefer daha hızlı bir şekilde dönüyor.

"Çok yazık."

Konuşacak bir şey yok."

"Hayır, var." Elini tutuyorum. Dokunmamızdan rahatsız olmuş gibi bana ters ters bakıyor. "Az önce olanları konuşmalıyız. Seni rahatsız ediyor gibi görünüyor. Göl. Nasıl bittiği..."

Gözleri büyüdü, sonra dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "*Kesinlikle* bunu konuşmak istemiyorum."

Yüzünde neler olup bittiğini anlayabileceğim bir ipucu arıyorum. Onu yıllardır izledikten sonra, bu kızı *tanıyorum*. Ama sanki bu duvarın arkasında bir yerde hapsolmuş gibi, bu sefer aşamayacağım bir savunma duvarı.

"Neden bunun hakkında konuşmak istemiyorsun?"

"Bir neden seç!" diye patlar, sürahiyi yere atar. "Beni takip ettin. Birini öldürdün. Beni kaçırdın?! Ve daha önce? Tanrım, sen

beni sikmiş olsaydı daha iyi olurdu. Bir kızı bakireliğini bozmadan hamile bırakmak mı? Tarot falcısı olabilirdim, ama bakire olarak ölmenin kartlarımda olmadığına emin olabilirsiniz. Neden işi bitirmedin? Hiçbir önemi yok ki.

Geriye doğru sendeleyerek elini bıraktım. Kendi bıçağımla bıçaklansam daha az acırdı. Bir şekilde en hassas noktayı bulmuş ve acımasızca bastırmıştı.

Yutkunuyorum. "Senin için önemsiz olabilir Luna... ama benim için önemli. Seninle ilgili olarak çok yanlış yaptım. Bizimle ilgili olarak. Seni benim yapmak, bunu doğru şekilde yapmak, benim için önemli."

Bir an için, gözleri hassasiyetle yumuşar, ama ellerini beline koyduğunda bu yumuşaklık bir anda kaybolur.

"Yani benim bekaretimi almadan önce beni hamile bırakmak 'doğru şekilde yapmak' mı? Spoiler uyarısı. Yanılıyorsun, çünkü bana doğru zaman gibi geldi!"

Bir an duruyorum. Onun bu sözleri... benim çocuğumu taşıma ihtimalinden dolayı üzgün değil. Onu sahiplenmediğim için öfkeli.

Göğsümde umut belirir, ama bir adım attığımda içimden gerçek bir hırıltı yükselir.

"Seni alacağım, karım. Elimden gelen her şekilde." Sesim derinleşir, boğuk ve sahiplenici bir hal alır. "Seninle bir çocuk sahibi olmak sadece yollardan biri, bu yüzden bugün içine girdiğim için üzgün değilim. Bir saniye bile düşünmeden tekrar yapardım. Ve seni benim yaptığım anın tadını çıkarmak istediğim için özür dilemeyeceğim. Bunu yaptığımda, bunun senin için de önemli olduğuna dair en ufak bir şüphe bile olmayacak."

Titriyor, omuzlarından direnç kayboluyor. Sonra başını sallıyor. Sonunda konuşmaya başladığında sesi acı dolu.

"Hayır. Hayır, bu çok fazla geliyor. Haklıydım. Bunu yapamam."

Korku içimi kemiriyor ve yaralı bir kuşa yaklaşır gibi ona dikkatlice yaklaşıyorum, bir başka temkinli adımla aramızdaki mesafeyi daha da kapatıyorum.

"Bak, bence bunların hiçbiri seni üzen şey değil. Ne göl, ne de senin içine girmem." Onu dikkatle izliyorum. "Ben yokken bir şey oldu. Ama tahmin etmek gerekirse, o olaydan önce bir şeyler başlamıştı."

Korku, gümüş mavisi gözlerinde bir ayna gibi bana yansıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Durmadan konuşuyorsun. Yemek yemedin. Acıya dayanıklılığın gerçek dışı. Sen yorgun değilsin, ama ben bitkinim. Ve ruh halin..."

"Ruh halim ne olmuş?" diye meydan okur.

Yüzümü buruşturuyorum. "Kaba olmak istemem ama çok değişken. Bir saniye mutlu, bir saniye sonra kızgın. Sonra da üzgün."

Benden uzaklaşıyor, yumruklarını sıkıp açıyor, tekrar tekrar. Sanki elinden gelen her şekilde enerjisini yakmaya çalışıyor gibi. Bacakları titriyor ve ayak bileği iyileşmiş olsaydı, onu yakalayamadan benden uzaklaşacağından hiç şüphem yok.

Kaşlarım çatılır. Kendini kontrol altında tutmaya çalışsa da, sanki benim görmemi istemediği bir yanını ortaya çıkarmaktan kendini alamıyor gibi. Onu durdurmam mı yoksa ona yardım etmem mi gerektiğini bilmiyorum. Ya da yapabileceğim bir şey var mı?

Kahretsin, ben bu kadar çaresiz hissediyorsam, onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Sesim çatlıyor. "Ne oluyor Luna? İyi misin?"

Hala duvara dönük olarak burnunu çeker. "Tabii ki, o hiperseksüel bileşeni düşünmez..."

Nabzım hızlanır. "Ne?"

"Hiçbir şey. Unut gitsin. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." "Luna..."

O dönerek bağırdı, "Ben *iyiyim!*"

Onun tükürdüğü zehir başka herhangi birini geri püskürtebilirdi, ama ben onun gizli cephaneliğinde ne varsa hepsine hazırlıklıydım. Neler olduğunu bilmiyor olabilirim, ama kızım söz konusu olduğunda çabuk öğrenirim.

"Bebeğim," diyorum. "Bence iyi değilsin."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, tamam mı? Beni takip ederek tüm cevapları bulabileceğini mi sanıyorsun? *Bilmiyorsun*. Sen... *burada* değildin." Parmağını göğsüne batırır. "Benim dışarıda tutmak için deli gibi mücadele ettiğim şeyi görmedin, ve bir hafta içinde, hepsi *buraya* geldi."

Parmağı şakağını o kadar sert bir şekilde dürtüyor ki, küfredip ellerini tutmak için atıyorum. Çaresiz bir çığlık atıyor ve beni itmeye çalışsa da bana sarılıyor

beni itmeye çalışsa da bana yapışır. Duygular onu boğar ve gözleri hala vahşi ama *ona ait olan* bir rahatlama için yalvarır.

"Bu çok fazla, Orion. *Her şeyi hissediyorum*. Ben ben değilim..."

Son cümlesini, beni derinden *sarsan* bir hıçkırıkla keser ve göğsüne yaslanır.

"Sorun yok. Ben buradayım. Benimle konuşabilirsin. Sakin ol."

Onu kollarımla sarmaya çalışıyorum ama beni itiyor. "Hayır, hayır, hayır, *hayır*." Şimdi gözyaşları serbestçe akıyor, sürahiyi kaparken tekrar ve onu sanki onu koruyacakmış gibi kendine saklıyor. Benden mi, içindekinden mi, yoksa her ikisinden mi, bilmiyorum. Onu rahatlatmak için fiziksel olarak acı çekiyorum, o ayakları üzerinde ileri geri sallanırken ne yapacağımı bilemiyorum.

"Lütfen beni zorlama. Konuşursam, hissedirim. Artık hissedemem. Çok fazla hissettim. Bu çok fazla, Orion, lütfen..."

"Tamam, tamam," diyorum yumuşak bir sesle, geri adım atıp içimi kemiren suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Kalbim ve düşüncelerim ona yardım etmenin yollarını ararken, içgüdülerim yüksek ve net bir cevap veriyor.

"O zaman dans edelim."

O da buna başlar. Elimi uzattığımda kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Bu dansı bana ayırır mısın?" diye ikinci kez soruyorum, ilk seferkinden daha da gerginim.

Gözleri yaşlarla dolmuş, şüpheyile bana bakar, avucuma bakar ve tekrar bana bakar.

"Sen... benimle dans etmek mi istiyorsun?" Sesi o kadar zayıf ki, içindeki belirsizlik ve umut göğsümü kaldırımda açan bir çiçek gibi yarıyor.

Yeminim güçlü, hiç olmadığı kadar emin. "Her zaman seninle dans etmek isteyeceğim, küçük kuş."

Utangaç bir şekilde dudağını ısırırken, parlak bakışları ışıltıyor. Sonra yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve Luna Bordeaux dans etmek için elimi tutuyor.

BLACK SWAN PAS DE DEUX

Luna'nın güveni beni rahatlamaktan neredeyse çökertiyor. Onu korkutmamak için kendimi sakinleştirerek burnumdan yavaşça nefes veriyorum. Tekrar benden uçup gideceğinden o kadar korkuyorum ki, onu kollarıma çekmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Onu nazikçe çıplak göğsüme çekiyorum, diğer elim ise belinin alt kısmında duruyor.

Kaşları hala çatık, temkinli. Ama beni, tek odalı kulübeye sığacak kadar küçük adımlarla yavaş, değiştirilmiş bir vals yapmaya izin veriyor. Kıvrımlı bir nehri hatırlatan bir halk şarkısı mırıldanıyorum ve onu nazikçe döndürüyorum. Sürahiye kaldırıyor ve sağlam ayağıyla bir kez dönüyor, kaçak içkinin vücut ağırlığını dengelemeye yardımcı olduğunu ve böylece kötü ayak bileğini kullanmaktan kaçınabildiğini kanıtlıyor.

Ama onu tekrar kendime yaklaştırdığımda, sürahiye elinden alıp şömine rafına koyuyorum.

"Artık ona ihtiyacın yok. Onun yerine beni kullan."

Onu bir dönüşü yönlendirmeden hemen önce gözleri parlar, elim belini sabitler. O kadar hızlı döner ki, tutusu havada uçuyormuş gibi hafifçe dalgalanır. Kollarımın arasına geri döndüğünde yüzü yumuşamış, vücudundaki gerginlik neredeyse tamamen kaybolmuştur.

"Dans etmek yardımcı oluyor," diye fısıldıyor, başını göğsüme yaslayarak.

Gurur ciğerlerimi doldurur, onları saran sıkışıklığı gevşetir ve dudaklarımı başının tepesine bastırırım.

"O zaman istediğin kadar dans edelim, bebeğim."

Onu izlediğim tüm zaman boyunca, Luna'yı kaygısız, mutlu, kızgın, yaramaz, küstah... aklımdan geçen her şekilde gördüm.

Ama bu yeni bir şey. Bu yumuşak, kırılğan tarafı. Eğer az önce gördüğüm şey onun başka bir yönü ise, ki çok az kişinin görme ayrıcalığına sahip olduğunu hissediyorum, o zaman ben de o yönünü en az onun kadar, belki de daha fazla tanımak istiyorum. Luna'nın öfkesine huzur vermek istiyorum ve şu anda bana sarılıp teselli arayan hali, Kader'in onu bana ait kıldığını bilmem için ihtiyacım olan tek kanıt.

Onun içindeki enerjiyi neredeyse hissedebiliyorum ve o, görünürde bu enerjiyi kontrol altına almaya çalışır gibi titrediğinde her seferinde içim sızlıyor. Onu sakinleştirmek için içgüdülerime kulak veriyorum — mırıldanmak, şarkı söylemek, saçma sapan şeyler konuşmak — sessizliği doldurmak için, onun bunu yapmamak için mücadele ettiğini anlayabiliyorum.

"Bir bakalım," diyorum. "Fury hollers'ın bir başka kuralı..."

Gözleri benimkilere kayıyor ve ben gülümsememi bastırıyorum. Zihninin derinliklerine dalmıştı, ama bunun onu bana geri getireceğini biliyordum.

"Yaprakları, ormandaki isimleri, boya izlerini zaten geçtik," diye devam ediyorum. "Oh, işte bir tane daha. Sessizse, tek avcı sen değilsin."

Yumuşak bir sesle tekrarlar. "Sessiz... tek avcı değil..."

"Doğru," diye başımı sallarım. "O yüzden, sana koşmanı söylersem, koş, tamam mı? Ne olursa olsun. Seni bulurum."

Kaşlarını çatar. "Söz veriyor musun? Henüz ormanda pek iyi değilim." Bu sefer gülümsememi saklayamıyorum. "Evet, söz veriyorum."

"Tamam. O zaman ben de söz veriyorum."

Eğer benim sözüm geçerse, bir daha asla tehlikeden kaçmak zorunda kalmayacak. Ama burada hiçbir şey garanti değil. Bana güvenmesi işin yarısı. Diğer yarısı ise onu silahlandırmak.

O zihnine çekilmiş, dökme demir sobadaki közlere boş boş bakıyor, ben de boğazımı temizliyorum.

"Bu arada," diye başlıyorum. "Artık beni öldürmeyeceğini düşünüyorum." "Ne?" Gözlerini ateşten ayırarak gözlerini kırıştırıyor.

"Artık beni öldürmeyeceğini düşünüyorum. Bu da *demek oluyor* ki, yarın tatar yayı kullanma hakkını kazandın."

"Oh."

Kahretsin, bunun işe yarayacağını umuyordum. Ama o karşılık vermiyor ve yüzümü o kadar uzun süre inceliyor ki, neredeyse bir sonraki adımımızı kaçırıyordum. Sonunda sessizliğini bozdu.

"Uzaklaştığım için özür dilerim."

"Önemli değil," dedim çabucak. "Kimse her zaman *formunda* olamaz. Sadece geçen hafta bile yeterince zorluk yaşadın."

O yüzünü buruşturur. "Evet. Eh, bu bazen olur. Ama hiç bu kadar kötü olmamıştı. Bugün çok fazlaydı." Sesi titrer, sonra fısıltıya düşer. "Korkunçtu."

"Siktir, tüm bunlar gölde olanlar yüzündense..."

Kafasını sallar, yüzünü buruşturur. "Ondan bahsetmiyorum. Henüz bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Şu anda çok ağır geliyor. Her şeyi sessizce hissetmem lazım, sonra yüksek sesle konuşabilirim."

Göğsüm sıkışarak başımı sallıyorum. "Tamamen anladığımı söyleyemem. Ama eninde sonunda bunu konuşmamız gerekecek." Suçluluk duygusu göğsümü daha da sıkıştırıyor ve sözlerim durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Kendimi kaptırdım. Bu sabah yanında uyandığımdan beri seni düşünmeden duramıyorum..."

Gözleri büyür ve o hareketsiz kalırken ben kekeleyerek dururum.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Bakışları benimkilere çevrilir. "Uyumam lazım."

Kaşlarımı çattım. "*İhtiyacım var*" derkenki ses tonunda beni rahatsız eden bir şey vardı, ama boş verdim.

"Tamam, uyuyalım."

Onu tuvalete götürüp geri getirirken, gözümün önünden hiç ayırmadım. Artık daha sakin, ama hala derisi vücuduna uymuyormuş gibi kıpır kıpır. Her hareketini analiz ederek, yüksek alarmda olmaktan kendimi alamıyorum.

Onu *hiç* böyle görmemiştim. Gergin. Bir saniye önce coşkulu, bir saniye sonra acımasız, son saniye kırılgan. Sanki her an içe patlayabilir ya da dışa patlayabilirmiş gibi, en ufak bir yanlış dokunuş onu tetiklemeye yetiyor.

İçeri döndüğümüzde, kırıktan kuru gömleğimi alıp ona uzattım.

"Gömleğimi giy, bebeğim."

Tartışmıyor, sadece iç çamaşırlarına kadar soyunuyor ve benim onun için genişlettiğim açıklığa giriyor, yardım etmeme izin veriyor

. Elbette giyinmesine yardım etmeme ihtiyacı yok. Ama benim için *bir şeyler* yapmak kaslarımdaki gerginliği biraz olsun azaltıyor.

Etek ucu dizlerinin hemen üstüne kadar uzanıyor. Flört yok. Kurnaz şakalar yok.

Sadece... sessizlik.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

O karyolaya oturduğunda, ben de aynı şekilde sessizce boxer şortuma kadar soyunuyorum. Kapıya yaslanıp yavaşça "yatağıma" çökünce, nabzım boğazımda ağır bir endişe yumruğu gibi atıyor.

"Orion?"

"Evet?" Otururken donup kalıyorum.

O, karyolada geriye kayarak kendini daha küçük gösterir ve battaniyenin kenarıyla oynar. Utangaç sorusunu fısıldarken çok masum görünür.

"Benimle yatacak mısın?"

Kalbim acı içinde durur.

Yutkunuyorum, ama sesim hala kısık. "Emin misin?"

Tereddüt etmeden başını sallar, ama ben çoktan harekete geçmişim, yanındaki battaniyenin altına kayıyorum.

Ona yaklaştığım anda, ilkel bir şey beni ele geçirir, ama bu şehvet değildir. İhtiyaç. Ona dokunma, onu kucaklama, onu içinden parçalayan canavardan kurtarma ihtiyacı.

Uzanırken, bir kolumu beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Ulaşabildiğim her yerine dokunmak istiyorum, elimi dizinin arkasına geçirip bacağını bacağıma çekiyorum, elimle dövmesini okşayıp orada tutuyorum. Anında yanağını göğsüme yaslıyor, sanki benim Fury doğum lekemden bir nefes uzaklıkta rahatlık bulmak onun için dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. Olması gerektiği gibi.

Yumuşak eli göğüs kaslarımda üzerinde dolaşıyor. "Burada ne oldu?"

Bakmam gerekmeden, onun uyluk dövmesinde benim yaptığım pürüzlü yara izini takip ettiğini anlıyorum.

Nereden başlamalı? Nerede bitirmeli? Bu husumetin özelliği de bu. İkisi de yok.

Bu gece ona başka bir yük daha yüklemek istemiyorum, ama bu benim geçmişimin bir parçası, benim bir parçam ve yakında öğrenecek. Bu gece bana

Bu gece bana çok şey verdi, ona verebileceğim her şeyi hak ediyor.

"On yedi yaşındayken oldu," diye mırıldandım. "Bıçaklandım."

Parmakları hareketsiz, ama ben devam ediyorum. "Hayatımın en kötü gecesi idi. O zaman da bunları aldım." Bir elimi kaldırıp ateşin ışığında çeviriyorum.

Parmaklarım ve ellerimin üst kısımları nispeten zarar görmemişti, ama avuç içlerim? Arkalarında odaklanamayan ateşin titremesiyle, çıkıntılar ve parlak çukurlar ölü sinirler üzerinde hareketliymiş gibi görünüyordu. Gerçekten ironik.

"Yanıklar çok kötüydü. Ellerimde hala his var,
."

Gözlerim ateşe kayıyor, zihnim ise her zaman
Luna yatay bir çıkıntıyı parmağıyla izler, beni kendine geri getirir ve milyonuncu kez cehenneme düşmekten kurtarır. Sonra parmaklarını benimkilerle birleştirir ve göğsüme tutar.

"O öldü mü?"

Bana acımıyor. "Üzgünüm" diye fısıldamıyor ya da benim için ağlamıyor. Ve ben de bunu istemiyorum.

Luna bu hayata doğdu ve açıklamaya gerek kalmadan onun acımasızlığını anlıyor. O, bu değişimlerin, amaçlandığı gibi yarayı iyileştirmekten çok, yarayı deşmek gibi olduğunu sezgisel olarak biliyor. Onu bu dünyadan korumak istesem de, o da bu dünyanın bir parçası. O *bana* ait ve bir gün onu buna ikna edeceğim.

"O öldü," diye basitçe cevap veriyorum, oysa bu hikayenin çok daha fazlası var. Mesela ikisinin kaçtığı gerçeği gibi.

"İyi."

Bana yaslanıyor ve bir sonraki sorusu ağır bir şefkatle geliyor.

"Orion?" Düşünürken dudağını ısırırken yanağının hareket ettiğini hissediyorum. "Yaraların kabuslarıyla bir ilgisi var mı?"

Nefesim kesildi.

"Kabuslarım mı?"

Kafasını salladı. "Dün geceki gibi."

Aramızdaki her şeyi değiştiren kabus. Bilinsizken, uyanıkken hiç başaramadığım kadar ilerleme kaydettim. O kabus, ruhunun kapısını bana girmeme yetecek kadar araladı.

Ve bu gece de benim için aynı şey oldu.

Onu sevdiğimi biliyordum, ama şimdi Luna'nın birinin onu izlediğinden korktuğu anlarda ortaya çıkan gerçek yüzünü gördükten sonra, onu tamamen istiyorum. Ciğerlerine sızmak, her nefesi olmak, her düşüncesini öğrenmek ve onu iliklerine kadar anlamak istiyorum. Onu, büyüdüğüm taşra köyünden daha iyi tanımak istiyorum. Hislerimle, igdlerimle, gün ışığında, ama özellikle de fırtınalarında.

Alnını öpüyorum, bana bu kadar yaklaşmama izin verdiği için minnettarım. Bunun sonsuza kadar srmeyeceğinden korkuyorum. Ondan drşt olmasını rica ettim. Ben de ona drşt olmalıyım.

"Evet, bebeğim," yutkunuyorum, ama boğazım hala ağrıyor, saçlarına fısıldarken. "Yaralarım kabuslarımla ilgili."

DON'T STEP ON THE GRAVE

Bu sefer onu yalnız bırakmayacağım. Dün gecedен sonra mı? Hayatta olmaz.

Fırtına biraz dinmiş olsa da yol hala harap durumda, çamurla kaplı, dallar ve kayalarla dolu. Bu onun bileği için tam bir işkence ama onu geride bırakmak daha korkunç bir seçenek gibi geliyor.

Machete ile çalılıkları kesip, yolun üzerindeki taşları tekmeliyorum ki ayağı takılmasın. Buranın bir zamanlar insan yapımı bir patika mı yoksa hayvanlar tarafından aşınmış bir patika mı olduğunu hala anlayamıyorum. Her halükarda, umarım bizi buradan çıkarır da Luna'yı eve götürebilirim.

Arkamda, sanki onunla doğmuş gibi tatar yayımı tutuyor. Bir eliyle benim tasarladığım modifiye edilmiş tutacağı kavrarken, diğer eliyle ona öğrettiğim gibi oku aşağıya ve bizden uzağa doğrultuyor. Ağzı hiç durmasa da, başını çevirip etrafı dikkatle gözetliyor.

Bilinç akışı anlatımı, ürkütücü bir fon müziği gibi devam ediyor. İkimiz için de rahatsız edici derecede baskı altında, dağınık, kaotik. Ama o neşeli, ona "holler kurallarını" daha ayrıntılı anlattığım için heyecanlı.

Ona çok şey öğrettim, ilki buradaki yürüyüş tekniği oldu. İlk yola çıktığımızda narin ayakları bir Clydesdale atı gibi gürültüyle basıyordu ve karşılaştığımız her şeyi ezip geçiyordu. Bu yüzden ona zemini okumayı, topuktan parmağa doğru yuvarlanmayı ve dengeli bir adım atmayı öğrettim, böylece birkaç santim ötemizdeki uçurumdan aşağı yuvarlanmasın diye.

bu dağlarda her zaman mevcut olan bir tehlike, ama arkamda topallayan değerli bir yüküm olana kadar hiç korkmamıştım.

Tanrıya şükür, beni dinledi. Odaklanmak, içindeki fırtınayı yatıştırmaya yardımcı oluyor gibi görünüyor. Hâlâ enerjiyle titriyor, ama artık patlamak üzere değil. Anladığım kadarıyla, yorulmaya bile başlamış olabilir, bu da benim göğsümdeki gerginliği de yavaş yavaş hafifletiyor.

Orman onu da benim gibi sakinleştiriyor galiba. İnsanlar her zaman bu kadar ulaşılabilir olmamalı. Burada, dünyanın gri kaosundan kaçmak ve doğanın zengin renklerinde, parmaklarınızın altında hissettiğiniz pürüzlü ağaç kabuğu ve ufalanan toprağın sakinleştirici hissinde kaybolmak çok kolay. Benim için toprak ve çiçeklerin kokusu binlerce mutlu anıyı geri getiriyor. Müstakbel eşim de aynı şekilde sakinleşmiş olması, dün gece gerginleşen sinirlerine merhem gibi geldi.

Kollarımda dönüp durdu, ta ki içgüdülerim parmaklarımı saçlarına geçirmemi söyleyene kadar. Kafasını ovmaya başlar başlamaz nefes alış yavaşladı ve sonunda derin bir uykuya daldı. Ben de kısa süre sonra uykuya daldım ve dinç bir şekilde uyandım.

Gece korkuları yoktu. Anıların canlanması yoktu. Boğazımı yakıp kavuran çığlıklar yoktu. Sadece Luna'nın kollarında huzur vardı. Onu iki gecedir kucaklıyorum ve iki gecedir kabuslar uzak duruyor. Luna bana batıl inançlı diyebilir, ama ben gerçeği biliyorum. Bu bok tesadüf değil.

Onun kollarında uyumanın ne kadar *iyi* geldiğini söylemiyorum ve onun hakkında konuştuğu onca şeyin arasında, dün gece olanlardan da hiç bahsetmedi. Her şeyden çok utandığını hissediyorum, bu yüzden onu rahat bırakıyorum, tekrar kaymaya başladığının işaretlerini aramak için her sözünü dinlemiyormuş gibi davranıyorum.

Bahsetmediğim bir başka şey de... benimle ayak uyduramaması gerektiği gerçeği. Yıpranmış terlikler, parçalanmış tütü ve şu anda kaburgalarını deliyor olması gereken bir korseyle, ve kesinlikle o ayak bileğiyle. Ama geçici tül sargısını sıkılaştırdı ve yürüyüşü oldukça iyi idare ediyor. Sabah sisinde üşüdüğünü bile sanmıyorum. Benim ısrarımla ceketimi giyiyor, ama sanki sıcaklığını hissetmiyormuş gibi omzundan kayıyor.

Onun iyi *olmadığına* dair her işaret beni yıpratıyor, ama ben kötüye odaklanmamaya çalışıyorum. Enerjisi çok elektrikli, acı eşiği ise endişe verici derecede yüksek. Bu tür bir eşik, ancak savaşın bitene kadar kanadığını fark etmeyen savaşçılarda görülür. Endişeliyim, ama o iyi olduğunu ısrar ediyorsa... ona güvenmek zorundayım. Şimdilik, rahatça yan yana yürüyoruz.

Ta ki, saatlerce süren güven verici sesinden sonra aniden sessizleştiğini ve sinir bozucu olduğunu fark edene kadar. Sonra bir gümbürtü duyulur.

"Lanet olsun..." Luna homurdanıyor.

"İyi misin?" Durup omzumun üzerinden soruyorum, tehlike var mı diye etrafa bakıyorum. Sisli sisin içinde renkleri soluklaşmış yemyeşil bir çayırın üzerine çıkmışız. Bu çayırdaki bir şeyler... tanıdık geliyor.

"Evet, özür dilerim," diye cevaplar. "Bir şey gördüm sandım ve çarptım... Sanırım küçük bir çit miydi?"

"Çit mi?"

"Evet, demirden bir tane. Bacağım biraz incindi. Önemli değil. Ama... vay canına, harika."

Tehlike geçtikten sonra, baltayı indirip ona döndüğümde, arbaletini sırtına koyup yosunlu bir taşı incelediğini gördüm. Taş, yapraklar ve uzun otların arasında yarı gömülüydü ve bükülmüş, diz boyu paslı demir çitlerle çevriliydi. Dikkatli parmaklarıyla kiri temizledi.

"Sanırım bu bir mezar taşı," diye mırıldanıyor.

Kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Ne?" diye soruyorum, nefes nefese, yeni gözlerle etrafa bakıyorum.

Sis, çayırdaki ağır ağır ilerliyor ve karanlık taşlar, iskelet parmakları gibi yerden uzanıyor. Nabzım yavaşlıyor, baltam yanımda gevşiyor, birden tutamayacak kadar ağır geliyor.

"Her yerin otlarla kaplanmış olması ne yazık," diye devam eder, benim görüşümün daraldığını ve hareketsiz kaldığımı fark etmeden. "Onların bakımsız kalmasını görmekten nefret ediyorum. Çok üzücü, biliyor musun?"

"Ben... nerede olduğumuzu biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Öyle mi? Nerede? Bu, bir tür medeniyete yakın olduğumuz anlamına gelir, değil mi?" diye sorar yine o bilinç akışı tarzıyla, altı yıldır biriken yosunları silgeler. "Vay canına, taş bile kararmış. Sanki bir şey olmuş gibi..."

"Yangın," diye yumuşak bir sesle bitiriyorum, kömürleşmiş ağaç gövdesine boş boş bakarak, kül olmuş ve artık çitin tek çıkışını engellemeyen. "Her şeyi yaktı."

Elini mezar taşının üzerinde dondurur, orada olduğunu zaten bildiğim soyadını izliyordu. Sabah boyunca onu saran enerji sakinleşir. Bakışları yükselir, artık temkinlidir.

"Orion," diye fısıldar. "Burada yangın olduğunu nereden bildin?"

Ailemin altı yıldır kaçındığı taşı izlerim. "Çünkü annem burada öldü."

21 LUNA

CAGED BIRD OR BURIED BODY

Tamamen sessizleşene kadar vahşi doğanın ne kadar gürültülü olduğunu fark etmemiştim.

Sezon sonu çekirgeleri dalgalar halinde vızıldıyordu, rüzgâr solmuş yeşil ve altın rengi yaprakları hışırdatıyordu ve yağmur hala kayalara ve çam iğnelerine damlıyordu.

Ama tüm bunlar bu mezarlığın kenarında duruyor, doğanın kendisi sessizleşiyor, ölümün, nihai avcının önünde saygısını gösteriyor.

FURY soyadı mezar taşına gün gibi açık bir şekilde kazınmış, ama ilk ismin üzerine yosun yerleşmiş ve ben onu kazımaya cesaret edemiyorum. Az önce söylediği şeyden sonra korkuyorum.

"O değil," Orion, söylemediğim soruma cevap veriyor. "Teyzem orada gömülü. Flora Fury. Babamın kız kardeşi. O gün onun mezarını ziyaret ediyorduk." Keder, sesini çakıl gibi sertleştiriyor, o kadar sert ki boğazımı acıtıyor. "Flora Fury," diye tekrarlıyor, sesi titremez. "İsimler buralarda önemlidir. Onları yüksek sesle söyleyin, sonsuza kadar yaşasınlar." "Flora Fury," diye yumuşak bir sesle tekrar ediyorum.

Derin bir acı yüzünü kaplar, yerini öfke ve keder alır, bu duygular yüz hatlarını şekillendirir, kemiklerine işler, omuzlarını aşağı çeker.

"Whitby Rose Şapeli'ndeki mezarlık tarafsız bir yerdir. Her zaman öyleydi. Wildes ve Fury aileleri nesiller boyu ölülerini buraya gömdüler,

daha önce bile. Kutsal sayılan tek yer." Çenesini sıkar ve tükürürcesine, "Ama orası onun cenaze ateşine dönüştü."

Titrer, sonra sakinleşir, çenesini kaldırır ve elindeki palayı yanına indirir. "Annemin küllerinin çoğunu Fury topraklarına serptik, böylece King'e yakın olabilirdi. Geri kalanını," teyzesinin mezarını işaret eder, "en iyi arkadaşının yanına bıraktık."

Terk edilmiş mezarlığı gözden geçirip başını salladı. "Sanırım o zamandan beri kimse geri gelmedi."

Düşüncelerimin serbestçe uçup gitmesini engellemek için dilimi ısıyorum, bekliyorum, dinliyorum.

"Normal bir ziyaret olması gerekiyordu. Her zamanki gibi. Her ihtimale karşı..." Anıların içinde boğuluyormuş gibi boğulur. "Ben gözcü olacaktım."

Nefesim kesildi.

Orion, hayır...

"On yedi yaşında, bizi koruyacak kadar büyümüştüm. Ama Dash, doğum günümde bana verdiği yeni tatar yayını öğrenirken benimle birlikteydi. Dikkatim dağınıktı."

Yaralı elleri yanlarında daha da sıkı bir şekilde kıvrılır. Bir sonraki düzensiz nefesinde, her şeyin ters gittiği anı neredeyse hissedebiliyorum.

"Cam kırılma sesi duyduk. Sonra bir çığlık." Sesi kırılır. "O ve Hatch saldırıya uğradılar."

"Bir anne ve çocuğu mu?" Göğsümden kelimeler boğuk bir şekilde çıkar. "*Neden?*"

"Wildes'lar neden bir şey yapar ki? Ve Bossie Wilde'ın akrabaları en kötülerinden," diye acı bir şekilde cevaplar. "Nasıl başladığını bilmiyorum, Hatch bu konuda konuşmak istemiyor, ama sonra gördüğüm şey kuru çalıların bir anda alev almasıydı."

Kalbim boğazıma kadar yükseldi.

"Her yer alevler içindeydi. Bir ağaç çıkışın önündeki çitin üzerine devrilmiş, Momma ve Hatch'i mezar taşına sıkıştırmıştı. Ve Bossie Wilde'ın çocukları... Lanet olsun, onlar sadece orada *durmuş* izliyorlardı." Gözleri benimkilere kaydı. "Rufus ve Bart'ın babaları, ve benim hiç tanımadığım iki piç kurusu daha."

Öfke göğsümün içinde kaynıyordu. Orion'un bakışları mezara geri döndü, sanki her şeyi zihninde yeniden görüyor gibiydi.

"Dash doğrudan Momma ve Hatch'in yanına gitti, ama ben... ben öfkeyle dolmuştum. İkisi kaçtı. Üçüncü korkakya fırsat vermedim. Onu bıçakladım, ama o da beni bıçakladı ve yere yığıldı." Parmaklarını kalbinin üzerine, doğum lekesinin üzerine bastırır. "Acıyı bile hissetmedim. En azından o anda."

Yutkunur ve sesi daha da sessiz, saygılı hale gelir.

"Momma Hatch'i korudu, vücuduyla onu mezar taşına karşı korudu. Ağaç çatladığında" — bir kişinin sığabileceği kadar büyük bir kırık kısmı işaret eder — "ağaç üzerine düşmeden önce onu dışarı itti. Düşünmeden içeri girdim. Onu dışarı çıkardım."

Elleri, dokunsal bir anı gibi havada kıvrılıyor ve sadece bana karşı yumuşak olan pürüzlü avuç içlerini görünce kalbim acıyor. Yanık izleri. Hiç ayrıntılarını sormadım. Babam, insanların ona bu konuyu sormasından nefret eder, bu yüzden insanların kendi hikayelerini anlatmalarına izin vermeyi erken öğrendim.

Ama Orion'un kabusuna hiç hazır olabileceğimi sanmıyorum.

Sesi titriyor. "Çok geç kaldım. Dash elinden geleni yaptı, ama gövde onun uyulğunu ezdi. Hiç şansı yoktu." Mezar taşına doğru başını sallıyor. "Annem burada kollarımızda kan kaybından öldü."

Mezar taşındaki FURY yazısını parmağımla izliyorum, hatırladığımı fark etmediğim başka bir Fury ismi aklıma gelince dokunuşumda yeni bir saygı beliriyor.

"Ruth 'Queenie' Fury," diyorum, sözcükler boğazımda düğümleniyor. Bir an bekliyor, sonra elimi tutup beni kaldırıyor.

"O zamandan beri seni korudum. Bir şekilde. İlk başta buradan, hiçbir Wilde'ın Louisiana sınırını geçmemesini sağlayarak. Sonra sen on sekiz yaşına geldiğinde, New Orleans'a gittim. Senin gölgen oldum. Anlaşmaya sadık kalarak mümkün olduğunca uzak durdum, ama yine de karımı korudum. Her zaman."

O yaklaşırken kalbim hızla atıyor ve gözlerini kaplayan karanlık vaatle, ilk kez, o yemin için ne kadar ileri gidebileceğini tam olarak anlıyorum.

"Ama annemi öldüren canavarlardan birinin oğulları Bart ve Rufus'u gördüğümde... riske giremezdim."

Annemin ölümünü engelleyemedim. Ama bir Wilde, ya da *herhangi biri*, seni de alırsa lanetleneyeğim."

Mezarlık benimle birlikte nefesini tutmuş gibi görünüyor.

"İşte bu yüzden," diye geniş bir hareketle işaret etti, "ailelerimizin Troisgarde-Fury anlaşmasına ihtiyacı var." Yara izli avuç içleri benimkini kapattı ve nazikçe şöyle dedi: "İşte bu yüzden sana ihtiyacım var. Bu anlaşmanın bir lanet olduğunu düşünebilirsin. Ama *sen* benim kurtuluşumsun."

Bu sözler aramızda ağır bir yük oluşturuyor, göğsüme baskı yapıyor.

Taşları tekrar inceler, sonra nefes verir. "Ve Sol, ülkedeki en tehlikeli adamlardan biri. Kral ailesi onu tekrar oyuna sokmak istiyor."

O sözünü bitirmeden başımı sallıyorum. "Ve ben bunu kabul etmem mi gerekiyor? Benim, benimle hiçbir ilgisi olmayan bir kan savaşında bir tür pazarlık kozu olduğumu mu?"

Çenesi sertleşir. "Wildes ailesi bizimle yetinmeyecek. Babanın inkârı, ailenin zaten bu savaşın içinde olduğu gerçeğini değiştirmez. Bordeaux ailesi bizim kavgamızla en yakından ilgili olan ailedir. Wildes ailesi bizi yok ederse, sıradaki sizlersiniz. Troisgarde ailelerinin babaları bu ittifaka bağlılık yemini ettiler. Onlar onurlu adamlarsa, sözleri senettir, benimki de öyle. Sevdiğim insanların tekrar incinmesini önlemek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Sevmek mi?

Kalın, nemli dağ havası ciğerlerime doluyor. Beni mi kastetti? Ailesini mi? İkisini birden mi?

"Ya bu süreçte incittiğin kişi ben olursam?" diye soruyorum, neredeyse duyulmayacak kadar yumuşak bir sesle. "Yine de 'ne gerekiyorsa yapar mısın'?"

"Bu seni bu kaderden kurtaracaksa?" Gözleri yanmış mezar taşına kayıyor. "Yapardım, Luna. Ve bunun için bir gözümü bile kırpmadan uyurdum."

Sözleri içimi parçalıyor, ben de irkiliyorum. "Ama... ailem seni korumayı kabul edemez mi? Troisgarde'da işler böyle yürür."

O başını sallar. "Onlar güçlerini güçlendirmek için onlarca yıl geçirdiler. Sana şimdi ihtiyacımız var ve Troisgarde'ın sözünü tutacağından emin olmanın bir yolu yok. Evlilik olmadan olmaz."

Midem düğümlenir. "Demek bu yüzden evlilik Fury ailesi için bu kadar önemli?"

Cevap vermeden önce beni bir an inceler. "Evlilik, neredeyse kırılmaz ittifakları garanti eden tek şeydir. Artık herkesin saygı duyduğu tek kutsal bağıdır. Troisgarde kızları, her ailenin Kral Fury'nin soyuna bağlı kalmasını sağlayan anahtardır."

Kanım donar ve buz gibi bir kahkaha göğsümü deler. "Kızlar anahtar mı? Yani hiçbiriniz hangi kızı aldığınızı umursamıyorsunuz, yeter ki onu bağlayıp istediğiniz zaman silah veya kalkan olarak kullanabilesiniz?"

Orion, beni kendine çekmeye çalışırken ellerini sahiplenici bir şekilde ellerime sıkıca tutturur. Sesi hırıltıya dönüşür.

"Her şeyden sonra, öyle olmadığını *biliyorsun* Luna. *Sen* benimsin."

Tanrım, bu sesin tınısını seviyorum. Ama sevmemeliyim ve ayaklarım sabit kalıyor. Gözlerim mezara, ondan uzağa kayıyor, beni tüketmeye çalışan duyguların kasırgasına karşı mücadelemi kaybetmeden önce.

"Annen için üzgünüm, Orion. Sen ve ailenin yaşadığı her şey için. Bu hayal edilemez bir trajedi ve senin için çok üzüldüyorum. Ama..." Titrek bir nefes alıyorum. "O bu kavgada bir şehit oldu." Nefes veriyorum ve sonunda gözlerine bakıyorum. "Benden aynı şeyi yapmamı istemek çok acımasızca."

O geri çekilir, ellerimi sanki onu yakıyormuş gibi bırakır. Dudakları kıvrılır ve sıkı sıkı kapalı dişlerinin arasından zorlukla sözcükler çıkar.

"Annemin fedakarlığını, evlilik yemininizi yerine getirmenizi istemekle mi karşılaştırıyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Bu mükemmel bir karşılaştırma değil. Ama bunun yanlış olduğunu anlamalısın. Bu *benim* yeminim değildi."

"Tanrım." Elini yüzüne sürer, sonra düşük, acı bir kahkaha atar. "Benimle evlenmenin başına gelebilecek en kötü şey olduğunu mu düşünüyorsun? Dinlemiyor musun lan?"

O ağır adımlarla geri çekilirken, mezar taşı aramızda bir duvar haline gelirken, şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ailem ölüyor, Luna. Hoşuna gitse de gitmese de, baban hayatını riske atıp seni hedef haline getirdiği anda sen benim ailem oldun. Bu da demek oluyor ki, bu birleşme seni güvende tutabilecek tek şeyken, benimle evlenmek istememen umurumda değil."

Kendimi odaklanmaya zorluyorum, duygularım yeni zirvelere ulaşıyor, bu durum ve onun sözleri damarlarımda yanıyor. Yine de sesindeki kararlılık ve adanmışlık beni onun için eritiyor. Bu kafa karıştırıcı karışım beni asit gibi yok ediyor.

"Evlenmek isteyip istemediğim konusunda 'eğer' diye bir şey yok, Orion. Troisgarde kızlarının Furys'lerle evlenmeye zorlanmak istemediklerini oldukça açık bir şekilde ifade ettiğimi düşünüyorum. Eğer denersen, tekrar kaçırım."

Onun iğneleyici kahkahası beni yakıyor, yüzümü buruşturuyor. "Ve bence Furys'lerin umursamadığı da oldukça açık. Seçeneğin varmış gibi davranıyorsun. Üzgünüm, kuşçuk. Kara şövalyenle baş başa kaldın. Benden tekrar kaçmaya çalışırsan, seni tutmak için kanatlarını keseceğim."

Sözler aramızda bir ilmek gibi asılı kalır.

"Bu seni Wildes'lar kadar kötü yapmaz mı?" diye soruyorum keskin bir sesle.

Burun delikleri genişledi. "Onlara *hiç* benzemiyorum. Wildes ailesi istediklerini alır ve başkalarını umursamaz."

"Senin gibi değil mi?"

O tereddüt eder, sonra kararlılığını gösterir, sesi o kadar sakin ve kararlıdır ki çığlık atmak isterim. "Evet, kuşçuk. Benim gibi değil. Bu farklı. Her savaşta kayıplar olur."

"Benim özgürlüğüm senin için sadece bir *kayıp* mı?" Sesim istemeden yükselir. "Ne olmamı istiyorsun? Kafeste bir kuş mu?"

Hemen cevap vermez, sadece bakışlarını mezarlığa doğru gezdirir.

"Etrafına bak. Mezarlıkta bir ceset olmadığın için mutlu ol. Ben olmasam, sen de öyle olurdun."

Rüzgâr kesilmiş gibi nefesimi veriyorum. "Sen bir canavarsın."

Sesi kalınlaşır. "Eğer bir canavarsam, bunun sebebi beni öyle yapanlardır. Aradaki farkı anladığını söyle bana."

"Ben kimseye söz vermedim. Senin ailen benim ailemi şantaj yapıyor. *Farkı görüyor* musun?" Sesim kırılır ve kendimi kapana kısılmış ve görünmez hissettiğim için gözlerim yaşlarla dolar. "Ben herhangi biri olabilirdim."

Hırıltısı hızlıdır, tüylerim diken diken olur. "Sen *kimse* değildin. Sen benim Luna'msın. Sen kimseye söz vermemiş olabilirsin, ama ben sana söz verdim. Her zaman ve sonsuza kadar sadece *sen* olacaksın."

Donup kaldım.

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kapatır, derin bir nefes alarak göğsü inip kalkar, sonra gözlerini tekrar açar, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. "Ruh ikizimi bekledim. Sensiz, başka kimse yoktu. Kendimi senin için sakladım."

Onu izlerim, söylediklerini sindiremem.

"Hiç... hiç kimseyle birlikte olmadın mı?"

Kafasını sallar. "Birlikte olacağım tek kadın karımdır. *Sen*. Bu yüzden aramızdaki ilişkiyi doğru bir şekilde yürütmek istedim, sahip olduğum azıcık kontrolümle elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım." Dudakları küçük, çaresiz bir gülümsemeye bükülür. "Seninleyken tüm disiplinim bozuluyor. Senin kadar pervasız oluyorum."

Kafamı sallıyorum. "Ama neden? Beni tanıımıyordun bile."

"Önemli değildi. Bir şeyin benim olduğunu söylersen, onu hayatım pahasına korurum. King bana seninle evleneceğimi söylediği anda böyle oldu. Ama o zamandan beri seni izlemek, *seni* tanımak, Luna Bordeaux, beklediğime değdiğini kanıtladı."

Bakışları beni olduğum yere çiviliyor, ama uzuvlarımda hala bir uçma hissi var. "Sen benim nişanlımsın. Gelecekteki karım. Ve *sana* ait olan bir şey varsa, onu da aynı şekilde şiddetle koruyacağım." Yaklaşıyor, sesi yanağıma okşuyor. "Sen benim olduğun gibi, ben de seninim."

Titriyorum, tutunduğum azalan öfke ile damarlarımı dolduran ve kalbime hücum eden ilkel sahiplenme duygusu arasında kalmışım.

"Bu da benimle kalmak zorunda olduğun anlamına gelir," diye ekliyor ölümcül bir ses tonuyla. "Ömür boyu. Senin içinde bulunduğun tehlikeyi, ailelerimizin içinde bulunduğu tehlikeyi anlamayı bekledim, ama zamanımız azalıyor. Bir daha benden kaçmana izin vermeyeceğim ve seni kurtaracaksa benden nefret etmene izin vereceğim, o yüzden buna alış, gelinim."

Düşüncelerim parçalanıyor. O, yüzünde hiçbir ifade olmadan, soğukkanlılıkla kalbimi kırıp kanatlarımı keserken beni izliyor. Acı ve öfke tenimi yakıyor ve ben öfkeye bir can simidi gibi tutunuyorum.

"Peki o zaman. İstedğin gibi yap, ama beni açık ve net bir şekilde dinle." Yutkunuyorum ve hissetmek istediğim her şeyi tüm öfkemle söylüyorum. "Senden *nefret ediyorum*, Orion Fury."

Sadece çenesindeki hafif bir kas hareketi, bu sözlerin onu etkilediğini gösteriyor.

"İyi," der sonunda, sözlerinde neredeyse hiç üzüntü yok. "Görüyorum ki sonunda amacımı ulaştım."

Sonra devam eder ve ağaçları işaret eder.

"Orada," diyor, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "O beyaz kule Whitby Rose. Yakınında toprak bir yol var. Artık nerede olduğumuzu bildiğime göre, bizi buradan çıkarabilirim."

En son olmak istediğim yer onun yanında olsa da, en son olmak istediğim yer düşüncelerimle baş başa kalmak. Orion'dan ya da gerçeklerden daha çok kendimden korkuyorum.

"Seninle geleceğim," diye

mırıldanıyorum. "Hayır. Önce seni geri götüreceğim."

Sesindeki kesin tavır beni irkiltti. "Ne?"

Kafasını sallar. "Senin bir yük olmanı istemem."

"Ben yük değilim. Sana gayet iyi ayak uydurdum ve şu anda sadece sis var. Fırtına geçti."

"Bu mevsimde fırtınalar bir anda gelir ve gider," diye cevaplar. "Ve ıslak zemin karanlıkta yüz kat daha kötü olur. Kiliseden ana yola giden toprak yol en az yedi mil uzunluğunda ve arabamın o noktadan ne kadar uzakta olduğunu bile bilmiyorum."

Sonra yaklaşır ve sesi tanıdığım Orion'un yumuşak sesine döner. Aldatıcı nezaketi, parçalanmış duygularımı tekrar güvende olduğumuzu düşünmeye neredeyse ikna eder, ama o çoktan kalbimi kanatana kadar hırpalamıştır.

"Uyumalısın. Bir şeyler var. Seni zorlamadım ve senin alanına saygı göstermeye çalıştım. Ama dün gece?" Elini saçlarının arasından geçirdi. "Kahretsin, bu beni korkuttu, bebeğim. Bugün daha az gergin görünüyorsun, bu yüzden uyumanın yardımcı olduğunu düşünebilirim. Ama hala olması gerektiği kadar yorgun değilsin. Benim gibi, dürüst olmak gerekirse

Seni geri götürmem ve senin için en iyisini yapmam lazım. Arabayı aldığımnda seni bulabilirim."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve utanç duygusu boynuma kadar yükseliyor. Daha da kötüsü, o haklı. Uyumam lazım. Uyumazsam, olanları daha fazla saklayamayacağım ve bu konuşmaya hazır değilim. Henüz değil. Durumu kontrol altına alana kadar değil. Her şey bittiğinde beni hala *ben olarak* göreceğini bilene kadar değil. Eğer öğrenecekse, kafam yerindeyken öğrenmesini istiyorum, kafam karışıkken değil.

Çenemi gökyüzüne doğru kaldırıp, bu pislik adamın ağladığını görmemesi için gözyaşlarımın akmaması için hızlıca gözlerimi kırpiyorum. Ağaçlardaki bir hareket, bakışlarımı ağaç kabuğuna çizilmiş boya izine çekiyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Orion... pembe boya ne anlama geliyor?" Hareketsiz kalır. "Pembe mi?"

Mezarlığın karşısındaki bir ağacın gövdesini işaret ederek başımı sallıyorum. "Kırmızı nötr, siyah öfke..." Öndeki kırmızı iz, beyaz boyayla özensizce boyanmış.

Pembe.

"O orospu çocukları." Orion çenesi sıkılırken elimi tutar, diğer eliyle palasını kavrar. "Onların olmayan bir şeyi sahiplenmeye çalışıyorlar."

"Whitby Rose mezarlığının tarafsız bir yer olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," diye homurdanır. "Hem Wildes hem de Furys aileleri buraya gömüldü.

Ölüleri saygıyla *anardık*."

"Altı yıl öncesine kadar," diye fısıldıyorum. "Altı yıl öncesine kadar," diye tekrarlıyor.

Elini benimkinin etrafında sıkılaştırır. Uzaklarda gök gürültüsü duyulur ve soğuk bir esinti, hayalet parmağı gibi omurgamı okşar. Dokunuş o kadar somuttu ki, bakışlarım mezarlığı tarar, sadece hayal ettiğimi doğrulamak istercesine. Ama aramamın bir faydası olmaz. Ormanda karanlıkta gözler vardır.

"Hadi," diye mırıldanır. "Koy, tarafsız bölgenin birkaç mil içinde ve orada tuzaklarım var. Plan değişmiyor. Ne olursa olsun, buradan defolup gideceğiz."

22 LUNA

THE FOREST IS SILENT

Orion hala geri dönmedi.

Onsuz yatmaya gittim, garip bir şekilde boş hissettiren bir karyolada kıvrılıp, elimden geldiğince uyumaya çalıştım. Ama uyandığımda onun hala gitmediğini görünce sinirlerim bozuldu. Saatler sonra, volta atmaya başladım, çarpık pencerelerden ağaçları izleyerek, her dalın kırılma sesini dinleyerek ve yeniden başlayan fırtınanın onu yutmamış olmasını dileyerek.

Hâlâ ona çok kızgınım, ortaya çıktığında onu tekmelemek için can atıyorum. Ona, kafese kapatıp koruyacak kadar narin bir kuş olmadığımı hatırlatmak için tek ihtiyacım olan şey, hayalarına iyi bir diz atmak.

Ama o yokken, endişem öfkemi daha da buharlaştırıyor. Ve mezarlıkta ona söylediğim sözlerin doğru olmasını ne kadar istesem de... Ondan nefret etmiyorum.

Ancak, onu *ne kadar* sevmediğimi fark etmemiştim.

Benim için savaştı, beni kurtardı, ben çöküntü halindeyken bana özen ve saygı gösterdi. Sadece bu da değil, Wildes ve Furrys aileleri arasındaki yakıcı nefretin kararttığı mezarları gördükten sonra, bu kan davasının önemini nihayet anladım. Bu da Orion'u da nihayet daha iyi anladığım anlamına geliyor.

Tabii ki bana karşı konuşma tarzını değil, çünkü bu konuda onu lanetliyorum. Ama sevdiği herkesi korumak için içgüdüsel ihtiyacını anlıyorum.

aciliyet, derisinin altında bir akım gibi akıyor. Bu konuda birbirimize benziyoruz. Bordeauxs, ailemiz için dünyayı ateşe verirdi. Ancak benden farklı olarak, Orion her şeyi bir kez, gözlerinin önünde küle çevirmişti. Ellerindeki yaralardan, annesini koruyamayan yanmış mezar taşına kadar, sevdiklerini korumak için her şeyi yapacağını söylediğinde ona inanıyorum.

Ve... sanırım buna ben de dahilim. Bununla ne yapacağım?

Şu anda? Hiçbir şey. Hayır, korkakça bir yol seçiyorum, her zamanki yöntemime başvuruyorum, yani kendimi, içine giremeyeceğim kadar derin duygulardan kaçınmak için, kelimenin tam anlamıyla her şeyle oyalamaya çalışıyorum.

Şu anda, Orion'un tuzaklarından birinin tam ortasında durmuş, ocak ızgarasının ateşinde örümcek ipeği gibi parıldayan misinayı izliyorum. Tek bir yanlış hareketle, kafam kadar büyük bir kaya aşağıya düşüp kafamı ezebilir. "Düşecek mi, düşmeyecek mi?" diye düşündüğümde hissettiğim adrenalin, zihnimin gitmekten korktuğum yerlere kaymasını engelliyor.

Orion'a karşı hislerimi anlamaya çalışmaktansa, potansiyel bir ölümü tercih etmem yanlış mı? Evet. Hala Nox'un çellosunu çalar gibi parmağımı telin üzerinde gezdirip, hislerimle bir daha yüzleşmek zorunda kalmamak için ne kadar baskı uygulamam gerektiğini merak ediyor muyum? Evet, ve terapist randevumun bir an önce gelmesini gerçekten çok istiyorum.

Her zamanki gibi, dikkatim dağınık olsa da, endişe beni ele geçirmeden önce sadece kısa bir süre geçer. Teneke çatıya dağınık yağmur damlaları düşüyor, bu tür bir beyaz gürültü genellikle beni bir bebek gibi uykuya daldırır. Ama Orion'un güvende olduğunu bilmeden hiçbir şey rahatlatıcı gelmiyor ve fırtınalı vahşi doğaya ne kadar uzun bakarsam, kendimi o kadar güvensiz hissediyorum. *Yemin* ederim *ki*, gölgelerden çıkıp beni yutacak olan şey ortaya çıkmadan önce geri dönecek mi?

Luna...

Sessiz bir fısıltıyla adımın söylenmesiyle donakalıyorum, o kadar zayıf bir ses ki neredeyse hayal ettiğimi düşünürüm. Kalbim aniden o kadar hızlı çarpmaya başlar ki, tekrar olursa duyamayacağımdan korkarım. Orion'un batıl inançları kafamda yankılanır, ama gerçeklik kontrolü geri yankılanır.

Annemin işitsel halüsinasyonları var. Onun hastalığının benimkinden farklı olduğunu düşünmüştük ve ben daha önce hiç psikoz aşamasına gelmemiştim. Bu psikoz olamaz. Olamaz.

Değil mi?

Yutkunuyorum.

"Luna?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, avuçlarımı kulaklarımın üzerine bastırarak. "Hayır, hayır..." "Lu, orada mısın? Ben Benoit."

Ellerimi çekiyorum. Dinlemek için nefesimi tutuyorum.

"Hadi ama Luna. Dışarısı çok soğuk," diye söylenir arkadaşım.

Rahatlama ve heyecan beni sarar, kapıyı açmam için beni teşvik eder.

Benoit'in eli kapıyı çalarken donmuş kalır. Ceket, yeşil tişört ve siyah kargo pantolonuyla sıırıslıklamdır, siyah saçları alnına yapışmıştır. Ama hayatım boyunca tanıdığım o eğri gülümseme hâlâ oradadır.

"Selam Lu."

"Benny!" Yarı fısıldayarak, yarı çığlık atarak ona atlıyorum ve nefesini kesiyorum.

"Oof," diye gülüyor, her zamanki gibi beni yakalıyor. Sonra sıkıca sarılıyor ve saçlarıma, "Senin için endişelendim, *cher*," diyor.

Onun sıcak ve tanıdık kucaklaması gözlerime rahatlama gözyaşları getirir. Onun kucaklaması, bu kabus başladığından beri başka hiçbir şeyin veremediği bir şekilde bana evimi hatırlatır. O benim ailem ve güvenliğimdir. O buradaysa, babam ve kurtarıcım da çok uzakta olamaz. Beni bırakıp nefes nefese kalırken birkaç damla gözyaşı akar.

"Vay canına, sana ne oldu böyle?" Kaşlarını çatarak geri adım atıp beni incelemek için ellerimi tuttu. "Vücudun çiziklerle ve morluklarla kaplı, Lucy ile pole dans denediğiniz zamankinden daha da kötü durumda. *Swan Lake* kostümün ise bir tüy ve bir iplikle duruyor. Kelimenin tam anlamıyla."

Yırtık tutu ve neredeyse tüysüz korseme bakıp, onun endişesini hafifletmek için sıırıtmaya çalıştım. Benoit tüm detayları bilseydi kalp krizi geçirirdi.

"Ben iyiyim. O direk daha çok acıtıyordu, yemin ederim. Orion ve ben... bir iki şelaleden düştük."

"Sen..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen ne?"

Onu eliyle uzaklaştırırım. "Eve giderken her şeyi anlatırım. Ne zamandır bizi takip ediyorsun? Mezarlıktan önce mi? Bir şey gördüğümü *biliyordum*. Bir hayvan ya da onun bahsettiği ormandaki batıl inançlardan biri olduğunu düşündüm..."

"Dur, dur, hangi mezarlık?"

"Whitby Rose, tabii ki. Beni orada buldun, değil mi? Bizi oraya kadar takip mi ettin? Bizi nasıl buldun? Çok gürültü mü yaptık? Orion'un dediği gibi sessizce yürümeye çalıştım, ama bu çok zor ve..."

"Luna, biraz yavaşla, olur mu? Uzun zamandır bu kadar hızlı konuşmamıştın. Nasıl ayak uyduracağımı unuttum." Şakaklarını ovuşturdu ve başparmağıyla omzunun üzerinden bir işaret yaptı.

"Birkaçımız Orion'un arabasından nehir kıyısında iz sürücüyü bulduğumuzda, ben nehre yakın kalarak dağıldık. Bu kulübe insanlığın ilk işaretiydi ve ağaçlarda *Deliverance* banjo çalınmıyordu, bu yüzden..." Kendine hafif bir reveransla gösterişli bir son verdi. "İşte buradayım!"

"*Deliverance* mı? Cidden mi?" Kollarımı kavuşturdum. "Bu çok kırııcıydı, Benoit."

Omuzlarını masumca silkiyor, alaycı bir gülümsemeye. "Bu pislikler senin için kavga etmeyi bıraktıklarında, ben de saldırgan davranmayı bırakayım, olur mu? Neyse, bu kadar sohbet yeter. Bu işi halletmemiz lazım."

Elimi tutar, diğer eliyle telefonunu çıkarır ve babamın numarası görünene kadar ekranı kaydırır. Sonra telefonu bana uzatır.

"Al, onu ara ve yolda olduğumuzu söyle. Ayrıldığımızda dağın diğer tarafındaydı, bu yüzden bizi almaya gelmesi biraz zaman alacak. Fırtına sırasında bu vadiden aşağı kaymıştım, ama şimdi hava tekrar düzeldiğine göre, geldiğim yoldan çıkabiliriz. Umarım ana yola vardığımızda o da orada olur."

Beynim bir saniye geç kalır. "Bekle..."

"Nehir boyunca geri dönüş pek de kolay olmayacak." Fırtınalı gökyüzüne bakarak yüzünü buruşturdu. "Burada her zaman bu kadar çok yağmur yağar mı?"

Beni ileri doğru çeker, ama ben geri çekilirim. "Bekle. Orion ne olacak?"

Yüzü kararır. "Fury'yi mi kastediyorsun? Merak etme. O öldü. Sol, güvende olduğunu haber verdiğin anda onu avlamaya başlayacak."

Telefonu benim için arayacakmış gibi bir hareket yapar ama ben onu onun elinden kaparım.

"Hayır!"

"Ne..."

"Ona zarar veremezsin. Onun geri dönmesini beklemeliyiz. Onsuz gitmek istemiyorum."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum ve Benoit'nın şaşkınlığı ve incinmişliği çok geç fark ediyorum.

"Onu terk etmek istemiyor musun? Luna, biz seni kurtarmak için buradayız," diyor yavaşça, bir polisten silah çaldığımı itiraf ettiğimde kullandığı tonla. "İyi misin, *canım*? Eğer bu, takipçime aşık olduğum Stockholm sendromu gibi bir şeyse, sana yardım edeyim. O seni *kaçırdı*. Masque'nin arkasında bir adamı öldürdü..."

"Hayır, o..."

Bunu benim için yaptı, dilimin ucuna gelir ama bu sefer sözlerimi yutarım. Benoit'in kaçıranıma aşık olduğumu düşünmesine neden olacak bir şey varsa, o da budur.

Ama yine de... ona aşık oldum *mu*?

Orion Fury sahiplenici ve acımasız. Ama aynı zamanda koruyucu ve düşünceli. Bana karşı sert davrandığı tek zamanlar, benim güvenliğimle ilgili olanlardı.

Kahretsin. Belki de Stockholm sendromuna yakalanmışımdır. Bu benim şansım olmaz mıydı? Yani, *neden* berbat durumuma bir de bu teşhis eklenmesin ki?

Ama... böyle düşünmek bile göğsümde suçluluk duygusu uyandırıyor. Orion bana ne kadar değer verdiğini açıkça gösteriyor ve benim duygularım da aynı şekilde netleşiyor.

"O olmasaydı hayatta olmazdım," diyorum, sahip olduğum en güvenli gerçeğe sadık kalarak.

Benoit beni inceler, sonra kararlı bir şekilde açıklar. "O burada tek başına hayatta kalabilir, Lu. Furyslar neredeyse vahşi doğarlar."

"Ben..." Göğsüm sıkışır. "Üzgünüm. Henüz gidemem."

"Luna," diye inler, yarı öfke, yarı yalvarışla.

"Kal," diye yalvarırım. "Lütfen, Benny? Her an geri dönebilir. Konuştuktan sonra ne demek istediğimi anlayacaksın. Bilmediğin çok şey var."

Kenara çekilip onu içeri davet ediyorum. Eşikte tereddüt ediyor, parmaklarını kapı çerçevesine vuruyor, düşünürken dudaklarını sıkıştırıyor. Birkaç saniye sonra kendine başını sallıyor ve geri adım atıp ceketinden turuncu bir hap şişesi çıkarıyor.

"Baban hepimizin yanımızda bulundurmamızı sağlamıştı," diye dikkatlice başlar, ama öfke gözlerimi kırmızıya boyar. "Böylece, seni bulan kişi sana yardım edebilirdi. Belki... belki Fury geri dönmeden önce bir tane alabilirsin?"

Hapları elinden almak için kendimi zor tutuyorum. Ama bu durumumu kesinlikle iyileştirmeyecek, bu yüzden kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturuyorum.

"Aklımı kaçırmadım, Benoit. Ne yaptığımı biliyorum. Sen benimle aynı fikirde değilsin diye, bu benim '*deli*' olduğum anlamına gelmez."

"Üzgünüm, üzgünüm. Seni çok iyi anlıyorum." Elini kaldırarak teslim olduğunu gösterir. "Tanrım, bunu asla söylemeyeceğimi biliyorsun. Ama beni dinle. Belki şimdi değil, ama en azından dönüş yolunda? Onlar olmadan günler geçti. Bu tek başına yeterince kötü, ama bir de yaşadıkların eklenince?" Sesi yumuşar. "Ailen senin için endişeleniyor, *cher*. Hepimiz endişeleniyoruz."

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, elindeki şişeye bakıyorum, yüzünde yazılı olan endişeyle yüzleşemiyorum. Haklı, ama bilmediği bir şey var.

Yanaklarım kızarır ve dudağımı ısırırım.

Sadece bir gün oldu ve yapabileceğim herhangi bir şeyin bunu etkileyip etkilemeyeceğini, hatta etkileyebilecek "herhangi bir şey" olup olmadığını bilmiyorum, ama riske girmeyeceğim.

"Sence hamilelik için güvenli mi?" diye sessizce soruyorum.

Benoit donar. Yüzündeki her kas, sözlerimin anlamı ona çarptığında sertleşir.

"Luna... o orospu çocuğu seni..." "Hayır."

Onu hemen kesip sözünü kestim. "Ben... ben istedim."

Sözler beklediğimden daha kolay çıktı ve bu gerçek ortaya çıktıktan sonra içime huzur doldu. Dün şalelede olan her şeyi ben istedim. Orion'u istiyorum.

Benoit'in duruşu çöküyor ve yüzünde acıma ifadesi beliriyor. Ama yargılama yok. Kabul ettiğini belirten bir baş hareketiyle onaylıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

Neden endişelendiğimi bilmiyorum. Beni daha önce hiç yargılamamıştı ve şimdi bile, düşmanla yatarak düşünülemez bir şey yaptığımı düşünse de, arkadaşım beni hala aynı şekilde seviyor.

"Birlikte araştıralım, tamam mı?" İlacı ceketinin cebine geri koyar. "Ama Fury'nin ne zaman döneceğini bilmiyoruz ve gitmemiz gerekiyor."

"Acelen ne?" Gözlerimi kısıyorum. "Günler geçti. Neden *şimdi* gitmemiz gerekiyor?"

Boynunda sert bir yutkunma hareketi yapar. "Sana... söyleyemem." "Söyleyemez misin?" Kaşlarım kalkar. "Yoksa söylemek istemiyor musun?"

"Yapamam. Emirler." O yüzünü buruşturur. "Baban seni endişelendirmek istemedi."

"Benoit," diye uyarıyorum. "Siz gölgelerin bu kadar gizemli davranmasından nefret ettiğimi biliyorsun."

"Tek söyleyebileceğim" — elleri yukarı kalkar, avuç içleri sanki korkmuş bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi açılır — "Wilde, Masque'ın dışında öldürüldüğünden beri, ortalık kızışıyor. İnsanlar... gerginleşiyor."

"Tamam, 'gergin' ne demek? Sokaklarda kavga mı çıkıyor? Turistler gürültücü mü oluyor? Bar kavgaları mı..." Daha fazla senaryo düşünürken, sorularla zihnimdeki düşünceleri akıtmaya devam ettim, ta ki onun sıkı dudaklı sessizliği kırılana, sinirli bir kahkaha patlamasına dönüşene kadar. "Hadi ama Benny, söyle artık. Beni korkutuyorsun. Ailem iyi mi? Nox, Jaime amca? Tanrım, araba kovalamacası yüzünden. Jaime yaralandı mı——"

"Tamam, sakin ol Lu. Ailen, Nox, Jaime, hepsi iyiler," diye aceleyle söyler. "Araba kovalamacası çocuk oyuncağıydı. Pistte daha kötüsünü yaptık. Ama ne kadar çabuk eve gidersek..."

"Benoit." Ona yaklaşıyorum. "Söyle. Bana."

Gözlerini kapatır, bana patlamam için kendini hazırlar. O kadar uzun süre sessiz kalır ki, hızla dönen düşüncelerimi kontrol altında tutmak için dilimi ısırarak zorunda kalırım.

Bir iç çekişle gözlerini açar. "Diğer kızlarla ilgili. Biz gölgeler onları şahin gibi izliyoruz, koruma sağlamak için safları sıklaştırıyoruz

Brylie her zamanki gibi kızgın, ama Lucy..."

"O ne oldu?" Yüzünü buruşturunca midemde bir korku hissediyorum.

"Korkuyor. *Ölümüne korkuyor*. Senin kaçırılman onu çok etkiledi.

. Panik atakları, sinir krizleri, her şey var. Sen sağ salim geri döndüğünde düzeleceğinden eminim, ama yine kaçacağından korkuyoruz. Eskiden olduğu gibi... bilirsin."

Soğuk terler enseme ıslattı. Ayrıntılara girmesine gerek yoktu. Çocukken, Lucy'nin kaçırılmasından asla, asla, *asla* bahsetmememiz söylenmişti. Sadece bahsetmek bile onu çılgına çevirirdi.

"Ama o yıllardır kaçmadı ki," diyorum, göğsümde suçluluk duygusu oluşuyor. "Benny, bu durumda yapabileceği en kötü şey bu olurdu."

Eskiden ailesi onu her zaman bulabiliyordu, ama o, bizden bahsetmeye gerek bile yok, kaygısından saklanmakta giderek daha iyi hale geldi. Travma ona, kendini kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu öğretti.

Elbette, Lucy ve ben, ailelerimizin ve toplumun gözetiminden kurtulup kendi yollarımızı bulmak için kaçmayı hayal ederdik. Ama bu düşünceleri kafamda kurmanın tek nedeni, onun bu alışkanlığından vazgeçmiş olması ve yıllardır kaçmamış olmasıydı.

"Panik her zaman mantıklı değildir." Sessiz ormanda tiz bir sesle iç çeker.

Bekle.

"Ve çocukken saklanmakta çok iyiydi," diye devam ederken kulaklarım dikilir. "Artık ne yaptığını bildiği için neler yapabileceğini bir düşün..."

"Şşş," diye onu keserim, duymaya çalışarak. O irkilir. "Ne?"

Kulağıma dokunarak, "*Dinle*" diyorum.

O hareketsiz kalır. Dünya hareketsiz kalır. Kuşların cıvıltılarını, koşuşturan hayvanların hışırtısını, hatta göldeki kuğulardan birinin eşine seslendiği trompet sesini duymak için nefesimi tutarım. Herhangi bir şey.

Ama sadece... sessizlik var.

"Hiçbir şey duymuyorum," diye mırıldanır Benoit.

"Aynen öyle." Gözlerim verandanın ötesindeki karanlık ormanı tarar.

"Orada bir şey var..."

"Luna, dikkat et!"

İtme beni geriye savurur, tam da iki sağır edici patlama havayı yırtarken.

Benoit iki kez sarsılır, çarpmanın etkisiyle bükülür. Yeşil gömleğinin üzerine kan çiçekleri açar, her bir çiçek göğsünde açılan bir delik gibidir.

"Benoit!"

İnanamayan bir ifadeyle yaralarına bakar, sonra bana, gözleri fal taşı gibi açılmış, odaklanamadan.

Hayır, hayır, hayır, hayır...

"Benny?" Dünya, sanki su altındaymışım gibi, çarpık, boğuk bir bulanıklığa dönüşür. Batarken göğsüm sıkışır.

Nefes alamıyorum. Bu gerçek olamaz. Olamaz.

Bana doğru sendeleyerek yaklaşır. Her adımında nefesim kesilir, adımları bir öncekinden daha küçük ve daha yavaştır, ta ki bacakları bükülene kadar. Onu yakalamak için zamanında atlarım, rol değişimi mide bulandırıcı bir şekilde tanıdık bir dans gibidir ve midem boğazıma kadar gelir.

"Hayır! Hadi Benny, düşme. Benimle birlikte ayağa kalk..."

Ama ağırlığı, *çok* ağır, üzerime çöküyor. Birlikte yere yığılıyoruz, dizlerim sert bir şekilde ahşap zemine çarpıyor.

"Tamam, sorun yok, daha sonra tekrar deneriz." Bana milyonlarca kez söylediği sözleri hatırlamaya çalışıyorum. "Sen... sadece bir dakika dinlenmen gerekiyor, hepsi bu. Sonra tekrar ayağa kalkacağız. O zamana kadar dayan, tamam mı? Biri gelecek. Ben... ben yardım çağıracağım. Telefonun..." Telefonumu düşürdüğüm yeri bulmak için çılgınca etrafa bakınıyorum. "Telefonun bir yerlerde. Babamı arayacağım. Yakınlarda, değil mi? O yardım çağırabilir. Orion buraya geldiğinde ne yapacağını bilir..."

"Luna?" Onun yalvarışı beni donduracak kadar şaşırttı. Elinin kanla kaplı olduğunu dehşetle izledim. Dudakları titriyordu. "Sanırım... Sanırım ölüyorum."

"*Hayır.*" Hiç bilmediğim bir acı göğsümü delip geçer. Kafamı çılgınca sallayarak, bu kelimeyi tekrar tekrar mırıldanırım.

O ölemez. O olamaz. Dört yaşından beri binlerce prova boyunca benimle dans eden benim Benny'm olamaz. Kaçtığımız kadar benimle de sorun çıkaran benim Benny'm olamaz. On yıl önce o kader gününde, o salonda bana hayatı pahasına beni koruyacağına yemin eden benim Benny'm olamaz.

"Merak etme, cher. Nox ve ben seni hayatımız pahasına koruyacağız, söz veriyorum."

O zamanlar bu çok saçma gelmişti.

Benny yıllardır benim gölgemdi. Hayatım boyunca arkadaşım. Ailemdi. Nox'un yanında beni korumak, dünyanın en kötülerine karşı kalkanım olmak için yemin etmişti. Ama bu yemini yerine getirmemesi gerekiyordu.

Neredeyse kurtulmuştu.

Babamın adamlarından biri olmak artık ömür boyu hapis cezası değil. Gölgeler korur. Kanamazlar. Düşmezler. Ölmezler.

Gözleri yaşlarla doldu ve hafifçe nefes aldı. Benim arkamda bir şey gördüğünde, kendine özgü asimetrik gülümsemesi ortaya çıktı. Benim göremediğim bir şey.

"Buradalar Luna... ailem. Sonunda... Sonunda onları buldum."

Huzur alını yumuşatır ve o yine benim Benny'imdir, onu hiç bu kadar kaygısız ve umutlu görmemiştim.

Kalbim parçalanmış bir çığlık boğazımı sıkıyor ve sıcak gözyaşları akıp taze bir kan birikintisine düşüyor. Gözlerini kırıştırıp bana tekrar bakıyor. Bir elini hala kalbine bastırmış halde, diğer elini tüm gücüyle kaldırıp çenemi okşuyor. Onu orada tutmak için bileğini tutuyorum ve başparmağı yanağımı nazikçe okşuyor, ama hangisini sildiğini anlayamıyorum. Benim gözyaşlarımı mı, yoksa onun kanını mı?

"Benim için ağlama, *canım*. Ben... ailemi korumak için öldüm. Hiç yapamadığım şeyi yaptım," diye fısıldadı, sesi her kelimeyle birlikte zayıflıyordu. "Ve şimdi... eve gidiyorum."

"Benny, bekle!" Göğsümde bir baskı oluşur, göğüs kafesim çatlar ve panik içinde bir çığlık atarım. "Lütfen, benimle kal. Yapma..."

Elimdeki eli gevşer ve ben sıkıca tutunurum. Gözlerinden hayat bir anda kaybolur ve son nefesini bir iç çekişle verir.

"*Hayır!*" Çığlık boğazımı parçaladı ve beni sarsan bir hıçkırıkla sona erdi. "*Lütfen*, hayır."

Sözler boşuna yankılanır, ciğerlerimden boğuk bir şekilde çıkar ve ormanda kaybolur...

Ağaçların arasında vahşi sarı saçlar parlar. Bir adam silahını kaldırarak ortaya çıkar ve dudaklarında acımasız, zafer dolu bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşır. Sanki arkadaşımın hiç savaşamadığı savaşı çoktan kazanmış gibi.

Anında, beyaz sıcak bir öfke kederimi yakıp kül eder. Gölgem, *arkadaşım*, beni hayatta tutmak için öldü. Onun ölümünün boşuna olmasına izin vermeyeceğim.

Titrek parmaklarımla Benoit'nın gözlerini kapatıyorum, sonra arkadaşımı benden alan adama çenemi kaldırıyorum, korkak adam namluyu kafama doğrulturken tüm kaslarım gerginleşiyor.

NOT THE ONLY PREDATOR

Arabamın yanmasından iki şey kurtuldu. Sürücü koltuğunun altına sakladığım tatar yayı okları ve Luna'ya verdiğim gül, yabani çiçek ve tüy buketi. Geri kalanlar mı? Erimiş lastikler, temizlenmiş bir hayvanın kaburgaları gibi bükülmüş şasi ve örümcek ağı gibi çatlamış ön cam.

Ağaçların tepesinde dumanın bulutlarla karıştığını gördüğüm anda ne bulacağımı anlamalıydım. Yanık lastiğin keskin kokusu ikinci ipucumdu. Yine de, işte buradayım, metal bir kabuğun yanında duran zavallı bir aptal, sanki yeterince uzun süre bakarsam her şeyi eski haline nasıl döndüreceğimi anlayacakmışım gibi.

Her şeyi mahvedip duruyorum. Arabaya geç kalmak, günlerce bir çıkış yolu bulamamak, Luna'ya karşı kullandığım sözler... Müstakbel karımı boyun eğdirmek için *tehditler savurmak*. Annem benden utanırdı. Ben de utanıyorum. Affedilmeyi hak etmediğimi bilsem de, özür dileme turumun başlangıcı olarak bu buketi Luna'ya geri götürmeyi düşünüyorum.

Çiçekler bana onu hatırlatıyor. Eski, yanmış deri ceketimin altında yarısı gömülü halde bulduğumda, yanmış yaprakları, külle kaplı tüyleri ve siyah çizgili beyaz bir kurdeleyle bir arada tutulan kırılğan sapları beni büyüledi.

Bu kadar narin bir şey nasıl böyle bir kaosun içinden sağ çıkabilirdi?

Benim Luna'm yapabiliirdi. Benimle karşı karşıya durur ve ikimiz de daha güçlü çıkardık, tabii ben onun kanatlarını kırmadığım sürece. Onun uçuşmasına yardım etmek her zaman hedefim olmuştur.

Öyleyse neden her fırsatta onu hayal kırıklığına uğratiyorum? Dur biraz.

Arabam yakılmış. Biri burada olduğumuzu biliyor.

Ve Luna'yı yalnız bıraktım.

Siktir!

Her şey netleşiyor ve ilk kez, en ürpertici işareti görebiliyorum, yanmakta olan arabamın iskeletinin yanındaki en yakın ağacın tepesinde.

Kırmızı zeminin üzerinde taze, damlayan beyaz boya izleri var.

Wildes ailesi.

Oklarımı kapıp, bir tanesini yaya takıp, kalanını ok kılıfına dolduruyorum, sonra bölgeyi tararken bulduğum en kısa yolu seçiyorum. En dik yokuşu aşağı doğru düz bir yol ve yağmurla kayganlaşmış sırtı yarı yuvarlanarak, yarı kayarak iniyorum, eğim o kadar dik ki sanki düşüyormuşum gibi. Botlarım ıslak toprak ve yosun üzerinde kayıyor, yaralı ellerim ağaç kabuklarına ve dallara tutunarak dengemi korumaya çalışırken yırtılıyor. Yağmur gözlerime damlıyor, ceketimi ağırlaştırıyor ve omurgamdan aşağı soğuk parmaklar kayıyor, ama hepsini görmezden geliyorum çünkü Luna'nın güvende olduğundan emin olmak için çok az kaldı...

Bang—Ağır bir dala takılıyorum ve kendimi durduruyorum. Bir başka atış havayı yırtıyor.

Adrenalinim aşırı hızlanmadan önce ciğerlerim durdu. Derin nefesler alırken, korku ve dehşeti yararlı bir şeye dönüştürüyorum, Luna'nın güvende olduğundan emin olmak için yapmam gerekenlere odaklanıyorum ve öfkeme kapılmamak için içimdeki avcıyı dizginliyorum.

Umutsuz, kalbi kırık bir çığlık içimi parçaladı. Kabuslarımda binlerce kez duymuştum böyle bir çığlığı.

Hayır!

Onu çağırmamak için tüm gücümü kullanıyorum. "Ormandaki isim" efsanesi kısmen saçmalık, ama yine de etrafta kimlerin olduğunu bilmeden kendini ortaya çıkarmak tehlikeli. Böyle bir hata, onu kurtaramadan önce beni öldürebilir.

Sessizce hareket ediyorum, kulübe yaprakların arasından görüne kadar ormanın gölgelerine yapışıyorum. Sonra çömeliyorum, tatar yayımı hazırlıyorum. Çok fazla okum yok, bu yüzden tatar yayımı ateşleyerek içeri koşmak istesem de, akıllı davranmalı ve her oku iyi değerlendirmeliyim.

Nefeslerim göğüs kafesime baskı yapıyor, kaçmak istiyor, ama çılgın kalp atışlarımla elimden geldiğince onları kontrol ediyorum. Sonunda sisle kaplı, çarpık pencereden ayaklarımla uzaklaşmayı başardığımda, içerideki manzara ruhumu acıtıyor.

Luna'nın yanağına kan bulaşmış, tüylü korsesi ve tütüsü lekelenmiş, bunun ona ait olduğu düşüncesi beni neredeyse çıldırtıyor.

Ama o kollarında birini sallayarak sakinleştiriyor.

Kahretsin.

Benoit.

Ceset gibi hareketsiz, Luna'nın üzerine ve yer döşemelerine uzanmış durumda. Luna'nın omuzları onu korumak için kıvrılmış ve gözyaşları, kırmızı lekelerle kaplı yanaklarından temizleyici izler bırakarak akıyor.

Bu onu *mahvedecek* ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bunu düşünme. Şimdi ona yardım et.

Luna başını kaldırır ve gözlerini kısarak, ilk başta görmediğim bir adama doğru bakar. Sarı saçları dağınıktır ve babamınki kadar kalın bir sakalı vardır. Kamuflej kıyafeti dayanıklı bir markadır, ancak aşınmış ve yıpranmıştır. Tıpkı benim evdeki gibi. O benim gibi bu topraklardan gelmiyor. O bir Wilde.

Ve lanet silahını kızıma doğrultuyor.

"Doğru mu duydum?" Wilde gülerek sorar. "O Fury pisliği sana bir bebek mi yaptı? Belki de başlamadan bitirmeliyim." Silahı kadının karnına indirir. "Düğününde başka bir adamın bebeğine hamile olmanı hiç istemem."

Luna kaşlarını çatı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

O, kendisini öldürmekle tehdit eden adamdan gözlerini cesurca ayırırken, gurur ve dehşet beni sarar, omurgamdan aşağı şok edici bir korku geçer.

Ama şimdi bana dönmüş ve gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor, doğrudan baksan bile neredeyse fark edilmeyecek kadar. Tabii

yıllarca onu takip etmediysen ve yüzündeki her kas hareketini okuyabiliyorsan.

Wilde'a alaycı bir şekilde gülümser. "Biliyor musun? Bilmiyorum ve *umurumda da* değil. Wilde'ları siktir et!"

Ne yapıyor bu kadın?

Wilde ona doğru koşar. "Seni küçük..."

Çat.

O kadar hızlı olur ki, derisine çarpan tokat sesinden önce onun inlemesi duyulur. Kafası onun avucunun altında yana doğru savrulur ve o ona hükmederken kızgın *öfke* görüşümü kaplar.

Ama bana ihtiyacım olan fırsatı verdi.

Bir taş alıp pencereye fırlatıyorum, camı kırıp çerçeveye bağlı kabloyu koparıyorum. Luna aptalı kabinin içine çekip kendisine saldırması için kışkırttığı için, tavan kirişine yerleştirdiğim taş tuzağı kafatasının yan tarafına çarpıyor.

Kanayan şakağını tutarak sendeleyeni adam, anlaşılmaz bir iniltiyle lanetler yağdırır ve Luna onun zayıf anından yararlanır.

Bir dansçının akıcı zarafetiyle hamle yapar, kapının yanına sakladığım iki adet sakinleştirici okunu kapar ve ikisini de o piç kurusuna saplar — biri bacağına, diğeri kasıklarına — pistonları bastırır.

Aferin kızıma.

Wilde uluyor ve silahını kaldırmaya çalışıyor, ama felç olmuş ellerinden silah yere düşüyor. Dizleri bükülüyor, uzuvları kaskatı kesilince vücudu öne doğru eğiliyor. Tamamen ayağa kalkıyorum ve açık pencereden göğsüne bir ok atıyorum. Yere yığılıyor.

Luna, ayağını onun boynuna vururken haklı öfkeyle titrer ve buradan omurgasının kırıldığını duyarım. Dudaklarım, sırtış ve kaş çatma arasında seğirir, onun bu durumda olması nedeniyle gurur ve suçluluk arasında kalırım.

Bunu daha sonra analiz edeceğim. Onun güvende olduğundan emin olduktan sonra. "Seni öfkeli *kaltak!*"

Ve bu benim işaretim.

Sessiz adımlarla ağaçların arasından sıyrılıp, tek bir akıcı hareketle tatar yayımı başka bir okla dolduruyorum. Başka bir figür koşarak geliyor...

Gölgeler, bıçak havada. Düşünmüyorum. Nişan bile almıyorum ve tatar yayım sanki benim bir uzantım gibi ateş ediyor.

Güm.

Ok, ıslak, boğuk bir sesle boğazına saplanır. Vücudu ikiye katlanır, okun sapına uzanırken seğirir. Ama o şeyin çıkması imkansızdır, özellikle de parmakları kanla kaplıyken. Dizleri ıslak zemine çarpar, yarıya kadar batar ve yüzüstü yere yığılır, geniş ok ucu daha da derine girer.

Kulübenin kapısı açılır ve onun kanıyla boyanmış güzel beyaz kuğum ortaya çıkar. Bıçağını tutmuş, saldırmaya hazırdır. Gözlerinde saf öfke ve ıstırap parlar, hangisinin galip geleceği konusunda savaşıyor. Savaşa hazır küçük savaşçım.

Yağmur saçlarını ıslatır, ama o, ormandan başka bir Wilde daha fırladığında odaklanmaya devam eder.

Gözleri, sanki onun için yapılmış gibi kullandığı bıçağa kilitlenir ve tereddüt eder, şüphesiz sapındaki *F* harfini görür. Tanıma aniden parlar.

"Fury sana bıçağını mı verdi?"

O bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyor. Ama her Wilde biliyor. Onlar onu benim olmasını istemedikleri için peşindeler. Ama biz bunu aştık. O zaten *bizden* biri oluyor.

Onun cevabını beklemeden, ona saldırır. O hızlıdır, ama kız, sahnede binlerce kez gördüğüm bir hareketle onun ulaşamayacağı bir yere döner ve ben, onun bıçağı kızın omzuna değmeden ona çarparım.

Omuzlarımızla yere çarparız. Parmak eklemlerim çenesine çarpar. Dirseği kaburgalarım vurur, ama ben boğazına yumruk atarım. Yüzüme bir yumruk atar, ağızma kan dolup taşar, dilim demir tadı alır, ama durmam. Durayamam. Bu piçlerin hepsini ortadan kaldırmadan durmam.

Çamur ve taşların üzerinde yuvarlanıyoruz, yumruklar havada uçuşuyor, gök gürültüsü sesleri homurtularımızı bastırıyor. Dizini karnıma doğru savuruyor, ama ben dönerek dirseğimi göğsüne vuruyorum ve onu budaklı bir kökün üzerine fırlatıyorum.

O, acı içinde hırıltılı nefesler alıp kıvranıyor.

"Luna." Elimi uzatarak ısıklık çaldım ve bir saniye sonra bana bıçağı attı. Bıçak havada bir yay ızdı ve ben onu sapından yakaladım, parmaklarım üstündeki *F harfini* kavradı. Bıçağı göğsüne sapladım ve vücudundan çıkan son nefesinin sesini zevkle dinledim.

Bir karga başımın üstünde çığlık atarak bir tur attıktan sonra dalların arasına kayboldu. Onu izlemek için gözlerimi kırptım ama hemen Luna'ya geri döndüm.

Bana doğru gelirken titriyor, göğsü inip kalkıyor, derisi kan ve kirle kaplı. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, parıltıları damarlarımda ve penisimde titreyen hisler kadar karanlık ve arpık.

Ona doğru adım atıyorum.

"Orion," diye fısıldar, yutkunur, sesinde benim içimi kaplayan aynı çaresizlik vardır.

O hayatta. O benim. Ben hayattayım. Ben onunum.

Ve bunu gerçeğe dönüştürmenin zamanı geldi.

Bana ihtiyacımız olan şeyi isteyeceğini *hissediyorum*, adrenalin ikimizi de sarmış durumda.

Titreyerek bana yaklaşıyor. "Lütfen..."

"Siktir, bebeğim." Kendi sesimi zar zor tanıyorum. "Buraya gel..."

Boğazından çıkan bir çığlık bizi birbirimizden ayırıyor, bir başka Wilde ağaçların arasından fırlıyor, ardından bir tane daha.

Siktir.

Diğlerinin elinde elik parıldarken, ilk saldırıyı durdurur ve Luna'yı arkama iterek kükrerim.

"Koş!"

Kısa bir saniye tereddüt eder, ta ki bıçaklarından biri beni kesene kadar ve artık ona bakmaya cesaret edemeyene kadar. Gözümün ucuyla, kiraz kola rengi bukleler çalılıklara kaybolur.

Aferin kızım.

Dönüp baktığımda iki bıçak havada uçuyordu. Düşünmek ya da kaçmak için zaman yoktu. Sadece gümüş bir parıltı vardı, sonra kendi nefesimin boğazımdan çıkma sesi.

24 LUNA

FLY AWAY LITTLE BIRD

Sanki avlanıyormuşum gibi, sanki bir şey ensemden nefes alıyormuş gibi, fırtınanın tahrip ettiği ormanda beni kovalıyormuş gibi koşuyorum. Ama Orion'u geride bırakıyor olmam çok daha kötü. Ve sonra Benoit'e olanlar...

Suçluluk duygusu göğsümü o kadar sıkıştırıyor ki, nefes almakta zorlanıyorum.

Bu yüzden bunu yapıyorum. *Bu* yüzden kaçıyorum. Benoit benim için hayatını feda etti, onun fedakarlığını boşa çıkarmak istemiyorum.

Umarım Orion da benim için kendini feda etmemiştir.

Ölemem. Ölemem. Ölemem. Koş, koş, koş.

Kan, başımın üstünde çakan gök gürültüsünden daha yüksek sesle kulaklarımda çınlıyor. Yağmur yüzüme çarpıyor, gözyaşlarımla karışıyor. Bir yanağım hala o Wilde piçinin tokatından yanıyor, diğer yanağım ise savaşmak yerine kaçtığım için utançtan yanıyor. Ama bir söz verdim, bu yüzden dişlerimi sıkıp hayal kırıklığımı bastırarak onu kararlılığa dönüştürüyorum.

Orion'un bana öğrettiği gibi ormanda yolumu bulmaya ne kadar uğraşırsam uğraşayım, korku ve nefret beni pervasızlaştırıyor. Çamur ve çalılıklarda kayıp düşüyorum, bir satin bale ayakkabısı irade gücümle ayağıma tutunurken, diğeri paramparça olmuş, sadece tül ayak bileği bandajımla bir arada duruyor. Adrenalin, ağrılı burkulmayı hareket etmemi sağlayacak kadar hafifletiyor.

İlk başta, kendi korkumdan başka bir şey duymuyorum — kalbimin çarpıntısı, düzensiz nefeslerim ve ayaklarımın altındaki çamurun kaotik sesi. Ama sonra arkamda botların belirgin sesi duyulmaya başlıyor. Sabit. Kararlı. Benim şehirli ayaklarımın yaptığı gibi direnmek yerine, eğimle birlikte kayıyorlar. Kim olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, *kaçmam* gerektiği. Eğer bir Wilde ise, yakalanmamalıyım.

Eğer Orion ise, beni yakalayacaktır.

Lütfen Tanrım, bırak beni yakalasın.

Dallar, onu geride bıraktığım için beni cezalandırır gibi kollarımı kırbaçlıyor. Bu acıyı memnuniyetle karşılıyorum, suçluluğumun fiziksel bir tezahürü gibi etimi çizip yırtmasına izin veriyorum.

O iyi mi?

Ben ayrıldığımda iki Wilde ile savaşıyordum. Ona yardım etmek için can atıyordum, ama onu oyaladığım için ona saldırma fırsatı buldular. Onun bana dokunmasını ve hala hayatta olduğumuzu kanıtlamasını isteme ihtiyacım çok fazlaydı. Eğer uyanık kalsaydık, şu anda hayatı için savaşıyor olmazdı. Bu yüzden iki gece önce söz verdiğim şeyi yaptım.

"...eğer sana koşmanı söylersem, koş, tamam mı? Ne olursa olsun. Seni bulacağım."

Lütfen, Orion. Beni bul.

Ondan uzaklaştığım her adım, hain ve korkak kalbime bıçağı daha da derine saplasa da, yoluma devam ediyorum.

Asmalar ve kökler ayak bileklerimi tırmalıyor, kırılma noktasına kadar bükmele tehdit ediyor. Sis yoğunlaşıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor, ama yine de güvenli bir yere doğru gittiğime dair bir işaret bulmak için ağaçları arıyorum. Kırmızı boya ağaç gövdelerini lekeliyor, ama kırmızı artık güvenli değil, bu yüzden her nefes nefese kalarak koşmaya devam ediyorum.

Kırmızı.

Çıplak dallar ve ölü sarmaşıklar siste aynı görünmeye başlayınca başım dönüyor.

Kırmızı.

Noktalar görüşümü karartıyor, sanki ağaçların üzerinde işaretler varmış gibi...

Siyah.

Rahatlama hissi içimi kaplıyor ve dizlerim neredeyse bükülüyor. Fury diyor. Orion burada güvende olduğumu söyledi.

Ama Lost Cove'da da güvende olmamız gerekiyordu. Ama Wilde ailesi beni buraya takip etmemeli.

Ve yine de... biri takip ediyor.

Engellemeye çalıştığım ayak sesleri, öncekinden daha yüksek ve daha yakın bir şekilde çalılıklar arasında yankılanmaya devam ediyor. Av gibi bir panik beni ele geçiriyor ve daha hızlı koşmamı sağlıyor. Boğazımdan bir çığlık yükseliyor, ama onu yutuyorum. Orion, yardımın çeyrek mil ötesinden beni duyamayacağını söylemişti ve bildiğim kadarıyla yakınlarda sadece düşmanlarım var.

Yıldırım gökyüzünü yırtıyor, gözlerimi kör ediyor. Uyarı olmadan ayaklarımın altında bir çukur açılıyor.

Yuvarlanıyorum.

Aşağı, aşağı, aşağı.

Uzuvlarım bez bebek gibi çırpınıyor, düşerken kostümümü kapıp yırtan kile çarpıyor. Düşüş beni sığ bir bataklığa fırlatıyor ve dört ayak üstüne, dökülmüş mürekkep kadar koyu soğuk suya sığıyorum. Çamur, buz gibi eller gibi dizlerimi ve bileklerimi sarıyor, beni daha derine çekmeye çalışırken, tutum bacaklarıma ağır bir şekilde yapışıyor. Saçlarım, yüzümün etrafında damlayan, yılan gibi kıvrımlar oluşturuyor.

Başım dönüyor, sessizce burnumdan ölçülü nefesler alıyorum, acıyı bastırarak yavaşlayan ayak seslerine odaklanmaya çalışıyorum, o sesler hala tepenin yukarısındaki çakılları yerinden oynatıyor. Neredeyse çıplak ağaçlar bataklıkta nöbet tutuyor, budaklı, açıkta kalan kökleri yerden yükseliyor ve yumuşak yosun yığınlarını kucaklıyor. Kol kalınlığında bir kökü kavrayarak olabildiğince sessizce ayakta durmaya çalışıyorum, ayak sesleri gittikçe yükselirken kalbim deli gibi atıyor. Çok yüksek.

Wildes ve Furys bu ormanda gizlice dolaşmayı iyi bilirler.

Beni takip eden kişi kasten bu kadar gürültü yapıyor.

Beni kim avlıyor? Bir düşman mı? Yoksa Orion mu? *Aralarında bir fark var mı?*

Bana karşı kullandığı sözleri affettiğimi bilmiyor, ya da arkadaşımın öldürülmesine tanık olduktan sonra, ne kadar *canlı* olduğumuzu bana göstermesi için ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor...

Benoit'in ölümü zihnimde canlanınca ellerim ağlamamı bastırmak için hızla ağzıma gider. Hâlâ üzerimde olan anıya karşı gözlerimi sıkıca kapatırım—kan hâlâ ön kollarımı kaplamış, tüyleri ıslatmış ve

t lleri kaplıyor. Arkadaşımdın hayatının sonu, beni dibe çekmekle tehdit eden çamurdan daha yoğun bir şekilde bana yapışıyor.

Sıcak g zyaşıları yanaklarımdan soğuk yağmurla tezat oluşturarak akıyor ve kalbim acıyor. Ruhum, sadece Orion'un verebileceği rahatlamayı istiyor. O, geçen gece olduğu gibi beni uçurumun kenarında sallanırken gören tek kişi, ama yine de beni tuttu.

Ve ben onu  l me terk etmiş olabilirim.

Orion herkes için bir tehlike ama benim için güvenli bir liman. şu anda ikisine de ihtiya ım var. O beni diğer tarafa götürmezse duygularım beni boğabilir. Beni kovalayan adama ihtiya ım var. Beni kurtaran adama. Ka acağından korktuğum halde bana dans etmeyi teklif eden adama.

L tften beni yakala.

Sisin ötesinde ve görüş alanımın dışında, ağır birisi bataklığa atladığında botları su sıçratıyor. Yüksek ve düzenli nefes alıp verişleri insandan çok hayvani. Ta ki sessizleşene kadar.

Sis ağaçların arasından alçaktan süzülüyor ve önümdeki birkaç metreden fazlasını göremiyorum. Ancak sesler her yönden geliyor ve sisin içinden sızarak kafamı karıştırıyor.

Yine de, artık *onu* duyamıyorum.

Su, hafif bir akıntıyla bana doğru ve baldırlarımın etrafında dalgalanırken ben hareketsiz kalırım. Vücudum korku ve beklentiden titriyor. Karanlıktaki avcı, içimdeki derin bir şeyi çekiyor.

Bir erkeğin düşük sesli homurtusu içimde yankılanıyor, aldığım tek uyarı bu.

Adrenalin dolu bir çığlık yanan boğazımdan kopar ve su dolu çamurun içinden koşmaya başlarım, ama arkamdan güçlü, demir gibi kollar beni yakalar ve daha sığ sulara düşmeden önce beni tutar. Düşerken büyük bir el başımı tutar, ama soğuk su omuzlarımdan sızar ve vücudumu tam bir paniğe sürükler.

Boğulacağım. Burada  leceğim. Burada  lemem.  lemem.  lemem.  lemem.  lemem.  lemem.

 elik bir göğse yumruklarımı vuruyorum, k r  körüne tekmeliyor ve çırpınıyorum, ta ki yaralı bir el bileklerimi başımın üstüne sabitleyip, yumuşak yosun yatağının üzerine çıkmam için gereken birkaç santimi kolayca uzatana kadar. Başka bir el boğazımı sıkıştırıyor,

ve ılığımı keser. Üzerime uzanarak beni ikimizi de incitmekten alıkoyarken, üzerime sıcak bir baskı hissediyorum.

"Şşş," diye fısıldıyor, boynumu bırakıp belimi sıkıca sarıyor ve beni kendine çekiyor. "Şşş, küçük kuş, ben buradayım."

"Orion," diye inlerim ve o daha sıkı sarılır.

"Kaçtın." Dişleri kulağımın altındaki hassas cildi sıyrır, beni titretir ve ona doğru kıvrılmamı sağlar. "Aferin kızım."

Burnunu boynumla köprücük kemiğimin arasındaki kıvrıma gömer, sanki kokum onun ihtiyacı olan tek oksijenmiş gibi beni içine çeker. Rahatlama ve dehşet hala göğüs kafesime vuruyor ve ben onun altında kıvranarak mücadele etmeyi bırakamıyorum.

"Siktir... yapma benimle benimle, bebeğim," diye inliyor düzensiz "Şu anda olmaz, yoksa yemin ederim ki kendimi kaybedeceğim."

Vahşi sesi karnımda sıkıca kıvrılıyor. Kollarında erir ermez, ağzı ağzımı ezip geçiyor, dişleri acımasız bir öpücükle tırmalıyor ve beni ılık attırıyor. Beni göğsüne kaldırıyor ve ben de dilimi keskin kan lekeleri kaplayana kadar aynı şekilde onu öpüyorum.

Şimşek çakar, üstümdeki devasa vücudunu belirginleştirir, göğsü, aramızdaki havayı ısıtan derin nefeslerle inip kalkar. Ama kalbinin tam üstündeki gömleğindeki kanlı delik, midemde bir ağırlık yaratır.

"Sen... sen yaralanmışsın," diye fısıldarım, yeni gözyaşları gözlerimi yakar ve korku göğsümü parçalar. Başımı önce yavaşça, sonra şiddetle sallarım. "Hayır, hayır, *hayır*. Sen de olmaz, *lütfe*."

Yine olmaz. Sevdieğim başka biri daha benim için ölmesin.

O benim bakışımı takip etti, sonra sırtını bana dayadı ve elini yanağıma koydu.

"Luna," sesi yumuşar. "Bebeğim, ben iyiyim. Oraya gitme."

Ama ben çoktan onun altından kayıp, titreyen bacaklarımla gerçeği kaçmak için yukarı tırmanmıştım.

"Sen de olmaz," diye tekrar tekrar söylüyorum, sadece yarasına odaklanarak, bir ağaç beni durdurana kadar geriye doğru sendeleyerek. Benoit'in son nefesi zihnimi dolduruyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Hıçkırıklar beni parçalıyor. "*Lütfe*. Sen olmaz, Orion, *sen* olmaz. *Yapamam. Seni* kaybedemem."

Beni ağaç kabuğuna sıkıştırır, bir kolunu belime dolayarak, diğerini

başımı ağaç gövdesine dayayarak beni kaçmamı engelledi.

"Luna, dur. Ben buradayım."

"Yaralandın, yaralandın, yaralandın." Boğazım düğümlenir, ikiye katlanıp sanki onu bu dünyaya bağlayabilmişim gibi gömleğini sıkıca tutarım, bedenim ruhumun derinliklerine işleyen bir ıstırapla sarsılır. "Ya sen de ölürsen? Seni kaybedemem. Kaybedemem Orion, kaybedemem. *Lütfen*. Beni terk etme."

O düşük sesle küfür eder ve beni daha sıkı tutarak beni dikleştirir.

"Hey, Luna? Hey, hey, hey. Dinle." Başımı kucaklamak için hareket eder, bana tepeden bakarken bakışlarımı yukarı doğru çevirir, gördüğüm tek şey o olur.

"Dinle beni, bebeğim," diye emreder ve beni biraz sarsarak hıçkırmamı sağlar. Belimden ve başımın arkasından tutuşunu sıkılaştırır, sesi sertleşir. "Seni *asla* terk etmeyeceğim. *Asla*. Söz veriyorum. Anladın mı?"

Ceketini çıkarıp bir kenara atıyor ve tek eliyle gömleğini başından çıkarıp ceketin yanına atıyor. Kanlı yarayı görünce çığlığım daha da yükseliyor.

"*Hayır!*" Onu itmeye çalışıyorum ama elimi yakalayıp, kafatasındaki doğum lekesini ikiye bölen kesiklere vuruyor.

Kan avucumu ısıtır ve belimdeki tutuşu beni sabit tutmak için acımasızca sıkılaştır.

"Beni hisset, Luna. Ben *hayattayım*. *Biz hayattayız*."

Gözlerim ellerimize kilitlenir, parmak uçlarımin altında kalp atışları hızlı ama güçlüdür. Kan, göğsüne saplanan bıçak yarısından olması gerektiği gibi parmaklarımin etrafına akmaz. Kanama çoktan durmuş mu?

Durup, sorgulayan bakışlarla ona bakıyorum. Elimi çekip, kafatasının üst kısmındaki en kalın yara izinin üzerinden geçen kesik izini gösteriyor.

"Kötü nişan," diye cevaplar. "Ve iyi şanslar. Darbe o kadar sığdı ki, yara izim beni kurtardı."

Hüzünlü gülümsemesi yerini, gözlerini karartan ve çenesini sıkılaştıran bir kararlılığa bırakır.

"Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Buradasın." Sesim kırılır ve gözlerim, her nefes alışında kaslı vadiler ve tepelerden aşağı yukarı akan ince, kırmızı damarları izler.

Her nefesle kasları kasılırken, ince, kırmızı damarları takip eder. Hayati tehlike arz eden bir miktar değil. Aksine, hala hayatta olduğunu kanıtlıyor.

Umut, muhtaç ve vahşi bir duygu ile birlikte kalbimin derinliklerine yerleşir, sonra tekrar onun bakışlarıyla karşılaşırım.

"Buradasın."

O başını sallar, sonra sesini sabit tutarak tekrarlar, "Ve ben hiçbir yere gitmiyorum."

Yağmur vücudumuzdaki çamuru yıkıyor, kirpiklerime ağır ağır damlarken onu nihayet *gerçekten* görüyorum. Yeminindeki gerçeklik, ikimizi de hâlâ saran adrenalin.

Çaresizliği.

Açlığı.

İhtiyacı.

Titriyorum. Onunla o kadar uyumluyum ki, her şeyin değiştiği anı görebiliyor, *hissedebiliyorum*.

Kavrayışı sıkılaşıyor, sanki dans ediyormuşuz gibi beni tutarken belime ve elime morluklar bırakıyor. Bu acıyı kucaklıyorum çünkü iki şey anlamına geliyor.

O yaşıyor.

Ben de öyle.

"Göster bana." Dudaklarımı ısırıyorum, yalvarmadan önce kendi arzumun ifademden sızmasına izin veriyorum. "Lütfen. Bize hayatta olduğumuzu göster."

Çenesi titrer. Sonra, içinden küfür ederek beni bırakır ve küçük, yosunlu kıyının kenarına doğru geri çekilir. Elleri açılıp kapanır, sonra saçlarını keser ve başının arkasını kavrar. Vücudundaki her kas, onun kısıtlamasına karşı savaşıyor gibi görünür, ateşli bakışları beni çıplak bırakırken, hayatım boyunca sakladığım her şeyi ortaya çıkarırken sertleşir... ve yine de beni ister.

Burnundan nefes verip, ellerini yanlarına indirip yumruklarını sıkarken ve sonunda konuşmaya başladığında kalbim hızla atmaya başladı.

"Nazik olamam. Şu anda olmaz," diye homurdanır. "Seni neredeyse kaybedecek kadar uzun süre bekledikten sonra olmaz."

Öfkeden daha karanlık, şehvetten daha derin bir şeyle neredeyse titriyor. Tanıdığım bir şey, çünkü içimde de aynı şey var.

"Senin nazikliğini istemiyorum," diye yemin ediyorum. "Senin öfkeni istiyorum."

"Siktir." Çenesi sıkışıyor. Sonra bir kez başını sallıyor. "Bunu sen istedin, küçük kuş."

Öne doğru eğilir, bakışları göğsüme düşer. Parmakları ıslak yakamı izler, sonra iki eliyle yakayı kavrar. Tek bir acımasız çekişle korse ikiye yırtılır ve göğüslerim soğuk yağmurun altına dökülürken ben nefesimi tutarım.

"Orion!"

"Sessiz ol." Gözleri benden yosunlu zemine kayar ve tekrar bana döner. "Arkanı dön."

Yutkunuyorum, nabzım fırtına gibi gümbür gümbür atıyor. Yavaşça dönüyorum, beklenti başımı döndürüyor.

"Aferin kızım. Şimdi dizlerinin üzerine çök."

"Ne-ne?" Kalbim durur. Dönmeye başlarım, ama eli enseme yakalar.

"*Dedim ki...*" Sesi kulağımda sıcak ve emredici bir gürültü gibi yankılanır. "*Diz çök, karım.*"

Nefesim kesildi. Korku, adrenalinle karışarak, pervasız bir ihtiyaçla iç içe geçiyordu. Hareket edemedim, beni yastık gibi yumuşak yosunların üzerine diz çökene kadar yönlendirdi.

O bırakır ve bir sonraki nefeste kemeri arkamda çınlar ve ıslak deri bir tıslama sesiyle kayar. Geriye bakmaya cesaret ettiğimde, titrek parmaklarıyla fermuarını açarken gözleri beni yutar. Titreyen elleriyle ıslak kot pantolonunu ve külotunu aşağı iter, zaten uzun ve sert olan penisini serbest bırakır. Penisini avuçlar, kendine kasıtlı bir vuruş yapar ve sızan ucunu sertçe sıkarak bitirir.

Sonra yakınımda diz çöküyor, vücut ısısı aramızdaki birkaç santimi yakıyor, tüylerimi diken diken ediyor. Yine enseme kavrayarak, avuç içlerim nemli toprağa batana kadar beni yavaşça aşağı itiyor. O benim ıslak buklelerimi kenara çekip sırtımın üst kısmındaki dövmemi ortaya çıkarırken, ben toprağın kokusunu içime çekiyorum ve titriyorum.

Çenemi hafifçe çevirir, onu görebilmem için yeterli kadar.

"Seni yakaladım, benim pervasız küçük kuşum." Kötü bir açlık gözlerini karartır. "Artık benden kaçamazsın."

I CRAVE THE HUNT

Parmaklarım, önümde diz çökmüş hediyeği okşarken titriyor. Luna dört ayak üstünde boyun eğmiş, solgun ışıkta ıslak ve parlak beyaz teni görünüyor. Ellerimi omurgasından aşağı doğru kaydırıp, Venüs çukurlarının hemen üstündeki beline koyuyorum.

"Seni bu şekilde sahiplenmek istememiştim... ama olması gereken bu, değil mi?"

O başını salları ve bacaklarını benim için daha da ačarı.

"Lütfen," diye fısıldıyor, dokunuşumla titreyerek benim aletimi çelik gibi sertleştiriyor.

Tanrım.

Onu bu şekilde götürmemeliyim. Kan ve kirle kaplı, nemli ve sisli yağmurda hava soğuk. Yırttığım korseden çıkan tüyler etrafına dağılmış. Hayatını kurtarmak için koştuktan sonra tülünden çok yırtık pırtık olan tütü eteği uyluklarına yapışmış.

Ama bu yüzden bana yalvardı. Arkadaşının ölümünü izlemek onu mahvetti ve ölümle yüz yüze geldikten sonra, ona hayatta olduğumuzu göstermem gerekiyor.

Ve lanet olsun, benim de buna ihtiyacım var.

Kat kat eteğinin kalıntılarını kalçalarının üzerine çekip, sonra iki elimle külotunu kolayca ikiye yırtıyorum. Parıldayan, çıplak amını görünce inliyorum.

"Orion," diye inliyor, hassas, çıplak teninin üzerindeki soğuktan titriyor.

Kıçının kalçalarını kavrayıp, bana hizmet etmesi için onları ayırıyorum. Ben eğildiğimde çığlık atıyor, sonra dilim onun ıslak uyarılmasını yaladığında inliyor. Baş döndürücü Carolina yasemin ve bal kokusu günah kadar bağımlılık yapıyor.

"Benden kaçmayı sevdin, değil mi?" diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, kendimi onun içine gömmek için duyduğum dürtüyü zar zor bastırarak. "Korkmayı sevdin."

Bir parmağımı içeri sokup, onu kıvrandıran sinir demetinin üzerinde gezdiriyorum. Nefesi kesiliyor ve ben mırıldanıyorum.

"Utangaç olma. Vücudun bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Çok hoşuna gitti." Parmağımı çekip, onun lezzetli tadını zevkle emiyorum. "Tadını alabiliyorum."

Parmağımı tekrar içeri sokup bir tane daha eklediğimde bana karşı kıvrılıyor. Vücudumu onun vücuduna kıvrarak parmaklarımla hafif vuruşlar yapıyorum ve ağızımla kulak kepçesini okşuyorum.

"Sana bir şey söz verebilirim. Seni her zaman yakalayacağım, kuşcuğum, ve sen her zaman yakalanmak isteyeceksin. O ilk gece de yakalanmak istemiştin, değil mi?"

"Evet, bu gece de istedim. Çok istedim. Ben..." Yutkunur. "Mezarlıkta söylediklerim için özür dilerim." Hıçkırır ve kalbim durur, o yumuşak bir sesle devam ederken beklerim, "Senden nefret etmiyorum. Hiç etmedim."

Her şeyden sonra, bu konuda mı endişeleniyordu? Asla doğru olmadığını bildiğim sözlerle beni incitmek mi?

O benim acımı bu kadar önemseydiğine inanmaya çalışırken, birden tekrar titremeye başladı, sanki söyleyeceği şey için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi.

"Bilmiyorum... Eğer öyle düşünerek ölseydin ne yapardım bilmiyorum."

Sonunda hıçkırıklar patlak verdi ve vücudu öne eğildi. Düşmeden onu yakaladım ve şakağına öptüm.

"Şşş, biliyorum. Biliyorum. Benim tatlı, tatlı kızım. Sana iyi bakacağım, tamam mı? Hayatımızın geri kalanında."

Rahatlamış bir nefesle titreyerek ağlar ve aynı gerginlik benim göğsümden de kaybolur.

Onu o kadar çok sevmek istiyorum ki, onu parçalayacağım, sonra da benimkine uyan parçalarla onu yeniden bir araya getireceğim.

Dişlerimi sıkıyorum, iradem paramparça, yanına kırık kanatlar gibi uzanan korsesi kadar parçalanmış durumda. Kırık meleğim ve benim şeytanı utandırma vaktimiz geldi.

Onu kışkırttığımda, inliyor ve bana karşı direniyor.

"Henüz değil. Ben çok büyüğüm ve sen hazır olmadan seni kırmak istemiyorum."

sen hazır olmadan seni kırmak istemiyorum."

Daha da eğildi, omurgasını kıvrımlayarak bana kendini sunarken inledi.

"Umurumda değil, Orion. Lütfen, beni senin yap." "Lanet olsun, küçük kuş."

Penisimin tabanında baskı oluşurken nefesimi tutuyorum, penisim acı verecek kadar sertleşiyor. Daha ne kadar dayanabiliriz bilmiyorum, ama parmaklarımı çekip direniyorum.

Geri dönerek, bir kez daha tadını çıkarırım, klitorisinden bir gün ele geçirmeyi planladığım o sıkı küçük kıvrıma kadar onun uyarılmasını yalarım ve o inler. Dizlerimin üzerine doğrulurken klitorisini yavaşça daireler çizerek parmağımla okşarım ve diğer elimle kendimi okşayarak, ucumdan çıkan ön sıvıyı tüm uzunluğum boyunca yayarım.

Yaramdan akan kan, her kayışım da beni daha da kayganlaştırıyor. Sadece bu manzara bile beni neredeyse boşaltıyor ve düşünmeden avucumu yarama bastırıp küfür etmeme engel oluyorum.

Daha önce önemsizmiş gibi davrandım, ama bu çok acı verici. Yine de ona acımı gösteremezdim. Onun yaşadıklarından sonra olmazdı. Benoit'tan sonra olmazdı, beni de kaybedeceğinden korkan, yıkılmış halini gördükten sonra olmazdı.

Ama şimdi acıyı kullanıyorum, sıcak sıvıyı yukarı aşağı kaydırarak, sikimi onunla kaplıyorum. Can damarımın onun içine girmek üzere olduğunu bilerek nefesim hızlanıyor. Onu sahiplenme arzusu sonunda dayanılmaz hale geldiğinde, ucumu onun cinsel organına sürüyorum. Aramızda yağmur yağıyor, ama ben onun vücuduna kıvrılıp onu soğuk damlalardan koruyorum ve

onun için döküğüm kan, onun amını doldurmadan önce yıkanıp gitmesin diye.

"Senin için kanımı döküm ve yine dökerim. Seni içten dışa işaretlemem en doğrusu."

"Yap. Beni işaretle. Beni senin yap."

"Senin için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun, değil mi?" "Evet," diye cevaplar anında. "B-biliyorum."

Onun girişine kendimi yerleştirip, iki elimi kalçalarına koyarak onu sabitliyorum. Sonra yavaşça, *acı verici* bir yavaşlıkla ileri doğru itiyorum ve kafamın etrafında gerildiğini hissediyorum. Yine de o irkiliyor ve beni de irkiliyor. Bu ikimiz için de ilk sefer ve ben onun içine girmek için can atıyorum, ama ona herhangi bir şekilde zarar vermek beni mahveder.

"Rahatla." Onu cesaretlendirmek için üst bacaklarını ovuşturuyorum.

"T-tamam."

Dişlerimi sıkarak çekilirken, onun sıcaklığından asla ayrılmam. santim santim geri kayıyor. Her sığ itiş onu açıyor, ama o hassas dirençle karşılaştığımda kasları taşa dönüşüyor. İtmeye çalıştığımda inliyor.

"Luna?" diye fısıldıyorum, onu izlerken. Sırtı nefes alırken yükseliyor... ama düşmüyor. Göğsüm ağrıyor ve ona doğru eğiliyorum, onun kaldıracabileceğinden daha fazla zorlamamaya dikkat ederek.

Boynunu öpüyorum, dudaklarımı kulağına doğru kaydırıyorum. "Nefesini tutma, bebeğim."

O başını sallar ve titrek bir nefes verir. Nefes almasını beklerim... nefes vermesini... ama sonra yine durur.

"Bunun sana zarar vermesini istemiyorum. Beni içeri almalısın."

"Ben... istiyorum. Ben..." Yutkunur, başını sallar, parmakları yosunları tırmalar. "Korkuyorum. Deniyorum, ama yapamıyorum..."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum ve oturuyorum, ne yapacağımı düşünürken kanlı avuç içlerim yağmurla ıslanmış omurgasında kolayca kayıyor, o kadar ıslak ki hiç direnç göstermiyor...

Bu farkındalık beni vurur.

"Siktir," diye mırıldanırım.

Çenemi sıkıyorum, onu elde etmek için ne yapmam gerektiğini bilerek ve bundan nefret ederek. Yaramı tekrar bastırıyorum, avucuma kan akıyor.

Sadece onu işaretlemek için kullanmakla kalmayıp, bu sefer onu damlatana kadar sikimin geri kalanını kayganlaştırmadan önce. Sonra ellerim kalçalarına dayanır, parmaklarım mükemmel bir tutuş elde etmek için tütüsünün bel kısmına dalar. Sikim ondan hiç ayrılmadı, hala onun direncine karşı sıkıca yerleşmiş durumda.

"Bundan sonra, sen benimsin, ben de seninim, tamam mı? Bunu unutma."

O başını sallar ve dudağını ısırır, ama ben onun yüksek sesle cevap vermesini beklemiyorum. Gelecek olan suçluluk duygusunu kabul ederek, parmaklarım morartacak kadar sıkı bir şekilde kavrar, bu çok onu nefes almaya zorlar, sonra ben onun bariyerini aşarak ileri doğru hamle yapar ve tüm uzunluğumu onun içine yerleştiririm.

Zaten onun üzerine eğilmiş, kollarımı gövdesine dolayarak onu kucaklamak üzereydim ki, onun acı çığlığı içimi parçaladı ve ben de ensesine fısıldadım.

"Aferin kızım. Çok iyi bir kızsın. Benim için çok iyi bir iş yaptın. Üzgünüm. Acıttığını biliyorum. Uzatmak daha kötü olurdu ve seni uyarmak seni daha da gergin yapardı. Ama sen benimsin. Sen benimsin. Ve şimdi, kanımla, bedenimle, tüm benliğimle... ben seninim."

Onun titremesi dinene ve sıkı duvarları etrafımda yumuşamaya başlayana kadar kıpırdamıyorum. Ancak o zaman nihayet kendimi o anın tadını çıkarmaya bırakıyorum. *Onun* tadını çıkarmaya. Karımın.

Hayatım boyunca Luna Bordeaux'yu bekledim, başka birine dokunmadım ve lanet olsun, buna değdi. Bu hissi bir kez daha yaşamak için sonsuza kadar beklerdim.

Beni baş döndüren tüm hisleri içime çekip, başımı döndürdükten sonra, onu dört ayak üstüne indirip oturuyorum. Kalçalarını tutarak geri çekiliyorum ve birleştiğimiz yeri izliyorum. Onun için işleri kolaylaştırmak için kullandığım kan gitmiş, yerine onun parıldayan uyarılması ve penisimin etrafında soluk pembe bir girdap gelmişti. Sahiplenme duygusu ve daha güçlü bir şey, onun yanında olduğum sürece daha da büyüyen bir şey, içimi kemiriyordu.

"Sen sadece benim olacaksın, Luna Bordeaux," diye yemin ederim. Tekrar içine girerken kalçalarını daha sıkı kavrarım. "Söyle, bebeğim. Duymak istediğim şeyi söyle ve içten söyle."

"Sadece seninim, Orion," diye inliyor, tereddüt etmeden.

Onun içinde tekrar kaybolduğumu izliyorum ve lanet olsun, benim istilamı kabul etmek için keskin bir nefes aldığında duvarları her seferinde kasılıyor. Ellerimde esnek ve yıllardır geliştirdiği narin kasları üzerinde omurgasını masaj yapıyorum. Bronzlaşmış, yara izli ellerim, kıvrımlı kalçasının üzerindeki çukurlara yerleşene kadar onun açık tenli, yumuşak cildini kırmızıya boyuyor, parmaklarım eteğinin bel kısmına dalıyor.

Bir kez daha, yavaş ama derin bir şekilde itiyorum, alnımı dövmeli omuz kemiğine dayayıp inliyorum.

"*Lanet olsun*, Luna."

İlk seferini erken boşalarak mahvetmemek için nefesimi düzenli tutmaya çalışıyorum. Bu yüzden kendimi rahatlamaya zorluyorum, bekliyorum, bunu içime sindiriyorum, böylece bir kez olsun ona karşı doğru olanı yapabileyim.

Nabızı benim penisin etrafında atıyor ve konuşurken gülümsemem onun tenine değiyor. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Hm?"

"Korkman hoşuma gidiyor. Ay ışığı gibi teninin ellerimin altında parlak kırmızıya dönmesi, göğüslerinin bana doğru yükselip emilmeyi dilemesi hoşuma gidiyor." Kalçalarını bırakıp avuçlarımla kavrayarak başparmaklarımla meme uçlarını okşuyorum.

"Orion!" diye bağırır , kıvrılır , bir şekilde , kesinlikle

bu yavaşlatma amacımla tamamen ters düşüyor.

Ama o bana karşı ileri geri sallanırken, ne kadar doğal bir şekilde birbirimize kaynaştığımızı ya da artık hiç acı çekmediğini, kendi zevkini kovaladığını fark etmeden, umursamaya zahmet edemiyorum. Nefesi hızlanıyor ve o ihtiyacı olanı almaya çalışırken, ben sadece sözlerimle onu daha da kızdırıyorum.

"Seni av gibi nefes nefese ve titreyerek seviyorum. Benden her kaçtığında, beni sana sahip olmam için yalvardığını bil." Oturuyorum, kalçalarını tekrar tutuyorum ve her kelimeyi söylerken acı verici derecede yavaş hareketlerle pompalamaya devam ediyorum. "Aynen. Böyle."

"Evet, *lütfe*," diye inliyor, ıslak kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Lütfe beni aynen böyle sik."

O çaresiz bakış, gök gürültüsü arasında sessiz ama yüksek sesi...

Amacı beni *sıkıca* kavriyor.

Kendimi kaybediyorum.

Kalçalarını yakalayıp, kendimi öne doğru itiyorum ve onu acımasız bir hamle ile deliyorum. Yarı acı, yarı ihtiyaçtan gelen çığlığı, içimdeki en derin, en karanlık, en vahşi kısımları uyandırıyor ve ben de kendi kükrememle cevap veriyorum. Acımasızca ittiğimde, başparmaklarım sırtındaki çukurlara gömülüyor. Gerçek bir sikiş.

Karımı *sahipleniyorum*.

Vücudu ellerimde titriyor ve içgüdülerim, o tırmanışta amcığı benim sikimi mengene gibi sıkarken, onun da orgazma yaklaştığını söylüyor.

Ama sonra görüyorum. Kolundan kan akıyor. Taze kan. Bunun benim kanım olmadığını anlamam bir saniye sürüyor.

Onun kanı.

Saçlarını yumruklayarak, kolumu onun önüne doladım ve daha önce fark etmediğim omzundaki kesikleri daha iyi görebilmek için onu geri çektim.

"Bu ne zaman oldu?" diye bağıriyorum. "Bunu sana kim yaptı?"

Gözleri öfkeyle kısılr ve bana cevap verir, "Bir *Wilde*."

Kavga zihnimde bir anlık bir görüntü olarak canlanıyor ve onu omzunu sıyıran bıçaktan kurtardığımı sandığım anda duruyor. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Öfkem göğsümde patlıyor. Yarayı yaladım, o da tısladı, sonra metalik lekeyi temizlerken gözlerine baktım. Acısı keskin, çelik ve nefret gibi tadı vardı ve ona yaptıkları her şeyin izini yaladıktan sonra, ağzımı onun ağzına çarptım. O inledi, dudakları kanlı armağanı almak için açıldı, öpücüğümüz açlık ve intikam çılgınlığıydı, ta ki onun öfkesi nerede bitiyor, benimki nerede başlıyor ayırt edemeyecek hale gelene kadar.

Sonunda kendimi ondan koparıyorum, kavganın nasıl bittiğini itiraf ederken onu nefessiz bırakıyorum.

"Onlar öldü," diye söz veriyorum. "Hepsi seni kestiğı bıçakla öldü."

Gözlerinde muhteşem bir vahşet parlar. "İyi."

Gurur göğsümü doldurur, ama sesim sertleşir. "Bu sana dokunan herkes için geçerli. Seni inciten olursa, tek alacağı şey sığ bir mezar olacak."

Yanağımı avuçlar. "İyi."

Benimkiyle yarışan acımasızlığına kükrerim ve onu bir öpücük daha için kendime çekerim, parmaklarımla klitorisini okşarken ona tekrar girerim. O, tamamen benim merhametime kalmış bir şekilde ağaç gövdesine yaslanır, ta ki uylukları titreyip kasları beni sıkıca kavrayana kadar.

"Benim için boşal, karım." Gözlerini kapatmaya çalışır, ama ben onu sarsarım. "Hayır. Gözlerini bana dik. Boşaldığını görmeme izin ver."

Gözleri kapanır, ama ben ceza olarak klitorisini okşarım ve o *parçalanır*, vücudu öne eğilirken hıçkırarak ağlar. Saçlarını tutarak onu dik tutarım, böylece benim için parçalandığını görebilirim. Muhteşem gözyaşları yanaklarından süzülür, ama berrak mavi bakışları benimkilerde kalır. Uzun, düşük bir teslimiyet iniltiyle adım dudaklarından dökülür. Amcığı ritmik kasılmalarla sikimi boğar, o kadar sıkıdır ki onunla birlikte neredeyse doruğa ulaşırım, ama kalçaları bana doğru ittiğinde hızımı ve darbelerimi korurum, her darbede ona karşılık veririm.

"İşte orada," diye onu cesaretlendiriyorum, sesim derin. "Sikimi sür. Lanet olsun, bana böyle aşık olman çok güzel. Sen benim için yaratılmışsın, ben de seni yakalamak için."

O kollarımda gevşeyip tamamen doyduğunda, ben de tam olarak bunu yapıyorum. Yavaşça ama hiç durmadan onu yumuşak yosun yatağına yatırıp kalçalarını yukarı kaldırıyorum, onu istediğim gibi alabilmek için bacaklarını iyice açıyorum. Karımın yüzünün ecstasyesindeki ifadesini izlerken zaman kavramını tamamen yitirene kadar, tekrar tekrar içeri girip çıkıyorum.

Yaramdan kan sızıyor, göğsümden ve karnımdan aşağı akarak tekrar penisime ulaşıyor. Onun bakire kanı, onun adına feda ettiğim kanla karışıyor, onu sahiplenirken birbirine karışıyor ve aniden onu verebileceğim her şeyle doldurma ihtiyacıyla boğuluyorum.

Bir elimi köprücük kemiğine geçiriyorum, avucum omuz kemiğine dövülmüş kafatası dövmesinin üzerinde duruyor. Fury işareti. Diğer elim kalçasını kavriyor, parmaklarım benim tasarladığım çatlak kafatasına gömülüyor. *Benim* işaretim.

İtmelerim hızlanır, parmak izlerim onun etine kazınırken acımasız bir tempoda. O, bir başka zevk dalgasının eşiğinde, sırtını bana doğru eğip sallanır, sıkı küçük amcığıyla benim sikimi boğar. Dilimi omurgasından yukarı doğru sürüklerim ve kulağının altındaki boynunu ısıtırım.

"Tekrar, Luna. Kocan için boşal."

Çığlık atıyor, etrafımda kasılmalar geçiriyor. Ben hırlarken elim boğazını sıkıyor.

"Karımın içine boşalacağım. Her zaman senin amin, anladın mı? Hayatımızın geri kalanında, Fury tarafından iyi bir şekilde döllenene kadar, tohumumu içine boşaltacağım."

"Evet," diye yalvarır. "Lütfen. İçime boşal Orion. Bana her şeyi ver."

Şu anda akli başında değil ve muhtemelen daha sonra benden nefret edecek, ama umurumda değil, onu içten dışa ele geçirmekten başka bir şey düşünemeyecek kadar ilkelim. Onu her şekilde ele geçirme konusundaki tutumumu oldukça açık bir şekilde ortaya koydum, bu yüzden daveti olduğu gibi kabul ediyorum. Beyaz sıcaklık hissi içimde patlıyor ve testislerim gerilirken zevkten kör oluyorum. Penisim kabarıyor ve elimi alt karnına bastırarak hassas kanalına daha derine giriyorum.

"Orion!"

Saçlarını kavrayarak, buklelerini yana doğru çevirip dişlerimi boynunun kıvrımına geçiriyorum. Beni asla unutmaması için ısırıp morartmak, iz bırakmak, yara açmak için ısırırken çığlık atıyor. Bakır tadı dilimi gıcıkıyor ve hiç olmadığı kadar sert boşalıyorum, kendimi onun içine sonuna kadar gömüyorum.

Bir kükreyle onu serbest bırakıyorum ve o kollarımda sarsılıyor, başka bir orgazm vücudunu sarsıyor, ta ki yine kendinden geçmiş bir kadın gibi boşalana kadar. Çünkü o öyle. O benim ve az önce yaptığımız şey bunu kesinleştirdi, bizi zihin, beden ve ruh olarak birbirimize bağladı.

Artçı sarsıntılarla sarsılıyoruz ve adrenalinim azalırken, hızla atan kalbimin nihayet yavaşlaması biraz zaman alıyor. Luna yere yığılmadan onu kucaklıyorum ve ısısının kaybolmasıyla bir tıslama çıkarıyorum. Bana sarılıyor ve boynuma gözyaşlarını döküyor.

"Siktir, bebeğim, buraya gel," diye mırıldanıyorum, o zaten olabildiğince yakın olmasına rağmen.

Onu sıkıca tutarak, gömleğimin üzerine oturup gövdeye yaslanıyorum, sonra onu bacaklarımın üzerine oturtuyorum. Kalçalarını, penisimi tekrar içine sokacak kadar kaldırdım ve kalan spermim onu kaplarken iniltiyi bastırdım. Kendimi toparladıktan sonra, onu göğsüme yatırdım ve titremeyen vücuduna ceketimi sardım. Köpek dişlerimin onu deldiği yerde kanın akması, etrafında morarmış morluklar oluşması,

penisim tekrar hareketlenir, ama onu bastırıp izleri nazikçe yalarım, bu da onu titretir.

Onu bana sıkıca sarıyorum, bizi bir arada tutuyorum, bu bağlantı sadece onun için değil, benim için de gerekli. Bugün onu kaybedebilirdim, hayatta kalması bir mucize.

Hayır. Mucize değil. Bu bir fedakarlıktı. En iyi arkadaşlarından birini kaybetmesi.

Onun çığlıkları artık ecstasy'den kaynaklanmayan bir şeye dönüştüğünde, tam olarak nefesini hissediyorum. Acı dolu bir inilti göğsünden kaçıyor ve bana yaslanıyor, yaşadığı her şeyin ağırlığı onu parçalarken, onu bir arada tutmam için bana güveniyor. Ne yazık ki, bazı duyguları çok iyi biliyorum.

Acı. Keder.

Suçluluk.

Benoit nasıl ölürse ölsün, Wildes ailesi açıkça düşman olsa bile, Luna bu suçu sırtında bir demir gibi taşıyacak. Kendini affedene kadar ona destek olacağım. Belki bir gün o da bana aynı şeyi yapmama yardım eder.

Onu yavaşça sallayarak, kafa derisini ovuşturuyorum ve şakağına sertçe fısıldayarak, bana söylenmesini istediğim tüm şeyleri söylüyorum.

"Sorun yok."

"Ben yanımdayım."

"Artık güvendesin."

"Senin suçun değil."

Onları tekrar ediyorum, kelimelerin aklına takılıp takılmadığını merak ederek, takılmamışlarsa bir şekilde içselleştirmesini umarak.

Sonunda, kederi onu boğazlamayı bırakır, nefesleri düzelir ve kollarımda tamamen gevşer. Uyku sonunda onu ele geçirdiğinde, onu imkansız bir şekilde daha sıkı sararım ve şimdiye kadar her gece ettiğim yemini tekrar ederim.

"Seni seviyorum, karıcığım." Alnını öpüyorum, tüm varlığımı ona aktarıyorum. "Seni seviyorum ve seni asla bırakmayacağım."

GUARDING HER CYGNET

Luna beni öldürüyor.

O sulu, berrak mavi gözler, kulübeye döndüğümüzden beri boş bir bakışla sabitlenmiş durumda, Benoit'in cesedini görmek şüphesiz yeni bir acı ve suçluluk duygusu uyandırmış olmalı. O duyguyu bilirim. Yanmış mezarlığı görmek göğsüme bir yumruk gibi çarptı ve annemin ölümünü kabulleneli altı yıl oldu, altı saatten biraz fazla değil.

Luna, biz yaklaşır yaklaşmaz arkadaşının yanına çöktü, bacaklarını altına kısıtırıp onu kucağına alırken, tutusu kırık kanatlar gibi etrafında dalgalanıyordu. Hâlâ benim ceketimi ve yırtık tülle kabaca dikilmiş korsesini giyyordu. Benoit'in kurşun yaralarından akan kan kurumuş, pas rengi pullar gömleğindeki delikleri kaplamış ve onun açık tenine lekeler bırakmıştı. Ama sıırıslıkam olsaydı bile umursamazdı.

Sabahın erken saatlerinde kabinin ıtıları arasından sızan pembe ışığa rağmen, Benoit şimdi daha kötü görünüyor. Cildi solgun ve mumsu, Ekim çiyyile ıslak, dudakları doğal olmayan mavimsi gri. Tek teselli, gözlerinin kapalı olması. Ölü gözlerle baktıktan sonra aynı şekilde geri dönemezsiniz. O görüntü sizi asla rahat bırakmaz. Luna sessiz, katatonik ve sanki her an açılabilirmiş gibi onu kucaklıyor.

Onun acısını dindirmek için her şeyi yapardım, ama ona verebileceğim tek şey, huzur içinde yas tutması için birkaç dakika. Bu yüzden, işe yaramayan tuzakları kontrol edip, etrafta kimse olmadığını doğruladıktan sonra, Luna'nın onları görmemesi için cesetleri çalılıklara saklıyorum. Kulübeye döndüğümde, o hala aynı pozisyonda, zamanın içinde donmuş bir keder portresi gibi duruyor.

Onun yanına çömelip sırtını küçük daireler çizerek okşuyorum. Bana o kadar yaslanıyor ki, hıçkırıklarının titremesini hissedebiliyorum. Başının tepesine bir öpücük konduruyorum, bana duyduğu güvenin tadını çıkarıyorum, hak etmediğim bir güvenin, ve şimdi söyleyeceğim sözlerle bunu mahvedecek olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Onu kontrol etmem gerek, küçük kuş."

O geri çekilir, tıslayarak onu kuğularını koruyan bir kuğu gibi sarar. "Hayır."

Tam da tahmin ettiğim tepki. Kızım sevdiği insanları şiddetle korur, ona aşık olmamın birçok nedeninden biri de budur. Ama bu bağlılığı, onun ölü arkadaşının ceplerinde yararlı bir şey aramamı izlemeye dayanamayacağını bilmemin nedenidir.

Burada, sürprizlerden başka hiçbir şeye güvenemeyiz. Her şey kullanılır ve hiçbir şey israf edilmez. Daha iyi koşullarda ona öğretmeyi umduğum, pratik ama bazen sert bir orman kuralı. Ancak bu ders, özellikle Luna hala yaralıyken ve Wildes'ların Lost Cove ağaçlarının arasında herhangi bir yerde saklanıyor olma ihtimali varken, hayatta kalmamızı sağlayabilir.

Ama bunu söylemiyorum. Şu anda duyguları çok hassas ve tek bir yanlış kelimeyle yıkıcı bir döngüye gireceğinden korkuyorum. Bu yüzden başparmağımı ensesine sürterek, sindirebileceği bir gerçeği söylüyorum.

"Onun üzerinde sana zarar verebilecek hiçbir şey olmadığından emin olmalıyım." Gözleri kısılr. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Ama senin için risk almayacağım." Çenemi kapıya doğru eğdim. "Git lütfen. Hızlı olacağıma söz veriyorum, ama bunu görmek istemeyeceksin."

Gözleri dolarken onu daha sıkı sarıyor. "Ona zarar vermeyeceksin." Kalbimi parçalamak için harika bir yol.

Kafamı salladım. "Söz veriyorum. Ona kendi çocuğum gibi davranacağım."

Bir an bekledi, sonra yavaşça başını salladı ve onu bana uzattı, başını bir bebek gibi tutarak. Onu nazikçe aldım ve acıdan neredeyse hiç inlemeden verandaya topallayarak yürüdüğünü izledim. Uzaklaşmadı, korkuluğun önünde durdu. Parmakları tahtaya gömüldü, güneşin zayıf ışınlarında sisin kalktığı gölü izledi. Sırtı dik, çenesi sıkıydı. Yumuşak rüzgâr saçlarını okşuyor ve eteğini su dalgaları gibi dalgalandırıyor. Sanki yanından bir hayalet geçiyormuş gibi, soğuk bir ürpertiyle titriyor.

Göğsümü ağırlaştıran suçluluk duygusu nefes almamı zorlaştırıyor.

Güçlü küçük kuşum mahvolmuş. Siyah, mavi ve mor izler onun beyaz tenini boyamış, bazıları benim gurur duyduğum izler, benim ısırik izlerim ve dokunuşlarımin izlerini taşıyan parmak izleri gibi. Diğerleri ise beni cinayete teşvik ediyor.

Wilde'ın ters vuruşuyla yanağında oluşan şişlik en kötüsü, omzundaki kesik ise onu yakından takip ediyor. Keşke onu ve bıçaklı arkadaşını mezarlarından çıkarıp tekrar dövüp, bir kedinin avını oynadığı gibi onlarla oynayabilsem. En azından Luna ilkinin ortadan kaldırmaya yardım etti, ayağıyla boynunu kırdı.

Ama onu Dark Corner'a güvenli bir şekilde ulaştırana kadar beni endişelendiren sadece yaraları değil. Neredeyse bir hafta oldu, ama şimdiden kaybetmemesi gereken kilolarını kaybetmeye başladı. Omurgası daha belirgin, elmacık kemikleri daha keskin. Yırttığım korsesi hala ona oluyor, ama bu sadece benim beceriksiz dikişlerim sayesinde, kestiğim yarıkların içinden korse gibi tül geçirmem sayesinde. Korsesi onun zayıf vücuduna yapışıyor ve göğüslerini o kadar yukarı itiyor ki, nefes alabilmesi bile mucize. Güvende olduğumuz anda onu ondan çıkarmak istiyorum. Bir zamanlar beyaz olan kumaş ve kalan tüyler artık neredeyse siyah, bataklık çamuru ve koyu kırmızı kanla lekelenmiş.

Kızımdan gözlerimi ayırarak, Benoit'ya odaklanıyorum ve onu hızlıca çalışmak için yere yatırıyorum. Onun ateşleme şansı bile olmayan silahına dokunmadım. Ne kadar yararlı olursa olsun, ölü bir adamın silahının getireceği kötü şans riske değmezdi. Ama kırık telefonunu, anahtarlarını ve etiketsiz bir ilaç şişesini cebime koydum. Sonra ceketinin fermuarını çekip kan lekelerini örttüm, böylece kızım onları bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

"Bitti," diye mırıldanıyorum.

Son kelime daha söylenmeden ortaya çıkar, yanına oturur ve onu tekrar kucağına alır, sallayarak sakinleştirir. Yüzü

nefret ettiğim o boş ifadeye geri döner ve midemi bulandırır.

Yavaşça kalkıp dışarı çıkıyorum, ona muhtemelen farkına bile varmayacağı bir alan bırakıyorum. Ona bir kez daha bakıp Benoit'in telefonunu çıkarıyorum, içindeki mesajları kaydırıp, sonra da korkarak beklediğim aramayı yapmak için kulağıma götürüyorum.

İlk çalınıştta cevap verilir.

"Benny? İyi misin evlat? Check-in'ini kaçırdın."

Siktir.

Bu rahat tavır, beklediğimden daha fazla kararlılığımı sarsıyor. Dişlerimi sıkıp, göğsümdeki acıyı ovuşturduktan sonra derin bir nefes alıyorum.

"Bordeaux."

Luna'nın babası huysuzca cevap vermeden önce bir sessizlik oluyor. "Açıkla."

27
ORION
FOREVERMORE

Çamurlu yolda göle doğru ilerlerim, Luna'dan kendime izin verdiğim kadar uzaklaşıyorum, onu görüş alanımda ama işitme mesafesinin dışında tutarım. Yine de sesimi alçaltırım.

"Benoit öldü."

"Senin annen..."

"Onu ben öldürmedim." Gözlerim, hala bıraktığım gibi perişan haldeki kızıma döner, sonra tekrar ormanı tarar. "Ama bunu kimin yaptığını bir kez tahmin etmene izin vereceğim."

Bir duraklama, sonra Sol dişlerini sıkarak konuşur. "Wildes'lar." Öfke sesini boğuklaştırır. "Kızımı çalmamış olsaydın bunların hiçbiri olmazdı."

Telefonu daha sıkı kavrarım.

"Bir şeyi çok net bir şekilde açıklığa kavuşturalım. *Sen* bir yemin ettin. King Fury'nin akrabaları sözlerini tuttular ve kimseye bir şey söylemediler. Ama *bir şekilde* Wildes ailesi bunu öğrendi. Onu 'çalmak' zorunda kalmamın tek nedeni, kendi bahçende yılanlar olmasıydı."

Ona bunu sindirmesi için bir saniye veriyorum, sonra bıçağı çeviriyorum. "Ozias'ın bir Wilde olduğunu bile bilmiyordun, değil mi?"

"Tabii ki öyle. Ona ne yaptın? O geceden beri kayıp."

Kayıp mı? Hastanede olması gerekiyordu...

Gözlerimi kırıştırdım, bu soruyu geçip ona cevap verdim, sesim kararlıydı. "Ozias'ı ben hallettim çünkü *sen* halletmedin. Peki ya kuzenleri? Bart ve Rufus? Onlar da senin değerli gölgelerinin arasından sıyrıldılar. Onu uyuşturdular, Sol."

Derin bir nefes aldı. "Benim şehrimde böyle bir şey olamaz." "Sana söylüyorum... Oldu. Bana inanmıyorsan, Rufus'ta bulduğumuz Pining blister paketinin fotoğrafını iste. O ve Bart, Luna'yı kaçırmak için bir plan yapmışlardı. Belki Ozias da bu plana dahildi."

Aramızda bir sessizlik olur, ama onun her şeyi birleştirdiğini neredeyse duyabiliyorum.

"Rufus'u ölü bulduk," diye itiraf eder sonunda, sesinde daha az düşmanlık vardır. Düşmanımın düşmanı dostumdur, sanırım. "Bartholomew ve Ozias ne oldu?"

"Neredeyse bir haftadır ilk kez sinyal alabiliyorum, ama kardeşlerimden son duyduğumda Bart ortadan kaybolmuştu."

Luna'nın babası onaylamadığını belirten bir homurtu çıkarır. "Peki ya Ozias?"

"Kardeşlerim onu hastaneye bırakacaklardı, ama eğer onu görmediyseniz..." Sözlerimi yarım bırakıp devam ettim. "Dürüst olmak gerekirse, bununla ne kadar ilgisi var, hiç mi yok, emin değilim. Zy, kadınlara zarar vermekten genellikle uzak durur. Ama ne olur ne olmaz diye, ona defolup gitmesini söyledim." Dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bundan sonra pek gülmeyecek."

"İyi." Sonra Sol, neredeyse kendi kendine mırıldanır. "Hâlâ inanamıyorum."

"İnanın bana. Bu, King'in öngördüğü gibi. Wilde-Fury kavgasını hafife aldınız. Yıllarca Luna'yı korumak için burnunuzun dibindeydim. Tam tersini yapmak için aynı derecede kararlı birinin de uzun vadeli bir dolandırıcılık yapamayacağını mı düşünüyorsunuz? Onu sizinle dalga geçmek için almadım, Bordeaux. Onu götürdüm çünkü o benim ve tehlikedeydi. Eğer götürmeseydim, kim bilir ne kadar ileri giderlerdi. Benoit'in ölümü, ne kadar ileri gidebileceklerini kanıtlıyor."

"O zaman savunmamı güçlendireceğim. Daha önce Fury'lere hiç ihtiyacımız olmadı, şimdi de olmayacak."

Öfkeleniyorum. "Savaştaayız, anlamıyor musun? Luna artık sadece senin kızın değil. O *benim* karım. Wilde ailesi, ailelerimiz arasındaki anlaşmayı bozmak için ne gerekiyorsa yapacak."

ailelerimiz arasındaki anlaşmayı bozmak için ne gerekiyorsa yapacaklar. Ben olmadan, o kolay bir hedef."

"O, kendi isteğiyle seçmedikçe senin karın değil," diye tersler. "Onu istemediği bir şeye zorluyorsun."

Başımı sallıyorum, gözlerim tekrar kabine dönüyor. Luna sonunda bana bakıyor ve gözlerimiz buluştuğu anda ifadesi yumuşuyor.

"Artık bunun doğru olduğunu sanmıyorum, Solomon."

"Bunu göreceğiz," diye dişlerini sıkar. "Videoyu aç ve telefonu Luna'ya ver. Kızımın konuşmam lazım."

"Sadece o isterse," diye karşılık veriyorum, ona doğru yürürken bile onu kızdırmaya devam ediyorum.

"Seni küçük..." New Orleans tarzı Fransızca küfürler dizisi olduğunu düşündüğüm bir dizi kelimeyi sıralar.

Onu sessize alıp iki adımda verandanın merdivenlerini çıkarım. Luna'nın yanına geldiğimde, omzunu sıkıp onunla göz göze gelmek için çömelirim, telefonu uzatırım.

"Babanla konuşmak ister misin?"

O, düzensiz bir nefes verip başını salladı, telefonu aldı ve videoya geçti. Ceketim omzundan düşmüştü, ben de onu ona sıkıca sardım. Birincisi, soğuk hissetmediğini söylese de şu anda titriyordu ve karımın üşümesi umurumda değildi. İkincisi... Solomon Bordeaux, kızında bıraktığım ısırik izini görürse beni öldürür. O adamdan korkmuyorum, ama kayınpederine sağlıklı bir saygı duymakta yanlış bir şey yok, özellikle de o New Orleans'ın en tehlikeli adamıysa.

Telefonun sinyali düzelirken Luna'nın başını çekip şakağına öpüyorum. Onu bıraktığımda Sol'un yaralı yüzü grenli ekranda beliriyor.

"Luna?"

O yıkılır.

"Baba?" diye hıçkırır, sesi parçalanır ve kalbimi ikiye böler.

"Oh, *ma luné*," diye nazikçe mırıldanır. *Benim ayım*. "İyi misin? Sen... bekle. Yanağına ne oldu?"

O, yarayı kapatarak nefes nefese kalır ve ben onu göğsüme çekerim.

"Dikkat et," diye hırıldarım, öfkem tasmamı çekiyor. "Karımla öyle konuşma."

Beni görmezden geliyor. "O Fury denen çocuk mu yaptı bunu sana?" "Ne yapayım ben?"

Luna hızla başını sallar. "Hayır, baba. Yemin ederim."

Ona sert bir bakış atıyorum ama kendimi geri çekmeye zorluyorum, kızın saçlarını kenara çekip gözlerine bakabilmek için.

"Ben burada olacağım," diye mırıldanıyorum, başparmağımla dışarıyı işaret ederek.

O başını sallar ve ben verandadan inerim, ona mahremiyet illüzyonu verirken güvenliğini gözetirim. Wildes'lar nerede olduğumuzu bildiği sürece uzaklara gitmem mümkün değil. Zaten çok uzun kaldık ve bu bize çok pahalıya mal oldu, hayatımın geri kalanında kendimden nefret etmeme neden olacak bir hata. Ama şimdi Luna veda etmeli, o da ihtiyacı olanı alırken ben düşmanlarımızı uzak tutacağım.

Tekrar saldıracaklarını sanmıyorum. Hepimizin iyileştirmesi gereken yaraları var ve Wilde-Fury kavgasında hırsızlar arasında onur vardır. Ya da olması gerekir. Ölümde bile sevdiklerimize bakamıyorsak, o zaman ne için savaşıyoruz ki?

"Ben iyiyim." Ağlamaktan boğuklaşmış sesiyle fısıldadı. "Sadece biraz hırpalanmışım."

Bir süre durdu. İyi olduğundan emin olmak için ona baktım ve gözleri benimkilerle buluştu, bu bakışta hissettiğim duygu kalbimin atışını hızlandırdı.

"Orion beni kurtardı."

Bu sözler kalbimi ona doğru çekiyor, ta ki babası öfkeyle bağırıncaya kadar.

"*Kurtardı* mı? Luna, o seni kaçırdı..."

"Biliyorum," diye araya girerek telefona bakıyor. Ben kollarımı kavuşturarak tekrar göle dönüyorum. "İnan bana, *hâlâ* o konuda kızgınım. Ama şimdi durum biraz karmaşık." Sesi yumuşuyor ve bakışlarının sırtımı ısıttığını hissediyorum. "O nazik biri, baba. Düşünceli. Hayatımı birden fazla kez kurtardı."

"Ciddi misin?"

"*Senin* konuşacak halin var mı?" diye yumuşak bir ses araya girer.

"Anne?" Luna'nın sesi çocukça bir umutla yükselir. "Orada mısınız?"

"Buradayım. Baban seni ararken beni bir otele yerleştirdi. Bütün gece dışarıdaydı ama beni kontrol etmek için geri geldi." Luna'nın annesi homurdanır, sonra sertçe emreder, "Hadi Sol, telefonu bana ver."

Kaşlarıım yukarı kalkar ve gülümsemem genişler. Fransız Mahallesi'nin Hayaleti'ne daha önce emir verildiğini hiç duymamıştım, ama Luna'nın bu küstahlığı sadece babasından almamış olması mantıklı geliyor.

Sol homurdanır ve Luna ile annesi gözyaşları içinde merhaba derken ve hıçkırıklar arasında son gelişmeleri paylaşırken, telefonun diğeri ucunda bir şeyler hışırdar. Luna olanları anlatırken sesi hafifler, neyse ki bazı önemli ve *ağır* detayları atlar. Anlatımı bittiğinde, benim bu enerjik kızım bile alaycı bir kahkaha atar.

"Evet, hepsi bu kadar."

"Ah, Lu, çok şey yaşadın." Annesi, Luna'nın olayı hafife almasına izin vermeden iç geçirir. "Söyle bana, gerçekten. Babanı ve beni gördün. İyi olmanın ne demek olduğunu biliyorsun. O... sana iyi davranıyor mu?"

"Evet," Luna utangaç bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Bunun tuhaf olduğunu biliyorum."

"Hayır, tatlım... Ben de senin gibi hissettim." Sesi, sadece bir annenin sahip olabileceği o fısıltıya düşer, yumuşaklığı boğazımda bir yumru oluşturur. "Bu duygular kafa karıştırıcıdır. Hatta korkutucudur. Beni yanlış anlama, bunu hiç sevmiyorum. Bu hayat senin için istediğim hayat değil."

"Bu yetersiz bir ifade," diye alay ediyor Sol.

"Ama ona değer verdiğin için utanma," diye ısrar eder Scarlett. "Bordeaux kadınları kara şövalyeye aşık olma konusunda yeteneklidir."

Çenemi ovuyormuş gibi yapıp, gülümsememi bu hileyle saklarım. Fury eşleri de aynı şeyi yapma eğilimindedir.

Luna gülümser. "Evet. Bu da başka bir hafif tabir." *Bir dakika. Kara şövalyeye aşık olmak hafif bir tabir mi? Bu demek oluyor ki...*

Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Arkadaşlarının hafif esintiyle bana doğru gelen sesleri eşliğinde bir süre daha konuşurlar.

Brylie, görünüşe göre, ailesi ona yerinde kalıp güvende olmasını söylese de, aramaya katılmak için ısrar ediyor ve çok kızgın. Dash'in onun hakkında anlattıklarından sonra bu hiç de şaşırtıcı değil. Lucy'nin endişesi tavan yapmış. Umarım Hatch bunu biliyordur. Nox, Troisgarde'in tüm kızlarına karşı ölümcül ve koruyucu davranıyor, bu da saygı duyabileceğim bir şey. Ve herkes Luna için endişeleniyor, onun eve dönmesini umutsuzca bekliyor.

Bu olmayacak.

Sonunda Luna veda ediyor, ama sonra telefonumu kaldırıp adımları söylüyor.

Zaten verandanın merdivenlerindeyim, onu almak için uzanıyorum. Elime alır almaz videoyu kapatıyorum.

"Evet?" diye soruyorum, göle doğru geri yürürken.

"Ona iyi bak. Ben... Dünyada yakabileceğim üç kişiden birini sana emanet ediyorum. Onu incitirsen..."

"Bu söz konusu bile olamaz."

İsteksizce içini çekiyor. "Onunla konuştuktan sonra, artık bunu anladım."

Gurur göğsümü doldurur, ta ki o ekleyene kadar: "Bu yüzden benim için bir şey yapman gerekiyor."

"Tamam," diyorum çekinerek. "Sadece Luna'ya yardımcı olacaksa."

"Yardımcı olacak," diye aceleyle cevap verdi ve isteksizce devam etti. "Ama bu hoşuna gitmeyebilir. Çok geç kalınmışsa."

Çenem sıkışır. Hâlâ Benoit'in üzerinde kıvrılmış halde duran kabine doğru bakarım ve yolun ilerisine doğru bir adım daha atarım.

"Zaten bundan hoşlanmadım. Ne demek istiyorsun?"

Scarlett devralmadan önce telefon el değiştirir.

"İlaçlarına ihtiyacı var. Özellikle de olanlardan sonra."

Sesindeki bir şey ağzımı kurutur.

"Ne ilacı?" diye soruyorum.

"Benoit'da olmalı. Sol'un gönderdiği tüm gölgeler biraz taşıyordu. Onları mümkün olduğunca çabuk ona ulaştırmak istedik. İlaç kutusu göre, Bon Temps Gecesi'nden önce bile iki gününü kaçırmış."

"Ne için?" Elimi saçlarımın arasından geçirip, kot pantolonumun cebinde yanan ince ilaç şişesini okşayarak volta atıyorum. "O iyi mi?"

"Umarım öyledir. Ama ilaca hemen ihtiyacı var. Ani kesinti semptomları tetikleyebilir. Ancak nasıl ve ne dereceye kadar olacağı tahmin edilemez. Zor bir teşhis."

Nabzım hızlandı. "Bayan Bordeaux..." "Scarlett iyi."

"Scarlett, burada paniğe kapılmamaya çalışıyorum."

Sesli bir şekilde yutkunur. "Kızım... O da benimle aynı hastalığa sahip. Bipolar bozukluk. Tip iki. Benimkinden biraz farklı ama yine de aynı derecede zor olabilir."

Nefesim kesildi. Bordeaux ailesi bazı şeyleri sıkı bir şekilde gizli tutuyor, bunların başında da tıbbi gizlilik geliyor. Luna'yı bu kadar uzun süre takip etmek ne kadar saçma olsa da, Dash'ten bu sistemlere girmesini istemek doğru gelmedi. Uzun zaman önce, kulaktan dolma bilgiler ve olaylarla ilgili söylentilerden Bayan Bordeaux'nun tip 1 bipolar bozukluğu olduğunu anlamıştım. Ama Luna'nın da bu hastalığa sahip olduğuna dair *hiçbir* ipucu yoktu.

Yoksa gözümden kaçmış mıydı?

Duygularım boğazımda düğümleniyor. "Tamam. Ona nasıl yardım edebilirim?"

Sanki bir sınavı geçmişim gibi, rahatladığını gösteren bir nefes verdi. "İlk sorunun bu olması gerçekten cesaret verici."

Kaşlarımı çattım. "Başka ne sorabilirim ki?"

Kuru bir şekilde içini çekti. "İnsanların söylediklerine şaşırsın."

Kaşlarım yükselir, ama o devam eder: "Sana kısa bir özet geçeyim. Öncelikle bilmen gereken şey, stres ve uykusuzluğun Luna'mızı tetikleyen başlıca faktörler olduğu. Duygusal aşırı yük de öyle. Başka birini çökertmeye yetecek bir şey onu paramparça edebilir. Bunların herhangi bir kombinasyonu depresif veya hipomanik bir dönemi tetikleyebilir ve diğeri de neredeyse her zaman bunu takip eder. Ya da dediğim gibi, tamamen iyi olabilir."

Bakışlarım Luna'ya geri döner, hala ölen arkadaşının yasını tutuyor... terk edilmiş bir kulübede... onu kaçırdıktan sonra, onu rehin tuttuğum ve kabuslarımla uykusuz bıraktığım kulübede.

Kahretsin.

"Tamam." Gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum. "Anlat bakalım."

Luna'nın atakları sırasında yaşadığı semptomları, depresyondan başlayarak bana anlatır, bunların hiçbirini fark etmemişimdir.

Ama Scarlett hipomaniye geçtiğinde, bazı belirgin belirtiler göğsümü acı verecek kadar sıkıştırıyor. Derin sularda boğuluyormuşum gibi hissetmekten kurtulmak için mücadele etmek zorundayım.

Basıncı konuşma. Tamam.

Uykusuzluk ama bolca enerji. Tamam.

Tamam. Dürtüsellik. Benim pervasız kızım için üç kez kontrol ettim.

Sinirlilik, hayal kırıklığı, zihinsel keskinlik ve hatta ağrı veya sıcaklık toleransı, hepsi ya körelmiş ya da artmış olabilir. Dört kez kontrol edildi.

"Ve sonra," Scarlett tereddüt eder. "Sol, sakıncası var mı?" "Scarlett... hayır. Onların bunu yapacağını düşünemezsin..."

"Git hadi Sol, lütfen?"

"Onu öldüreceğim," diye homurdanır ve tehdidinin geri kalanını Fransızca olarak bitirir.

Ama bir kapı çarpar ve Scarlett iç çeker.

"Orion?"

"Buradayım," diye cevap veriyorum, nefesimi tutarken kalbim hızla atıyor.

Nazik sesi alçalır. "Diğer bir semptom da cinsel dürtüselliktir. Normalden daha... *ileri* gidebilir. Ya da duygularına göre hareket edebilir, ki açıkçası bunlar hala onun duygularıdır, ama başka türlü davranır mıydı, bu ayrı bir soru."

Kalbim durur, ağrır. Geriye doğru sendelerim ve bir ağaca çarparım.

Siktir.

Siktir. Siktir. Siktir.

Oraya gitmek istemiyorum, ellerimi gözlerimin üzerine kapatıp çaresizce o görüntüyü kafamdan silmeye çalışıyorum, ama zihnimde Luna'nın açık ve yalvaran hali, onu sahiplenmemi isteyen hali canlanıyor.

Sikim büzülüyor, kalbim de onunla birlikte. Ya kutsal olması gereken bir anı çarpıttıysam? Ya onun gerçekten vermek istemediği bir şeyi aldıysam?

Başım dönüyor, bu yüzden göğsümü parçalayan acı verici suçluluk duygusunu nefes alarak atlatmaya çalışıyorum, ama işe yaramıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bu rahatlamayı hak etmiyorum. Tek istediğim kulübeye koşup Luna'ya yalvarmak

Luna'ya hayatımın en güzel anının, yaptığım en kötü şey olmadığını söylemesi için yalvarmak istiyorum.

Ama ona bakamıyorum bile.

Scarlett sertçe nefesini verdi. "Seninle kızımın konuşmanız gerektiğini hissediyorum."

Ağaçtan aşağı kayarak çömelmiş bir şekilde yere indim, utancım o kadar ağırdı ki, bu yükün altında kendimi tutamıyordum.

"Evet, öyle."

O iç geçirir. "Benim durumum nedeniyle hazırlıklı olduğumuz için, Luna başından beri kendi durumunu oldukça iyi idare etti. İlaçlarını alıyor, iyi bir uyku hijyeni uyguluyor ve kız ciddi ya da stresli olmaya çalışsa bile olamıyor." Hafifçe güler. "Luna her anlamda özgür bir ruh. Bunun bir kısmı doğal olarak geliyor. Ama bir kısmı da kasıtlı."

Kaçırdığım tüm parçalar, benim Luna'm olan muhteşem, karmaşık yapbozun parçaları olarak bir araya geliyor. İstemese bile partinin neşesi ve kaygısızlığı. Her zaman başkalarını da dahil eder, çünkü farklı olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiği için. Geçen gece benimle duyguları hakkında konuşmaktan kaçınmak için ne kadar uğraştığı...

"Bazen hipomanik dönemler heyecan verici olabilir ve Luna, kendi deyimiyle 'yüksekleri sürmek'le tanınır. Ama bu rollercoaster güvenli *değildir*. Kararları kazara kendisine veya başkalarına zarar verebilir ve uzun süreli hipomani beynimiz için kötüdür."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye soruyorum hemen.

"Herkesin nöbetleri farklıdır, ama Luna için uyku, ruh hali dengeleyiciler ve egzersiz yardımıyla nöbetlerden en hızlı şekilde çıkıyor. İlginçtir ki, onu en çok doğa sakinleştiriyor. Garden District'te koşmak yardımcı oldu, ama her zaman onu tekrar yürüyüşe çıkarabilmeyi dilerdim. O bunu çok severdi. Eskiden sürekli dağlara giderdik, ta ki..."

"Fury'ler anlaşmayı bozana kadar," diye bitiriyorum, içimi ikiye bölen başka bir korkunç suçluluk duygusu.

Cevap vermedi. Vermesine de gerek yoktu. İkimiz de, Kral Sol'un borcunu talep ettiği anda Luna'nın hayatının sonsuza dek değiştiğini biliyorduk.

"Başka bir şey var mı, hanımefendi?"

"Hayır. Özetle böyle," diyor, sonra sesi yumuşuyor. "Kızımıza iyi bak, Orion. Sanırım bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Göğsüm ısınır, bu tek cümlelik cesaretlendirme, her şeyi onarılamayacak şekilde mahvetmediğimizi umut ettirir.

"Teşekkürler, Bayan Bordeaux. Sol'u tekrar bağlayabilir misiniz?" Bir anda, Sol'un sert sesi geri döner.

"Ne?"

"Sanırım Benoit'in arabasına GPS takip cihazı takmışsınız? Onun telefonundan bulabilir miyim?"

"Evet? Neden?"

"Güzel. Anahtarları bende ve Wildes arabamı yaktığı için bir araca ihtiyacım var."

Küfür eder.

"Aramamız sayesinde şu anda konumumuzu biliyordur." Ses tonumu yumuşatırım. "Gel de adamını uygun bir şekilde göm, Bordeaux. Ben yapardım ama Luna'yı eve götürmem lazım." Tartışmaya başlar, ben de açıklığa kavuştururum: "*Bizim* evimize. Dark Corner'a. Anlaşma olmadan peşimizden gelme."

"Her zaman Troisgarde'dan bahsediyorsun, anlıyorum," diye tersler.

"Siktir git, Bordeaux." Ayağa kalkarken telefonu daha sıkı tutuyorum. "Her zaman *Luna* önemliydi."

"Onun için en iyisinin ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sol dişlerini gıcırdatarak konuşur. "Benim kızımdan bahsediyorsun, Fury. *Benim kızımdan.*"

"Hayır. *Karım.*"

Başparmağım ekranı ezerek aramayı sonlandırır.

Yine ağaca yaslanıp, nefesimi vererek başımı öne eğiyorum. Telefonu alnıma dokundurarak, şimdi ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Sonra telefonu cebime koyup Luna'nın yanına dönüyorum, hala bıraktığım yerde, geçmişinden geriye kalanları kucaklamış halde.

Şimdilik ilaç konusunu bir kenara bırakıp, biraz daha az berbat bir konuşma yapmaya karar verdim.

"Burada kalamayız."

Bir anlık sessizlik geçer ve sonra o fısıldar, "Biliyorum."

Gözleri şimdi daha berrak, ama yorgun yüz hatlarında hala hüznün var. Dün gece kollarımda uyudu, ama bu yeterli olamaz.

yeterli olmamıştır. Eve döndüğümüzde mümkün olduğunca fazla uyumasını sağlamalıyım.

"Benoit'in arabasını alacağız," diyorum. "Telefonundaki GPS bizi oraya götürecekt."

Burnunu kırıştırır. "Senin arabana ne oldu?" Dişlerimi sıkarım. "Onarılmayacak durumda diyelim." Yüzünü buruşturur. "Wildes'lar mı?"

Başımı salladım. "Wildes."

"Onlar gerçekten sürekli hediye veren insanlar," diye mırıldanır, sonra iç geçirip başını sallar. "Onu bırakmak istemiyorum."

"Biliyorum." Elimle omzunu sıkıyorum. "Biliyorum."

Sesi sulanır, duygular sel kapılarını zorlar. "Geri döndüğümde ne yapacağım? Her şey değişti."

Ona asla geri dönmeyeceğini, en azından kocası kişisel gölgesi olmadan dönemeyeceğini söylemiyorum. Ya da böyle bir ölümün, sizi hücresel düzeyde değiştiren şeylerden biri olduğunu.

Eskiden, benden kaçarken giydiği beyaz kuğu kostümü kadar saf ve parlak bir hayat kurmuştu. Şimdi ise, dünyalarımızın karanlığı onu içten dışa her zerresine kadar lekeledi. Elimden gelse onu bu yıkımdan kurtarırdım. Ama artık gözlerindeki perde kalktığına göre, ileriye gitmenin tek bir yolu var.

Bu yüzden ona elimden geldiğince rahatlık vermeye çalışıyorum. Bildiğim tek gerçeklerle.

"Her günü olduğu gibi yaşa. Hala burada olanlara tüm sevgini ver."

"Peki ya olmayanlara? Onlar olmadan nasıl devam edeceğiz?"

Diğer basmakalıp sözler dilimde küle dönüşüyor. Boğazım kuruyarak, kelimeler ağzımda dolanarak başımı sallıyorum.

"Elimizden geleni yapıyoruz."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Parmak eklemlerimle onu silip, oraya dövme yapılmış harflerin üzerinde yakalıyorum. Kollarını arkadaşının etrafına sıkıca sarıyor, sanki onu daha sıkı tutarak hayata döndürebilecekmiş gibi.

Onun acısını görünce gözlerim yaşarır, bu acı kemiklerimin derinliklerine işlemiştir. En büyük düşmanıma bile

düşmanıma bile dilemem, karımdan bahsetmiyorum bile. Bu acı, zamanla hafifler ama asla silinmez. Bazen zaman bile işe yaramaz.

Yine de, aciliyet göğsümü sıkıştırıyor. Hazır olmadan onu buradan koparmak istemiyorum, ama buradan gitmeliyiz. Onu güvende tutmalıyım.

Bana yaslanıyor, yanağına hafifçe konan kirin üzerinden bir damla gözyaşı daha akıyor.

Kahretsin, ona *bir* şey vermeliyim. Henüz arkadaşını toprağa bile veremedik ve veda etme fırsatı bulana kadar hiçbir rahatlama hissetmeyecek.

Aklıma bir fikir geliyor. Bu, onun kalp acısını dindirmeyecek, hiçbir şey dindiremez, ama bu, nesiller boyu süregelen bir tesellidir. Belki ruhundaki Appalachia bununla bağlantı kuracak ve ona en azından biraz huzur verecektir.

"Yardımcı olabilecek bir şeyim var." Siyah keçeli kalemle "P.R." yazan köşeden bir kaçak içki şişesi alıyorum.

Kaşlarını kaldırarak soru sorar gibi bakar, ben de elimi kaldırırım. "Beni dinle.

Burada bir ritüelimiz var. Veda kadehi." "Kadeh mi?" diye sordu şüpheyle, sürahiyi inceleyerek.

Başımı salladım. "Nedenini açıklayamam, ama bu şekilde veda etmek yardımcı oluyor. Hâlâ çok acı veriyor, ama bizim tarzımızla saygı göstermek bir şeyleri iyileştiriyor, bence."

Her dans ettiğimizde yaptığım gibi elimi uzattım, bana güvenip elimi tutacağını umarak.

Uzun ve acı dolu bir kalp atışı boyunca Benoit'ya bakıyor. Sonra, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle cevap veriyor.

"Tamam."

Onu nazikçe, saygıyla yere yatırır. Sonra elini elime sokar, onun dokunuşuyla nabzım hızla atmaya başlar. Onu ayağa kaldırıp sobaya doğru yönlendiririm, içindeki bakımsız közler neredeyse tamamen sönmüştür.

Ben kuzeydeki dağa doğru ay ışığını kaldırdığımda, gözlerinde merak parıldadı.

"Ölenler için," derim ciddiyetle, sürahinin altını şöminenin üzerine vurarak. Sonra tekrar kaldırırım, bu sefer

Benoit, ve sobanın önündeki ocağa dikkatlice bir ons dök. "Dinlen, sevgili ruh, sonsuza dek."

Sürahiyi titreyen ellerine uzattığımda gözleri parladı. Anma sözlerini tekrar ederken sesi titredi.

"Ölenler için..." Benoit'e döner. "Huzur içinde yat, dostum... sonsuza dek."

ACT FOUR

FLIGHT OF THE WILDES

28 LUNA

A CONFESSION

Orion sessizdir. Birkaç gün önceki gibi "benim kulaklarını ınlattığım" bir sessizlik değil, benim de sessiz olduğum için de değil. Hayır, onun sessizliği, silah ateşlendikten sonraki dünya kadar ağır ve yüklüdür.

Bu arada, ağustosbcekleri kendi aralarında konuşuyolar, sürekli vızıltıları geceyi beyaz gürültüyle doldururken, ben neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Aramızdaki havayı kalınlaştıran bir duygu akımı var, geçmişte kaçıp gideceğim türden bir duygu.

Ama arkadaşım öldü. Kollarımda. Bundan sonra hissedilen her duygu ocuk oyuncağı. şu anda istesem de bunlardan kaınamazdım. Ve istemiyorum da. Artık istemiyorum.

Kadeh kaldırma töreni, gergin sinirleri biraz yatıştırdı ve Orion'un dediği gibi, nedenini aıklayamıyorum. Sadece, Benoit'in isteyeceği türden bir son ve cenazeden önce çok ihtiyaç duyulan bir geçici çözüm gibi geldi.

Onu tam anlamıyla yas tutmanın tek yolu eve dönmek. Bu da, yıpranmış *Swan Lake* kostümü, büyük beden deri ceket, yıpranmış saten bale ayakkabıları ve bir iplikle tutturulmuş tl ile sarılmış, beyzbol topu büyüklüğüne şişmiş ayak bileği ile bu dağı tırmanıp arabasına ulaşmak anlamına geliyor.

Evet, Orion'un sessizliği beni yıpratıyor, en azından zihnimi dev bir su toplama haline geldiğim gerçeğinden uzaklaştırmak için bir şeye ihtiyacım olduğu için. Fury topraklarında, onun yaktığı ateşin önünde otururken, aramızda neyin değiştiğini hala kafamda kurcalıyorum.

İlk bařta, kardeřleriyle iletiřime gećememesini, her aramasının sesli mesaja dűřmesini suçladım. Ama o bunu "eřlerini korumak konusunda tek dűřünceli Fury erkekleri"ne bađladı, ki bunu dűřündüğümde oldukća komik geliyor. Brylie, Dash onu öyle çađırsa onu kesinlikle mahvederdi. Lucy, Hatch ona Orion'un bana baktığı gibi baksaydı korkak bir kedi gibi kaćardı.

Bunu listemden çıkardıktan sonra Wildes'lere gittim. Orion kesinlikle onlar için endişeleniyor. Bu yüzden vücudumun izin verdiğı kadar hızlı gidiyoruz.

Ağrı toleransım normale dönüyor, aşırı yorgunluk bu öğleden sonra güneşin sisi yakıp yok etmesi gibi hipomanimi yakıp yok ediyor. Hipomanik dönemler *elbette* ideal değildir, ancak bu bozukluğun gerćekliğı, yüksekte olmanın bazı avantajları olduğu... ta ki gerćekten olmayana kadar.

Bu son kısım annemin bana aşıladığı bir řey ve ben bunu ilk elden gördüm. Vahři doğanın ortasında, uzun süren bir dönem felaketle sonuçlanabilirdi, bu yüzden sakinleştiğim için mutluyum. Umarım ruh halim her zamanki gibi dűřüş'e gećmeden önce güvenli bir yere varabiliriz.

Sanırım benim de kafamda çok şey var. Neden bu kadar sessiz olduğunu anlayamıyorsam, en azından kendi sorularımın cevaplarını bulabilirim.

"Wilde'lardan biri bıćağıım olduğu için řok olmuş gibiydi," diye başlıyorum. Orion'un bakışları ateşten bana kayıyor. "Neden? Alt tarafı bir bıćak. Kadınlar da bıćak taşıyabilir. Wilde kızları her řey için kaşık mı kullanıyor?"

O burun kıvırdı, ama bu pek de komik değildi. "Bu 'sadece bir bıćak' değil. Bu bir Fury bıćağı. Burada da silahlarla ilgili kurallar var. Birincisi, ölü bir adamın silahına dokunmamak. İkincisi, aile bıćakları kutsaldır. Fury'ler, Hayatta Kalma Haftası'ndan eve döndükten sonra bizimkini alırlar.

Haftasından döndükten sonra alırlar. O andan itibaren, asla ve asla onlardan vazgeçmeyiz. Güvenip değer verdiğimiz birine vermedikçe."

Bu sözler kafama dank edince dizim sallanmayı bıraktı. "Ve sen seninkini bana verdin bana verdin."

"Evet, küçük kuş. Benimkini sana verdim." Başını üzüntüyle eğdi. "Umarım şimdiye kadar sana her şeyi vereceğimi anlamışsındır. Bana bana güvenebileceğini de. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı sallarım, bunun neden hem yemin hem de yalvarış gibi geldiğini anlamadan.

Bir süre sonra, hayal kırıklığına uğramış gibi iç çeker. Bakışları tekrar ateşe döner ve biz de sessiz bir rahatsızlık içinde kalırız. Onu bu soruyla dikkatini dağıtmayı, geçen gece onun bana yaptığı gibi kafasından uzaklaştırmayı ummuştum, ama korkarım ki durumu daha da kötüleştirdim.

Gözlerinin altındaki torbalar, titreyen karanlıkta daha da belirginleşiyor. Sakalı dokunulduğunda yumuşak görünüyor ama yanaklarını çukurlaştırıyor. Kampımıza sürüklediği kütüğün üzerinde, dirseklerini dizlerine dayamış, elleri bacaklarının arasında sarkmış olarak karşımda oturuyor.

Onu içten içe yiyip bitiren bir şey var ve yüzleşmekten kaçınmaya çalıştığım katalizör doruğa ulaşıyor.

"Babam sana ne dedi?" diye soruyorum, istemeden biraz sert bir ses tonuyla.

Gözlerinde ateşin ışığıyla birlikte suçluluk gibi bir duygu parıldıyor.

"Kahretsin." Yutkunur, sonra elini yüzüne sürer. "Senin baban değildi." Kafam karışır ve burnumu kırıştırırım. "Senin annenmiş."

"*Annem* mi?" gülümserim. "O ne yapabilir ki..."

O, kot pantolonunun cebinden bir hap şişesi çıkarınca sözler boğazımda kalır. Benoit'in taşıdığı şişe.

Lanet olsun.

Orion elinde çevirip boş boş inceledikten sonra, işaret parmağı ve başparmağıyla havaya kaldırır.

Sonunda konuşmaya başladığında sesi sert çıkıyor. "Neden bana bipolar bozukluğun olduğunu söylemedin?"

Günlerdir ilk kez, dilim tutulur. Dilim kelimenin tam anlamıyla hareket etmez, dudaklarım birbirine yapışır, dişlerim sıkılır. Yanan

Yanakların ateşle hiçbir ilgisi yok.

Ama o pes etmiyor, her zamanki gibi sabırla bekliyor. Yutkunuyorum. "Sana söyledi mi?"

O başını sallar, sonra hap şişesini bir elinden diğerine hafifçe atar.

"Bu onun anlatacağı bir şey değildi," diye terslerim, öfke, kızgınlık, hissetmemem gerektiğini *bildiğim* aşağılanma dışında herhangi bir duygu arar gibi.

"Hayır, bana bunu söyleme," diye azarlar. "O, kızı için endişelenen bir anne. Ve *sen* söyleseydin," hap şişesini işaret ederek, sert bir sesle, "bana söylemesine gerek kalmazdı. Yani..." Sesi yumuşar. "Neden söylemedin?"

Dilim damağıma yapışır.

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlar, beni anlamaya çalışırken zihni açıkça çalışır.

"Utanmana gerek olmadığını biliyorsun, değil mi? Seni önemsiyorum. Benim ailemde evlilik, benim olan senin, senin olan benim demektir. İyi. Kötü. Hasta. Sağlıklı. Her şeyde yanımdayım."

Kalbim hızla çarpmaya başlar, söylemek için çok erken olan sözler zihnimde yankılanır ve içimde en ufak bir direnç kalmaz.

Sessizliğimi cesaret olarak algılayan o, devam ediyor: "Ve eğer biri seni utandırırsa, onu mahvederim. Bir rahatsızlığın olması utanılacak bir şey değil."

"Bipolar bozukluğum olduğu için utanmıyorum," diye ısrar ediyorum, ama gözlerim ateşe düşüyor. "Mesele o değil."

"O zaman ne? Hadi ama bebeğim, konuş benimle." Dudaklarımı ısırıyorum, sonra yavaşça bırakıyorum.

"Utanmıştım çünkü... bipolar bozukluğumu hiç kimseye söylemek zorunda *kalmamıştım*."

Gözlerim onun çatık kaşlarına ve büzülmüş dudaklarına kayıyor. Gerçeği söylemek için kendimi zorlarken ensem yanıyor, umarım anlayabilir diye baştan başlıyorum.

"Ailem ve arkadaşlarım biliyor. Onlar için bu önemli bir sorun değil. Genetik bazen rol oynar, bu yüzden ailem Nox'un ya da benim, ya da ikimizin de bu hastalığa yakalanabileceğini biliyordu. Nox'ta henüz

belirtileri göstermedi, ama benimkini on sekiz yaşında zorlu bir süreçten sonra oldukça erken fark ettik."

Dizim çılgın bir tempoda zıplarken, tül eteğime takılan çıtır çıtır kahverengi yaprağı boş boş silkeliyorum.

İlaçları belirledik, iyi bir sağlık ekibi oluşturduk. Dans, enerjimi kanalize etmeme yardımcı oluyor ve bana bir rutin sağlıyor. Her şeyi göz önünde bulundurursak, semptomlarım hafif. Ben de şanslıyım. Birçok insanın sahip olmadığı bir desteğim var. Ailem ve arkadaşlarım olmasaydı bunu başaramazdım... Psikoloğumun aynı zamanda terapist olduğunu ve *tüm* sırlarımı ona güvenerek anlattığımı da belirtmeliyim. Ki, o kadar da fazla sırrım yok. Ben açık bir kitap gibiyim. Yalanlar sadece stres yaratacak başka bir şey."

Söyleyeceğim şey yüzünden utanç duygusu içimi kemiriyor.

"Bu hafta hipomani belirtileri hissettiğimde, biraz paniğe kapıldım. Bunu zorla atlatabileceğimi düşündüm. Medeniyete geri dönene kadar dayanıp, 'ne yazık bana, ruh sağlığım bozuk' konuşmasını atlayabileceğimi düşündüm. Hiç böyle bir konuşma yapmak zorunda *kalmamıştım*. Kendime bakmakta ilk kez başarısız oldum."

"Luna, başarısız olmadın."

Kafamı sallıyorum. "Mantıken bunu *biliyorum*. Sadece, annemin bipolar bozukluğu olduğunu, bir kriz geçirdiği sırada öğrendiklerini gördüm." Kırıkları izlerken, en büyük korkumu itiraf ediyorum. "İnsanlar, hasta olduğunda onlara söylediğinde, iyi olduğunda söylediğinde farklı bakıyorlar."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Şey, bana şöyle bakıyorlar..." Gözlerimi kaldırıp Orion'un kaşlarını çatmış ve temkinli gözlerinin cevabımı beklediğini görüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda senin baktığın gibi."

Çenesi gevşer, sonra başını sertçe sallar.

"Bu yüzden sana farklı bakmıyorum. Yani, tabii ki, bu, eksik olduğunu fark etmediğim birkaç yapboz parçasını yerine oturtuyor. Ama ben bunları bulmayı seviyorum."

"O zaman neden bana patlayacak mıyım yoksa çökecek miyim bilmiyormuş gibi bakıyorsun?" diye karşılık veriyorum.

O yüzünü buruşturur. "Aslında, gördüğün şey kendime kızgın olduğumdur. Bu konuda bana güvenemeyeceğini hissettin, neden

Sana yaşattıklarımın sonra mı? Ayrıca, bana söylemene gerek yoktu. Parçaları bir araya getirmeliydim.

O elini saçlarına geçirip ensesini kavradıktan sonra, yenilmiş bir nefesle bana doğru eliyle işaret ederken ben kaşlarımı çattım.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, kuşum. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi." Sesi yumuşadı. "En azından, bilmem gerekiyor."

Benim somurtkan yüzüme bakarak dudaklarını kıvrır. "İstiyorsan sinirlenmeye devam et, ama sevmiyormuş gibi davranma."

Gözlerimi devirdim ve o güldü, ama gülümsemesi çabuk kayboldu. Ateşe, ona ne söyleyeceğini söyleyecekmiş gibi baktı. Alevler iki kez patladı ve o sonunda konuşmadan önce irkildi.

"Bu hafta, bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Ama bunu strese bağladım. Ya da iyi bir dayak hak eden bir pislik olduğuma."

"*Haksız* sayılmazsın."

Onun geçici gülümsemesi kalbimi hoplatıyor, sonra kayboluyor. "Demek istediğim, bunu özledim ve özlememeliydim."

"Senin suçun değil. Ailem ve ben bunu oldukça iyi gizledik," diyorum omuz silkerek. "Dediğim gibi, bunu iyi idare ettim."

"Şey, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hayatımızın geri kalanında her şeyin bu şekilde gitmesinden dolayı muhtemelen kendimi berbat hissedeceğim."

Ben şaka yapmadan, aynı fikirde olmadan, hatta tartışmadan önce, o derin bir nefes alır. "Tamam. Ben gelmeden önce iyi idare ettin. Bu seriyi devam ettirelim, olur mu? Bu hafta seninle yeterince batırdım zaten."

Buna burun kıvrıyorum ama o devam ediyor, şişeyi hafifçe tıklatıyor. "Bunların dozu ne? Şimdi bir tane alabilir misin?"

Tereddüt *ediyorum*. Ona iyi olduğumu söyledim. Hayır dersem yalan söylüyormuşum gibi mi görünürüm?

Ona güven. Doğruyu söyle.

"Ben..." Tanrım, umarım bana inanır. "Onları alamam."

Bana bakıyor. Endişe ve öfke gölgeleri alnında derin çizgiler oluşturuyor, sonra yalvarır gibi diyor ki: "Hadi ama, bebeğim..."

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

Başını sarsar. "Bunun ne alakası var?"

"Ya..." Dudaklarımı ısırırım. "Ya bir bebek yapmışsak? Asla bilemezsin."

"Umarım yapmıştır." Ağzında bir gülümseme belirir ve midem arzuyla titrer. Sonra o gülümseme şeytani bir hal alır. "Gelinliklerinin altında bir plaj topuyla koridorda benden uzaklaşırken, yakalamak için çok daha az baş belası olursun."

Ben gülmüyorum ama o hemen ciddiye dönüyor, boğazını temizleyip doğru soruyu soruyor. "Ama hamile olmak ilacınla ne alakası var..."

Anlayışlı bir ifadeyle yüzü yumuşar. Başını sallar. "Bebeğim, daha çok erken, bu benim aklımın ucunda bile değil. Bunun için endişelenmemize gerek yok bence."

"Sen nereden bilebilirsin ki?"

"Bilmiyorum, ama senin benim için en önemli şey olduğunu biliyorum. Beni yanlış anlama, aramızda kurduğumuz her şey benim için de önemli. Ama sen hayatımdaki en önemli kişisin. Sağlığın için ne yapman gerekiyorsa, bunu yapmanı istiyorum, hayır, yapman gerekiyor. Lütfen. İlacını al."

Söylediği her şey, tüm doğru sözler tüylerimi diken diken ediyor. Ama bu yeterli değil.

"Zaten iyileşiyorum. Bunu hissedebiliyorum. Yarın öğleden sonraya kadar Benoit'in arabasına varırız, değil mi? Orada muhtemelen tekrar iyi bir cep telefonu sinyali alırız, değil mi?"

Arkadaşımın telefonunu çıkarırken beni incelemeye devam ediyor, sonra ekranı parmağıyla kaydırıyor. "Öyle olmalı."

"O zaman sorun yok. Sen endişelenmeyebilirsin, ama *ben* bilmem gerekiyor. Psikoloğumu aramak için bir gün daha bekleyebilirim." Dudakları incelir ve sesim yumuşar. "Buna saygı göster. Lütfen. Bu rahatsızlık yüzünden bazen en iyi niyetli insanlara karşı bile bunun için mücadele etmek zorunda kalıyorum. Seninle de bunun için mücadele etmek istemiyorum."

Yalvarışım onu etkilemiş gibi omuzları çöküyor. "Tamam, bebeğim.

Sana güveniyorum. Ama kendini tutamadığını hissedersen senin fark edemediğin bir şey olduğunu hissedersen, *bana* güvenir misin?"

Ona ciddi bir şekilde başımı sallayarak gülümsedim. "Sorun değil. Diğer herkesle zaten böyle bir anlaşmam var. Sanırım benim hakkımda 'her şeyi' bilen birine, senin fikrini de dikkate almam gerekir."

"Evet, evet." Gözlerini devirerek hap şişesini cebine koyar.

Ona küstahça sıırttım. "Ne? Beni suçlama. Sapık olan *sensin*."

Bu bir şaka, ama yemin ederim, ateşin ışığında bile Orion'un bronzlaşmış yüzü soluyor. Gözleri aşağıya düşüyor, ama ben onun yüzünü buruşturan korkunç, iğrenç bir duygu yakalamadan önce.

Donakalırım. "Ne oldu?"

Bana bakmayı reddediyor, yere bakıyor ve sinirli bir şekilde parmak eklemlerini çatırdatarak kendini içine kapanıyor.

"Orion?"

Sonunda başını kaldırdığında, gözleri yaşlarla dolmuş ve kalbim ağzıma gelmişti.

"Luna, ben..." Boğazını temizledi, ama sesi hala titriyordu.

"Senden faydalandım mı?"

"Ne?" diye patladım, neredeyse gülmek üzereydim, ama tepkimi bir şekilde kontrol altında tuttum. "Bu fikri nereden çıkardın?"

Tamam, hiç de kontrol altında değil, ama *cidden*?

Yutkunur, gözleri yine aşağıya düşer. "Annenin söylediği bir şey."

"Aman *Tanrım*," diye haykırarak hayal kırıklığımı dile getiriyorum, damarlarımdaki öfkeli enerjiyle koltuğumdan fırlayarak ayağa kalkıyorum. "O habercinin o narin, lanet olası ayağını vuracağım." Ateşin kenarında volta atarken ona dönüyorum. "Ne söylemiş olabilir ki, senin böyle düşünmene neden olacak..."

Duruyorum, kanım donuyor. Tüm kavgacı tavrım kayboluyor ve sesim yumuşuyor. "Sana cinsel engellerin azaldığı kısmını anlattı."

O, gözleri hala yere bakarken bir kez başını salladı.

Ateşin etrafında yavaşça dolaşıp onun önüne diz çöküyorum ve ellerini tutuyorum. Ellerini benimkilerin etrafında sıkıca kapatıyor, sanki beni tutmak için çaresizmiş gibi, ve sonunda gözlerime bakıyor.

"Orion," diye mırıldanıyorum, ses tonumu dikkatli ama kararlı tutarak. "Beni iyice dinle. Ve bana güvenmen gereken bir şey varsa, o da budur, tamam mı?"

Renkli gözleri orman yangını gibi ışıktan parlıyor, ona yanıldığını söylemem için yalvarıyor. Sinirli bir şekilde dudaklarımı yalıyorum, umarım söyleyeceğim şey onda yankı bulur da bir daha asla bu soruyu sormaz.

"Her şey... yaptığımız her şey, benim istediğim şeydi. Anlıyor musun?"

Gözlerinin ve çenesinin etrafındaki gerginlik azalırken, yıkılmış ifadesinde umut parıldadı.

"Engellemelerim azalmış olabilir, ama bunlar hala *benim* duygularım. *Benim* arzularım. Hayatım buna bağlıymış gibi bozukluğumu takip ettim. Dürtüsel ve güvensiz olmakla sıradan ve pervasız Luna olmak arasındaki farkı biliyorum," diye şaka yapıyorum, ama şaka tutmuyor, bu yüzden onun büyük ellerini sıkıp, parmak uçlarımla parlak yara izlerini okşuyorum. "Birlikte yaptığımız şey bunların hiçbirisi değildi. Seninle ilgili tek bir şeyden bile pişmanlık duymadım. Hiç."

Sessizce her kelimeyi dinlerken, öne eğilir ve boğazından sert bir yutkunma geçer.

"Geçen yıl, doğum günümde bana ilk öpücüğümü verdiğinde seni istedim ve o zaman tamamen sağlıklıydım."

Gözleri anılarla parıldıyor ve ben gülümsüyorum.

"Semptomlar ortaya çıkmadan önce, bana dans etmeyi teklif ettiğin gece seni istedim."

Yüzü, benim karnımın alt kısmında yanan aynı tereddütlü açıklıkla karardı. Kalbim hızla atarken, ellerini bırakıp ellerimi onun sert uyluklarına koydum ve ondan yayılan sıcaklığa daha da yaklaştım.

"Sen şelalenin altında içime girdiğinde seni istedim..." "*Siktir*, Luna," dişlerini sıkarak mırıldanır. Elleri yumruk olur dizlerinin üzerine yumruk yapar, ama keşfetmeme izin verir.

Derin nefes alıp sinirlerimi kontrol altına alıyorum. Bakışları, korsemden neredeyse taşan göğüslerime kayıyor, sonra dudaklarına dönüyor ve saygıyla yumuşak bir şekilde gözlerime konuyor.

"Ve ormanda beni sahiplenmeni yalvardığımda seni istedim."

O düşük bir sesle homurdanır ve elleri ceketimin altına kayarak belimin kıvrımlarını bulur.

"Ve seni şu anda istiyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, tereddüt etmeden onu öperim. Tırnaklarım kot pantolonuna batarken, dudağını ısırır ve dilimle yumuşatırım. Göğsünden bir küfür çıkar, aramızdaki havayı titreştirir ve beni sertleşen penisine doğru çekerek sıcaklığına sokar. Öpücüğü derinleştirmek için yüzümü kaldırır, daha iyi bir açış için bana doğru eğilir

dilimiz cinsel gerilim ve arzuyla bir pas de deux dansı yapar.

Parmaklarımın heyecan ve beklentime rağmen titrememesi için çabalarken, parmaklarımı gömleğinin altına soktum. Tırnaklarım karın kaslarını çizdi ve ben beline uzanan hafif tüy izini takip ederken o inledi.

Sanki benim gerçeğim onun ruhunu iyileştirmiş gibi beni öpüyor, ve belki de öyle olmuştur. Beni tüketmeye olan tekil takıntısı, onu kemerinden çözdüğümde bile farkına varmamasına neden oluyor. Dudaklarımı onunkilerden ayırıncaya kadar. Benimle birlikte hareket etmeye çalışıyor, ama sonunda onun kot pantolonunun düğmelerini açtığımı fark ediyor ve ben yavaşça fermuarını indirirken irkiliyor.

Dudaklarına fısıldıyorum ve giyinme odasında bir ömür önce söylediği sözleri tekrar ettiğimde titriyor.

"Sana göstereyim. Ne kadar çok. *Her şeyi* istediğimi göstereyim, Orion Fury."

29 ORION

BEGGING FOR HIM

Bu kötü bir fikir. Değil mi?

Ama Luna bana böyle bakarken? Hayatım boyunca, nedenini hatırlayamıyorum.

Karım ateşin ışığında önümde diz çökmüş, her yönüyle günahkar bir melek gibi şeytanına tapınıyor. Kömürler onun silüetini altın ve dumanla kaplıyor. Dolgun dudakları parıldıyor, dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor ve kiraz kola rengi saçları kızarmış yüzünün etrafında cehennem ateşi gibi parlıyor. Deri ceketim omuzlarına dökülüyor, gölgeleri lekeli, tüylü korsesini karartırken, kirli tül eteği etrafına yayılıyor. O, kara kalpli Fury'si için diz çökmüş kara kuğum. Bunu hak etmiyorum, onu hak etmiyorum, ama nedense beni olduğum gibi bir kötü adam olarak görüyor ve yine de beni layık buluyor.

Siktir, şimdiye kadar sahip olduğum tüm iyi, lanet olası, centilmenlik duygularımı kaybetmek üzereyim.

Bana ona güvenmemi söyledi ve gerçekten daha iyi görünüyor, mezarlıktan bu yana semptomları gözlerimin önünde hafifledi.

Eğer karım benim sikimi emmek istediğini söylüyorsa, o zaman karım sikimi emmeye devam edecek.

Kot pantolonumun fermuarını açıyor ama henüz beni serbest bırakmıyor. Bunun yerine, tırnakları karın kaslarımı yukarı doğru sürüklüyor, kaburgalarımı, göğüs kaslarımı tırmalıyor ve ben gömleğimi başımdan yırtıp atana kadar beni kızdırıyor. Gece havası

derimde tüylerimi diken diken ediyor, sonra onun sıcak avuçları onları düzeltiyor.

Elleri, yanımdaki dövmeye durur, tırnakları dans eden iskelet balerinini izler.

"Bu benim için, değil mi?"

Sessiz soru, şimdiye kadar gerçeği bilmesi gerekmesine rağmen, emin olmadan çıkıyor. O her zaman benimdi. Gözleri hayranlıkla açılmış, beni parçalayan bir şekilde yumu uyor.

Sesim hiç duymadı ım kadar derin çıkıyor. "Her şey senin için."

Dudaklarını ısıyor ve bu görüntü penisimin tabanında bir zonklama yaratıyor. Cesaretlenen kız, tırnaklarını derime daha sertçe batırıyor, a a ı doğru sürüklüyor, sanki benim acıyı sevdi imi zaten biliyormu  gibi. Beni tanıyor, bedenimi gizlice prova ettiği bir dans gibi okuyor olması, beni neredeyse mahvediyor.

Dokunu u, Adonis kemerimin çizgilerini takip ederek boxer  ortumun kenarına kadar iner. Narin parmakları, elastik kısmın etrafında kıvrılırken sert  i kinli imin üzerinde titrer. Titreme hafif olsa da damarlarımda yankılanır ve zihnimde şüphe uyandırır. Tereddüt ne anlama gelir? Beklenti? Korku?

Ellerini tutuyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"*Dalga mı geçiyorsun?*" G  s mdeki gerginliği gideren bir kahkaha atıyor. "Sikini a zıma almam lazım, yoksa şu anda  lece im."

Ama sonra utangaç bir şekilde ekledi: "Ben... bunu daha önce hiç yapmadım."

Rahatlama hissi beni kapladı, ardından da ezici bir arzu dalgası geldi.

Tabii ki bunu biliyordum, ama *lanet olsun*, yine de kulağa çok hoş geliyor. Onu zaten sahiplendim, ama bunun tamamen onun kararı olmasıyla ilgili bir şey var. Bu farklı bir etki yaratıyor. Güven ve kırılğanlık, onun hiç kimseye vermediği, muhteşem, çarpıcı, kırılğan bir parçada bir araya geliyor. Bu da başka bir hediye ve ben ona hak ettiği saygıyla davranaca ım.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, ellerini tutup ikimizi dengelerken, yankısı ormanda yankılanıyor sanki.

"Unutma, ben de hiç yapmadım, kuşum. Ne yaparsan yap, beni şaşırtacaksın, bana güven."

O dudaklarını yalıyor ve benim sikim külotumun arkasında titriyor. "Bana... neyi sevdiğini gösterebilir misin o zaman?"

Tanrım. Onu yere yatırıp her santimini yiyebilseydim, bunu hemen yapardım.

Ama o bunu istemiyor ve ellerini ellerime aldığımda, tanıdık bir his zihnimi okşuyor. Onları daha önce de böyle tutmuştum. Bir kez Masque'de parıldayan göl dans pistinde onu yönlendirdiğimde ve bir kez de kulübede yıpranmış, ateşle aydınlatılmış döşeme tahtalarında. Dansımızda onu hep ben yönlendirdim. Onu bu konuda da yönlendirmek çok mantıklı.

Bu yüzden başımı sallıyorum.

"Sana her şeyi göstereceğim."

Parmaklarım onun parmaklarını yönlendirerek, acı verici derecede sertleşmiş penisimin üzerindeki boxer şortumu aşağı çekiyorum. Penisim serbest kaldığında gözleri büyür, ucu parıldıyor. Ateşin ışığı, dün onu mahveden her damarı ve çıkıntıyı yalıyor, benim sahiplenmem sırasında onu defalarca orgazma ulaştırıyor.

Onun beni hiç bu kadar yakından görmediğini, hatta hiç kucaklamadığını hatırlamam bir dakika sürer. Şu anda beni kabul edişi baş döndürücü bir his uyandırıyor, kendimi gerçekten değerli hissettiriyor. Belki onunla birlikte, değerli olabilirim.

Dili tekrar dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve dikkatli parmaklarını sıcak uzunluğumun etrafında dolaştırmama izin veriyor, bir eli diğerinin üzerine yerleştirilmiş. Parmak uçları, benim penisimi yukarı aşağı okşarken tam olarak birleşmiyor. Avucunu penisimin başının etrafında döndürdüğümde, içimden şimşekler çıkıyor. Gözleri benimkilere doğru kayıyor, beni izliyor, şüphesiz zihninde benim ona yaptığım gibi her zevk kasılmasını not ediyor. Ona tam olarak istediğimi nasıl vereceğini gösterirken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Beni böyle okşa. Nazik olma," diye mırıldanıyorum, onun tutuşunu sıkılaştırarak. "Siktir, işte böyle. Neredeyse dün benim için güzel amcığın kadar sıkı."

"Sadece senin için," diye nefes nefese söylüyor.

Nabzım hızlanır ve dişlerimi sıkarım. "Haklısın."

O devralır ve ben bir elimle buklelerini toplarım. Onları yumruğumun etrafında döndürürken, ipek gibi parmaklarımin üzerinde kayarlar

diğer elimle çenesini kavrarım. "Beni almaya hazır mısın, tatlı karıcığım?"

Titrer, sonra başını sallar.

"Aferin kızım. Beni başının dibinde tut... benim için aç."

Başparmağımla çenesini aşağı doğru bastırıyorum ve o da itaat ediyor, dudakları açılıyor ve elleri benim penisimde aşağı doğru kayıyor, benim yönlendirmemi bekliyor. Bana olan güveni göğsümde bir sıcaklık yaratıyor, her damarımda atıyor, zaten ona olan ihtiyacımla dolup taşmış durumda.

"Beni istediğini tekrar söyle, Luna," diye yalvarıyorum. "Seni istiyorum, Orion."

Tereddüt etmiyor, tıpkı onu sahiplendiğim zamanki gibi. Ama gözlerindeki heves, şelalenin altında içine girdiğim zamanki, soyunma odasında onu yediğim zamanki ve doğum gününde onu öptüğüm zamanki gibi. Doğruyu söylüyordu. Birlikte olduğumuz her an beni istedi.

Peki ya şimdi? O sözleri çok uzun zamandır hayal ediyordum ve sonunda o onları gerçeğe dönüştürdü. Belki de, *belki de* bunu tamir edilemeyecek kadar mahvetmedim diye inanmamı sağladı. Belki o da beni sevebilir.

Son endişem de nefesimle birlikte bedenimden çıkıyor.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum.

Ellerini kapatıp kendimi ağzına doğru eğiyorum. Dudakları başımın etrafını kapatıyor ve dilinin ilk ıslak sıcaklığı...

"Siktir. Bekle..." Boğazım düğümlenir, onu çok ani bir şekilde çekip uzaklaştırırım, ama kendimi kaybetmek üzereydim.

Nefesini içine çekiyor, belirsizlik yüz hatlarını gerginleştiriyor. "Yanlış mı yaptım?"

"Hayır," diye inlerim. "Hayatta olmaz. Dün gece mi? Senin mükemmel amına girdiğim anda boşalmamak için kendimi zor tuttum. İki vuruştan fazla dayanmamın tek nedeni, senin için iyi olması gerektiği idi." Kafamı sallarım. "Bu gece bana nazik davranmazsan dayanamayacağım."

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırır. Sonra gözlerinde meydan okuma kıvılcımı parlar ve gülümsemesi yavaşça kesinlikle, kesinlikle şeytani bir şeye dönüşür.

Oh, lanet olsun.

"Luna," diye uyarıyorum.

Dudakları penisimin başını kavradı ve ben *inleyerek*, sanki o canlı bir kabloymuş gibi tüm vücudum titredi. O aşağı inerken dişlerimin arasından tısladım, parmakları penisimin tabanını kapladığında durdu. Kafamı geriye attım ve inlememi tutmaya çalışmadım.

"Siktir, siktir, siktir, *Luna*."

Yumruğum saçlarını sıkıca kavrar, diğer elim düşünmeden ve kendimi kaybetmiş bir şekilde ileri atılırken başının arkasına doğru uçar. Ama kızım beni alır, ağzı benim sikim için yaratılmış gibidir. Düzenli nefes alır, dili benim başımın üzerinde dönüp durur ve uyluklarım onun altında kilitlenir.

Uzaklaşmaya çalışıyorum, uzaklaşmam lazım yoksa daha başlamadan bitecek, ama o henüz bitirmemiş. Testislerimi avuçlayıp, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şefkatle masaj yaparken, diğer eli üst baldırıma tırmanıyor. Sıcaklık elektrik gibi, her sinirimi şok ediyor, senkronize bir şekilde nabız gibi atıyor.

Benim bile varlığından haberdar olmadığım bu tatlı noktayı okşuyor ve ben neredeyse bayılmak üzereyim.

"Tanrım, küçük kuş," diye inliyorum. "Bunu nerede öğrendin?"

Sadece omuz silkiyor, sanki beni sadece içgüdüleriyle çıldırttığıнын farkında değilmiş gibi. Bu düşünce bile beni neredeyse bitiriyor.

Onu yavaşlatmak için kendimi zorluyorum, nazikçe onu kendimden uzaklaştırıyorum. Dudakları ıslak bir şekilde boynum boyunca kayıyor, dili alt tarafımı baştan aşağı okşuyor, ta ki bir *patlama* sesiyle uzaklaşana kadar. Onu yerinde tutarken titriyorum, parmaklarım çenesini sıkıca tutuyor.

"Tamam, bebeğim. Yavaşlamalısın. Çok iyi, çok hızlı yapıyorsun. Boğazına boşalmak istemiyorum. Spermim sadece amına girecek, anladın mı?"

Gözleri parlıyor, ama sonunda başını sallıyor. "Anladım," diyor boğuk bir sesle.

Yutkunup onu tekrar aşağıya yönlendiriyorum. O hevesle devam ediyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, bir eli tekrar benim tabanımı kavrarken, diğeri her yeri okşamaya devam ediyor.

Kasıtlı, sıkı, akıllara durgunluk veren ritmimizi buluyoruz ve ben hızı belirlerken onun kafa derisini masaj yapıyorum.

"İşte böyle, benim iyi kızım," diye mırıldanıyorum, neredeyse bilinçsizce, övgü çok kolay geliyor. "Güzel ve yavaş, aynen böyle. Kocanın sikini emmede çok iyisin, değil mi?"

Uzun kirpiklerinin arasından yukarıya bakar, şehvetle dolu göz bebekleri, onları çevreleyen irisleri yutar. Karşı koymak yerine, benim küstah dişi tilkim itaatkar kalır ve sonunda karımı tapınmama izin verirken, o da beni tapınır. Bu manzara gücümü çalar, bacaklarım titrer ve nefesim hızlanır. Eğer şu anda karşımda olmasaydı, onun yerine ben olurdum, tek bir kalp atışında onun mihrabında diz çökmüş olurdum.

Benim için gerçekten önemli olan her şeyin gözünde, bu orman, bu dağlar, Fury mirası, o sadece sonunda benimle birlikte evinde değil, o benim evim.

Buradan olan herkes, ne kadar uzağa gidersek gidelim, kemiklerimizin derinliklerinde köklerimizi hisseder. Mavi dağlar, bu tepelerden akan nehir kadar kesin bir şekilde bizi geri çeken bir bağdır. *Evimin*, dün onun içgüdülerinin onu güvenli bir yere götürdüğü yer olması, bana ihtiyacım olan her şeyi anlattı.

"Dün bana, benim toprağıma koştun," diye fısıldıyorum, şakaklarından buklelerini geri çekerek. "Kendi başına, Dark Corner'ı buldun, sanki o da beni çağırdığı gibi seni çağırıyormuş gibi. Fury bölgesi senin güvenli alanındı. Ve seni burada bulduğumda, lanet olsun, gurur duydum. Ruhun ait olduğu yeri biliyor. *Benimle birlikte.*"

Gözleri yumuşar ve bana katıldığını mırıldanır, boğazı benim sikim arkasına dokunduğunda açılır. Daha aşağı kaymaya çalışır ama öğürür ve ben çenesine hafifçe vurarak hareketlerini durdururum.

"Sakin ol. Beni tamamen kabul etmek zorunda değilsin. Bu bile benim kaldırabileceğim en fazla şey."

Bu gösterinin yönetmenliğini yapmaktan hiç anlamam, ama aramızdaki her şey gibi, içgüdülerimizle ve çaresizce ihtiyaç duyduğumuz şeyleri yapıyoruz.

Tam da bu, onun tüm vücudu, boğazı bile gevşediğinde ve beni emdiği anda alevleniyor. *Beni*. Sonuna kadar.

İki yumruğum da şimdi saçlarını kavrarken, ben zar zor sabit duruyorum. Kızım bir şekilde derin gırtlak yapmayı biliyor ve ben aklımı kaçıyorum.

"Kocanın sikini taparcasına yalamak günahkar bir davranış, karıcığım."

Ben kendimi kaybederken, inlemesi etrafımda yankılanıyor, nefes nefese, titreyerek, uçurumun kenarında sallanıyorum. Kal alarım  ne doğru sıçırıyor, o beni daha hızlı  alı tırırken ona doğru itiyorum, bo azındaki her sıkı kas benim her santimimi sıkı tırıyor. V udum onun ağzında bitirmek için yalvarıyor. Ama yapamıyorum. Reddediyorum.

"*Siktir*. Tamam, bu kadar yeter. Amını istiyorum."

Onu çekmeye çalışıyorum, ama dudakları benim tabanımı sıkıca kavırıyor ve başımı yutuyor.

"*Luna*," diye bo uluyorum, o ba ını gittikçe daha hızlı sallarken, her kasım zevke karşı kilitleniyor, karın kaslarım kasılmaya ba lıyor, sonunda pes etmekten başka se ene im kalmıyor.

Daha derine giriyorum, sanki bunun için yaratılmış gibi karımı a zıyla sikiyorum. O benim ilkim, ben de onun ilkiyim, *her şeyde*, ve ilkel bir sahip olma duygusu damarlarımda dolaşıyor, onun içini ve dı ını her santimini işaretlemek için çaresizce.

Gözlerinin köşelerinde gözyaşları birikiyor, damlıyor ve benim zevkim için a lamasını seviyorum. Ama iti imin ortasında benimle mücadele ettiğinde, anında duruyorum... sadece benim ucumu son bir kez yutması için.

"*Luna!*" diye ba ırıyorum, ona dalarak boğazını uzunlu umla dolduruyorum.

Nefes alamıyor. Zihnimin bir köşesinde bunun farkındayım. Ama ben de nefes alamıyorum.

Sıcak sperm fı kırmaları içimden geçer ve her damlanın boğazına d k ld   n  hissederim. O yutkunduk a kalçalarım titrer, g r   m bulanıkla ır, kaslarım tüm gücünü kaybeder ve karımın üzerimdeki gücü altında çaresiz kalırım.

Kilitlenen kaslarım sonunda gev edi inde, Luna'ya odaklanıyorum ve ateşin ışığında yüzünün karardı ını, oksijen eksikliğinden yüz hatlarının gerginle ti ini görüyorum.

"Tanrım."

Onu benden çekiyorum ve o nefes nefese kalıyor, kaygan sikim  i mi  dudaklarından çıkıyor. Soğuk hava sıcak sikimi sarıyor ve beni titretiriyor, ama ben çoktan Luna'yı kaldırıp kuca ıma oturtmu , onun sıcaklığını tadını çıkarıyorum. Bitkin olsun ya da olmasın, sikim onun sıcaklığına karşı se iriyor, çünkü bataklıkta külotunu yırttı ımdan beri k lotu artık sadece bir anı.

"Kuralları çiğnedin," diyorum, sadece yarı kızgın. "Spermimin karımın amına gireceğini söylemiştim."

"O zaman beni cezalandır." Beni bu kadar derine aldığından sesi kısılmış ve onu kendime doğru çekince kıkırdaması göğsümde titreşiyor. "Seni içmeden duramadım. Sanırım o içkiler bana bir şey öğretti."

Kıkırdarak ellerimi uyluklarından yukarı kaydırıyorum ve her şeye rağmen bir şekilde yerinde kalmış jartiyeri geçiyorum.

"Benim pervasız, *yaramaz* küçük kuşum, seninle ne yapacağım ben, ha?"

Şişmiş dudaklarını yaladı, göz kapakları ağırlaşmış, gözlerime bakıyordu. "Beni sik... *kocam*."

"Senin için her şeyi yaparım, karıcığım," diye yemin ederim ve klitorisini penisimle okşarım, sadece sözleri bile beni bir tur daha sertleştirir. Başı o hassas sinir demetinin etrafında daireler çizdiğinde nefesi kesilir, sonra kendimi girişine yerleştirip onu kızdırırım. "Beni hissediyor musun? Senin için ne kadar sertleştiğimi hissediyor musun? Kocan seni beklediğinde olan budur. Seni şimdiden tekrar istiyorum. Lanet olsun, senden *asla* doyamam. Ama benim için hazır olduğundan emin olayım, tamam mı?"

İki parmağımı ıslak amına daldırdım, onu inlettim. Ağzımı, köprücük kemiğindeki koyu mor ve mavi izimin üzerine kapatıp sertçe emdim. Klitorisini avucumun içinde ovuşturdu, ben de cildine fısıldadım.

"Sabırlı ol. Seninle ilgileneceğim."

Parmaklarımı kanalından çekip, sikimi onun merkezine hizaladım, sonra kalçasını tutup onu yönlendirdim...

Donup kaldım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama bir şeyler yolunda değil.

Hayır... sadece o değil.

Orada bir şey var. Oraya ait olmayan bir şey. Bir şey *bizi izliyor*.

THE WOODS HAVE EYES

Luna hareketsiz kalır, dudakları çenemde,
nefesi kesilir. "Ori..."

"Şşş, bebeğim," diye fısıldıyorum, kulağına alçak sesle. "Durma."

Vücudu titriyor, gevşemeye zorluyor, bana daha sıkı sarılıyor, kolları aramıza giriyor ama ellerimi serbest bırakıyor. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi boğazıma sessiz öpücükler konduruyor, titrek nefeslerle ama sabit parmaklarla şimdi sönmüş olan penisimi boxerime geri sokuyor.

Yavaş ve sessiz bir özenle düğmelerini, tokaları, fermuarları ilikledi. Kalçaları sanki sevişiyormuşuz gibi üzerimde yuvarlanırken, ben de uyluklarındaki jartiyeri avuçlayarak ona verdiğim şeyi hatırlattım. Diğer elim ceketimin iç cebine kaydı.

Geri çekilip, ensesini avuçlarım ve ondan gerçek bir inilti koparacak kadar sert bir şekilde öperim...

Silahımı çekmeden önce, arkasında yapraklar hışırdar.

"Bu bir nezaket," diye karanlığa doğru homurdanırım, diğer elimle Luna'nın başını okşayarak onu göğsüme bastırırım. "Çık dışarı, yoksa ölürsün."

Ağaçları tararım, Luna'yı yakınımnda tutarım, nişanımı sabit tutarım.

Tik-tik. Bir av
tüfeği.

Arkamda.

Luna nefesini keser ve korkudan kaskatı kesilir.

Onu daha sıkı tutuyorum, vücudunu kavrayarak, silahımı hala öne doğru doğrultmuş halde elimden geldiğince onu koruyorum.

Gözümün ucuyla, kahverengi saçlı, sırtkan bir sakallı adamın Luna'nın yüzüne doğrultulmuş kesik namlulu bir av tüfeği ile ortaya çıktığını görüyorum.

"Oh, bizim için durma," benimki gibi bir aksanla yavaşça konuşuyor. "Ama iyi kısma gelmeden önce silahını bıraksan nasıl olur? Bordeaux'nun gurur ve sevincinin Fury pisliklerinin üzerine kanını akıtmasını görmek istemem. Bana sorarsan, böyle güzel bir şeyi öldürmek iyi bir amcığı boşa harcamak olur. Katılmıyor musun, kuzen?"

Öfke içimde kaynıyor, ama Luna'nın hayatı için duyduğum korku onu buzlu su gibi söndürüyor. Parmağımı tetikten çekip tabancayı gökyüzüne doğru kaldırıyorum, çenem hala sıkı sıkı kapalı. Diğer elim Luna'yı bırakıp ondan uzaklaşarak yavaşça teslim olarak ayağa kalkıyorum.

Hedeflediğim karanlıkta yapraklar hışırdar ve sonunda siyah kamuflajlı uzun, geniş bir gölge ortaya çıkar.

Bart. Lanet olası. Wilde.

Silahını bana doğrultuyor ve ıslık çalıyor. "Hepiniz *oldukça* iyi bir gösteri sergilediniz."

Luna titriyor. Hâlâ üzerime binmiş durumda, omuzlarına attığım ceketimle örtülü ama yine de bu canavarların karşısında korkutucu derecede savunmasız. Uylukları kalçalarımı sıkıca sarıyor, açıkta kalan vücudunu korumak için elinden geleni yapıyor. Dikkatimi vermemekle, onu gizleyebilecek tek kumaş parçasını yok etmekle onu av haline getirdiğim gerçeği, hepsi kendimi kontrol edemediğim için... Bu, yanımdaki av tüfeğinin yapabileceğinden daha fazla göğsümü oyuyor.

"Porno filmi bitiremememiz çok kötü," diyor diğer Wilde alaycı bir şekilde. "Hadi

, kızım. Gömleğini giy. Bunları görmek istemiyoruz."

Luna'nın parmakları titriyor, gömleğimi tutup başımdan çekiyor, o kadar hızlı ki gözlerimi sadece bir anlığına kırıpıyorum. Titreyen ellerine rağmen, kolları ve gövdemden kolları aşağı doğru çekiyor. Onun korkusunu hafifletmek, gözlerine o dehşeti yerleştiren bu iki piçi ortadan kaldırmak için can atıyorum, ama aklımı başımda tutup bizi esir alanlara odaklanmam gerekiyor.

"Acele et," diye bağılıyor Wilde. "Gitmemiz gereken yerler var."
Bart bize kurt gibi sırtıyor. "Ve katılmamız gereken bir düğün var.
Benimki." Midem bulanıyor. "Ne halt ediyorsunuz siz..."

Av tüfeğinin dipçiği kafatasıma çarptı. Gözlerimin arkasında beyaz sıcak bir acı patladı, görüşümü paramparça etti ve Luna'nın çığlığı kulaklarımda çınlayan sesi delip geçti.

Sonra yüzümü sert siyah bir kumaş çizdiğinde her şey karardı.

"Dur! Ondan uzak *dur—Ah!*"

Kucağımdan çekilir ve ben körü körüne ona doğru atılırken, bir şey sol omzumu deler. Darbenin etkisiyle sendelerim, dizlerimin üzerine sertçe düşerim, başım döner.

Luna lanet okur, içimde yeni bir nefret uyandırır ve kafamdaki çuvalı çıkarırım. Silahımın nereye gittiğini bilmiyorum, bu yüzden yerine tatar yayımı ararım, ama...

...sol kolum...

Hareket etmiyor. Lanet olsun.

Dişlerimi sıkıp tekrar deniyorum, ama kolum yanımda işe yaramaz bir şekilde sallanıyor. En ufak bir hareket bile yok.

Luna, Wildes'lerle ateşin karşısında mücadele ederken, dişleriyle ve pençeleriyle savaşırken ceketim yırtılır. O *tam orada* ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum. Ve çığlıkları... çok uzak geliyor.

Ne oluyor böyle?

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Uyuşuklukla mücadele ederek diğer kolumu arkama uzatıyorum. Parmaklarım, deltoid kasımda saplanmış yabancı bir nesnenin sapını okşuyor. Bir ok. *Sakinleştirici* bir ok.

Siktir.

Zihnim, üzerime çöken karanlığa karşı haykırıyor, vücudum bana ihanet ederken sinirlerim kıvılcımlar saçıyor ve yanlış ateş ediyor. Dartı çıkarmak için bükülüyorum ama tutuşumu kontrol edemiyorum. Luna tekrar çığlık atıyor, ardından ona ait olmayan bir homurtu geliyor.

Karşı koyuyor.

Hem rahatlama hem de dehşet duygusu içimi kaplıyor. "*Orion!*"

"Luna..." Sıcak kömürlerin üzerinde avucumu yakarak yavaşça ilerliyorum, ama hareket etmeye devam ediyorum. "Ben..."

Bir bot kaburgalarırna çarpar ve keskin bir çatırtı beni çamura düşürür, acı içinde nefes nefese kalırım. Düzensiz bir nefes alıp ona uzanırım, ama sadece yumuşak, ucunda sivri bir şey tutarım.

Bir tüy. Onun tüylerinden biri, siyah lekelerle kaplı, bükülmüş ve korsesinden koparılmış.

Onu koru. Onu koru. Onu koru.

Bu, yıllar önce yemin ettiğim bir mantra. Bugüne kadar yaptığım tek şey bu, bildiğim tek şey bu. Ve her zaman işe yarar.

Şimdiye kadar.

"Dur! Ona zarar veriyorsun! Orion, lütfen kalk. Yapman gereken..."

Sesi bir çığlıkla kesildi.

"Onu rahat bırak! Beni al!" Geceye doğru bağıyorum, ama yalvarışım orman ve aniden çırpınan kanatlar tarafından yutuluyor.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese, aniden yanımda belirir. "Sorun yok. Benimle kal. Hayır, yapma! Lütfen yapma..."

Son bir tekme kafatasıma çarpar.

"Orion!"

Son duyduğum şey, sevdiğim kadının hayatım için yalvarmasıydı.

31 LUNA THE QUEEN

Siyah torba sert *bir sesle* çıkarılırken, karışık saçlarımın bir kısmı çekilir. Yarı kör halde, önümdeki piçi tekmelerim, ayağımı tam da hayalarına vururum.

Adam sarsılır, kendini tutarak dizlerinin üzerine çöker ve acınası, tiz bir çığlık atar. Tekrar vurmak için geri çekilirim, ama demir gibi bir tutuş beni ter ve sigara dumanı kokan geniş bir göğse doğru geriye doğru çeker.

Bart.

"Orion nerede?" Omzumun üzerinden ona bağıryorum, bacaklarımı sallayarak, sanki yeniden pointe öğreniyormuşum gibi ayak bileğimden yayılan acıyı umursamadan.

Kurbanım, beni kaçırmaya yardım eden diğer sakallı canavar, hırıltılı bir ses çıkarır. "Sen. *Kaltak...*"

"*Travis*, hemen orada dur."

Bir kadının sesi kırbaç gibi çınlar ve beni olduğum yerde donduracak kadar etkiler. "Senin yaşında bile dayak yemeyeceksin."

Gözlerim loş fener ışığına alışana kadar birkaç kez göz kırpyorum ve şapelin beyaz boyalı ahşap duvarları ortaya çıkıyor. Bakışlarım kolçaklı tek bir sıraya takılıyor. Kilise koltuğundan çok tahti andırıyor ve üzerinde oturan asil kadın onu daha da gerçeküstü kılıyor.

Bilge, yaşlı bir kraliçe gibi oturmuş, o kadar yaşlı ki, Appalachian Dağları'ndan bile daha uzun süredir burada olduğuna inanırdım. Soluk, buruşuk elleri kanca şeklinde bir bastona dayanmış, çenesine kadar düğmeli, sade siyah bir elbise giymiş, soluk sarı saçları yakasına sıkıca toplanmış.

"Onu affet, bebeğim," diyor, ses tonu ve aksanı Orion'unkine ürkütücü bir şekilde benziyor. "Oğullarım kadınlar ve ölümler hakkında kötü konuşmamayı iyi bilirler. Ama o benim torunlarımdan biri olmasına rağmen, annesi onu doğru yetiştirmemiş. Şu dağınık sakalına bak. Bigfoot'tan bile daha kıllı." Sonunda onaylamayan bir şekilde dilini şaklatıyor.

Yanında, yaşlı, geniş göğüslü, temiz tıraşlı bir gardiyan homurdanır. "Bu da hoş değil, anne."

Neredeyse iki katı boyundaki adama dik dik bakar. "Benim suçum değil, evlat. Ona Wildes ailesine uygun olmadığını söylediğim halde onunla evlendin."

Yumuşak mavi gözleri, hala yerde yuvarlanan drama kralına dikilir. "Özür dile, Travvie-boy."

Adam inler. "Üzgünüm... Mama Bossie."

Oh. Kaşlarım havaya kalkar, gözlerim ondan ona geçer. Demek Bossie Wilde bu.

Zayıf kadın yavaşça gerinir — vücudu tamamen deri ve kemikten ibarettir — sonra bastonunu Travis'in sırtına o kadar sert vurur ki, Travis çığlık atar ve ben irkilirim. Belki de Orion'un "biraz acımasız bir kaltak" tanımı yetersiz kalmıştır. İtiraf etmeliyim ki, biraz korkmasaydım etkilenirdim.

"Bana özür dileme, aptal." Bastonunu bana doğru uzatır. "Misafirimize."

"Ugh... üzgünüm, Luna," diye boğuk bir sesle söyler.

Bossie'nin gözleri yine bana takılır, alaycı bir eğlenceyle tekrar arkalarına yaslanır.

"Erkekler asla öğrenmezler, değil mi? Bu yüzden biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız." Çenesini Bart'a doğru uzatır. "Bırak onu, Barty. Artık sorun çıkarmayacak. Değil mi, çocuğum?"

Kalbim, kısa bir uçuşumdan bir kez daha yüksek bir dalış yapmışım gibi çarpıyor. Sorusunda bir uyarıdan daha fazlası var ve gözlerim, bastonunu sımsıkı tutan kemik beyazı parmak eklemlerine kayıyor.

Kafamı sallıyorum.

Bart beni sertçe bırakır ve ben ona doğru sendeleyerek yürürüm.

"Dikkatli ol! Tanrım, Barty, zavallı kızı kıracaksın. Zaten minicik bir şey..."

O, beni sertçe tuttuğu için onu azarlarken, ben sessiz kalıyorum, etrafımı gözlemliyor ve en iyi hamlemi bulmaya çalışıyorum.

Kirli kırmızı halı ve ayaklarımızın altında gıcırdayan çarpık ahşaplarla donatılmış bir kilise sahnesindeyiz. Rüzgâr, şapelin çatlak kaburgalarından nefes alıyormuşçasına, çitalı duvarlardan geçerek tıkırdamaktadır. Titreyen fener apliklerinden çıkan duman lekeleri kirlere doğru yükselirken, ışıkları köşelerde huzursuz ruhlar gibi gölgeler oluşturmaktadır. Bossie'nin arkasında, solmuş bir haç izi, kemerli vitray pencerelerle çevrili, İncil'den sahneler cehenneme parçalanmış. Kürsünün yanındaki küçük bir plaket dikkatimi çekiyor.

Whitby Rose Şapeli

Midemi bir ağrı kaplar.

Orion'un ailesinin gömüldüğü mezarlığın yanındaki kilise... O gün ormanda gördüğüm gölgeler hayalet değildi. Onlar Wilde'lardı ve bizi buradan kulübeye kadar takip ettiler.

Benny'yi öldürdükleri yere.

Öfke içimi kaplar, "en iyi oyunum" üzerindeki özdenetimimin tüm izlerini yok eder.

Endişe, Bossie'nin güneşten yıpranmış kırıksıklıklarını derinleştirir ve büyükannenin gülümsemesi geri döner. "Nasılsın, bebeğim? Buraya gelirken sana iyi davrandılar mı?"

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum.

"Oh, *kaçırıldığım* için bana iyi davrandılar." Sesim öfkeden çatlıyor. "Orion nerede?"

Bossie bir anlığına bana bakar, sonra boğuk bir kahkaha atar ve midemi bulandırır. "Haydi ama Barty. Bu sefer işin zor olacak."

"Onu kırmak benim için zevk olacak, hanımefendi." Arkamda alaycı bir sesle kıkırdar. "Ama o ısırik izine bakılırsa,

zaten çok uğraşılmış ve ıslak bırakılmış gibi görünüyor. Fury'nin kokusunu çıkarmak biraz zaman alabilir."

Kanım donar, ama titrediğimi görmelerine izin vermem, bu yüzden öfkeyle kaynarım. "Siktir git, Bart—"

"Hayır-hayır-hayır, senin de böyle konuşmana izin veremem, bayan." Bossie tsk diye ses çıkararak bastonunu kaldırır ve beni susturur. "Ve şimdi sızlanma. İyi olanı alabilirdin. Ozias sana iyi davranırdı. Ama o burada değil ve ben de gelmesini istemezdim." Omzumun üzerinden bıçak gibi bakıyor. "Fury'ler onun gülümsemesini çaldıktan sonra olmaz."

Onun bakışını takip ettim...

Dünyam, etrafımızdaki vitraylar gibi paramparça oluyor. "*Orion?*" diye inliyorum.

O bir sandalyeye çökmüş, ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına bağlanmış ve bilekleri önünde birbirine bağlanmış.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, kalbim göğsümün arkasında acı verici bir şekilde çarpıyor.

Hareket etmiyor. Hareket etmiyor. O...

"Orion?"

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

O...

"Hayır!" diye bağıryorum, ona doğru atılıyorum, ama geri çekiliyorum. "Bırakın beni! Bırakın..."

Kıpırdanıyor ve çığlıklarım dudaklarımda kalıyor. "Orion?"

Başı, tutamayacak kadar ağırmış gibi yavaşça kalkıyor. Gözlerini kırıştırıyor, gözleri donuk ve kaybolmuş gibi odayı arıyor.

"Sen... *hayattasın*," diye ağlıyorum, rahatlamaktan dizlerim titriyor. "Hayattasın. Tanrıya şükür."

Ama o zar zor dik oturabiliyor, nefesi sık, kanı siyah gömleğinde mide bulandırıcı bir şekilde parlak kırmızı renkte parlıyor. Her iki yanında birer adam duruyor, biri Orion'un arkasından tatar yayını doğrultmuş, diğeri kollarını kavuşturmuş, Orion'un karşılık verecek durumda olmadığını bildiği için tabancasını gevşek tutarak somurtuyor.

Henüz değil, seni piç kurusu.

Travis Wilde'ın gevşek dartı omzuna sapladığını gördüm ve Travis pistonu tamamen bastırmadan önce dartın sıkıştığını da gördüm. Eğer

sadece zaman kazanabilirsem...

Orion'un bakışları bana kilitlendi ve nefesini verdi. "Luna?"

Kalbim ona gitmek için çabılıyor, ama Bart'ın tutuşunun daha da sıkılaşmaması için kendimi zorla hareketsiz kalmaya zorluyorum.

"Buradayım. Sorun yok. Hayattasın. İkimiz de hayattayız."

"Hayatta," Bossie öfkesini dışa vurarak tükürdü. "Torunum Rufus'un aksine."

Orion, Bossie'ye odaklanarak homurdanır, "Luna'yı uyuşturan 'torununu' mu kastediyorsun?"

Bossie eliyle onu uzaklaştırır. "Yapılması gerekeni yaptı. Ozias onu kazanmak için bir plan yapmıştı." Gözlerini devirir. "Ama o çocukta o yetenek yoktu. Aptal, kendini başka birine aşık sanıyor."

Bu doğrulama karşısında nefesim kesildi, ama bu bilgiyi tam olarak kavrayamadan Bart acı bir şekilde alaycı bir şekilde güldü.

"Eğer onu en başından alıp götürseydi, kardeşim hala hayatta olurdu. Troisgarde'in Bordeaux şubesi çoktan güvence altına alınmış olurdu. Bunun yerine, Rufus ve ben devreye girip işleri yoluna koymak zorunda kaldık."

"Dur," diyorum, parçaları birleştirerek. "Ozias'ın bana ilaç vermesiyle bir ilgisi var mı?"

"Hayır. O tamamen Rufus ve benim işimdi," diye cevaplar Bart o kadar rahat bir şekilde ki, onu bıçaklamak istiyorum. "İyi çocuk en azından Fury'nin yaptığını yapmalıydı."

Çenesini Orion'a doğru sallayarak ona, "Bana kalırsa sen ondan daha çok Wilde'sın," der.

Bossie bastonunun altını yere vurur, çürümüş ahşap halının yırtık deliğinden parçalanır.

"Şu anda bu konuşmayı istemiyorum. Akraba akraba. Bunu biliyorsun."

"Ama anlıyor musun? Bütün bunlar Ozias'ın bunu istemeyeceği anlamına geliyor," diye denerim, onun insanlığını yakalamaya çalışarak. "O iyi ve nazik ve..."

"Zayıf," Bossie düz bir sesle bitirir. "Ve bu kan davası zayıflar için değil. Kendi şubesinin günahlarını telafi etmek için ne yapılması gerektiğini biliyordu, ama başaramadı. Bununla yaşamak zorunda kalacak. O da hayatın hayatla, kanın kanla ödeneceğini anlıyor. Ve o çocuğun tüm o cesetlerden sonra..." bastonunu

Orion'a doğru "—Lost Cove'da bıraktıysa, Ozias şimdi bizim tarafımızı anlamazsa, asla anlamayacaktır. Ve bizim ona ihtiyacımız yok."

İşte bu. Büyükannenin derisinin altındaki kurt. Furrys'lerin bile korktuğu matriark.

Bu sefer, gözlerindeki soğukluk karşısında titrememi engelleyemiyorum.

"İkinizin de canını almaya hakkımız var," diye bana tıslar, sesindeki zehir kanımı çamur gibi yapar. "Ve alacağız."

"Hayır!" Orion iplere karşı öne doğru eğilir. "Ona dokunmayacaksınız!"

Silahlı adam yumruğunu Orion'un çenesine indirir ve kafasını yana doğru savurur.

"Orion!"

"Ben iyiyim, kuşçuk," diye homurdanır, kendini zorla dikleştirir. Ağzını hareket ettirir, sonra ona vuran adama kan tükürür.

"Seni orospu çocuğu..." Adam kolunu tekrar geriye çekiyor, ama Bossie'nin dişlerinin arasından çıkan tiz bir ıslık onu yarı yolda durduruyor.

"Kesen şunu, ikiniz," der yorgun, sakın bir ses tonuyla. Sonra Orion'a, pazar ayininde yaramazlık yaptığı için azarlıyor gibi bir bakış atar. "Merak etme. Teklifimiz fazlasıyla adil. Öldürmek istediğimiz kişi o değil."

Gözlerini bana diker ve kalbimin atışını hızlandırır. "Daha... yaratıcı bir yol izlemeye karar verdik."

"Neden bahsediyorsun, Bossie?" diye Orion sertçe sorar.

Bossie'nin dudakları kıvrılır. "Onun hayatını Wildes'lere adamasını istiyoruz."

Orion alaycı bir şekilde, "Bu daha da kötü," der.

Bossie içini çeker, ciğerlerinde zar zor duyulan bir hırıltı çıkar. "Görünüşe göre baban kadar mantıklıymışsın, evlat." Arkasında duran diğer muhafızlara başını sallar. "Devam et, Vaughn."

O, Orion'un kafatasının arkasına tatar yayının kabzasını vurur. O öne doğru yığılırken çığlığını bastırıyorum, ancak o tıslayıp gözlerini bana diktiğinde tekrar nefes alırım.

Bossie bastonunun kancasına parmaklarıyla vurur. "Şimdi, herkes uslu duracak mı? Fury, tek bir nedenden dolayı hayattasın ve

diğer misafirlerimizin önünde yaramazlık yapmana izin vermeyeceğim." Tüylerim diken diken olur. "Diğer misafirler mi?"

"Anlamadın mı, çocuğum? Bir düğün olacak." Bana bir sır veriyormuş gibi eğilir. "Ve şanslı gelin sensin."

Çenem düşer.

O gülüyor. "Küçük kıyafetin zaten beyaz ve her şeyiyle hazır."

Gözleri siyah ve kırmızı lekelerle kaplı kuğu kostümümü tarıyor.

"Neredeyse."

Öfke ve korku içimi sarsıyor, ama çığlık atmadan, kaçmadan, savaşmadan, herhangi bir şey yapmadan önce, şapel kapıları açılıyor ve duvarlara çarpıyor.

Tüm silahlar, dünyayı ateşe vermeye hazırmış gibi içeri dalan iki adama yönelir. Biri, tehlikeli New Orleans Kralı, Fransız Mahallesi'nin Hayaleti, yaralı yüzünde öfke izleri olan adamdır. Diğer ise NOLA'nın prensi, babasının öfkeli, ölümcül bir kopyasıdır.

Kılıçlar kaldırılmış, silahlar doğrultulmuş ve tatar yayları nişan alınmış olmasına rağmen, Solomon Bordeaux içeri girer ve hiç çekinmeden hepsine bakarak ilerler. Gök gürültüsü duvarlarda yankılanır, o ortada durur ve kükrer.

"Ne oluyor *lan*?"

A STORM AT WHITBY ROSE

"Baba? Nox?" diye nefes alıyorum.

Nox cinayet işler gibi görünüyor ve babamın göğsü, sanki arkasında her şeyi yakmak için ateşten geçiyormuş gibi inip kalkıyor. Onun geçmişini düşünürsek, bu o kadar da garip bir durum değil.

"Ah, Bay Bordeaux." Bossie bir kez alkışlıyor, zamanın yıprattığı sesi, brunch'ta bir güneyle güzel gibi şeker gibi tatlı. "Herkes sakın olsun şimdi."

Tüm silahlar biraz alçaltılır, ama hava gerginliğini korur, sanki şapel benimle birlikte nefesini tutmuş gibidir.

"Davetimi aldığın için çok sevindim Solomon."

"Sen bunu bunu Babam kanlı kanlı masa iki parmağıyla iki parmağıyla kaldırır, eli hafifçe titriyor. Soğuktan ya da korkudan değil. *Öfkeden.*

O, "Çok cesursun, Ruth," diye homurdanırken midemde bir boşluk oluşur.

"Bana Bossie de, tatlım. Herkes öyle diyor," diye gülüyor, ama o onu görmezden geliyor.

"Bunu adamlarımdan birinin cesedinde bıraktın. *Senin* öldürdüğün bir adamın." Sert sesi titriyor. "Bir *çocuk*. Benoit benim için bir oğul gibiydi. Ve sen..."

Boğuluyormuş gibi boğulur ve kederi beni de onunla birlikte dibe çeker. Göğsüm şişer, gözlerim yanar ve Nox'a, Orion'a, hepimize tutunmak için ona uzanmak isterim. Ama rahatlama ve

Adrenalin beni tüketti, vücudumu zayıflattı. Ayakta kalmak için elimden gelen tek şey bu. Şu anda yere yığılmak, zaten ipin ucunda olan konsantrasyonlarını bozacaktır.

Çünkü şimdi anlıyorum. Babam ve Nox'un öfkenin altında gömmek istedikleri her şeyi görüyorum. Gözleri kızarmış, çeneleri uzun süre sıkılı kaldığı için seğiriyor, yumrukları silahlarını sıkıca kavırıyor, parmak eklemleri beyazlamış. Ve tüm bunların altında, ham, kemiklere işleyen bir keder yatıyor.

Orion ona Benoit'dan bahsettiğinde babam pek tepki göstermedi, ama nedenini biliyorum. O sırada kollarımla kederimi tutarken, benim için cesur bir yüz takınmak zorunda kalmış olmalı.

Sonra da ikizime en yakın arkadaşının öldüğünü, cinayete kurban gittiğini söylemek gibi imkansız bir görevi yerine getirmek zorunda kaldı. Nox'un kökünden, geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştiğine hiç şüphem yok, ama bunu sadece yüzeysel olarak anlayabiliyorum.

Şimdi babam, bu kadının emriyle Benoit'nın kanıyla ıslanmış, kalbimizi kıran kanıtı elinde tutuyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor Bossie, sanki dışarıda hepimizi boğmak üzere başlayan fırtınayı yorumluyormuş gibi. Onun minik bedenini pencereden dışarı fırlatıp, doğanın onu yok etmesine izin vermek istiyorum. "Ama o, ailemin işine engel oluyordu. Ve hiçbir şey aile işine engel olamaz. Elbette bunu anlıyorsundur."

"Aile işi mi?" diye tıslıyorum, cildim yanıyor. "Benoit aileden *biriydi*. *Bizim* ailemizdi."

Babam benimle birlikte hırlar. "Bordeaux'ların Wilde'ların 'aile işleriyle' ne alakası var?"

Bossie tısladı. "Benim huzurumda son kez küfür ettiniz, Bay Bordeaux. Tanrı'nın evinde bu tür bir dil kullanılmasına izin veremem."

Babamın burun delikleri genişledi ve bir an için onlardan duman çıktığını gördüğüme yemin edebilirim. Onun patlamasını beklerken kendi nefesimin sesi kulaklarımda yüksek geliyor.

Ama sonra bakışları bana takılır ve annemi görmezden gelir. Yumuşar ve bir eliyle beni çağırır.

"Hadi, *ma luné*. Gidiyoruz lan..."

Tık.

Odadaki tüm silahlar ona ve Nox'a doğrultulur.

"Durun! Lütfen!" diye bağıryorum ve Bart'ın silahına uzanıyorum. Sanki bir hiçmişim gibi kolayca kenara itiliyorum ve yere düşerken ayak bileğimden bir acı saplanıyor.

"Luna!" Orion, babam ve Nox ile birlikte bağıırır.

"Sessiz olun." Bossie elini kaldırır.

Bir nefes boyunca ağır, gergin bir sessizlik hakim olur. Sonra omuzlarını silker, sanki başlattığı şiddeti durdurmak için elinden bir şey gelmiyormuş gibi dudaklarında nazik bir gülümseme belirir.

"Baban saygılı bir şekilde konuşana kadar, çocuklarımla beni savunmasına engel olamam. Onlar sadece kendilerine öğretilenleri yapıyorlar." Daralmış gözleri benimle babam arasında gidip geliyor. "Bayan Luna, onun buradaki durumumuzun ciddiyetini tam olarak anladığını sanmıyorum."

Gözleri sıkıca kapanır, alnındaki damar zonklar, vücudunun geri kalanı öfkeyle titrer. Dilim kurur, ona daha fazla zorlamamasını yalvarmak üzereyim. Uzun, kontrollü birkaç nefes alır almaz bakışlarını tekrar kaldırır. Gerçek gözü, yanındaki protez göz kadar düz ve soğuktur.

"Haklısın, Bossie. Lütfen. Beni aydınlat."

Ses tonu, akşam yemeğinden önce pralinler konusunda beni azarlayan büyükanneminki gibi yumuşar.

"Buraya ateşkes yapmak için geldik, canım."

"Ateşkes mi?" Orion odanın diğer ucundan boğuk bir sesle alaycı bir şekilde sorar. "Bundan sonra mı?

bunu mu?"

"Ben de aynı fikirdeyim," diye homurdandı babam, gök gürültüsü gürültüsünü vurgulayarak. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Ateşkes konusunda şaka yapmam, Solomon." Bana doğru elini salladı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Duyduğuma göre, kızın bu kavgada çok önemli bir rol oynuyormuş. Kral Furys'i nihayet bir kez ve sonsuza kadar yenme fırsatını kaçıramazdık. Şimdiye kadar çocuk oyunları oynuyorduk."

Öne eğilirken gözleri parıldıyor. "Ama Troisgarde gibi müttefikler, Fury'lerin gücünü bir kez ve sonsuza kadar *yok eder*." Geriye yaslanarak gülümsüyor. "Düşünsenize, size saldırmayı düşündük. Neredeyse bebeği banyo suyuyla birlikte döküyorduk. Neyse ki buradaki söylentiler kargalar gibi yayılıyor. Biri çığlık atmasaydı, Troisgarde kızlarının anlaşmasından hiç haberdar olmazdık."

Troisgarde'in ispiyoncusu olduğunu düşününce dudaklarım kıvrıldı. Babamın gözlerindeki parıltı, Orion'un onu uyardığı her şeyi kızın doğrulamasına şok olduğunu gösteren tek işaretti. Kimse kendi aralarında bir hain olduğunu kabul etmek istemez.

Gözlerindeki parıltı, öfkeyle kaybolur. "King'e zaten söyledim, ama sana da söyleyeceğim. Sarhoşken yapılan bir bahis, anlaşma sayılmaz. Troisgarde, sizin kavganızla ilgilenmiyor. Kendi topraklarımızda uzun ve zorlu bir savaş verdik, ama yirmi yıl sonra nihayet barışı sağladık..."

"*Ve biz hiç barış görmedik!*" Bossie, beni geriye doğru savuran bir hızla koltuğundan fırlar.

"On yıllardan mı bahsediyorsun, Bordeaux?" Dudaklarından tükürükler sıçırıyor, topuzundan bir tutam saç kaçıyor. "*Yüzyılları* dene."

Şimdi asil bir şekilde ayakta duruyor, dik duruşlu, bastonu tahtın yanında unutulmuş. Kırıksıklıkları, titreyen ateş ışığı ve gölgelerde kayboluyor, sanki nefreti onu ölümsüz bir şeye dönüştürmüş gibi.

"Acı çekmişsin. Yüzünde açıkça görünüyor ve bunun için seni takdir ediyorum." Babamın sonsuza kadar yanık izleri kalacak olan tarafına doğru başını sallıyor. "Ama ruhun, *çocuğunun* işkence görmüş bedeninden son bir nefesle ayrıldığını hissedene kadar..."

Kafasını sallar. Benoit'in ağırlığı, birdenbire kollarımda çok ağır gelen ağırlığı, ellerimi daha da sıkı sıkar.

"*Bunu* hissedene kadar," diye fısıldar. "Bana on yıllardan bahsetme. Bana savaştan bahsetme. Bana *barıştan* bahsetme. Sen daha doğmadan önce, hayal edebileceğinden çok daha fazlasını kaybettim ve sayamayacağım kadar çok kez cehennemden çıkmak için mücadele ettim. Sen savaş hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun."

Tahtına geri döner, parmaklarının titremesi yaşını ele veren tek şeydir. Tıraşlı muhafız bastonu eline geri koyar ve o uzun, nefes nefese bir iç çekişle beyaz sıraya oturur. Çenesi sanki başına bir taç takılmış gibi kalkar, yargıyı yöneten bir kraliçe gibi.

"Öyleyse şimdi... senin istediğin gibi yapacağız. Lanet olası bir sarhoş kart oyununda ilk kızını teslim etmeye söz verdin. Bu, Troisgarde'in gözünde bir anlaşma sayılmayabilir, ama buralarda nesillerdir kaçak içki yeminlerini uyguluyoruz." Elini

sanki bu nokta önemli değilmiş gibi. "Öyle olsa bile, kızın Wilde ile evlenmeyi kabul ettiğinde akılı başındaydı."

Sözleri kırışları sarsar ve kemiklerime işler, Orion'un hırıltısı kalın havayı yırtar.

"Hayır! O bilmiyordu. Gerçeği bilseydi asla onunla birlikte olmazdı."

Seninle birlikte olurdum, demek istiyorum. Pişmanlık damarlarımdan hızla akıyor, başım dönüyor. Dizlerimin üstünde olmasaydım, yere yığılırdım.

Bossie ona aldırış etmiyor, dikkati babamda kalıyor.

"Bunlar benim ateşkes şartlarım. Onları kabul etmek senin için akıllıca olur. Hayat karşılığında hayat, onun için çok daha kötü bir şey olmalı."

"Luna masum," diye ısrar ediyor Orion, sert sesi içimi parçalıyor. "Hayat karşılığında hayat istiyorsan, benim yerime beni al."

"Orion, hayır," diye fısıldarım, kalbim burkulur.

"Seni bu kavgaya ben soktum, Luna." Gözleri benimkilere bakıyor. "Bu anlaşmanın senin için bir lanet olmasını hiç istemedim, ama senin için olan tek şey bu oldu. *Benim* senin için olduğum tek şey bu oldu. Bırak bunu bozayım." Zorlukla yutkunuyor ve ben de ona sempati duyarak boğazıma elimi bastırıyorum. "Seni özgür bırakayım."

"*Hayır.*" Başımı sallarken acı verici bir titreme beni sarar. Bossie homurdanır. "İnan bana, genç Fury, seni ele geçireceğiz."

Babamın ölçülü bakışları Orion'dan Bossie'ye kayar. "Kızım istemediği biriyle evlenmeyecek. Ve içimden bir his o çocuğun..." Çenesi sıkılırken, iplerle bağlanmış Orion'u işaret eder. "...ve ben, bunun gerçekleşmesine izin vermektense, bu kiliseyi içindeki tüm Wilde'larla birlikte yakıp kül ederiz. Aranızdaki ateşkes duman olup uçacak ve ben de elimdeki tüm kaynakları kullanarak 'Bossie Wilde'nin akrabalarını' yok edeceğim."

Sesindeki soğuk zehir beni ürpertir, ama onun meydan okumasını ve Orion'un gözlerindeki onay beni sakinleştirir. Her kelimesine inanırım, ama Bossie sadece güler.

"Siz kibirli insanlar her zaman üstünlük sizde olduğunu düşünürsünüz. Ama etrafınıza bir bakın, Bay Bordeaux."

Kollarını şapelin üzerinde gezdirir ve gözlerim otomatik olarak onları takip eder. Durumumuzun ne kadar vahim olduğunu nihayet anladığımda midem düğümlenir

Durumun ne kadar vahim olduğunu nihayet anladığımda midem düğümlenir. Babam, Nox, Orion ve ben... on iki silahlı adama karşı. Bart üzerimde yükselir, iki kişi Bossie'yi korur ve Orion'un arkasında iki kişi daha vardır. Diğer yedi kişi, itilmiş kilise sıralarının gölgesinde, babam ve Nox'un yanında nöbet tutar.

Boynumun arkası sanki sadece bana tutulan bir spot ışığı gibi yanıyor. Öyle de olabilir, çünkü özgürlüğümün ölümü bu boktan gösterinin yıldızı.

"Sayıca az olduğunda paran sana bir fayda sağlamaz," diyor Bossie. "Ve Lost Cove katliamından sonra, kızın ve Orion'un parayla ödeyemeyeceğiniz borçları var."

Babamın gözleri kısılır ve sonunda dişlerini sıkarak konuşur. "O zaman sizin tarafınıza geçeceğiz."

Çenem o kadar hızlı düşüyor ki, tıkırdaması duyuluyor. "Ne?"

"Sadakatimizi taahhüt ediyorum. Ailem buradan zarar görmeden çıkar, 'borç' ödenir. Fury ile ne istersen yap..."

"Hayır!" Bu kelime göğsümden kopar ve ayaklarımın bileğini umursamadan ayağa fırlarım. "Baba, ne yapıyorsun?"

Bana bakmıyor, Bossie'ye çelik gibi sert bir bakışla, sırtıma bıçak saplıyor.

"Fury ailesi aileme sadece acı getirdi. Kızıma ihtiyacın yok. Kavgana geri dön. Hayatını kurtardın ve istediğin ateşkesi elde ettin."

"O seninle oynuyor, Bordeaux," diyor Orion sakın bir sesle. "Luna güvende olmayacak. Onlar için her zaman bir pazarlık kozu olacak."

"Tıpkı senin için olduğu gibi," diye
bağırır. Göğsüm çöker.

"Öyle değil baba, sen de biliyorsun." Sesi yanarken, benim sesim de titrer. "Orion'u kurtların önüne atamazsın. Seni asla affetmem."

Başını sallar, sonunda bana bakar, ama sert bakışlarında hiçbir çatlak ya da zayıflık görmem. "Bunu atlatacaksın, Luna. Onu pek tanımıyorsun."

"Ne? Sen şu anda kimsin? Sen hep Kader'den bahsederdin." Sesim titriyor, ama pes etmeyi reddediyorum. "Benim hissettiğim şey Kader."

Bossie kendini beğenmiş bir şekilde araya girer. "Hissettiğin şey *kader* değil. Furys'ler. En zeki kadınları bile kandırabilirler, Eden'deki yılan kadar kurnazdırlar. Bunu söylemekten nefret ediyorum, evlat, ama onların kötü yollarına kapıldın. Havva'nın şeytana kapıldığı gibi."

"Sen şeytansın," diye tükürdüm...

Çat.

Ağrı daha hissedilmeden başım yana doğru savrulur, bu kuvvet beni yere yıkar. Nefes nefese kalırım, kulaklarım çınlar, yanaklarımdan sıcaklık akar. Hassas eti hafifçe bastırıyorum, acıdan yüzümü buruştururum. Parmaklarım kıpkırmızı olur, zihnim bu görüntüye odaklanır, etrafımdaki her şey bulanık bir kabusla dönüşür.

Görüşüm nihayet düzeldiğinde, Bossie beni soğukkanlılıkla izliyor. Yüzü sakın, ama parmak eklemleri ve altın yüzüğü kırmızı renkte parlıyor. Bir damla kan çarpık ahşaba düşüyor, bu sesi sersemlemiş kafamda hayal ettiğimi sanıyorum, ama bu ses dünyayı tekrar netleştiriyor.

Hayatımdaki erkekler tehditlerini haykırırken sesleri kılıçlar gibi çarpışıyor.

Öfkeleri kulakları sağır ediyor, ama ben sadece Bossie'yi duyuyorum.

"Bunu bir ders olarak al, evlat. O ağzın başını belaya sokacak. Büyüklere, hele de gelecekteki akrabalarına böyle konuşulmaz."

Elim titreyerek yanağımı silerken, omuzlarımı dikleştirip onun gözlerine bakıyorum.

O, her biri üç adam tarafından tutulan babası ve Nox'a doğru başını sallar. Yüzleri, boşuna direnirken kızarır. Orion da, alnındaki yeni kesik dışında pek farklı değildir. "Senin 'sadakatine' güvenim, seni fırlatabileceğim kadar uzaktır, Bordeaux,"

Bossie, kilise çökmek üzere değilmiş gibi cevap verir. "İttifakları garantilemenin tek yolu evliliktir. Luna torunumla evlenecek. Bu kesin."

Yalvarırken titremeyi nefret ediyorum. "Ama Ozias da bunu istemiyor, Bossie."

"Haklısın." Kemikli eli Bart'a doğru sallanıyor. "Diğer torunum da gayet uygun."

Midem bulanır.

Babam sertçe çıkar. "Bunu yapamazsın."

"Aslında yapabilirim. Ben rahibim ve her şeyim." Ona sert bir bakışla bakıyor. "Barış istiyorsan, Bordeaux, kızın senin için barışı kazanırken tanık olacaksın. Seni buraya davet ettiğim için minnettar olmalısın. Furys ve senin sayende kızımın düğününde aynı nezaketi görmedim." Beni işaret eder, uzun tırnakları pençe gibi parlar. "Söyleneni yapacaksın, kızım."

Yanağım yanıyor, kan cildimde yapış yapış oluyor, ama yavaşça ayağa kalkıp omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. "Peki bunu neden yapayım ki?"

Yıldırım, vitray pencereden içeri girerek Bossie'nin dişli, kötü niyetli gülümsemesine soluk renkler saçıyor.

"Çünkü küçük Fury'ni canlı görmek istiyorsun, değil mi? 'Evet' demediğin sürece bu uzun sürmeyecek. Tam burada. Tam şimdi."

Gök gürültüsü kükrer, fırtına vahşi bir canavar g i b i şapeli sarsar. Bu sesin Orion'un acı kahkahası olduğunu anlamam bir saniye sürer.

"Bunu yapması imkansız. Benim cesedimi çiğnemedен olmaz..." "Çocuklar?"

Herkesin silahı ona doğrultulurken, biri şakağına dayarken çığlık atarım.

"Durun! Lütfen!"

Bart beni geriye doğru çekerek Orion'a koşmamı engelliyor ve beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Parçalanmış ahşap derimi kesiyor ve onun tutuşu omzumu acıtıyor, ama yine de dönüp Bossie'nin sakın ifadesine sulu gözlerle bakıyorum.

"Lütfen, Bossie. *Lütfen* onu bırak."

Ama o hiç kıpırdamadı, gözleri soğuk ve dudakları sıkıydı. Orion'a döndüğümde ciğerlerim kesik kesik hıçkırıklara boğuldu, onu gördüğümde kalbim fiziksel olarak parçalandı, ölümden bir parmak uzağındaydı.

Bir dakika önce öfkeyle kaynıyordu, gözleri vahşi. Ama yüzümdeki çaresizliği gördüğünde, çenesi kilitlenir ve gözle görülür şekilde yutar.

"Luna..." diye uyarıyor, başını sallayarak.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun, çocuğum," diye mırıldanır Bossie.

Gözlerimi kırptıştırarak gözyaşlarımı geri çekiyorum, bakışlarım onun gözlerinden hiç ayrılmıyor, boğazımdan zorla bir soru çıkarıyorum.

"Bunu yaparsam, o serbest kalacak mı?"

"Yapma." Orion'un paniği bu kelimeyi çatlatır.

"Bizim dünyamızda hayat hayat karşılığında," diye cevaplar Bossie. "Wildes'lara bağlılığını göster, benim adamlarım onu serbest bırakacak. Bossie Wilde'in sözü sana."

"*Hayır*," Orion'un sert yalvarışı beni irkiltti. "Bu bir tuzak, bebeğim. Onu dinleme."

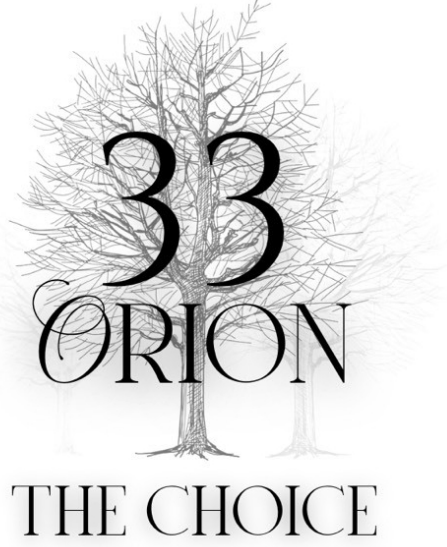
"Söz veriyorum," diye tekrarlar.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan akar. "Üzgünüm."

"*Lütfen*, küçük kuş. Yapma." İplerle mücadele eder, sandalye şiddetle sallanır, ta ki adamlardan biri omzunu geriye doğru çekene kadar. "*Luna!*" Vücudundaki her kas gerilir, ama tüm mücadele gücüm kemiklerimden kaybolur. "*Hayır!*" diye bağırır, ben ona sırtımı dönüp matriarkaya bakarken.

Kalbim parçalanırken sesim sabit.

"Yapacağım."

Bağırmaktan sesim kısıldı. Arkamdaki bu piçlerin her vuruşunda başım yanıyor. Nefes aldığımda kaburgalarım kırık cam gibi gıcırıyor.

Ama sevdiğim kadının benim için yazılmış yeminleri okumasını izlemenin acısı hiçbir şeyle kıyaslanamaz. O benim düşmanımla evleniyor, ilk fırsatta ona zarar vermek için kullanacağı ellerini tutuyor... ve hepsi *beni* kurtarmak için.

Ben buna değmem.

Bossie de her şeyi planlamıştı. Yeminleri, konukları, hatta beyaz bir duvağı bile getirmişti. Bir şekilde bizi bir şekilde buraya getireceğini biliyordu ve şimdi Luna, benim bağlı olduğum yerden bir dağ kadar yüksek görünen bir platformda Bart'ın yanında titriyor.

Onun ellerini morartacak kadar sıkı tutuyor ve peçe benimle alay ediyor, benim için tutmaya çalıştığı gözyaşlarını saklıyor. Yine de gözyaşlarını görüyorum, tülün kenarında parıldayan, ateşin ışığıyla yansıtılan damlalar, her sessiz, kesik nefeste göğsünden aşağı akıyor. Güçlü olmaya çalışıyor, kalbinin kırıldığını görmemem için çaballıyor, hayatını mahvettiğim için suçluluk duygusuna boğulmamam için uğraşıyor. Ama işe yaramıyor.

"Lütfen, bebeğim," diye milyonuncu kez hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Lütfen, Luna, ölmeyi tercih ederim."

Ve lanet olsun, bunu gerçekten kastediyorum.

Bossie'ye öfkeyle bakıyorum, öfkem çenemi sıkılaştırıyor. "Beni bırakmayı iyice düşünsen iyi olur. Bu kelepçelerden kurtulduğum anda, her birini tek tek..."

"Çok az. Çok geç, sence de öyle değil mi?" Sol yakınımda alaycı bir şekilde gülümser, sesi bıçak gibi içimi keser. "Onu korumak zorundaydın, Fury. Bir mucize olup da günü kurtarmazsa, burada oturup kızımın kendini feda etmesini izlemek zorundayız. *Senin için.*"

Kaşlarını çatması cildimi yakıyor, yarasız tarafı bana keskin bir bakış atıyor. Benden bu kadar nefret etmeseydi, sözlerinin altında bir mesaj olduğunu düşünebilirdim. Ama olsa bile, zihnim bunu anlayamayacak kadar berbat durumda.

Tek düşünebildiğim şey... onun haklı olduğu.

Sevdiğim kadını Wildes'e düşmekten kurtaramadım.

Yine.

Pes etme.

Onu koru. Onu koru. Onu koru.

Gözlerimi sıkıca kırıp, kalan tüm irademi toplayarak odaklanıp onu bu durumdan kurtarmanın bir yolunu arıyorum.

Bir Wilde, omzuma kendi tatar yayımı saplayarak benimle alay ediyor, Sol ve Nox da artık silahsız. Nox, beş muhafızın oluşturduğu çemberin içinde kafeslenmiş bir hayvan gibi volta atıyor, Sol ise yumruklarını yanına indirmiş, hareketsiz duruyor, patlamak üzere olduğunu gösteren tek işaret bu.

İki muhafız daha şapel girişini koruyor, bana bakanlar ise, bu şekilde bağlanmışken verebileceğim zararın ne olacağı belli olduğu için, sinirli bir kayanın üzerine dikilmiş gibi duruyorlar. Bir çift muhafız da Bossie'nin yanında duruyor, o da yeminleri gevezelik ederken, saçma sapan pazar okulu öğretmenini tavırlarına geri dönmüş durumda.

Son soruya geldiğinde boğazım düğümleniyor.

"Ve sen, Bartholomew Wilde, Luna Bordeaux'yu, bugünden itibaren, ölüm sizi ayırana kadar, eşin olarak kabul ediyor musun?"

Gülümsemesi genişler. Kızımı sanki bir et parçasıymış gibi yukarı aşağı süzen şehvetli bakışları midemi bulandırır.

"Evet."

Şimşek çakar. Hemen ardından gök gürültüsü patlar ve şapelin eski kemiklerini sarsar.

Bossie Luna'ya döner, yüzündeki ifade birdenbire acımasızlaşır. "Ve sen, Luna Bordeaux, Bartholomew Wilde'ı, bugünden itibaren, ölüm sizi ayırana kadar, eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Hayır!" Bu kelime boğazımı parçaladı, dilimde metalik bir tat patladı. Kafatasıma bir yumruk daha indi, çenem yana doğru kaydı.

"Ona zarar vermeyeceğine söz vermiştin!" Luna'nın sesi, beni dibe çekmek üzere olan sisi dağıtır. Ona odaklanmak, dayanmak için mücadele ederim. Beni görmek için duvağını kaldırır ve ben nefesimi tutarım.

Şu anda bile, gözleri korku ve acı ile parıldayan, yüzü yenilgiyle buruşmuş halde, sahnede nefes kesici. Göğsüm, gözyaşlarını öpüp kurutmak için can atıyor.

"Ona aldırmayın çocuklar. 'İtirazı olan var mı?' kısmını zaten atladım," Bossie kuru bir kahkaha atar, gözleri bana dikilirken neşesi tamamen kaybolur. "Sizi susturmadım çünkü konuşmamız gereken bazı şeyler var. Fikrimi değiştirmeyin." Sonra ellerini bastonunun kıvrımına koyar ve Luna'ya sert bir bakış atar. "Şimdi. Sana bir soru sormuştum, tatlım."

Luna nefes alır, ağzını açar...

"Biliyor musun? Yeter artık. Kızımı rehin almakla ailelerimizi birleştirebileceğini sanıyorsan, hayal görüyorsun," diye bağırır Sol. "Müttefik olacağımızı mı sanıyorsun? Seni uyarıyorum, kızımı bu saçmalığa zorlarsan, hepimizi cehenneme çeviririm."

Bossie'nin gülümsemesi titrer. "İnsanlara zarar vermekle tehdit etmek, Tanrı'nın evinde küfür sayılır. Yine de, çok iyi bir tehdit olduğunu kabul etmeliyim. Ama hiçbir etkisi yok. Kızın Old Bridge'e geldiğinde, ona iyi bakacağız. Furys'lere karşı durman için seni çağırdığımızda uslu durursan tabii. Diğer Troisgarde üyeleri de kızlarını aldığımızda aynı şeyi yapacaklar."

Siktir.

Korku başımı eğdiriyor. Bundan korkuyordum. Kardeşlerim çılgına dönecek.

Luna'nın nefesi kesildi. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

Kuru boğazımı yutkunarak geçirdim. "Bu, senin fedakarlığının sadece başlangıç olduğu anlamına geliyor, bebeğim."

Luna'nın gözleri benimkilerle buluştu, endişeyle kaşlarını çattı, ama Bossie'nin kıkırdaması dikkatini geri çekti.

"O haklı. Bordeaux'larla yetinmeyeceğiz. Troisgarde'ların *kızları* da var. Üçünüz de bu işin bir parçasısınız ve biz bu işi bitirmezsek," Bossie gözlerini bana dikerek, "King Furys bitirecek."

"Hayır," Luna boğulur. "Brylie'yi böyle hapsedemezsin. Ve Lucy... Lucy bu hayat için yeterince güçlü değil, Bossie. Burada bitirelim. Bunların hiçbirinin onlarla ilgisi yok."

Bossie öne eğilir, saldırmaya hazır bir yılan gibi. Ama sakın bir şekilde cevap verirken duruşu daha da ürpertici hale gelir.

"*Her şeyin* onlarla ilgisi var. King Fury kolu benim akrabalarımı saldırdı. Bizi öldürdü. Bizi kökünden yok etmeye çalışanlar *onlardı*."

"Gerçekten mi?" Rage suçlamamı haykırır. "Ona yaptıklarınızı anlatın. Ona annemin *senin* oğulların tarafından nasıl öldürüldüğünü anlat. "Yani... *onun* kardeşleri mi?"

Ağzımı açıp bağırmak için açtım, ama sözler hedefine ulaştı.

"Ne?" diye soluklandım.

Bossies iç çeker ve başını sallar. "Kimse sana annenin aile ağacının bu tarafını anlatmamış. Onları suçlayamam. Senin 'Queenie'nin' olmadan önce, o benim prensesimdi. Benim adaşım... benim Ruthie'm."

"Bekle." Sözcükleri ağzımdan zar zor çıkarabiliyorum. "Annem... o bir Wilde mıydı?"

Kardeşlerim ve benim bildiğimiz kadarıyla, onun hayatta olan bir akrabası yoktu. Hiç bu konudan bahsetmezdi. Babamın bolca akrabası olduğu için bu konuyu fazla önemsemiyorduk. Ama *böyle* bir şeyi saklamak?

Bossie başını sallar. "Tamamen Wilde'dı. Ta ki senin kralının büyüüne kapılana kadar. Dark Corner'a ayak bastığı anda, artık benim akrabam değildi."

"Onu sürgüne mi gönderdin?" diye tükürdüm.

Aileni böyle kesip atmak Wilde'ların tarzıdır. Ama annem gibi iyi birine nasıl bu kadar acımasız davranılabilir?

"*Annen bizi reddetti. Babanla kaçmanın sonuçlarını biliyordu ama yine de gözümüze tükürdü ve Fury'yi seçti.*"

Tanrım, kitaplarımızdaki aile ağacının onunla başlayıp...

Bizimle.

Bossie yavaşça başını sallarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bu da seni ve kardeşlerini benim torunlarım yapar."

Bunu hiç sıcaklık göstermeden söylüyor ve ben de aynı şeyi hissediyorum. Ama ona kendi sözlerini geri söylemeden ve bağlı bileklerimi kaldırmadan edemiyorum.

"O zaman bu ne peki? 'Akraba akraba'ya ne oldu?"

"Bu, senin henüz arka bahçeye gömülmemiş olmanın sebebi ve rahmetli kızıma göstereceğim son nezaket," diye karşılık verir, elleri bastonunu sıkıca kavrar. "Sana karşı hiçbir sevgim yok, evlat, ve bu aile için ne gerekiyorsa yapacağım. Onun soyu tamamen çürümüş, ve çürümüş kısım kesilmezse bütün ağaç devrilir. Hain kanınızın soyunuzu devam ettirip benimkini kirletmesine izin vermeyeceğim. Fury'ler yenilecek ve Kral Fury'nin doğrudan soyu sen, Dashiell ve Hatton ile sona erecek. King'in benimkine yaptığı gibi, değerli Troisgarde kızlarınızı kendimiz için çalışıyoruz. Bunu o başlattı. Ben bitireceğim."

"O ne olacağını biliyordu," diye Sol alçak sesle düşünür, sonra sesini yükseltir. "Bu anlaşmayı yapmasının sebebi *sensin*. Soyunun bizim tarafımızdan korunmasını ve mirasının yaşatılmasını sağlamak için."

Ben irkilirim. O bunu çok... *hesaplı bir şekilde* ifade eder. Belki kağıt üzerinde öyledir, ama özünde kesinlikle öyle hissettirmez. Kardeşlerime göre değil, bana göre de kesinlikle değil.

Bu kader gibi geliyor. Alın yazısı gibi. Bize huzur verenlerle tanıştığımızda hissettiğimiz öfke, babamın annem için hissettiği öfke *gibi*. Ama King'in planının ardındaki neden ne olursa olsun, eşlerimiz *bizimdir* ve hiçbir Wilde buna engel olamaz.

Bossie başını sallar ve sert bir bakışla bana bakar. "King bizi uzaklaştırmaya çalıştı, ama bunun yerine bize bir fırsat verdi. Hayat hayatla ödenir, genç Fury. Baban Bossie Wilde'ı kızdırdığı günü pişman olacak."

Şaşkınım, ağzım açık kalmış ve görüşüm daralmış, ama Bossie ile karşı karşıya gelmiş olsam da, duyularım sakinleşmiş, çevremdeki her şeyi algılamaya çalışıyorum.

Nox ve Sol'u çevreleyen muhafızlar, tartışmayı dinliyorlar ve Bordeaux'lara ölümcül adamların hak ettiği kadar ilgi göstermiyorlar. Sol, kilisenin içinde kopan fırtınayı izler gibi beni ve Bossie'yi inceliyor, Nox ise volta atmayı bırakmış, fırtınayı atlatmaya hazırlanıyor.

Luna'nın duruşu bile düzelmiş, ifadesini dikkatlice boş bırakmış, sadece kardeşi ve babasına odaklanmıyormuş gibi davranarak gözlerini kısmış. Bordeaux ailesinin uyanıklığı havayı gerginleştiriyor. Bossie de bunu hissediyor mu? Yoksa onları o kadar uzun süredir izlediğim için bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum?

"Pekala, aile hikayeleri bu kadar yeter, değil mi? Luna!" Bossie parmaklarını şıklatarak herkesin dikkatini sahte düğüne geri çevirir. "Sana bir soru sordum. Benim torunumu kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Ben..." Luna gözlerini kapatır, cesaret toplar ve burnundan sertçe nefes alır.

Bossie'nin gözleri Luna'nın ötesine kayar ve akrabalarına başını sallar. Sonra tam da tahmin ettiğim gibi olur.

Alfa kurtlarının emriyle ayağa kalkın kurtlar gibi, her namlu yavaşça, sessizce bana nişan alır. Kendi tatarım bile omzuma daha sertçe batar.

Gözlerim kapanıyor. Çenemi kaldırıyorum, yargılanmaya hazırım. Luna evet dediği anda her şey bitecek. Umarım o zamana kadar tetik çekmeye meraklı bir piç kurusu beni öldürür. Sevdiğim kadının benim için kendini boşuna satmasını izleyemem.

"Soruya cevap ver!" Bossie'nin tiz sesi şapeli doldurur, şüphesiz silahların doldurulma sesini bastırmak için...

"Ben..."

...ama biri çok yavaş.

Luna *tık* sesiyle nefesini tutar, sonra çığlık atar.

"*Yapma!*"

Kimse tepki veremeden, sanki bir uçurummuş gibi kürsüden atlayarak havaya uçar. Bart onu yakalamaya çalışır, ama sadece duvağını yakalar ve onu yırtar

. Birkaç adımda Luna bana çarpar, eteği kanatlar gibi açılır ve vücudunu benimkine sarar.

Sevdiğim kadın beni koruyor. *Beni*
kurtarıyor.

Ve şimdi odadaki tüm silahlar ona doğrultulmuş durumda.

RECKLESS LITTLE BIRD

"Durun!" diye bağıyor Sol. "Ateş etmeyin!"

"Ne yapıyorsun sen?" diye panik içinde bağıyorum. Göğsüm, onun küçük, titreyen, meydan okuyan vücudunun altında çöküyor.

O fısıldıyor söyler karşı boynuma boynuma,
"Kocamı kocam."

"Hayır," diye yalvarıyorum, kollarım ipe karşı gerginleşirken sesim kırılıyor, onu korumak için çaresizce. "Bırak beni, Luna. *Lütfen*, bebeğim. *Lütfen*."

O ise sadece daha sıkı sarılır, zırh gibi boynuma dolanır.

"Siktir, *siktir*. Benim pervasız, *cesur* küçük kuşum..." Kendim umurumda bile değildi, ama Luna? Çok korkuyordum ve sorum, onun yumuşak boynuna karşı sert bir yalvarış olarak çıktı. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Seni kurtarmama izin ver."

Bu sözler beni bıçak gibi kesiyor ve gözlerim yanıyor.

"Hayır. Ben değil." Kafamı sallıyorum. "Benim için bunu yapma. Benim için ölmene izin veremem. Ben buna değmem."

Eli başımın arkasını okşadı ve dudakları kulağıma değdi. "Sen her şeye değersin, Orion Fury."

"Ateş etmeyin," Bossie sonunda sinirli bir şekilde emir verir. Silahlar, sırtımdan kaldırılan tatar yayı ve tabanca da dahil olmak üzere, yavaşlar. Adrenalinim bir kısmı titrek bir nefesle beni terk eder.

Luna bana daha sıkı sarılır, tül eteğim ve bağlı ellerimin üzerine dökülür. Tutunun bel kısmının üstüne binen korsenin alt kısmını kavrarım ve tüm benliğim onu itmek istese de onu kendime daha da yaklaştırırm. O kulağıma sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir şekilde nefes alırken, bileklerim onun jartiyerine sürtünür.

"Bana ne kadar güvendiğini unutma, Fury."

Tabii ki sana güveniyorum, neredeyse dilimin ucundan dökülüyor, ama kendimi tutuyorum.

Yüzümdeki ifadeyi değiştirmeden, şişlik ve morlukların kafamdaki karışıklığı gizlemesini umarak, onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Ağırlığını kaydırıp bacaklarını bana sıkıca doladığında, ne demek istediği netleşiyor.

Kelimenin tam anlamıyla.

Cesur kızım beni sadece korumakla kalmıyor. Beni silahlandırıyor.

Zaman kaybetmeden, bağlı ellerim uyluklarına bağlanmış jartiyerin üzerinde çevik bir şekilde çalışarak, Fury bıçağını geçici dantel ve tül kılıftan çıkardım. Wildes ailesi, pervasız küçük karımı aramayarak bir hata yaptı.

Gerçek gözyaşları, kocaman timsah gözyaşlarıyla karışarak yüzünden omzuma akıyor, hayatının en önemli rolünü oynuyor. Ben bileklerimdeki ipi keserken, o tutusunun altında benim beceriksiz hareketlerimi kamufle etmek için yüksek sesle, hıçkırarak ağlıyor.

"Tanrı merhamet etsin, evlat. Kendine gel." Bossie parmaklarını şıklatır. "Git ve onu getir, Bart..."

Tık.

Sol, silahını tahtın üzerine doğrultarak ölümcül bir kararlılıkla tetiği çeker. "Kimse kızıma, oğluma veya Orion'a parmağını bile sürerse, bu beyaz kiliseyi kırmızıya boyarım."

Başka bir silahı nasıl bulduğunu bilmiyorum, ama oda sessizliğe büründü. Nox'u tutan adamlar genç Bordeaux'yu bıraktılar.

Luna babasına bakmak için dönüyor, ama ani hareket bıçağı ipten kaydırıyor ve uyluğunu kesiyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve ona verdiğim acı yüzünden kalbim duruyor. Kızım hızlıdır,

ama, beni daha sıkı sararken hıçkırığını başka bir ağlamaya dönüştürür.

"Üzgünüm, bebeğim," diye mırıldanıyorum, suçluluk duygusuyla acı çekerek, ama kesmeye devam ediyorum. Onun fedakarlığının boşa gitmesine izin vermeyeceğim.

Sol ve Bossie sözlü atışmalarını sürdürüyorlar, Sol'un sesi gök gürültüsünün üstüne çıkıyor ve küçük şapelde yankılanıyor. Ama onlara odaklanamıyorum. Luna'nın kestiği yer bileklerimi kayganlaştırıyor ve kelepçelerimden kurtulmamı sağlıyor. Beni her zaman Luna'nın kanının kurtardığını hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

Lütfen iyi olsun.

Hareket etmeye devam ediyorum, ipi kucağımda topluyorum. Sonra yavaşça, çok yavaşça, ellerimi tütüsünün altından çıkarıp göğsümdeki bağlara geçiyorum.

"Daha yakın," diye kulağına fısıldıyorum. "Neredeyse bitti."

Tül artık örtü görevi görmediğinden, Luna daha yüksek sesle ağlar ve omuzlarımı sıkıca tutar, kolları artık yaptığım şeyi gizlemektedir.

"Bay Bordeaux," Bossie iç geçirir. "Tanrı'nın evinde tehditler savurmak pek gerekli değil."

"Bu numara da öyle değil mi?" diye öfkeyle sorar. "Ailemi, Troisgarde'ları tehdit ediyorsun. Lanet olsun, şu anda Furys'leri korkutman bile hoşuma gitmiyor. Kızım işin içindeyken olmaz..."

Öfkeyle Fransızca küfürler savurur ve ateş ve kükürt vaazında bir vaiz gibi stoik matriarkaya saldırır. Kelimeler birbirine karışır ve tek duyduğum Luna'nın ağlamasıdır. Tek hissettiğim bana karşı olan sıcaklığıdır. Tek odaklanabildiğim şey *karım* ve aramızdaki bıçaktır.

Sol'un tiradı odadaki herkesin dikkatini dağıtır ve bana zaman kazandırır. Kaçmak için doğru zaman geldiğinde kopacak kadar yıpranana kadar ipleri keser, bükür ve çekerim. Luna bana doğru titrer, rahatlama vücudunu sarar, ama beni bırakmaz, hala bağlı olduğum yanılsamasını sürdürür. Bıçağı sıkıca kavrarken kalbim onun göğsüne çarpar.

"Biliyor musun, Bossie?" Sol sertçe konuşur. "Tüm bunlar olmadan önce" —ben ve Luna hariç her şeyi işaret eder, Bossie'nin hüküm sürdüğü kürsüde durur—"bu kavgada mantıklı olanın sen olduğunu umuyordum. Ama sanırım sen ve ben birbirimizi anlayacak tipler değiliz."

Bossie tahtına geri oturur, kendini beğenmiş bir şekilde. "Öyle görünüyor, değil mi?"

Sol dişlerini gıcırdatır ve Nox arkasında ayağa kalkar, yaklaşır.

Babasını kalkan olarak kullanıyor.

Kimse fark etmiyor gibi görünüyor, ben de bakışlarımı ondan başka yöne çeviriyorum. Ama gözümün ucuyla, Nox'un telefon ekranının parladığını görüyorum, kontrol edip tekrar cebine koyuyor.

Ne yapıyorsun, Bordeaux?

"Ben de bundan korkuyordum, Bossie. Ama artık sadece düşmanımın düşmanı değil, benim de düşmanım oldun. Bu yüzden kaçış şoförüm benimle birlikte gelmek istediğinde..." Sol çenesini Nox'a doğru uzatır ve Bossie'ye sırtarak bakar. "Ben de yeni birini çağırma cüretini gösterdim. Meğer yardım etmek için sabırsızlanan iki kardeş varmış. Bilirsin, *diğer* torunların?"

Gözlerim Bossie'ninkilerle birlikte fal taşı gibi açılır ve Sol onun şokuna güler. "Buna katılmak isteyeceklerini düşündüm, sence de öyle değil mi, Orion?"

Bunu bir işaret olarak kabul edip, sağımdaki tabanca kullanan muhafızı uyluğundan bıçaklıyorum. Luna ise hala kucağımda otururken, göğsümdeki ipleri çekip çıkarıyor. Muhafızın çılgılığı Bossie'nin emirlerini bastırıyor ve çift kapı içe doğru patlayarak kaos başlıyor. Hatch içeri dalıyor ve yanlarındaki iki adama ateş açıyor.

Rüzgar arkasında uluyor, kapıları duvarlara çarpıyor ve sırtına yağmur yağıdırıyor. Dışarıda, karartılmış bir SUV şiddetli fırtınada motorunu çalıştırıyor, Dash yarı açık pencereden silahını doğrultmasaydı neredeyse görünmezdi.

Ta ki Bossie'nin sesi şapeli yırtıp geçene kadar.

"Öldürün onları! Her birini öldürün!"

Onun çılgın nefreti midemi bulandırır ve Sol, Nox ve Hatch kurşun yağdırmaya başlayınca oda silah sesleriyle çınlar. Arkamdaki adam, uyluklarından aldığı bıçak yarasının etkisiyle hala sendeleyerek yere düşer. Luna'nın etrafında dönerek arkadaşına da aynı muameleyi yapmak isterim, ama kendimi kendi tatar yayımıyla karşı karşıya bulurum.

Muhafız tetiği geri çeker... ama özel donanımım tetiği sıkıştırır ve o şaşkın bir şekilde aşağıya bakar.

bıçağımı karnına saplamadan önce sırtırım.

Adam çığlık atarak ikiye katlanır. Luna ondan tatar yayını kapar, ona gösterdiğim gibi mekanizmayı çevirir, sonra kucağımda dönerek ona öğretebildiğim tüm nişan alma becerisini kullanarak ateş eder.

Ne yazık ki, bu hiç de fazla değildi.

Cıvata geniş bir yörünge çizerek Bossie ve Bart'ı bir mil farkla iskaladı, sunak üzerindeki bir fenerin üzerine takıldı ve onu yere düşürdü. Haliya sıçrayan yağ ve ateş, kuru odunları Mart ayında bir Noel ağacı gibi aydınlattı.

Kahretsin.

"Gitme zamanı, bebeğim." Luna'nın belini tutup onu sabitlerim, pervasız kuşumun doğrudan tehlikeye uçmasını engellerim ve bıçağın derimi kesmesini umursamadan ayak bileklerindeki ipleri keserim.

Sonra onu tutup *koşmaya* başladım.

Her yönde cehennem gibi bir kargaşa var, herkes kavga ediyor, iki Wilde ise tüküren çılgın Bossie'yi sanki Kutsal Kase gibi şapelden sürüklüyor. Geri çekilen korkaklar olsun ya da olmasın, matriarklarını korumakta haklılar.

Ve benim de karımı korumam gerekiyor. *Hemen.*

"Buradan gitmeliyiz."

"Evet, evet, evet. Kesinlikle katılıyorum."

Silahlarımızı değiştiriyoruz, tam da tatar yayını aldığımız adam kanlı elini ona doğru uzatırken, şimdi kaygan elinde bir tabanca var. Luna çığlık atıyor, ama ben silahı elinden alıp kafasına ateş ediyorum. Bir et torbası gibi yere düşüyor ve ben silahı sırtına bırakıyorum.

Kırık kaburgalarım, yaralı yanağım ve şişmiş gözümle, acıdan bayılmam gerekirdi. Ama mantram kafamın içinde yankılanıyor ve diğer her şeyi bastırıyor.

Onu koru. Onu koru. Onu koru.

Bu düşünce içimi sarsıyor ve Luna'nın elini kanlı ellerimle sıkıca tutup onu kapıya doğru çekiyorum...

O benden koparıldı ve çığlık attı. "Orion!"

Bart, tekmeleyip çığlık atan onu kürsüye sürükler, karımı benden çalmak ve Bossie'yi götürdükleri kapıdan geçirmek için uğraşır.

son tüy, siyah ve kanlı, bir kehanet gibi korsesinden düşüyor ve tek gördüğüm kırmızı.

Arbaletimin  elik halatını acımasızca geri çekerim, halat, normalden daha hızlı çekmeye  alı tı ım için yara izlerime batar ve başka bir ok takarım. Acıyı görmezden gelip ona nişan alırım.

"Luna! E il!"

Anında gev er, kollarında  l  ağırlık haline gelir ve d  erken onu açığa çıkarır. Cıvatayı fırlatırım. Bir sonraki göz açıp kapayınca kadar, cıvata boğazına saplanır. Bo ulur ve beyaz tüyleri kavramaya çalışır. Ama benim küçük ku um uçar, sağlam ayak bileği üzerinde dönerek dansçı zarafetiyle Fury bı a ını g  s ne saplar.

"Ben *senin* değilim." Adam dizlerinin üzerine çökmeden önce bı a ı çekip çıkarır.

Ben kürsüye atladım ve sııttım. "O *benim*."

 a kın gözleri merhamet dileniyor, ama ben g  s ndeki bıçak yarasına tekme atıyorum ve onu kürsüden u urup diğer taraftaki ateşe gönderiyorum.

Elimi uzatıyorum.

"Benimle gel, karım."

O parlak bir gülümsemeyle bana uzanır. Eğer iyimser bir adam olsaydım, onun gülümsemesinin sevgi anlamına geldiğini söyleyebilirdim...

Tavandan bir inilti duyulur. Luna'nın gözleri deh etle büyür, çünkü ba ının üzerinde bir kiriş sallanır... ve d  er.

WHITE SWAN PAS DE DEUX

Luna'yı kucaklarım, bir kolumu beline dolarım, diğer elimle başını korurum ve arkamızda ağaç büyüklüğünde bir kiriş çökmeden hemen önce koşmaya başlarım. Ateş, kül, cüruf ve duman bir bulut halinde patlar, havayı yakarken daha fazla odun parçalanır ve inler, şapel parça parça çöker.

"Aman Tanrım, kapana kısıldık!" diye küfür ederim.
O haklı.

İki kiriş bizi sahnede sıkıştırıyor. Belki aralarından tırmanabiliriz, ama daha büyük olan kiriş sallanıyor, yanıyor ve hala tavandan sarkıyor, bir sonraki rüzgârla düşmeye hazır. İkimizden biri zamanında geçebilir. Ama ikimiz birden geçemeyiz.

Yanan kirişlerin ötesindeki boşlukları arıyorum, ama görünürde hiçbir yardım yok. Sadece ateş var.

Kabuslar sıcaklıkla birlikte geliyor, dumanın daha da kötü bir şekilde boğuyor ve ellerimi ağrıtıyor. Kör edici turuncu ve kırmızı, yanmış etin iğrenç kokusu... çılgılık atan alevler.

"Ne yapacağız?" Luna ağlayarak beni kendime getiriyor.

Kahretsin. *Luna*.

O zaman ateşi durduramadım, ama şimdi onu oradan çıkarmam gerekiyor. "Orion?"

"Şşş, sorun yok," diye fısıldayarak saçlarına eğildim, onu sırtımı yakan sıcaktan korumak için üzerine eğildim ve en iyi yolu bulmaya çalıştım.

"Luna! Orion!" Nox'un sesi odunların çitirtıları arasında duyuluyor.

Rahatlama damarlarımdan akıyor. Alevlerin arasından ona doğru küçük bir açıklıktan bakıyorum, sonra yalan söylüyorum.

"Başarabiliriz. Kirişi kaldıracam, sen atlayacaksın, ben de hemen arkandan geleceğim."

Duman ve ağlamaktan kızarmış gözleriyle dikkatle yüzümü inceliyor. Hayatımın geri kalanında her gün o berrak mavi gözlere uyanmak istedim.

Sanırım öyle de oldu.

Kiliseye bir şey çarpar ve Luna çığlık atar. Zamanımız azalıyor.

Kalbim, söz verdiğim ama asla evlenemeyeceğim gelinime bakarken hızla atıyor.

"Önce sen gitmelisin."

Kafasını sallıyor, cam gibi gözlerinde panik beliriyor. Gözyaşları yanaklarında külün üzerinden akıyor, yere düşer düşmez kuruyor.

"Hayır, aynı anda gideceğiz. Seni terk etmeyeceğim."

"Lütfen, bebeğim..."

"Beni asla terk etmeyeceğini söylemiştin. *Söz vermiştin*," diye yalvarır, dudakları titrer ve sonra bana kırılmaz bir kucaklaşmayla sarılır.

Neredeyse kırılmaz.

"Söz verdin. Söz verdin. Söz verdin."

Öksürükler arasında bunu tekrar ederken gözyaşları boynumu serinletiyor, sesi dumanla o kadar boğuk ki, her yalvarışı kararlılığımı daha da sertleştiriyor.

Ateş etrafımızda dans ediyor, yaklaşıyor. Onu korumaya çalışıyorum, vücudumu onun vücuduna sarıyorum, ama alevler onun cildini de yakıyor mu? O zaten yanıyor mu?

Annemiz kendini onun için feda ettiğinde Hatch de böyle mi hissetmişti?

Bunun tekrar olmasına izin veremem. Vermeyeceğim.

Luna'yı sıkıca sararım ve cehennem gibi ortamda Nox'u bulurum. Gözleri, öfkeye dönüşen bir tür dehşetle açılmıştır. Bu duyguyu bir kilometre öteden bile anlayabilirim, özellikle de şu anda benim de içimi kaplamışken.

Sonunda bakışlarımı yakaladı, gözleri benimkilerle buluştu. Aramızda sonsuzluk kadar uzun bir an geçti. Sessiz bir sözle sona erdi ve ben başımı salladım.

Ona iyi bak.

Anlayışla sert ifadesi yumuşar, ne yapmam gerektiğini bilir. Neyden vazgeçmek üzere olduğumu. Bunun ağırlığıyla nefes verir, sonra uzuvlarını sallar, hayatının en önemli yakalamasına hazırlanır. Kollarını kaldırdığında, gevşek ve hazırdır.

Luna'yı kendime yaklaştırıyorum, burnunu gömleğimle kapatıyorum ve son bir kez onun tatlı yasemin ve bal kokusunu içime çekiyorum.

"Nefesini tut, bebeğim."

O, içgüdüsel olarak bana itaat ederek tişörtümün içinden nefes alır. Ellerim beline iner ve ben, uğruna yanıp tutuşacağım kadının son tadını çıkararak, sert ve bencil bir öpücük çalarım, sonra dudaklarına fısıldarım.

"Seni seviyorum, Luna Bordeaux. Ama üzgünüm. Sözümü tutamam."

Şok onu gevşetir ve ben, onun kendini toparlayamayacağı kadar hızlı hareket ederek onu kollarıma alırım. Omuzumu kirişin yanmamış kısmının altına sıkıştırırım, kaslarım ağırlıktan çığlık atar ve onu son bir dans için döndürürüm.

Ama bu sefer onu bırakıyorum.

O yarıktaki düşerken kalbim de onunla birlikte düşer. Gözleri ihanet ve dehşetle büyür ve bu görüntü, onun uçurumdan düşüşünün korkunç anısını üstüne bindirir.

Bir an için bacaklarım onu tekrar takip etmek için seğirir. Belki başarabilirim.

Ancak Whitby Rose, bir kiriş çatlayıp gürültüyle yere düşerken, bir başka kemiğini daha feda eder. Kiriş, kilise sıralarını parçaladıktan sonra, tuttuğum kirişin uzak ucuna çarparak omzumu ezdi. Luna'nın üzerine devrilmesini engellemek için mücadele ederken kaslarım yırtılır ve ben inlerim.

O uçarken çığlık atar, eteği kanatlar gibi açılır ve sonra kardeşinin kollarına güvenle iner. Ben kükrerim, kirişi üzerimden yuvarlarım, sırtımdan közler yağar. Kiriş aşağıya çöker, benimle onlar arasında bir kül ve alev duvarı oluşur. Ölümle yaşam arasında.

İçimden dışarıya doğru yanan nefesler alarak geriye doğru sendelerim ve ateşin içinden onu izlerim.

Beklediğim gibi savaşıyor, vahşi, öfkeli bir küçük yaratık gibi kıvranıyor, bana geri dönmek için kardeşini tırmalıyor. Ama kardeş onu kollarıyla tutuyor, sonra sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyor ve sığınaktan koşarak uzaklaşıyor. Gözlerimi kırpiyorum ve onlar gitmişler. Kiliseden çıkmışlar, tehlikeden kurtulmuşlar ve diğer taraftaki karanlığa girmişler.

Rahatlama beni sersemletiyor, ya da belki de dumanın etkisidir. Her halükarda, Luna'nın bulanık görüntüleri kolayca aklıma geliyor. Onu, ailem ve onun ailesi ile birlikte arabada güvende hayal ediyorum, Dash cehennemden kaçan bir yarasa gibi dağ yollarında uçarak onu evine geri götürüyor. New Orleans'a geri.

Düşüncelerim, onun orada, tanıdığı ve sevdiği her şeyin ve herkesin çevresinde olduğuna odaklanıyor. Kalbimi sıkan korku o anda hafifliyor, çünkü ben onunla birlikte değilsem, ailesinin yanında olması onun için en güvenli yer. Sol ve Nox bunu sağlayacaktır.

Bu da Luna'nın gerçekten güvende olduğu anlamına geliyor. Ve ben... ben öleceğim.

Ve bu sorun değil. Belki de sevdiğim kadını kurtarmak, başından beri yapmam gereken şeydi.

Duman etrafımda yoğunlaşıyor ve ben onun ağırlığı altında çöküyorum. Kabuslarım taze bir yara izi gibi içimi yakarken, zamanı durduran bir acı gibi, cildim bir merhem istiyor.

Ta ki gölgeli bir el alevlerin arasından uzanana kadar.

O eli tanıyorum.

Gözlerimi kırpiyorum. Ama el gitmiyor. Kimi göreceğimi bilerek gülümsüyorum ve ciğerlerimi yakan dumanın içinden nefes alıyorum.

"Anne."

Yumuşak, sarı saçları hayali bir esintiyle dalgalanıyor. Saçlarını geriye tarıyor ve bana hiç unutmadığım tatlı gülümsemesini gösteriyor.

Bu gerçek olamaz. O lamaz. Oksijen eksikliği beynimi etkilemiş...

"Benimle gel, Orion." Sesi, Dark Corner çamlarının arasından gelen bir fısıltı ve aynı zamanda bir orman yangını rüzgarı gibidir.

Ama o bana uzanırken, ben de onu takip etmek için can atarken, tereddüt ediyorum. Gidersem, kader kararını vermiş olacak ve Luna sonsuza dek gitmiş olacak.

Annem gülümser. "Bana güven."

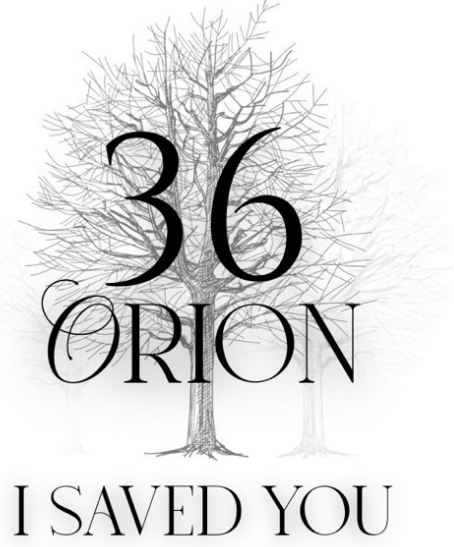
Alevlerin arasından elini uzatır. Nefesimi veririm.

Seni deli gibi sevdim, Luna Bordeaux.

Luna'nın bunu hissedebilmesini umarak, son bir nefesle duygularımı dışarı atıyorum. Cesaretimi ve tüm gücümü toplayarak, teslim oluyorum, acı tatlı sonumu kabul etmesi için ona uzanıyorum...

Annemin eli, bu kadar küçük bir kadın için çok sert, nasırlı ve güçlüdür ve benim elimi acı verici bir şekilde kavrar. Tatlı yüzü değişir ve yerine öfkeli bir iblis ortaya çıkar. Yara izleri hem zırh hem de silahtır, gülümsemesi acımasız bir şeye dönüşür ve gözleri dipsiz gece yarısı çukurları gibidir.

İblis kükrer, düşen kirişi bir kenara iter. Açgözlü alevler, onun boşluğundan başka her şeyi yutar, o ise kolumu çeker... ve beni cehenneme sürükler.

"Senin bir iblis olduğunu sanıyordum," diyorum, sesim dumandan boğuk çıkıyor.

Sol burun kıvrır. "O kadar da yanılmıyorsun. Ne de olsa karım bana *démon de la musique* diyor."

"Uygun," diye öksürdüm.

Annemin beni öbür dünyaya götürdükten sonra, benden nefret ettiğini sandığım adama dönüşmesinin, başıma gelen en travmatik beş olaydan biri olabileceğini söylemiyorum. Beni ateşten kurtarıp kaçış arabasına götürerek hayatımı *kurtardığı* ve şimdi Luna kollarımda uyurken kendi yatağımda olduğum gerçeği? Bu, şeytanın kendisinden gelen bir mucize ve ben bu hediyeği sorgulamaya niyetim yok. Özellikle de o bir midilli değil de kıyamet gibiyse.

"Sen de oyalanıyordun, değil mi? Kardeşlerim gelmeden önce Bossie ile tartıştığında?" Boğazımı temizleyip, yatağımın başucundaki su şişesinden bir yudum alıyorum, dilimdeki kanın metalik tadını gidermeye çalışıyorum. "Hepsi bir taktikti. Sen ve Nox, onlar gelene kadar bekliyordunuz."

Sol başını sallar. "Beş dakika kadar sonra, Bossie'nin oyununa uymak herkesin hayatta kalması için tek yol olduğunu anladım." İçini çeker. "Luna, söylediklerim için benden nefret edecek, en azından bir

Ancak anlayacaktır. Zorla bir ateşkes imzalamaktansa kolumu kesmeyi tercih edeceğimi bilir. Tabii ki, tüm bunlar Luna kendini feda etmeye çalışmadan *önceydi*."

Son cümleyi, sadece bir babanın yapabileceği öfke ve hayal kırıklığı karışımıyla mırıldanır. Kardeşlerim ve ben bu karışımı çok iyi biliriz.

Sonra Sol, sanki her şey benim hatamış gibi bana küstahça bir bakış atar.

Elimi kaldırıyorum. "Hey, sanki ben de senin pervasız kızına çok kızgın değilmişim gibi bana bakma. Onunla konuşacağız." Kollarımda uyuyan küçük yaramaza bakıyorum ve sırtını okşarken sesim yumuşuyor. "Daha sonra, tabii ki."

Luna'nın uzun kirpikleri solgun yanaklarına yayılıyor, gözlerinin altında torbalar ve göğsümde uykuya dalmadan önce temizleyemediğim is kalıntıları var. Düzenli nefesleri çıplak tenimde dalgalanıyor ve her birini özenle saklıyorum.

O hayatta. Benimle birlikte. Tam olması gereken yerde.

Babası ona bakıyor, tahta sandalyesinde öne eğilmiş, dirsekleri dizlerinde ve elleri dizlerinin arasında birleştirilmiş.

"Başka türlüünü beklemiyordum. O tam bir Bordeaux'lu, ama hızlı düşünme yeteneği eşsizdir. Bir plan yapacağına ya da benim ve Nox'un planını çözeceğine güveniyordum. Her halükarda, zaman kazanmak en iyi geçici çözüm gibi görünüyordu."

"Güzel." Zayıf bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

O da onaylayarak homurdanır ve sanki saçlarını geriye tarayacakmış gibi ona uzanır, ama ben onu uzaklaştırır, elimi dizinin arkasına geçirip onu kendime doğru çekerim, kemiklerimde bir acı hissedirim.

Yerel veterinerimiz, Luna gerçek bir doktora gidebilene kadar geçici bir bot alçı sağladı. Bu alçı buzağılar için tasarlanmış, ama görüldüğünden daha ağır ve benim morarmış kaval kemiği kırıklarımı zorluyor.

"O uyuyor," diye fısıldıyorum. İlaçları etkisini gösterir göstermez, tamamen benim hatam olan kemiklerine kadar yorgunluktan bayıldı. Bu hafta yaşadıklarından sonra onu uyandıran olursa, lanet olsun.

"Tanrım, sen de benim kadar kötüsün," diye mırıldanır Sol. Damarlarımda zonklayan acıyı nefes vererek dindirmekle meşgul olduğum için onun şikayetlerini pek duymuyorum.

King Fury ailesi, mümkünse ağır ağrı kesiciler kullanmaz. Bağımlılık kanımızda var ve bu tür ilaçlar bu bölgede zaten çok fazla kullanılıyor, iyileştirmeden çok yıkıma neden oluyor. Mümkün olduğunca reçetesiz ilaçlara bağlı kalıyoruz, ancak şu anda bunlar pek işe yaramıyor.

Ama umurumda değil. Luna güvende olacaksa, bu acıyı her gün çekmeye razıyım.

"Hayattasın," King'in sesi ondan önce gelir. "Bu iyi." Babamın derin gürültülü sesi, bu rahat odada, Dash ve Hatch onun arkasına girince birdenbire daralmış gibi hissettiren, gerçek hayattan daha büyük varlığıyla tam uyumludur. Babamın kalın sakalı ve otuz yaşı dışında, hep

bu rahat odada birdenbire daralmış gibi hissediyorum. Babamızın kalın sakalı ve otuz yaş farkı dışında, hepimiz neredeyse aynı görünüyoruz, Fury genlerimiz güçlü. Onların iri yapıları benim ve Sol'unkiyle birleşince, odam eğlence evindeki palyaço arabası gibi görünüyor.

Kardeşlerim beni çoktan kontrol ettiler, ama bu sevgili babamın ilk ziyareti. Hatta Fancy annem bile bu sabah aradı, sahildeki ailemizi ziyaret etmekten vakit ayırıp nasıl olduğumu sordu. Luna gelecek hafta döndüğünde onunla tanışmak için sabırsızlanıyor, ben de sabırsızlanıyorum. İkisi de birbirine çok benzeyen, hiçbir şeyi kabul etmeyen ateşli kadınlar olacaklar.

Hatch köşedeki sandalyeye oturur, siyah saçları, yara izleri ve ters takılmış beyzbol şapkasıyla gizlediği gül dövmesi, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi uzanır. Ama her zamanki vahşi sırtışı, stresli olduğunu gösteren sıkı dudaklı bir sırtışa dönüşmüştür ve gözleri sürekli telefonuna kayar, her seferinde hayal kırıklığına uğradığı anlaşılan bir ifadeyle çenesini sıkar.

Onu sadece birkaç kez böyle gördüm, ilki annem öldükten sonraydı. Şimdi, tahmin etmek gerekirse, iki şey hakkında endişeli. Gelecekteki karısı. Ve Dash.

Yıllar boyunca, Hatch ve ben acımasız olanlardık, Dash'in daha iyi bir şansa sahip olması için seve seve kirli işleri yaptık. Sanırım onun için tıp fakültesini, hatta bu kan davasının ötesinde bir gelecek istedik, ondan daha çok.

Ama New Orleans'tan bu yana yaptığı her şey, Hatch ve benim yıllardır yaşadığımız acımasızlığı ona tattırdı. Bunu görebiliyorum.

Çukurlaşmış yanakları ve gözlerinin etrafındaki koyu halkalar, bizim hissettiğimiz gibi onu da rahatsız ediyor gibi görünüyor. O, boş boş bakıyor. Muhtemelen bir plan yapıyordur. Dash'i tanıyorsam, Brylie'nin New Orleans'ta kalışı uzun sürmeyecek ve benim yaptığının aynısını yapacaktır.

Babam her zamanki gibi stoik. Tuz ve biber saçları ve sakalı, bilge ve asil havasını pekiştiriyor. O keskin gözleri beni değerlendiriyor, şüphesiz yetersiz buluyor. Annemin onda ortaya çıkardığı tüm nezaket, onunla birlikte öldü. Asla söylemez, ama annemin ölümünden beni sorumlu tutar. Bu suçluluk duygusu, bu anlaşılmayı yerine getirip tüm ailelerimizi korumak için ilk adımları atmaya kararlı olmamın birçok nedeninden biri. Diğer tüm nedenler ise Luna.

"Nasılsın evlat?"

Boğazımdaki kuruluştan kurtulmak için yutkunuyorum.

"Harika." Başını sallıyor, sonra Sol'a dönüyor, tamamen işine odaklanmış bir şekilde.

"Belli ki bizim tarafımıza katılmanın önemini anlıyorsun."

"Hayır. Bunu şimdi yapmayacağız," diye tıslarım, gözlerim bu olayda tek masum olan kişiye kayar.

Sol'un sesi yumuşar. "Merak etme, uyanmayacak. *Uyuduğunda*" — Luna'nın mahremiyetine saygı göstererek kelimeyi vurgular — "saatlerce öyle kalır. Dinlendikten sonra ona anlatırız."

Luna eve giderken psikiyatristine mesaj atarak ilacını almasının güvenli olup olmadığını sordu. Doktor onay verdiğinde Luna ilacı arabada aldı. Zavallı kız o zamandan beri sanki ışıklar sönmüş gibi uyuyor.

Sol'a başımı salladım, sonra yerime oturdum ve sırtını hafifçe okşamaya devam ettim. Bekleme nezaketini göstermediği için babama hala öfkeyle bakıyordum, ama sözünü kesmedim.

"Beni aramalıydın," King, Sol'a gözlerini kısarak, Dash'e çok benzeyen ciddi bir ifadeyle bakıyor — sakallı haliyle — neredeyse iki kez bakıyorum.

Sol alaycı bir şekilde güldü. "Senin çocuklarından bile daha az sana güveniyorum, King. Seni neden arayayım ki?"

Babam kaşlarını çattı ama dikleşti. "Her halükarda, Wildes ailesi tahmin ettiğim gibi Luna'nın peşine düştü. Troisgarde kızları için atılacak sonraki adımları tartışmamız gerekiyor."

"Beklediğin gibi demek istedin," der Sol alaycı bir şekilde. "Kızımı katliamına hazırladın ısrarla mirasın yaşasın güçlü

alliances."

"Bu mirasla ilgili değil," diye sertçe karşılık verir King. "Benim niyetimi sorgulayabilirsin, ama karımın niyetini asla sorgulama. Çocuklarımızın bizim sahip olduğumuz şeye sahip olma şansını istedik, Wilde'ın hedefinde olan birinin arkasında üç kişinin kanı ve birçok kişinin gücü olmadan asla elde edemeyeceği bir şeye." Çenesini gururla kaldırarak Sol'un boyuna ulaşır. "Sen benim oğullarımı tanıımıyorsun, ama ben tanıyorum. Bu onlar için de mirasla ilgili değil. Onların Fury kanı, kime ait olduklarını çoktan seçti."

Sözler havada asılı kalır. Dash kapının yanında daha dik durur, Hatch daha dik oturur ve ellerim Luna'nın omzuna kapanır, hepimiz sessizce anlarız. Açıklama Sol'a da yankı bulur, bakışları meraklı bir ilgiyle üzerimizde dolaşır.

King boğazını temizliyor, bir an önce olduğu adamdan eser kalmıyor.

"Troisgarde'in desteği olmadan, Bossie ve diğer Wilde akrabaları aynı numarayı tekrar deneyecekler, hatta daha kötüsünü. Şu anda ateşkesin Bordeaux kısmını kesinleştirmek mantıklı. Luna, Orion ile evlenmeli..."

"Onu benimle evlendirmeyeceğim."

"Öyle mi?" Babam kaşlarını kaldırır, yüzünde sert bir ifade vardır.

Sol'un çenesi düşer, "Dalga mı geçiyorsun? Kızımı yaşadığın onca şeyden sonra..."

"Şşş," diye onları kesiyorum, o kıpırdanırken sesimi alçaltıyorum. "Bak, anlıyorum. Ama tüm yanlış kararları vermem gerekti, bunların başından beri onun vermesi gereken kararlar olduğunu anlamam için."

Sol homurdanır, "Peki ya 'yanlış karar' verirse? En azından, sana göre?"

"Onu bekleyeceğim." Omuz silkiyorum. "King'i duydun. O benim için tek. Onun da ne hissettiğini biliyorum. Ama ne karar verirse versin, onu yine de koruyacağım."

"Çok tatlı," diyor King kuru bir şekilde, altı yıl önce aynı duyguyu vaaz eden adam artık ortada yok. "Ama duyguların artık önemi yok. Solomon, adamlarımın neler yapabileceğini gördün. Seni kurtarmak için geldiler..."

"*Senin* ailenin yarattığı bir karmaşadan," dedi Sol. "Bu *senin* savaşı."

King parmağını salladı. "Wildes ailesi onun bir üyesini öldürdüğünü biliyor. İkinizin de söylediğine göre, kilisede birden fazla kişinin öldürülmesine yardım etti, şu anda Lost Cove katliamı olarak adlandırılan olaydaki rolünden bahsetmiyorum bile. Sen ve oğlun da artık hedef oldunuz. Matriarch, Luna'yı evlilik teklifiyle kolayca affetti. Bir dahaki sefere intikam almak isteyecek, oğulları da öyle."

Sol'un yüzündeki yara izi olmayan kısım gerilir. "Bu karşılıklı bir kavgaydı. Dayak yediler ve korkarak kaçtılar. Bitti. İşler böyle yürür." Kral cevap verirken hepimiz hafifçe başımızı sallarız. "Burada işler böyle yürümüyor. Yüzyıllar önce başlayan bir kan davasında, artık hayat hayat, kan kan ile ödeşmek tek yol. Hoşunuza gitse de gitmese de, artık hepiniz bu işin içindesiniz ve onlar intikamlarını alacaklar. Karşı koymazsak tabii. Yardımınız olmadan, siz ve sevdikleriniz her zamankinden daha fazla tehlike altındasınız."

Sol düşük sesle homurdanır, "Ama bunu başlatanlar onlardı."

"Teknik olarak... Bu turu ben başlattım. Karımla birlikte." King'in genellikle çok güçlü olan duruşu, yenilgiyle birdenbire çöküyor. Dash ve Hatch, King konuşmaya devam ederken kulaklarını dikeyyorlar. "O bir Wilde'dı ve ben onu aldım."

"Ne?" Dash ve Hatch, Luna'yı uyandırmamak için fısıldayarak bağırlar.

"Daha sonra açıklayacağım," diye mırıldanır King.

Ama Sol ve ben tepki göstermiyoruz. Bu da başlı başına bir tepki.

"Ah." King'in dudakları büzülür. "Demek Bossie size söyledi." Tereddüt eder. "Başka bir şey söyledi mi?"

Gözlerimi kısarım. "Mesela...?"

Beni bir saniye izler, sonra ayağa kalkar, yüzü tekrar tarafsız bir ifadeye bürünür.

"Bossie abartılı hikayeler anlatma eğilimindedir," diyor, bizim abartılı hikayelerimizi ve masallarımızı kastederek. "Söylediği her şeyi bir parça şüpheyile karşılamak en iyisidir."

"Ama kızını çaldığın kısmı? O doğru muydu?" Sol kollarını kavuşturur. "Her şeyi göz önünde bulundurursak, Furys'lerin sahne arkasında her şey normal görünüyor."

"Onu *çalmadım*. Aşık oldum," King gözlerini kısar. "Bu kavgada benim de payım olduğunu kabul ediyorum, ama bunun için özür dilemeyeceğim."

Bakışları benden, kollarımda uyuyan kadına kayar. "Artık erkeklerin aşk için ne kadar ileri gidebileceğini anlamışsındır."

"Hatta savaş başlatacak kadar," diye fısıldarım.

Haklı. Onu suçlayamam. Her şeyi riske attığı annemi sevmekle kalmadım, Luna için de bir savaş başlattım. Duyduğum kadarıyla, Sol'un hikayesi de aynı, önce karısı için, sonra anlaşmaya uymayı reddettiğinde ve son olarak da Luna'yı Wilde'lardan korurken.

Muhtemelen bu yüzden Bordeaux tartışmıyor, sadece sert bir sesle devam ediyor. "Peki şimdi ne olacak?"

"Ateşkes," diye cevaplar King. "Fury'ler ve Troisgarde arasında."

Kardeşlerim donup kalır, Hatch'in dizleri hariç, ahşap zeminde bir tavşan kuyruğu gibi hızla zıplar, sanki tüm endişesi onsuz kaçmaya hazırmış gibi.

Sol başını sallar. "McKennons ve Lucianos adına konuşamam ve konuşmayacağım. Lucy zar zor kendini tutuyor. Ailesine, Luna güvende olana kadar evden çıkmayacağını söyledi. Onun geçmişi göz önüne alındığında..." Yüzünü buruşturur. "Bu, onda birçok... duygu uyandırdı."

"Ne demek istiyorsun?" Hatch, sorusunda aciliyetle sorar. Ben de o duyguyu bilirim. Luna hakkında bilmediğim bir şey olduğunu fark etmek beni çılgına çevirdi.

"Bu benim anlatabileceğim bir hikaye değil. Ama tek söyleyebileceğim, ailem yönetim kuruluna çekilirken, McKennonlar ve Luciano'lar direnebilir. Kızlarını bu olaydan olabildiğince uzak tutmak istemeleri için onları suçlamıyorum. Bana yaşattığın onca şeyden sonra seninle ittifak kurmayı düşündüğüm için zaten bana karşı çıkıyorlar." Diye iç geçirir. "Sonuçta, istediğin şey Troisgarde'ı güçlendirmek değil, tehdit etmek olacak."

"Ama artık seçim yapma şansımız yok, birlikte çalışmak zorundayız." Hatch öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar, ellerini telefonuna sıkıca sarar ve Sol'un gözlerine bakar. "Luna'ya nasıl davrandıklarını gördün. Peki ya arkadaşına?"

"Benoit'ı bu işe karıştırma," diye tersler Sol. "O kızım için hayatını feda etti. Onun manipülasyon taktiği olarak kullanılmasını istemiyorum."

Ama Hatch daha da yaklaşır. "Bu manipölasyon değil, Bordeaux. Bu gerçekler."

Sol kaşlarını çatar. "Troisgarde hatalarından ders alıyor. Luna artık güvende olduğuna göre, Brylie ailesiyle birlikte İtalya'ya dönmeyi kabul etti..."

"Ne yaptı?" Dash duvarı iterek nefesini tutar. "Ama yirmi ikinci yaş gününe sadece birkaç ay kaldı."

Sol'un sol kaşı kalkar. "Siz Fury'ler sürekli unutuyorsunuz ama bunun hiçbir önemi yok. Orada güvende olacak. Luciano'ların İtalya'da buradan daha derin bağları var. Mafyayla uğraşmaya alışan Wilde'lara iyi kurtulma. Bu Fury'ler için de geçerli," diye ekler alaycı bir gülümsemeyle.

Dash'in çenesi gerilir, ama yine duvara yaslanır, omuzları sanki içindeki bir şey gevşemiş gibi öküverir. Belki korku ve rahatlama bir aradadır. Ya da belki de hesapçı piç kurusu zamanını bekliyordur.

Sonrasında ne yaparsa yapsın, ben anlıyorum. Bir Fury'nin kadınına sahip olma içgüdüğü, onu korumak için daha da çaresiz olan ihtiyaçla sürekli çatışır, ister benim yaptığım gibi onu yanımızda tutmak olsun, ister onu bırakmak olsun. şu anda yapmaya hazır olduğum gibi.

Ama o içsel mücadele... Dash'in tıp faköltesine ařırđ odaklanmasının, Hatch'in umursamıyormuş gibi davranmasının ve benim evimi terk edip bir kadını takip edip kaırmamın, sonra da onun düşmanım olmadığını ikna etmek zorunda kalmamın nedeni budur. Hepimiz kızlarımızı uzaktan korumak zorunda kaldık, bu da mesafenin yarattığı kemiren çukurdan, onun bizi canlı canlı yemeden nasıl kurtulacağımızı bulmamız gerektiği anlamına geliyor. Kaçınma, kopma, yüzleşme. Her şeyi denedik, ama acı hala derimizin altında ikinci bir nabız gibi zonkluyor.

Hiçbirimiz bu fenomeni nasıl açıklayacağımızı bilmiyoruz, ama King ailesinde, kadınlarımızın *bizim* olduğu kesinliği, bazen ilk görüşte, doğduğumuzda sahip olduğumuz kafatası doğum lekesinin kesinliği kadar kesindir. Bu dağlarda hayat ne kadar izole olursa olsun, kendinden daha büyük şeylere inanarak doğarsın ve gelecekteki eşlerimize bağlılık bizim için kutsal bir inanç haline gelir. Belki de Fury DNA'sındaki bu iz, bazı ilkel genleri taşıyordur, çünkü ikinci King bize Troisgarde'ın kızlarının bizim olduğunu söylediğinde, içimizde bir şey değişti.

O zamanlar, bu içgüdülerle ne yapacağımızı bilemeyecek kadar küçüktük. Ama annemiz öldüğünde, kızlarımızı korumak için içimizdeki bu dürtü vahşileşti, sanki bu bizim ikinci şansımızmış gibi. Dün gecedен sonra, yanılmadığımızı düşünüyorum.

"Bir saniye, Brylie gidiyor mu?" diye sorar Hatch. "Yani Lucy tek başına mı kalacak? Ne kadar süreliğine?"

"Seni ilgilendirmez ama Brylie bir saat önce Boston'a, ailesinin yanına gitti." Sol'un sinirlenmesi odada yankılanıyor.

"Peki bu Lucy için ne anlama geliyor?" Hatch'in sesi hiç duymadığım kadar zehirli. "Lucy'nin ailesi onu Vegas'a geri götürecektir mi? Yalnız kalmamalı."

Sol'un sol gözü kısılr, yara izlerini gerer. "Dediğim gibi, onların planları seni ilgilendirmez ve bunu en son *sana* söyleyeceklerdir."

Öfke, Hatch'in yüzünü kaplayan küçük yara izlerini kızartır. "Yani hala tehlikede. Luna yüzünden çok korktuğunu kendin söyledin. Aklını kaçırmış durumda ve yapayalnız. Yanında birine ihtiyacı var..."

"Şunu bir netleştirelim," Sol soğuk bir şekilde güldü. "Lucy, endişesi çok fazla olduğu için *kendi ailesinden* ona biraz zaman tanımlarını istedi, ama sen... ne? Onları bir şekilde onlardan daha iyi tanıyor musun?"

Hatch durur. "Lucy'nin ailesiyle konuşmadığını mı söylüyorsun?" Sol tiksiniş gibi alaycı bir şekilde güler. "Sana bir tavsiye vereyim, evlat. Ne yapıyorsan yap, Hatton — onu izlemek, takip etmek, telefonunu dinlemek — kes şunu. Kian senin kafanı alır. *McKennonlar* kızlarını tanırlar. *Sen* hiçbir şey bilmiyorsun. Wilde'lar gelirse, Kian ve Lacey halleder."

"Öyle mi?" Hatch tüm boyunu kullanarak ayağa kalkar, Sol'dan neredeyse bir inç daha uzundur, ama Bordeaux hiç irkilmez. "Senin yaptığın gibi mi?"

"Bana ne dedin sen?"

Hatch geri adım atmaz, ona doğru yaklaşır. "Wildes ailesi Lucy'yi almaya geldiğinde, *karımı* kurtarmanın yolunu bulan *McKennons* ailesi olmayacak."

Gözlerimi
kırpıştırır
m. Vay
canına.

Onun karısına daha önce hiç böyle seslendiğini duymamıştım.

Hatch bazen çok sert olabilir, ama kaotik ve dengesiz bir şekilde. Onu hiç bu kadar ölümcül ciddi görmemiştim.

"McKennons ailesi Wildes ailesini tanımıyor. Hiçbiriniz tanımıyor. Onlarla bizim gibi savaşmadınız. Orion kas gücü, Dash ise beyin. *Ben* yeraltı dünyasını yönetiyorum, bu yüzden onların ağının ne kadar geniş olduğunu biliyorum ve bu ağ, ailelerini asla terk etmeden ölmeyi göze alan insanlarla dolu. Duyduğum kadarıyla, sizin durumunuz öyle değil."

O bunu söylemekle yetindi ve Sol'un yüzü nefesini ne kadar uzun tutarsa o kadar öfkeyle buruşuyordu, ta ki Hatch homurdanana kadar.

"Hayır, bana öyle bakma. Her şeyi mahveden Furys değil. Troiscarde, biz sizi uyarmış olsak da bir kızını zaten kaybetti, ama yine de yardımımızı kabul etmiyorsunuz. Yine kaybedeceksiniz, çünkü kibiriniz size ne söylerse söylesin, Wildes durmayacak." Hatch başını sallayarak öfkeyle konuşur. "Sevdiğimiz her şey küle dönene kadar durmayacak."

Bu sözler göğsümde bir delik açıyor, ama Hatch bir sonraki nefeste ortadan kayboluyor, çıkarken Sol'a omzuyla çarpıyor. Dash de onun peşinden gidiyor, yüzünde de öfkenin kara bulutları var. Bunun nedeni Sol'un kibirli saflığı mı, yoksa Hatch'in duygusal fırtınası mı, bilmiyorum. Luna'yı kucağımda tutmasaydım, ben de onların peşinden giderdim ya da ona kendim saldırırdım.

O gün ormanda yaşananlardan beri Dash, suçluluk duygusuyla Hatch'i aşırı koruyor. Hâlâ yaralarımızın onun suçu olduğunu düşünüyor, ama ikimiz de Hatch'i hayal kırıklığına uğrattık, neredeyse annemizi hayal kırıklığına uğrattığımız kadar.

O sadece hayatta kalmayı başardı.

King, oğlu ülkenin en güçlü suç hanedanının üçte birine karşı küstahça konuşmamış gibi omuz silkiyor. Belki de tüm dünyaya karşı.

"Gördüğünüz gibi, iktidar değişikliğinde büyüme sancıları kaçınılmazdır. Ama Hatton haklı. Wildes'lar şimdi diğerlerini hedef alacak. Oğullarım kalan kızları korumak için ellerinden geleni yapacaklar, ama Wildes'lar kemik peşinde koşan köpekler gibidir."

Sol'un burun delikleri genişler, göğsü hızla inip kalkar. Ama King'e sertçe başını sallar.

"Bordeauxlar senin tarafında. *Luna'nın* güvenliği için. Ama şunu bil ki, sana güvenmiyorum. Eğer yarın senin ve adamlarının olmadığı bir dünyada ailemin güvende olacağını bilseydim, seni şu anda" — parmaklarını şıklatır—"böyle bitirirdim."

"Ama yapmayacaksın," diyor King, bakışları Luna'ya kayıyor. "Çünkü o zaman seni asla affetmez. Ve bunu biliyorsun."

Sol, üçümüz arasında bakışlarını gezdirirken çenesini oynatır ve sonunda, eve döndüğümüz için artık güven içinde uyuyan Luna'ya bakar.

"Onu seviyorum, Sol. Kararlarını ona bırakacağım, ama onu yanında mı yoksa uzaktan mı seveceğim, savaşmadan onu bırakmayacağım. Ne olursa olsun, o güvende olacak."

Bir an durup bu gerçeğin yerleşmesini bekledikten sonra, geri kalanını söylüyorum. "Ama o *senin* kızın. Bu da demek oluyor ki, ona istemediği bir şeyi yaptıramam. Beni seçerse, bunu kendi isteğiyle yapacaktır ve sen de bunu kabul etmek zorundasın."

Eminim ki dişleri gıcırıyor, ama o cevap veremedi King kesin bir şekilde konuşur.

"Diğer ailelerle bu konuyu hallet. Onlar bizim kaynaklarımızı ve bilgimizi kabul etmeliler. Bunu yapana kadar kızları tehlikede." Gerçek bir endişe kaşlarını çatıyor. "Doğru kararı vermek için çok uzun sürme."

King bu sözlerle ayrılır. Sol, sırtına ölümcül bir bakış atar, ifadesi o kadar ölümcül ki, Lafayette Mezarlığı #2'de onu hangi mezara gömeceğini şimdiden planladığından hiç şüphem yok. Bu arada, benim düşüncelerim bundan daha farklı olamazdı.

Gözlerim, ödünç aldığı siyah Henley'nin yakasından çıkan yara izlerine dikilir, sonra manşetten görünen taze yanıklara kayar. Benim olmayan yanıklar, hepsi benim için geri döndüğü için.

Boğazımı temizliyorum. "Beni ateşten nasıl kurtardın?"

Kaşlarını çatarak, nasıl cevap vereceğini düşünür gibi bana bakar. Ama sonra yavaşça kolunu sıvar. Her santimetrede eski parlak yara izleri, şimdi yeni, kabuklu yanık izleriyle bozulmuş.

Yüzümdeki ifadeyi dikkatlice kontrol ediyorum. İnsanlar ellerimi gördüklerinde bana attıkları bakışlardan nefret ediyorum. Onun yaraları benimkiler gibi. Onun vücudunun bu kadar büyük bir kısmını kapladıklarını fark etmemiştim. Hatch'inki gibi. Hepimiz çok farklıyız, ama yaralarımızla, bu berbat hayat bizi aynı yaptı.

Kolunu ışığa tutar, çevirir, elini yumruk yapar, sanki hepsini ilk kez inceliyormuş gibi.

"Ateşi uzun zaman önce kontrol etmeyi öğrendim, genç Fury. Acısını, izlerini, ondan duyulan korkuyu." Düşük sesi bir öğretmenin sesi gibi sabitti. "Bunu başardığında, her şeyi yapabilirsin."

Diğerini de ilkin katlayarak, o tarafı dokunulmamış halde, kolun son birkaç santimini sertçe çekip katladı.

"Görünüşe göre, kızını kendisi gibi bir adamdan korumak *hariç*," diye kuru bir şekilde mırıldanır ve başını sallır. Sonra sandalyesine çöküp iç çeker. "Onun için seni hiç istemedim."

Boğazındaki garip yumruyu yutuyorum. "O zaman neden yaptın? Benden nefret ediyorsun, neden beni kurtardın?"

Bir dakika boyunca beni dikkatle izledi, sonra çenesini kızına doğru uzattı.

"Onun için. *Ma petite luné*."

"Ah... mantıklı. Ben onu kurtardım, sen de beni kurtardın." Başımı sallarım. "Hayat karşılığında hayat."

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevaplar. "Onu kurtardığın için seni hedef listemden çıkardım."

Kızına bakarken yüzü yumuşar. Sonra gözlerime bakar.

"Seni kurtardım çünkü o seni seviyor."

Kalbim neredeyse durmak üzere. Onun ne hissettiğini zaten tahmin ediyordum, ama bunu kendi babasının ağzından duymak, umduğum ve *dilediğim* her şeyi daha da gerçek hale getirdi.

Aniden boğazımı tıkayan duygular çok fazla ve onun şahit olması için uygun değil. Onları uzaklaştırıp her şeyi bir gülümsemeyle geçiştiriyorum.

"Aman, sence o beni seviyor mu?"

Sol yine sinirlenmiş gibi görünüyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Benim büyük üzüntüme." Bakışları benden uzaklaşıp ona geri dönüyor. Sonra sesi alçalıyor. "Korkarım ki o seni seçecek."

Çenem titrer, çünkü hayatımı mahvettiğim tüm anlar zihnimde bir sıcak fırtına gibi parlar.

"Bundan pek emin değilim," diye fısıldadım.

Sanki uykusunda bile benimle tartışıyormuş gibi, alnında hafif bir kırışıklık belirir ve alt dudağı sevimli bir şekilde dışarı çıkar. Çok asi, ama yine de çok, çok yumuşak.

"Öyleyim."

Gözlerim Sol'a kayar. "Nereden biliyorsun?"

O alaycı bir şekilde homurdanır. "Buna baba sezgisi deyin. Annesi gibi, ama daha... enerjik, bildiğin gibi. Luna on sekiz yaşına girdiğinden beri aşk hayatına çok dikkat ediyoruz, maskeli, takipçi bir pislik seçmesinden korkuyoruz."

Bana işaret etti. "Ve işte bak."

Neredeyse burnumdan soluyacaktım, ama yüzü ciddi kaldığı için kendimi tuttum. "Öyleyse, seni seçtiğinde, şimdi değilse de daha sonra,

kızımıza iyi bak. Ve geçen sefer yaptığından daha iyi bak," diye homurdandı. "Bakacağım. Söz veriyorum."

"Ciddiyim, Fury. Onu incitirsen..."

"İncitmem."

"Ama eğer incitirsen..."

"Silahı sana kendim veririm, Bordeaux," diye sakın bir sesle bitiriyorum. "Geriye çekilmiş ve dolu."

Bir an daha gözlerimi dikip baktıktan sonra ayağa kalktı. "Annesi yolda. Bu arada ben aşağıda olacağım. Kızım uyanır uyanmaz onu bana gönderin."

Bunu yapmayacağım, ama yine de o ayrılırken homurdanarak kabul ediyorum. Dünya ve içindeki herkes geri dönene kadar, Luna ile baş başa geçireceğim her saniyeyi sonuna kadar yaşamayı planladığımı bilmesine gerek yok.

Sol gitmeden hemen önce, elini kapı pervazına koyarak kapıda durur. Düşünüyormuş gibi kapıyı hafifçe vurur, sonra bana bakmadan omzunun üzerinden konuşur.

"Ve Fury? Kızımda bir ısırık izi daha görürsem, senin lanet kafanı çıplak ellerimle koparırım."

Sonra gider.

Ağzımı kapatmam bir saniye sürer. Yalan söylemeyeceğim, sesindeki ölümcül ton endişe vericiydi. Tanrı'nın yeşil dünyasında karımı işaretlemeyi bırakmamın imkanı yok, ama New Orleans'a döndüğümüzde Luna'dan bir fular taşımasını isteyebilirim.

Boş kapıya iki parmağımla alaycı bir selam verip, onun hayaleti olan hayaletine fısıldayarak sırtıyorum: "Evet, efendim, Phantom, efendim."

Luna'nın saçlarını geriye tararken gülümsemem yumuşar, benden ödünç aldığı gömleğin yakasının altındaki izi okşarım. Bir gün beni öldürebilecek olan iz.

Ama onu sahiplendiğimin kanıtı, uzun zamandır içimde biriken gerginliği yatıştırıyor.

Onu içime çekiyorum ve içimi kaplayan acıyı görmezden gelerek ona daha da yakınlaşıyorum. Kalbim, çaresiz bir umutla onun yanağının altında çarpıyor. Ona seçim hakkı verdiğimde, onun da beni seçmesini umuyorum.

37 LUNA

MEET ME HALFWAY

"Ugh. *Şimdi* neredeyim ben?" Gözlerimi ovuşturarak mırıldanıyorum.

"Sürekli yeni yerlerde uyanıyorum..."

Hareket ettiğimde burnuma hoş bir koku geliyor. Akçaağaç, burbon ve çam kokusu beni sakinleştiriyor.

Orion.

"Yatağımızdasın, bebeğim." Saçlarıma boğuk bir kahkaha atıyor ve uykulu bir sisin içinde anılarım geri geliyor.

Whitby Rose'dan kaçmak. Fury topraklarındaki Orion'un evine gitmek. Göl kenarındaki muhteşem kulübeye vardığımızda tam bir zombiydim ve Orion beni içeriye götürdükten sonra geldiğim yer burası olmalıydı. Onun yatak odası. Ve bir karyola değil. *Onun yatağı.*

Dur, hayır. O *bizim yatağımız* dedi...

Kelebekler midemde uçmaya başladı, ama hemen sonra kramp girip kıvranmaya başladı. Yüzümü buruşturdum.

Igh.

Psikoloğum ilacımı almam için izin verdi, ama endişelenmeme gerek olmadığını çok çabuk anladım. Çünkü iki kez uyuşturulduktan, iki kez kaçırıldıktan, 1,5 kez bekaretimi kaybettikten ve üç kez ölümle burun buruna geldikten sonra, elbette adet görürdüm.

Acıma partisini bir kenara bırakıp, ilacımı aldım ve yarı uyuklu bir halde Orion'un göğsüne uzandım. Her nasılsa, nispeten temizim ve sonunda *Swan Lake* kıyafetimi çıkardım, onun yerine Orion'un rahat gömleğini giydim. Ama bana ödünç verdiği boxer şortuna elveda, çünkü Flo Teyze esir almıyor.

"Mmm, gerçek bir yatak," diye mırıldanıyorum tembelce, bir gözümü kısarak açıp, bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir şeye bakıyorum.

"Bu benim buketim mi?"

Altımda hareket eder ve başını sallar. "Dönüş yolunda arabayı geçtik. İçindeki her şey yanmıştı, ama onlar yanmamıştı. Durup onu almadan edemedim."

Kır çiçekleri ve pembe güller kurumuş, ama güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, boğazımı tıkayan tüm duygularla boğulmuş halde. Kalan minnettarlığımı ona sıkıştırıyorum. O inleyene kadar.

Gözlerim birden açılır ve ona bir bakış attığımda inlerim.

"Aman Tanrım, iyi misin? Çürüklerin daha da kötüleşmiş!"

Dövmesi olmayan her yerinde, sağlıklı deriden çok morarmış deri görüyorum. Dövmesinin altında gizli olan yaraları düşününce midem bulanıyor. Bu yaraları hayatını kurtarmak için savaşıırken aldı. Benim için savaşıırken.

Bizim için savaşıırken.

"İyiyim." Gülümser ve eliyle beni uzaklaştırır. "Şeftali kadar kolay morarırım. Yarına kadar iyileşirim."

Gözlerimi deviriyorum ve birini dürtme isteğine direniyorum, kaburgalarını koruyan kalın bandaj, bunu düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissettiriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, elini elime kaydırarak.

Tanrım. Nereden başlasam? Çok zor bir hafta geçirdim. Yaralıyım, ayak bileğimde bot var ve günlerdir ilk kez ilacımı aldıktan sonra başım çok ağrıyor. Orion beni kurtarmak için neredeyse ölüyordu. Biz... insanları öldürdük — bu konuyu daha sonra mutlaka konuşmam gerekecek.

Ve sonra en kötüsü var.

Arkadaşlarımdan biri öldü.

"Luna?" diye soruyor Orion, sesinde endişe var.

"Üzgünüm, buna nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışıyorum. Bir sonraki terapi randevum muhteşem bir pembe dizi sezonu olacak."

"Sadece bir sezon mu?" diye burun kıvırdı, sonra ciddileşti. "Tamam, haklısın. Ama ilacını aldıktan sonra nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi. Birkaç gün almadığım için her zamanki baş ağrısı dışında çok sersemlemedim. Zihnim... normal görünüyor. Bu ne anlama geliyorsa." Kıkırdayarak gülüyorum. "Ne kadar uyudum?"

"On dört saat falan mı?" Esniyor. "Seni içeri taşıdığımda hala geceydi."

Ağzım açık kalır. "Bütün bu süre boyunca üstüne mi uzandım?"

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşır. "Şey, banyoda temizlendikten ve ayak bileği botunu giydikten sonra... evet, hemen hemen öyle. Neden sordun?"

Onun hırpalanmış vücudunu incelerim. "Ve ben uyurken sen on dört saat boyunca mumya gibi yatmış mıydın?"

"Bir kez daha uyurgezerlik yapıp banyoya gittin. Sana yardım etmek zorunda kaldım." Göz kırıyor.

"Ugh, utanç verici," diye mırıldanıyorum. "En azından bu sefer tuvalet dışarıda değildi."

"Hey, bekle de gör. Benimle kamp gezisinde bir deliğin üzerine çömeldiğinde, o tuvalet sana *Southern Living* dergisinden çıkmış gibi gelecek."

İç çekerim. "Haklısın, haklısın... Her şey o kadar da kötü değildi."

Parmaklarım çıplak göğsünde dolaşıyor, tembel desenler çiziyor. "Sanırım şimdiden özledim bile."

Kıvrılmış kolunu başının arkasına koyarak daha rahat bir pozisyon alır. "Öyle mi? Senin ilgini çeken tuvalet miydi, yoksa kaçak içki mi?"

Burnumu çekerek, bakışlarımı indirip, onun doğum lekesini izlemeye odaklanarak, yeni kesik izinden kaçınırken, her şeyi gören uyumsuz gözlerinden daha da dikkatli bir şekilde kaçınıyorum.

"Sanırım sendin."

Sözler, ben tekrar düşünmeden ağızımdan çıkıyor ve bir an için geri almak istiyorum.

Ama doğruydular.

Bu, şirin kulübe, sessiz huzur ya da macera değildi. Orion, beni hiç olmadığım kadar evimde hissettirdi. Ateşin ışığında yumuşak bakışları, nazik sabrı,

şakalarımız ve ateşli anlarımız sonsuza kadar kafamda yer edecek. Onun yanında korkum bile farklıydı, onun merhametine kaldığımda heyecanlı ve istekliydim. Orion'la ölümlle yüzleştikten sonra kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Evet, her şey mahvolmadan önce sahip olduğumuz güzel günleri şimdiden özlüyorum. Ve belki de onları bir daha geri kazanamayacağımızdan korkuyorum.

"Koy..." diye devam ediyorum, onun sessizliğinde açıklamaya çalışarak. "Korkutucu ve garipti, her anı Appalachian korku romanlarından bir sahne gibiydi. Ama sessizdi. Ve huzurluydu. Ve sadece... biz vardık. Anlıyor musun?"

O, benim sıyrıklarımı ve morluklarımı düşünerek nazikçe sıkmadan önce, birkaç sakın ve ağır nefes alıp verirken dudaklarımı ısıırıyorum. Sonra başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Evet, küçük kuş. Tam olarak ne demek istediğini anlıyorum."

Yüzünü göremiyorum, ama yemin ederim, kilisede benim için kendini feda etmeden önce itiraf ettiği o üç büyük-küçük kelimenin tadını alabiliyorum.

Bunun için ona yeni bir tane yapmalıyım. Babam onu oradan çıkarmamış olsaydı, yanıp kül olurdu. Ama şimdilik bunu görmezden geleceğim. Ayrıca, teknik olarak ben de aynı şeyi yaptım, kendimi o kürsüden atıp, bir örümcek maymunu gibi üzerine atladım. Eminim o da benim için birkaç seçkin kelime bulacaktır.

Evet, bunun yerine Orion'un "Seni seviyorum" sözünün ardından gelen mutluluğun tadını çıkaracağım.

"Annen Dark Corner'a geliyor," diye mırıldanıyor. "Nox onu şehirden almaya gitti."

Kalbim iki kez burkulur. Birincisi Nox için, en iyi arkadaşını kaybettiği, beni kurtarmak için öldürdüğü ve beni kurtarmak için o şapelden dışarı sürüklediği için. Sonra tekrar acır, çünkü her şeye rağmen, her türlü acıyı öpüp iyileştirebilen bir anne hala vardır.

Neredeyse tüm bunları yüksek sesle paylaşıyordum, ama durdum, Orion'un yüzümü görememesine sevindim. O sadece benimle aynı sevinci paylaşamıyor, aynı zamanda dün gece annesi ve babası hakkında bir bomba patladı. Eminim kardeşleri de şimdiye kadar öğrenmiştir. Bununla nasıl başa çıkıyorlar?

Tanrım, ne karmaşa. Terapistime grup seansları yapıp yapmadığını sormalıyım.

"İyi," diye cevap veriyorum basitçe. "Onu görmek güzel olacak." Sonra, başka bir şey ararken, ilk kez tamamen uyanık olarak odayı inceliyorum.

"Demek odandayız," diye düşünürüm.

Pürüzsüz.

"Evet. Ve Fury topraklarına geri döndük," diyor gururla. "Eve."

En içten, en rahatlatıcı şekilde konforlu. Yatak kocaman, üzerimizde hafif bir battaniye var, soğuk geceler için altta kalın bir yorgan katlanmış. Her şey elma kırmızısı, çam yeşili ve zengin orman kahverengisi ve hepsi onun gibi lezzetli *kokuyor*.

"Sen yaptın, değil mi?" diye soruyorum, içgüdüsel olarak biliyorum. Bütün ev Orion'u yansıtıyor, özellikle de bu oda.

Yavaşça gülümsemesi, ihtiyacım olan tek cevap, ama o devam ediyor: "Topraklarımız nesillerdir bizimle birlikte. Hükümet veya büyük şirketler her zaman 'bizden almak' istiyorlar. Dağın ötesindekiler geçimlerini sağlamak için parçalarını satmak zorunda kaldılar, ama biz hepimiz kalacak kadar şanslıydık. Süt çiftliğimiz iyi gidiyor, ama Fury... yan işlerimiz de yıllar boyunca bize iyi geldi."

"Dur tahmin edeyim. Paranı kaçak içkiyle kazandın."

O burun kıvrıldı. "Diğer şeylerin yanı sıra. Kaçakçılık tekniklerimizi mükemmelleştirdik. Bu ve koruma benim işim. King ailenin ve iş ilişkilerimizin başı. Dash okula odaklanmış durumda. Hatch ise... Hatch her şeyi biraz yapıyor."

Huh. *Bunun* ne anlama geldiğini merak ediyorum. Babamın çok farklı olduğunu söyleyemem.

"Peki, King Fury'nin arazisiyse, hepsi nerede yaşıyor?"

"King tepenin üstünde yaşıyor. Büyükannem Fancy, onun arkasındaki küçük bir kayınvalide dairesinde yaşıyor. Buradan göremiyorsun, ama arazideyken gözden kaçırman imkansız. Güney gotik tarzı ile Avrupa kalesi tarzının bir karışımı. Dash'inki de neredeyse onun aynısı, kule ve her şeyle birlikte."

"Dash'in de burada bir evi mi var?"

O başını sallar. "Her birimiz kendi evimizi yaptık. Benimkini senin on sekizinci doğum gününden önceki yaz yaptım. Daha çok dağ kulübesi gibi,

Gördüğün gibi. Ben... gelecekteki karımın bunu seveceğini hissettim." O çenesini pencereye doğru uzatırken ben dudağımı ısıyorum. "Özellikle manzarası."

Dirseklerimin üzerine otururum ve ağızım açık kalır. En azından ikinci katta olduğumuz için, uzakları ve geniş bir alanı görebiliyorum. İnekler, iki "tepe" arasında yer alan, parıldayan bir göle kadar uzanan yeşil bir yamaçta otluyorlar. Bu tepeler, düz New Orleans'a kıyasla aslında dağ sayılır. Su, kenarları saran sarı, kırmızı ve yeşil sonbahar ağaçlarını yansıtıyor.

"Kabin gibi," diye fısıldıyorum, sonra onunla ilgili son anımdan dolayı yüzümü buruşturuyorum. "En azından en iyi kısımları."

Daha önce birlikte geçirdiğimiz zamanlardan bahsederken, aklımda sadece Orion vardı. Şimdi önümdeki manzarayla, daha fazla görüntü istemeden aklıma geliyor. Yutkunup şimdiki ana odaklanıyorum.

"Çok güzel. Gurur duymalısın."

"Sen de gurur duymalısın. Bu senin," diyor yumuşak bir sesle, gözlerindeki binlerce renkte ham bir kırılganlık parıltıyor. "Eğer istiyorsan."

"İstersem mi?"

Nefesini tutar, sonra nefesini verir. "Gidebilirsin. Seni burada tutmayacağım. Ama lanet olsun, kalmanı istiyorum."

Nefesimi tutarım. "Gitmene izin mi vereceksin?"

O başını sallar. "Son nefesimi verene kadar seni korumaya devam edeceğim şartıyla. Ama yanımda olmasını istediğin kişi ben değilsem, yine gölgelerin arasından yapacağım. Sonunda istediğini elde etmek istiyorsan..." Acı bir gülümsemeyle ekler. "O zaman o tünelde dilediğin şeyi sana vereceğim. Uçup gitmene izin vereceğim."

"Dileklerimin asla gerçekleşmeyeceğini söylememiş miydin?" Göğsüm çarpıyor. "Çünkü sana ne istediğimi söylemiştim, değil mi?"

*Vay canına. Yine çok
akıllıca, Luna. Neden böyle
bir şey söyledim ki?*

Ama haklı. O tünelden geçerken tek istediğim buydu.

Özgürlük.

Dudaklarımı ısıyorum, gözlerim parıldayan gölü koruyan dağlardan, yıllardır benimle aynı şeyi yapmak için bekleyen adama kayıyor.

Beni taşıdı, korudu, benim için birçok kez neredeyse canını verdi. Onu sakinleştirici iğneyle bıçaklamak istediğimde beni güldürdü,

zihnim çok meşgulken sessizliğin güzelliğini gösterdi ve benim için uçurumlardan atladi, ateşe atladi.

Ben de onun için aynısını yapardım.

Sonuçta ben onun pervasız küçük kuşuyum.

Kalbim uçurumun kenarında sallanıyor, atlamaya hazır.

"Ya ben bunu istemiyorsam?" Yüzü düşmeye başladı, ben de aceleyle devam ettim. "Ya artık senin gölgede kalmanı istemiyorsam. Ya... ya seni seviyorsam?"

Dudakları açılır ve nefes alır. Sonra yüzünde yumuşak bir gülümseme belirir.

"Sonunda benimle orta yolu buldun, ha?"

Aniden, kulübede geçirdiğimiz o ilk gece tekrar gözümün önüne gelir.

"Senden nefret ediyorum, biliyor musun?"

"Öyle olabilir. Ama yakında beni seveceksin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü tek yapman gereken benimle orta yolu bulmak."

Hiç olmadığım kadar emin bir şekilde, yüzünü avuçlarım ve ona zarar vermemeye dikkat ederek, morarmış dudaklarına fısıldarım.

"Seni seviyorum, Orion."

Yutkunur, sonra yavaşça gülümser. "O."

Gözlerim onun gözlerine kayar. "Ne o?"

"Benim dilediğim şey *buydu*."

"O zamanlar benim sana aşık olmamı mı dilemiştin?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Senin de beni sevmeni dilemiştin."

Gözlerim yaşarır ve onun gülümsemesi genişler.

"Ama, biliyor musun, şimdi düşününce, takipçine aşık olman çok pervasızca bir davranışmış, küçük kuş."

Baskın bir kahkaha atıyorum ve şelalenin altında onun sözlerini tekrar ediyorum.

"O zaman benimle pervasız ol, Orion Fury."

"Unuttun mu? Senin için uçurumdan atlardım."

Ağzını benim gülümsememe bastırır ve kollarını bana dolandır. Yaralarına dikkat ediyorum ama o umursamıyor, bir eliyle ensemini kavrarken diğer eliyle dizimin arkasını kavrar ve beni daha yukarı kaldırarak daha derin bir öpücük verir.

Onun liderliğini takip ediyorum, spor şortunun bel kısmıyla oynuyorum. Tırnaklarım karın kaslarını ve Adonis kemerini okşuyor, yumuşak tüylerin kaybolduğu yere doğru geziniyor. Ben aşağı doğru ilerlerken nefesi kesiliyor.

"Yaraların seks yapmaya elverişli değil," diye fısıldıyorum, "ama yapabileceğim başka bir şey var, en sevdiğim ikinci yeni şey."

Onun homurtusu göğsümü titretir. "Komada olsam bile seni sikmek isterdim. Yemin ederim, buraya gelip üstüme çıkmazsan..."

Kapı birden açılır. "*Onunla konuştun mu?*"

İki genç gibi, suçüstü yakalanmış gibi birbirimizden ayrılıyoruz. Orion bu ani hareketle inliyor, ama Hatch farkında değil gibi görünüyor. Kapıyı dolduruyor, göğsü inip kalkıyor, elleri her iki yana dayalı, sanki çerçeve bir deliğin kenarımış ve arkasındaki koridor onu bırakırsa içine çekecekmiş gibi.

"Konuştun mu, Luna?" Çılgınca yalvarışı boğazımda bir düğüm oluşturur. "Eğer bilmemi istemiyorsa, sorun değil, ama bana bir şey söyle."

"Hatch, sakın ol. Ne oldu?" Orion homurdanarak oturur.

Hatch burnundan derin bir nefes alır, sonra bir vınlama sesiyle nefesini verir. Önünde beyaz bir tutam olan vahşi, siyah saçları diken diken olmuş, snapback şapkasını yukarı doğru itmiştir. Ter, şapkanın altında parıldıyor, kaşının yarısını çevreleyen gül dövmesi boyunca ışıltıyor. Dövme muhteşem, gömleğinin altına girip kollarından aşağıya doğru uzanıyor ve karmaşık çizgileri anlamaya çalışırken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Garip desen, güllerin bir şekil oluşturmuş gibi görünüyor...

"Luna!" diye araya girdi, sesi acil. "Ondan haber aldın mı?"

Gözlerimi kırptım. "Kimden haber?"

"Lucy," diye homurdanır. "Başka kim olabilir ki?"

"Dikkatli ol, Hatton," diye bağırır Orion, ama Hatch ona bakmaz bile, yoğun bakışları bana kilitlenmiştir.

"Onunla en son ne zaman konuştun?" diye tekrar sorar. "Ailesi saatlerdir ondan haber almamış ve o annesiyle sürekli konuşur."

Düşünmeye çalışırken yanaklarım kızardı. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Bunu bilmem gerekirdi, ama yüzümü buruşturdum.

"Dürüst olmak gerekirse, olanlardan sonra biraz kafam dağınıktı..." "Ne kadar zamandır?"

Neredeyse ağzımdan kaçırıyordum, ama onda bir şey vardı, gergin,

çaresiz bir şey var ve bu beni ciddi bir şekilde cevap vermeye zorluyor. "Doğum günümden beri," itiraf ediyorum.

"Siktir." Bir eliyle yıpranmış şapkasını çıkarıp buruştururken, diğer eliyle iki renkli saçlarını karıştırıyor ve kendi kendine mırıldanarak volta atıyor. "Sen döndüğünde seni arardı. Sol ona söylemişti, yani Whitby Rose'da olanları duymadıysa öğrenirdi... bir de kedisi var..."

Sesi giderek azalır, kedi maması, ne zamandır eve gelmediğinden, kameralarının çalışmadığından bahseder...

Yumruğunu kapı çerçevesine vurur ve elinde tuttuğu şapka elinden kayarak yere düşer.

"Siktir, siktir, *siktir*."

"Ne?" diye nefes nefese sorarım. "Ne oldu?"

Yüzü buruşur. Geriye doğru sendeler, çerçeveye sertçe çarpar, sonra yenilgiyle yere yığılır.

"Hatton, dostum, ne oluyor?" Orion sorar.

"O gitti," der, sesi boğuktur. Gözleri benimkilere değmeden önce, fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi yutar. "Lucy kayıp."

FINALE LUNA

Altı ay sonra

Benoit'e Bourbon Caddesi'ndeki Mardi Gras'a rakip olacak bir Second Line düzenledik. Sonra onu Madam G ve St. Louis Mezarlığı No. 2'deki anne babasının anıt mezarının arasına gömdük. Tam da onun isteyeceği yere.

"Eve gidiyorum."

Altı ay sonra bile, son nefesini vermeden önceki huzurlu gülümsemesinin hatırası hala çok çabuk geliyor. Ama burada, yine kulübenin içinde dururken, göğsümde sıcak bir demir gibi suçluluk, öfke veya utanç hissetmiyorum. Hala bir köz gibi. Muhtemelen hep öyle kalacak.

Ama zaman beni yeterince iyileştirdi, içime huzur veren bir şeyin yerleşmesine izin verdi.

Onu tanıdığım için gurur duyuyorum. Son nefesini verirken yanında olduğum için minnettarım. Ve Orion'un beni son bir kez daha buraya getirip gerçekten veda etmemi sağladığı için minnettarım.

Yere emen kan gölü yok oldu. Her bir tahta o kadar pürüzsüz bir şekilde zımparalandı ki, Benoit'in kollarımda kan kaybından öldüğü yeri anlayamazsınız.

Orion'un beni buraya geri getirmek için bunu yaptığına şüphem yok. Hiçbir iyileşmenin beni

arkadaşımla ölümünün izlerini ahşapta görmek için yeterince cesur olamayacağımı biliyor.

Parmaklarıma hafifçe öpücük kondurup, onun başını koyduğum yere yerleştiriyorum.

"Dinlen, sevgili dostum, sonsuza dek."

Topuklarımla üzerine oturup iç çekiyorum, o günden bu yana olan her şeyden sonra elimden geldiğince kederimi bırakıyorum.

Troisgarde uyumuyor, kendilerini kimin ihanet ettiğini araştırırken, her geçen gün daha da tehlikeli hale gelen Wildes ve haydut Furys'lerin saldırılarını püskürtüyor.

Peki ya Lucy? Onu hala bulamadık. Altı ay geçti, ama hala bir şey yok. Tek bildiğimiz, hesabından büyük miktarda para çektiği, o zamandan beri kartlarını kullanmadığı ve kedisine bir hafta yetecek kadar mama bıraktığı - sanki onun gittiğini anlamamız o kadar uzun sürecekti gibi. Hatch'in bunu anlaması bir saat bile sürmedi.

Benim kaçırılmamın onu o kadar etkilediğini ve kaçırmaktan başka seçeneği olmadığını umuyoruz. Saklanmakta o kadar iyi ki, bulmak istemedikçe onu asla bulamayacağımızdan şüpheliyim. Muhtemelen bu şekilde daha güvende. Savaş her zamankinden daha kötü ve en çok Brylie acı çekti.

Lucy biliyor mu?

Eğer öyle olsaydı, onu geri dönmekten alıkoyacak hiçbir şey olmazdı. Onun hiçbir şeyden haberi olmadığına inanmak zorundayım, çünkü aksi takdirde, yani haberi olduğu halde geri dönmediği takdirde, bu benim için dayanılmaz olurdu.

Benoit'in cenazesinden beri eve gitmedim. Babam, Fury topraklarından bir adım bile uzaklaşmamı istemiyor. Orion olmadan olmaz.

Keşke bu kuralı Brylie'den önce koymuş olsalardı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Onu düşünemem. Burada değil. Arkadaşımız nihayet huzur bulmuşken olmaz.

Hızla gözlerimi kaydırıp sert bir nefes veriyorum.

Orion yanıma çömelir, sonra omzuma dokunur ve kabinin içini işaret eder.

"O Wilde'ı nasıl indirdiğini hatırlıyor musun? Bacağına attığın dartları?" Islık çalar. "Onu bana bir tepside sundu, ben de asist yaptım."

"Evet." Gülüşüm sulu ama kolay geliyor, onunla birlikteyken her zaman olduğu gibi. "Biz iyi bir takımız."

"O tamamen senin sayende oldu, pervasız kız. O dartları çok hızlı attın. Sanki önceden planlamışsın gibi." Gözleri kısıılır. "Bana bunu kaç kez yapmayı düşündüğünü merak ettim."

Burun kıvrıyorum. "Çok fazla. Seni nefret eden kıza daha fazla dikkat etmeliydin."

"Hayır, sen benden hiç nefret etmedin." Dudakları şakacı bir şekilde seğirir. "Nefret etmek istedin, elbette. Ama etmedin, değil mi?"

Ağzım yukarı doğru kıvrılır. "Şey... *Denedim.*"

"Öyle düşünmüştüm." Gülümsemesi göğsümde kelebekler uçurur.

Orion'un özelliği budur. O gülümseme mi? Benim dışımda kimseye pek göstermez. Ben kaygısız bir parti kızıyım, özgür bir kuşum, herkesin eğlenmek için güvendiği kişiyim. Ama onun yanında sessiz olabilirim. O diğerlerine karşı çok ciddidir, aşırı derecede ciddidir. Ama benimle birlikteyken güler. Beni ayaklarımın üzerinde tutar. Ben de onun uçmasına yardım ederim. Mükemmel bir dengeyiz.

Benoit onu benim için severdi.

Gözlerim tekrar yere kayıyor ve nefes veriyorum.

"Hazır mısın?" Orion, ölen arkadaşıma hala saygıyla, yavaşça ayağa kalkar ve elini uzatır.

Düşünmeden elini tutuyorum. Bakışlarım yükseliyor, birleştiğimiz yerde duruyor, sonra kaşlarını çatmış nazik endişesine doğru kayıyor.

Kuru boğazımı temizliyorum. "Hazırım."

Ayağa kalkmama yardım eder ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni göle doğru götürür.

Ne kadar devam etmek istemesen de, bu noktada yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Bu bekleme durumundan nefret ediyorum, Tanrım, nefret ediyorum, ama yaşamak zorundayım. Onlar benim yerimde olsalardı, ben de onlar için aynısını isterdim, bu yüzden onların da benim için aynısını isteyeceklerini biliyorum.

Bu yüzden hazırım. Mutluluğu bulabileceğim her yerde ve her an hazırım, ve bu mutluluk her zaman bana tüm dünyasıymışım gibi bakan adamda olmuştur.

Şu anda aptal gibi sırtan, arkasında şelale olan göl kenarındaki ağaca yaslanmış olan adam.

"Buraya gelmeden önce bana söylemek istediğin bir şey olduğunu söylemiştin, değil mi?" Kaşlarımı çatarak, planını anlayabilmek için etrafa bakıyorum.

Dudaklarını büzüyor, sonra bana, ağaca ve tekrar bana bakıyor.

"Görmüyor musun... ah." Burun kıvrır. Sonra beni kaldırıp döndürür, ben çılgık atarken kir lekeli tenis eteğim tütü gibi dönmeye başlar. Ama bu yükseklikte sonunda görüyorum.

Ağaç gövdesi siyah boya ile kaplanmış, altındaki kırmızıyı gizlemiş.

Beni yere indirdiğinde, kaşlarım o kadar derin bir şekilde çatılmıştı ki, gelecekteki botoks enjektörümün çılına dönmesine yetecek kadar. Bu arada Orion çok memnun görünüyor.

"Burası artık Fury arazisi mi?" diye soruyorum, yukarıyı işaret ederek.

"Sadece o değil." Dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Burası bizim topraklarımız. Ailem burayı talep edince, ben de satın aldım."

Ağzım açık kalır. "Aynen" — parmaklarımı şıktatırım — "öyle mi?"

Gülümsemesi yırtıcı bir hal alır ve beni av gibi hissettiren bir şekilde bana doğru yaklaşır.

"Aynen öyle." Gözleri kararır. "Umarım şimdiye kadar fark etmişsindir, senin için her şeyi yaparım. Ateşin içinden geçmek. Uçurumdan atlamak... sana aşık olduğumuz yeri geri vermek. Burada olan kötü şeyleri engelleyemedim, ama iyi şeyleri yeniden yaşamak, yeni anılar da yaratmak istiyorum. Ayrıldığımızdan beri 'sadece biz' hissini yaşamadık. Sana bunu geri vermek istedim."

Onun yoğunluğu kalbimi kabartıyor ve alt karnımı, aynı anda hem sevildiğimi hem de arzulandığımı hissettiren baştan çıkarıcı bir duygu dalgasıyla titretiyor. Ona teşekkür etmek için ağzımı açarım, ama aniden arkamda bir ağaç belirir ve Orion'un elleri başımın iki yanına yerleşir. Onun yavaş, kasıtlı adımları, farkında olmadan beni tuzağına düşürmüştür.

Dudaklarımı ısıyorum çünkü o kesinlikle vahşi görünüyor — çenesi sıkı, gözleri kararmış, bronzlaşmış pazıları tişörtünü gerginleştiriyor ve beni köşeye sıkıştırırken yüzümden birkaç santim uzakta. Sanki bana bu hediye vermek onu tahrik etmiş gibi. Buna açgözlü bakışları da eklenince, sanki arkamdaki ağaçmış gibi üzerine tırmanmaya hazırım.

"Lost Cove'un tarafsızlığına ne oldu?" diye mırıldanıyorum, ateşli ve rahatsız, ama aynı zamanda güvende olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Ona güveniyorum, ama bu savaşın gerçekliği karşısında bunu duymaya ihtiyacım var.

Yüzü bulutlanır. "Bossie Wilde olayı oldu. Her iki tarafın nesiller boyu süren aile mezarlarını tahrip ettiler, Whitby Rose'u ele geçirdiler ve senin peşine düştüler." Başını sallar. "Sonunda onları geri püskürttük. Lost Cove'daki 'koy' benim zevkime göre yeterince kayıp değildi. Bu yüzden bu yerin her santimetrekaresi, Dash'in son teknoloji kamera sistemleriyle fiziksel ve dijital olarak güvenli hale getirildi."

"Yani..." Gözlerim ağaç tepelerini tarar. "Onlar izliyor mu?"

"Tabii ki izliyorlar." Kaşlarını çatır. "Ve yüzündeki o heyecanlı gülümsemeyi sil, çünkü bebeğim? Böyle bir şey olmayacak. Orgazmlarını vermek, tatmak, duymak, tüm duyularımı kullanmak benim hakkım. Sergileme yok, anladın mı?"

Ben kıkırdarak gülerken, o hayal kırıklığı dolu uyarıcı bakışını sürdürür, cebinden telefonunu çıkarır, kontrol eder ve sonra geri koyar. "Fury bölgesinin yeni bir bölümüne biri girdiğinde sistem beni her seferinde bilgilendirir. Biz onaylamazsak, uyarı Hatch ve Dash'e de gider. Biz buradayken, biri gelirse bana haber verir. Bu uygulamayı senin telefonuna da yükledim."

Yüzü, düşman hakkında konuşurken her zaman olduğu gibi ciddileşti. "Bossie'nin Wilde çocukları geri püskürtüldü. Bildiğimiz kadarıyla, artık Old Bridge'de bile değiller."

Bunun beni rahatlatmadığını ona söylemiyorum. Old Bridge veya Lost Cove'da değillerse... o zaman neredeler? Arkadaşlarım ve ailem tehlikede mi?

Aklımın bir köşesinde sürekli duran endişeyi bir kenara iterek başımı sallıyorum. Ona güvenmekten başka yapabileceğim pek bir şey yok.

Her zamanki gibi şehvetli şakacılığımızı geri getirmeye çalışarak, ona küstahça sırıtıyorum.

"Şelale de 'bizim' mi?"

O da bu havaya girer, yüzünde yine bir gülümseme belirir ve bana doğru eğilir. "Tabii ki bizim. Ve bu sefer, içine boşalmaktan vazgeçmeyeceğim."

Burnu çenemi takip ediyor ve beni titretiyor. Onu kesik tişörtünden çekerek kendime yaklaştıırken, o da omuz kemiğimden göğsüme doğru ısıyor

"Hepsi bizim, Luna."

Bizim.

Sadece onun değil, gerçekten *bizimmiş* gibi davranmak çok iyi geliyor, özellikle de sesi o derin, ilkel, bölgesel gürültüye dönüştüğünde.

"Tıpkı senin her santimsen benim olduğu gibi," diye devam ediyor. "Bu yerin her santimi senin. Fury arazisi, bataklığa kadar, yeni sınırimız boyunca..."

"Yeni... sınır mı?" Gözlerim birden açılır, yakasını tutup onu yukarı çekerim. Bana gözlerini kırpar, gözleri şehvet ve kafa karışıklığıyla bulanıktır, ama ben gerçekten çok kızgınım.

"Orion Fury, bana 'Hayatta Kalma Haftası'm sırasında sadece Fury topraklarında yürüdüğümü değil, Lost Cove'u da kapsadığımı mı söylemek istiyorsun? Kapsaman gereken tek yer Fury topraklarıydı! Bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

Gülmesini zorlukla bastırıyor. "Şey, Lost Cove'un *tamamı* değil. Ama bu civarda, evet. Unutma, her şeyi tek başıma yapmak zorundaydım. Ve ben sadece..."

"On altı yaşındaydın, evet, evet." Elimi sallayarak onu susturuyorum. "Sen büyük, kötü Fury'sin. Ben de küçük, hırçın Bordeaux'yum. Anladık."

Gözlerimi deviriyorum ama ona geri döndüğümde, yüzü yine ciddileşmiş.

"Öyle olmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ne olmak zorunda değilim? Çünkü sana söyleyeyim, küçük ve enerjik olmamaya çalıştım. Biri benim kontrolüm dışında. Diğerleri içinse, başka şeyler söyleyen birçok bale öğretmeni var..."

Orion bir dizinin üzerine çöküyor ve arka cebinden bir şey çıkarıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır, kalbim dakikada bir mil hızla atmaya başlar. "Orion... ne yapıyorsun?"

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapıyorum."

Aman Tanrım, o...

Heyecan içimi kaplıyor...

Kahverengi kağıda sarılmış küçük bir kılıfı iki eliyle bana uzatıyor.

Hızla atan kalbim, yavaş bir vals ritmine dönüşüyor, ama yine de onun hazırladığı her neyse, ben buradayım. Geniş gülümsemesi bulaşıcı, çenesini uzattığı hediyeye doğru uzatıyor.

"Aç şunu."

Kılıfı ısırmış gibi çekinerek alırken gülümsemem yeniden büyüyor. Ağırlığı sağlam ama dengeli, tutması kolay. Sanki benim için yapılmış gibi.

Kağıdı açıyorum, gözlerim ondan hediyeye kayıyor, avuç içlerim utanç verici bir şekilde terliyor. Bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor ve altındaki şeyi ortaya çıkardığımda nefesim kesiliyor.

"Bu..."

"Bir Fury bıçağı." Hediye seçmekte umutsuz olan ama sonunda mükemmel hediye bulan bir erkeğin tüm coşkusuyla cümlemi tamamlıyor. Noel'den hiç bahsetmeyeceğim tabii ki.

Bıçağı yarıya kadar çıkarıyorum. Sapı siyah dantel ile sarılmış, parmaklarımın kaymaması için lastik tutacaklar var. Dantel dışında, neredeyse onun bıçağının bir kopyası... sapındaki "F" harfi ve bıçağın üzerine kazınmış "FURY" yazısı da dahil.

Onun soyadı.

Hayal kırıklığına uğramış görünmemek için çok uğraşıyorum, ama gülümsemem titriyor ve cevap verirken sesim kısılıyor.

"Bu harika. Teşekkür ederim. Hayatta Kalma Haftası'ndan beri bunu çok istiyordum, ama..." Yutkunuyorum, bunu yüksek sesle söylemek zorunda olduğum için kendimden nefret ediyorum. "Ben bir Fury değilim."

Bordeaux olmak çok hoşuma gidiyor. Bu, kelimenin tam anlamıyla kanımda var. Annemin neredeyse aynısıyım, ama babamın küstahlığını da almışım. Ama daha fazlasını istiyorum. *Orion'u* istiyorum.

Aranjmanlı evlilik ya da onun artık bunu zorlamadığını konuşmadık. Ama teknik olarak artık nişanlısı bile olmadığım halde bana hala "eşim" diyor. Bu kelime, ne kadar gerçek olmasını istesem de, artık sevgi ifadesi olmaktan çıkıp Orion'un sürekli dürttüğü bir yara gibi hissettirmeye başladı, bana hiç de öyle olmadığımı hatırlatıyor.

Orion'un sesi alçalıyor ve parmakları bıçak kılıfının üzerinde elimi okşuyor. "Benim için aç, Luna."

Tanrım.

Bu tek cümle mi? Bu ses *tonuyla* mı? Tanrım, her seferinde doğrudan kalbimin merkezine işliyor.

Uyarılma hissi bacaklarımın arasında birikiyor ve bacaklarımı çaprazlamamaya direniyorum.

Sanki bu noktada kendi "Luna'yı tahrik etme" düğmesi varmış gibi.

Bacaklarımın arasında ani bir titreşim hissedince, onun dediğini yaparken sinsî bir gülümsemeyle bakışlarını yakalıyorum. Onu gözlerimle sikmekle o kadar meşgulüm ki, kılıftan bir şey düştüğünü fark etmiyorum ve onu yakalamaya hazır değilim.

Ama Orion hazır.

Onu havada yakaladı.

Görmeden önce gülüyorum. "Bıçak kılıfında hediyeler mi? Bu yeni bir şey. Çoğu insan sadece ambalaj kağıdı kullanır, biliyorsun." Kafamı sallayarak gülüyorum. "Seninle ne yapacağım ben, Orion Fury?"

Elinde bir elmas yüzük tutuyor. "Benimle evlen, küçük kuş."

Ağzım açık kalır. İlk başta, aylardır duymayı umutsuzca beklediğim şeyi soran dudaklarından gözlerimi alamam.

Sanırım *sormadı*. Ama sormasını da beklemiyordum.

Aynı dudaklar gülümsemeye başladığında, ben de gülümserim ve elimi uzatırım. Ama yine de şaka yaparım.

"Bana seçim şansı vermeyecek misin?"

"Hayır. Senin için en iyisinin ne olduğunu bildiğim sürece olmaz."

Yüzüğü parmağıma kolayca geçiriyor, ama o kadar sıkı oturuyor ki, asla çıkmayacağını düşünüyorum. Tam da istediğim gibi. "Bu kesin bir karar. Hayatımız boyunca böyleydi. Bu..." Yüzüğe doğru başını salladı, gümüş bir banda yerleştirilmiş, muhteşem yaprak süslemeli yastık kesim bir taş. "...sadece bir formalite."

Sonra ellerimi tutar. "Sen benimsin, Luna Bordeaux. Her zaman öyle oldun ve her zaman öyle olacaksın. Sonsuza kadar."

Kollarımı omuzlarına doluyorum ve kendimi yukarı kaldırıyorum. Ona düzgünce sarılmadan önce, elleri kıçımın altında ve beni kabine taşıyor.

Eşiği geçtiğimiz anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Daha önce Benoit'a o kadar odaklanmıştım ki, geri kalanına bakacak durumda değildim. Olanlar, kim olduğumuz, kaybettiğimiz şeyler... Hepsi bir anda zihnime geri geldi.

Ama sonra Orion beni en yumuşak, en rahat yere yatırıyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Yatağı değiştirmişsin!"

Etrafa bakındığımda, Orion'un bizim için, *benim için* yaptığı her şeyi sonunda görüyorum. Yatak, çarşaflar, yeni boyanmış duvarlar, temizlenmiş ocak. Ve her şey, onun evinde sevdiğim aynı zengin, koyu kırmızı ve yeşil renklerle dekore edilmiş. *Bizim* evimizde.

"Her şeyi biraz yeniledim," diyor gururla. Ona bakıyorum. "Dış tuvalet?"

"Bekleyip göreceksin," diye şaka yapıyor, ayakkabılarımı ve oraplarımı çıkartıyor, sonra kendi ayakkabılarını ve çoraplarını çıkartıyor. Her kelimesini yeni bir giysi çıkararak vurguluyor. "şu anda... sadece karımı sikmek istiyorum. *Yavaşça ve güzelce*. Sıcak, yumuşak amcığının her santimini tadını çıkaracağım."

"Artık senin nişanlınım, biliyorsun," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yalarken. O başını sallar. "Sen her zaman benim dünyam oldun."

Sonunda, sertleşmiş sikini boxerından çıkarır ve ağzım, ucunda parıldayan n sıvıyı tatmak için sulanır. Kendini eline alırken gözleri kararır. Dudaklarımı yalar ve gözlerimi ona eviririm.

"Lütfen, Orion?"

O inleyerek diğer elini saçlarımın arasına geçirip başımın arkasını okşadı. "Sadece bir tat."

Beni kendine yaklaştırırken, ağzımı açıp dilimi beklerken hevesle başımı sallarım. Pürüzsüz, kadife gibi başı dudaklarımın arasından geçerken bana bakışı -hevesli, ağzıma odaklanmış, çenesini sıkarak kendini tutmaya çalışan- beni inlemeye zorlar. Hafif tuzlu tadı dilime çarpar ve ağzımı sıkıca onun etrafına sararım.

O tıslar ve beni yavaşça penisinin aşağısına çeker. Yanaklarımı ukurlaştırır, boğazımı aarak onu daha derine alırım ve o başını geriye doğru eğirir.

"Lanet olsun, Luna," küfür düşük ve kaba bir sesle çıkar, meme uçlarını dikleştirir.

Dilimi alt tarafında gezdiriyorum, ama sonra aniden saımdan çekip beni uzaklaştırıyor. O geri çekilirken, ağzımdan çıkarken, elimden geldiğince sertçe emiyorum.

"Sadece tadına bak dedim, ağzını tekrar boğacak kadar sert sikmemi isteme."

Dudaklarım kıvrılır. "Ama hoşuma gitti."

"Hayır." Sesi tartışmaya açık değil, ama diğer eli eğilirken yanağımlı okşuyor. "Şu anda, sikimin olması gereken yerde olmasını istiyorum. Karımın mükemmel amının içinde."

Yatağın üzerinde üzerime sürünerek gelir, sonra tek hareketle tişörtümü ve spor sütyenimi çıkarır. Parmaklarını tenis eteğimin bel kısmına dolayarak aşağı çeker, ben de kalçalarımı kaldırarak eteğimi ve külotumu çıkarmasına yardım ederim.

Sonra üzerime çıkar, bir eliyle sikini tutarken diğer eliyle nazikçe boynumun arkasını okşar ve dudaklarıma fısıldar.

"Tamam. Az önce söylediğim, soru olmayan soru? Şimdi cevap verebilirsin."

Gülümsüyorum.

"Evet."

Yavaşça içime giriyor ve ikimiz de inliyoruz. Tam onun içime girmesine hazır olduğum anda, yarı yolda duruyor. Kalçalarımı yukarı doğru itiyorum ama o alt dudağımlı ısıyor.

"Hayır, ah, ah. Gerisini söyle."

"Evet," diye cevap veriyorum anında ve ben nefes alırken o birkaç santim daha içeri giriyor. "Evet, Orion Fury, seninle evleneceğim. Ben de seninle pervasız olmak istiyorum."

"Aferin sana," diye inliyor ve tamamen içime giriyor.

Takdirimi mırıldanarak kollarımı omuzlarına doladım, onun hareketini hissetmek için sabırsızlanıyordum. Hareket ettiğinde, her vuruşunda yavaş, derin, kasıtlı ve sahipleniciydi. Kalçalarını kıvrarak içimdeki o noktaya vurarak bitirdiler ve her zamankinden daha kasıtlı bir şekilde içime girip çıkmasına rağmen, bu hiç de daha az ilkel değildi.

Yeşil ve kahverengi, kahverengi ve yeşil, ikiliğin mükemmel bir tasviri olan bakışları, beni değerliymişim gibi içine alıyor ve her gün daha fazla hissetmeye başladığım sözler dilimden dökölüyor.

"Seni seviyorum, Orion Fury."

Bu sözler, tabiri caizse, onun düğmesi gibidir. Gözleri parlar, sanki hala ona deli gibi aşık olduğuma şaşırmış gibi. Sonra

kıçımı sertçe kavrar ve şeytani gülümsemesi doğrudan zonklayan klitorisime gider, ardından beni tüm vücudumu titreten sahiplenici bir homurtu gelir.

"Ben de seni seviyorum, Luna Fury."

Kalbim titrer ve o benim ifademden zevk alıyor olmalı ki daha hızlı girip çıkmaya başlar. Kalçaları benimkilerle birlikte hareket eder, penisi içimdeki sinir demetlerini okşarken, pelvisi klitorisime sürtünür. Tırnaklarım sırtının üst kısmına batar ve çığlık atmamak için dudağımı ısırırım.

"Utangaç olma, küçük kuş," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Orman, karımın benim penisimde orgazm olduğunu duysun."

Onun izniyle, karnımda bir sıcaklık dalgası yayılırken inlemem serbest kalır. Kaslarım gerilir, bacaklarım beline dolanır, ayak bileklerim arkasına takılır.

"Siktir, Luna, siktir. Beni böyle tutmana bayılıyorum. Bu açıda amın çok sıkı ve açgözlü. Beni resmen içine çekiyor."

Cevap veremiyorum, vücudum onun bana yaşattığı en yoğun orgazmlardan birinin sancılarına teslim oluyor. Nefesim hızlanıyor, sıkılıyorum ve zirveye tırmanıyorum.

"İşte böyle, bebeğim," diye homurdanıyor. "Peşinden git. Koş. Uç, küçük kuş. Kocanın sikinde boşal."

Kocam.

İşte bu yapar.

Tüm vücudum titriyor, onu o kadar sıkı sarıyorum ki acı veriyor. Beni tutuşu acı verici derecede lezzetli ve ben zevkle süzülürken aşağı, aşağı, aşağı uçuyorum. Ecstasy içinde nefes almaya çalışırken nefesim düzensizleşiyor ve kollarında bir su birikintisi gibi eriyorum.

O, bitkin bedenimi kaldırıp kucağına oturtuyor, sanki hiç ağırlığımı yokmuş gibi beni taşıırken, mükemmel açığı ve ritmi buluyor...

Tanrım.

"Geliyorum..

."

İkinci orgazmım içimi parçalıyor, ilkinden daha da fazla sarsıyor beni. Gözlerimin arkasında şimşek çakarken çığlık atıyorum,

kemiklerimde gök gürültüsü patlar ve o hala içime girip çıkıyor, daha derine, daha hızlı, şimdi çılgınca.

"Peşinden git, kocacığım," diye mırıldanıyorum.

"Luna!" Adımı haykırır ve beni aşağı çeker, bir şekilde kendini daha da içime iter. Bacaklarım onun kalçalarını sıkıca sararken, o beni sabit tutar ve içime boşalır. Eli başımın arkasını kavrar, kalçaları yavaş ve derin hareketlerle her damlanın içimde kalmasını sağlar.

"Siktir, siktir, *siktir*."

Asla tam olarak iyileşmeyen morluğumun olduğu yerden boynumu ısıtıyor, acı verici bir zevk-acı içinde çılgılık attırıyor. O boşalana kadar inliyorum, sonra boynuna karşı mırıldanıyorum ve o başımı geri çekip dilini benim istekli ağzımın içine daldırıncaya kadar onu tekrar tekrar öpüyorum. Beni bırakmıyor, hareket etmemize bile izin vermiyor, sadece aramızdaki her şeyi yaptığı aynı şevk ve yoğunlukla ağzımı yalıyor. Sonunda baldırlarının üzerine yaslanıyor, beni kendisine sıkıca tutarken içimde kalıyor ve alınlarımızı birbirine bastırıyor.

"O zaman küçük bir Fury yaptık mı sence?"

Yorgun, doymuş bir kahkaha
dudaklarımdan dökülüyor.

"Senin spermin rahim içi araçtan geçip
yüzebiliyorsa, evet." O burun kıvrır. "Daha
kötüsünü de aştım."

Gülüyorum, nefesim onun göğsünde yükselip alçalıyor.

"Seni seviyorum, karıcığım. Benim pervasız küçük
kuşum."

"Seni seviyorum," diye fısıldarım. "Benimle pervasız olduğun için
teşekkür ederim." Dudaklarıma gülümser.

"Lanet olası bir uçurumun üzerinden, bebeğim."

~ Son ~

[Bonus Epiloq'u buradan okuyun](#)

Tatterverse'e devam etmek için sabırsızlanıyor musun?

Baştan başlayın: [Phantom](#), Scarlett ve Sol'un hikayesi.

Sıradaki: [Dishearten](#), Lucy ve Hatch'in hikayesi!

Greer Rivers'in diğ er eserleri

Tatterverse'e hoş geldiniz

[Tattered Curtain Serisi Phantom](#)

Kötü adamın kızı elde ettiği bir *Phantom of the Opera* yeniden anlatımı

[Rouge](#)

Karanlık, Milyarder Moulin Rouge x Romeo ve Juliet'in Yeniden Yorumlanması

[Korkunç](#)

Karanlık, İntikam Sweeney Todd x Medusa Yeniden Yorumlama

[Yıpranmış Saten Serisi](#)

Yırtık Pırtık Perde İkinci Nesil Miras Serisi

[Perde Açılısın: Karanlık Kuğu Gölü Yeniden Yorumlama](#)

Kötü adamın kızı kaçırdığı bir *Phantom* miras hikayesi

[Dishearten: Alice Harikalar Diyarında'nın karanlık bir yeniden yorumlaması](#)

Kötü adamın kızı kaçırdığı bir *Rouge* miras hikayesi

Faded Ink: Yakında

Yeni sürümlerle ilgili güncellemeler için [Amazon'da Greer'i takip edin!](#)

Arşivden

[Conviction Serisi](#)

[Conviction'dan Ka ıs](#)

[Conviction ile](#)

[Mücadele](#)

İnancı Kırmak İnancı

İyileştirmek İnancı

Telafi Etmek İnancı

Yönetmek

Bağımsız

Yıldırım Yakalamak

Düşmanlardan Aşıklara Üniversite Spor Romantizmi

Operadaki Hayalet'in Karanlık Romantik Yeniden Anlatımı

O benim ilham perim, ben de onun müzik şeytanı.

Bir yıl önce, tatlı Scarlett Day'in karanlık tarafına tanık oldum. O zamandan beri o benim takıntım oldu.

Onun sırrı olmaktan memnundum. Onu uzaktan korumaktan memnundum... ta ki geçmişimden bir düşman gözünü ona dikene kadar.

Ailelerimizin derin bir nefret geçmişi var ve Scarlett bu nefretin ortasında kalmış durumda.

Bu arada, zihni ona oyunlar oynuyor. Panik atak korkunç bir şekilde kötüye gittiğinde, onu kurtarmak için onu kurtarmak için ortaya çıkıyorum.

Artık o benim, onu bırakamam.

Karanlığı ustaca kullanmayı öğrendim. O ise ışığıyla beni baştan çıkarıyor.

Ama maskem düştüğünde, altındaki canavardan korkacak mı?

[Phantom'u Amazon'da veya Kindle Unlimited'da ÜCRETSİZ olarak okuyun!](#)

Düşmanlardan Sevgililere: Üniversite Spor Romantizmi

Eylemlerin sonuçları olduğunu zor yoldan öğrendim. Yanlış bir gece, bana hem fiziksel hem de duygusal yaralar bıraktı. Üniversiteyi değiştirmemin iyileşmeme yardımcı olacağını ummuştum, ama onun

benim ilacım olacağını hiç beklemiyordum.

Hudson Wright bana kazanılacak bir başka kupa gibi bakıyor. Bir meydan okuma. Bir *oyun*. Ondan nefret etmeliyim ve

kesinlikle ona güvenmemeliyim.

Gerçek şu ki, onun fırtınasına kapıldım.

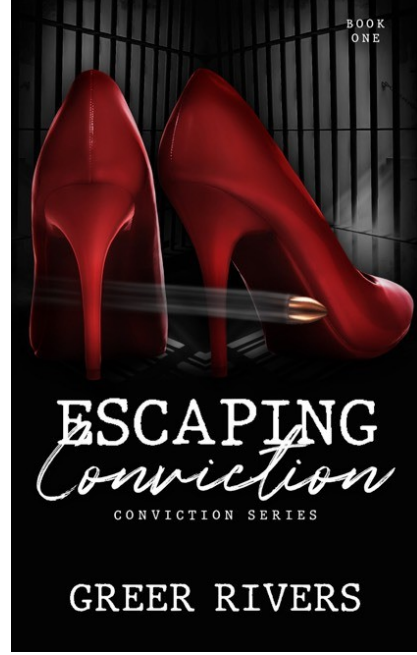
Neredeyse bir yıldır ilk kez kendimi canlı hissediyorum. O yanımdayken, derimin altında kıvılcıklar çakıyor. Bu kıvılcıklar bağımlılık yapıyor ve tüm uyarı işaretlerini ve şüpheleri görmezden gelmemi sağlıyor.

Yıldız oyun kurucu kazanmaya alışkın olabilir, ama ben de oyun oynayabilirim.

O beni kovalayacağına söz verdi, ben de kaçacağıma söz verdim.

Tek soru, onu yakalamasına izin verirsem ne olacığıdır.

[Catching Lightning'i Amazon'da veya Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ olarak okuyun!](#)

İkinci Bir Şans Romantik Gerilim

Jason

Bu sefer onu bırakmayacağım.

Hayatımın aşkı bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk ettim. Dünyayı kurtardığımı sanıyordum, ama bunun yerine her şeyi kaybettim

. Şimdi *ona*

ihtiyacım var.

Kız kardeşim kayıp ve ben birinci şüpheliyim. Jules savunma avukatım olmasaydı, kız kardeşimi kurtarmaya çalışmak yerine bir hücrede kilitli kalmış olurdum. Ellie'yi bulduğumda, ikisini de gözümün önünden ayırmayacağım.

Aynı hatayı bir daha yapmam.

Jules

O da diğer tüm müvekkillerim gibi.

Hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm adam, ona en çok ihtiyacım olduğunda beni terk etti. Onun kaçırdığım kişi olduğunu söylemek isterdim. Ama hayır. O, kaçtığım kurşun.

Şimdi *bana* ihtiyacı var.

Kız kardeşi kayıp ve o, kız kardeşinin kaçırılmasıyla suçlanıyor. Yıkılmış olduğu şeyi onarabileceğimizi düşünüyor.

Ama ona güvenemem.

Aynı hatayı bir daha yapmam mümkün değil.

[Amazon'da veya Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ olarak Escaping Conviction \(Conviction Serisi Birinci Kitap\) kitabını okuyun!](#)

Teşekkür

Merhaba merhaba merhaba! Bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan tüm insanlardan uzun uzun bahsedebilirim, ancak liste okunacak kitap listemden bile daha uzun. Bu yüzden Luna ve Orion'un onuruna, kısa ve öz bir şekilde özetleyeceğim!

Sonsuz teşekkürlerimi sunmak istediğim kişiler arasında şunlar var, ama liste bununla sınırlı değil:

Eşim, MAD TATTERS!, [Simply Defined Art'tan](#) Jay, Christine George, [Kayleigh King](#), Lynda Hambright, Dinner Divas, harika ve destekleyici ailem, terapist Maria, arka koltukta sessizliğini koruyan yan karakter Athena, Beck Literary Agency, Vajona, Lyric Audio, Valentine PR, [The Inkfluence Agency](#), harika sanatçıları: [sovana.art](#), [s.seidel.art](#), [snowarox](#), [ajn.art](#), [niass.art](#), The GRiv Team (Erin, Carlie, Bre), Hambright PR, ~~Bookish Girl Services~~, Bound to Love, Ever Amazing Betas (~~Erin, Carlie, A.V., Carrie, Kristen, Rosa~~, Whitney, Zainab, Isabella, Aimee, Bre), Kütüphane Ekibi...

Eminim ki yaklaşık bir milyar insanı atlıyorum, ama bu kesinlikle iyi bir başlangıç. Bu listede ve hayatımda yer alan herkese sonsuz minnettarım ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, beni tanıyorsanız, benim harika insanlar listemde yer alıyorsunuz ve sizi seviyorum.

Son olarak, yine Hubs'a teşekkür etmek istiyorum, çünkü bu kitap, senin desteğin olmasaydı asla mümkün olamazdı.

Sevgilerimle

Çılgın Kraliçe G

Greer Hakkında Her Şey

Greer Rivers, Çılgın Kraliçe, gerçek hayattaki kitap kocası ve üç tüylü bebeği ile dağlarda yaşıyor. Tarih ve folklorla takıntılı olan Greer, aynı zamanda reality TV programlarına da bayılıyor ve dağınık bir yiyici, gömlek mahvedici ve yiyecek ve şarabı paylaşmayan biri olarak unvanlarını gururla taşıyor. Romantizmi, özellikle de karanlık ve dolambaçlı olanı çok seviyor ve bir yazar olarak ana hedefi, okuyucuların çok fazla hissedebilecekleri güvenli bir yer yaratmak.

[Greer'ı ciddiyetle takip edin...](#)

Mad Tatter olun ve Facebook grubu [The Mad Tatters'](#)

[Tea Room'a katılın.](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

